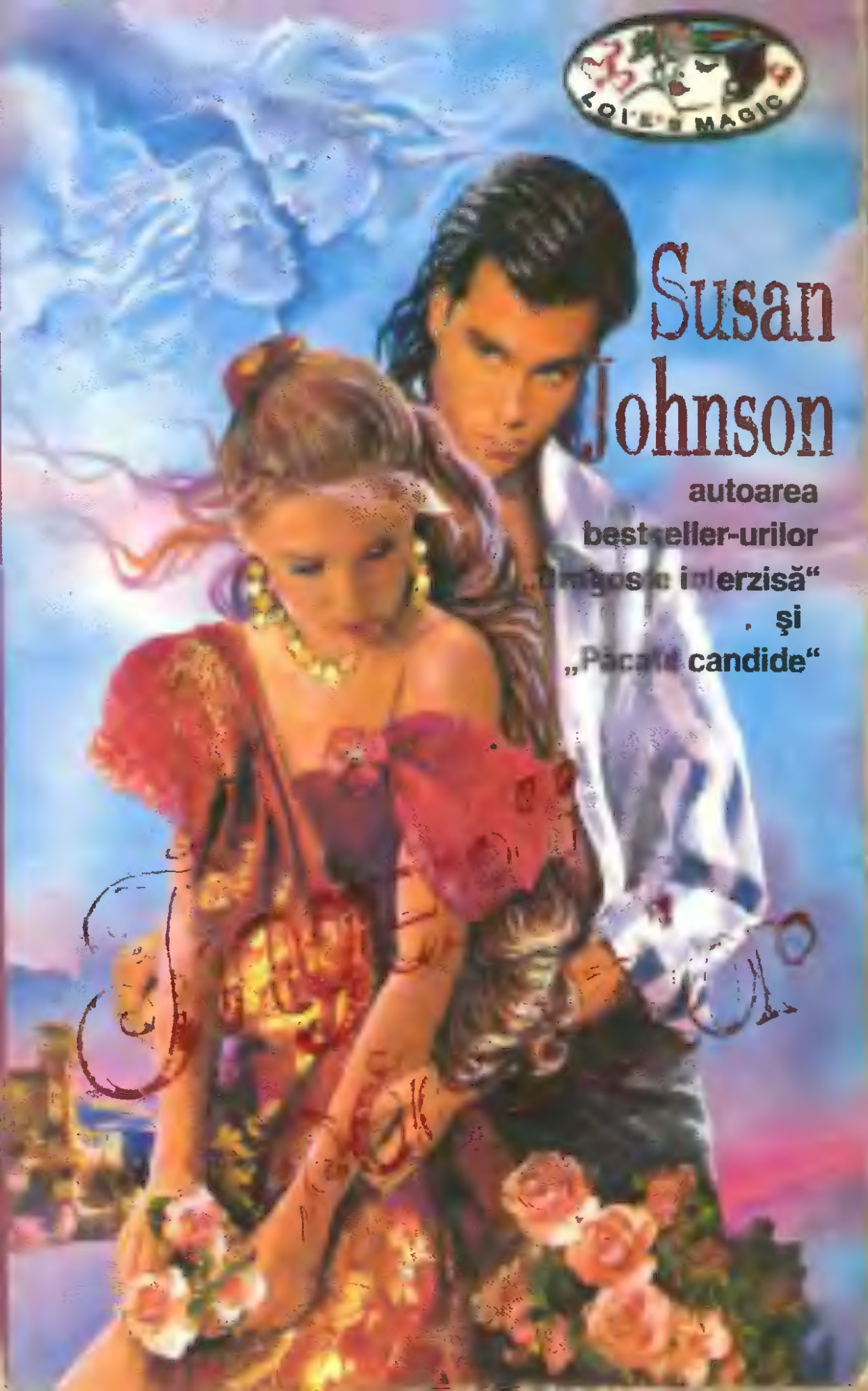
LOVE'S MAGIC
Susan Johnson
autoarea
best-seller-urilor
„Pasiune interzisă"
şi
„Păcate candide"

Trupul ei îl recunoscu. Simţurile — la fel.

Cea mai uşoară atingere a omului iubit fusese întâmpinată cu întreaga ei fiinţă, care vibrase ca pentru nimeni altul. Îi înlănţui gâtul cu braţele, agăţându-se de el cu disperare, ştiind că, de-acum înainte, orice încercare de comunicare devenea şi mai primejdioasă.(...)

Pentru cei doi sclavi aflaţi la cheremul lui Hamouda, nopţile deveniseră o cumplită obsesie.(...)

Nebunie, agonie, delir, pasiune arzătoare — un amestec de senzaţii care le întărea dorinţa de-a trăi şi, în acelaşi timp, hotărârea de a evada cu orice preţ.

Susan Johnson

Îngerii păcatelor

Traducere de Daniela Darie-Truţia

EDITURA ELIS Bucureşti
1996

Londra, martie 1787

Sinjin aproape terminase să se îmbrace. Cu mişcări rapide şi precise îşi înnodă la gât fularul din batist. Mirosul dragostei, puternic, plutea în camera supraîncălzită, amestecat cu parfumul de liliac al ducesei de Buchan.

Goală, tolănită în aşternutul răvăşit, ducesa se gândea dacă era cazul să se simtă jignită de plecarea neaşteptată a amantului său şi de brusca lui indiferenţă. Hotărî de îndată că nu trebuia cu nici un chip să comită o astfel de prostie. Nu numai că şi-ar fi vărsat zadarnic mânia pe cel mai destrăbălat nobil din Londra, dar Sinjin era şi cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată: înalt, zvelt, musculos, întunecat ca păcatul, cu ochi albaştri şi luminoşi care seduceau fără ruşine orice femeie. Iar dacă perfecţiunea clasică a trăsăturilor sale nu era de ajuns... în ce privea amorul, se dovedea de neîntrecut. Nici un bărbat nu-i stârnise asemenea senzaţii, şi nici orgasme atât de răscolitoare.

Oftând, se răsuci în pat, luând o poziţie cât mai seducătoare, şi zise:

— Când te întorci?

Sinjin încetă să-şi mai caute haina azvârlită pe jos, în graba cu care îşi dusese iubita în pat, cu numai câteva ore mai devreme, şi-şi plimbă privirea peste trupul ei ademenitor, cu sâni pietroşi şi şolduri frumos arcuite. Într-o fracţiune de secundă îşi aduse aminte cum se pricepea Cassandra să-l sâcâie cu astfel de mărunţişuri şi, în loc să mintă, răspunse scurt:

— Peste cinci zile.

— Să vii să mă vezi.

Sinjin St. John, duce de Seth, marchiz de Fowler, conte de Barton, viconte Carvernon, obişnuia să rămână la Newmarket pe întreaga durată a sezonului de curse. Toată lumea ştia că pasiunea sa pentru cai îi întrecea cu mult interesul pentru femei. Acum însă urma să facă un drum de cinci zile la Londra, ca să ia un cal irlandez, Waterford. Auzind rugămintea ei timidă, chipul i se lumină de un zâmbet şi trăsăturile-i aspre căpătară un farmec copilăresc.

— Cu mare plăcere... dar numai în treacăt.

— Cât timp adică?

— O oră.

Cassandra era cea de-a doua soţie a ducelui de Buchan: un capriciu pe care acesta şi-l îngăduise după moartea primei sale neveste, incident petrecut tocmai la ţanc, înainte ca ducele să fie prea bătrân pentru a aprecia o femeie voluptoasă cum era Cassandra.

— Cât timp? repetă ea în şoaptă, ondulându-şi trupul ispititor într-un mod atât de sugestiv încât Sinjin reveni îndată asupra deciziei iniţiale.

— Ceva mai mult de-o oră, răspunse el, zâmbind provocator.

Întrucât Buchan se apropia de şaptezeci de ani, Sinjin se întrebă în sinea lui cum reuşea ducele să facă faţă temperamentului pasional al soţiei sale. Cu siguranţă că în curând îl vor lăsa puterile, iar Cassandra va deveni o văduvă tânără şi putred de bogată.

— Sper că n-ai să uiţi... murmură ea, mângâindu-şi sexul umed de dorinţă.

Sinjin răsuflă adânc şi aruncă o privire spre ceasul de porţelan de pe consola şemineului, întrebându-se o clipă dacă era necesar să ajungă la timp la Newmarket. Apoi întinse mâna şi-şi luă haina cărămizie. La cursele de a doua zi, murgul lui se va lua la întrecere cu armăsarul irlandez al lui Stanhope.

perspectivă în faţa căreia păleau chiar şi performanţele la pat ale Cassandrei.

Îşi îmbrăcă haina şi, simţind parcă nevoia să se scuze pentru clipa de şovăială, zise:

— Mâine, murgul meu se va înfrunta cu faimosul campion al lui Stanhope.

— Atunci îţi urez noroc, şopti ea, încercând să-şi ascundă nemulţumirea. Să nu mă uiţi.

„Evident că nu!" îşi spuse el, cu trupul încordat ca răspuns la chemarea ei erotică.

Iar dacă Sinjin n-ar fi fost atât de pasionat de curse şi n-ar fi avut o voinţă de fier, Cassandra s-ar fi putut bucura încă o dată de trupul lui.

— Fii atent la biciul lui Archer, îşi avertiză Sinjin jocheul, desfăcând cataramele în care era prinsă pătura groasă din lână ce apăra calul pur-sânge de vântul tăios de martie. Mai mult ca sigur va încerca să vă lovească, pe tine şi pe Romulus.

Mângâind gâtul musculos al calului campion, începu să-i vorbească încet, cu glas moale şi blând. Murgul întoarse capul, împingându-şi uşor botul în gâtul stăpânului.

— Fereşte-te şi tu, băiatule, şopti Sinjin, ca să nu-ţi facă vreun rău.

Apoi i se adresă din nou jocheului, care potrivea harnaşamentul:

— Pista e îngustă, nu-ţi rămâne prea mult spaţiu de mişcare. Romulus pare în formă azi, râse el. Tu nu vei avea altă grijă decât să stai cocoţat în şa.

— Asta şi fac de fiecare dată! Da' să ştiţi că suportă greu frigul. Sper să-i dea drumul curând...

Zicând acestea, Fordham îşi vârî piciorul în scară şi sări în şa. Aruncând o privire spre Sinjin, întrebă:

— Aţi pariat pentru mine?

— Pentru amândoi. Biletele sunt la Randall. După cursă vom fi nişte oameni bogaţi.

Sinjin îşi trecu palma pe sub frâu, ca să verifice dacă nu cumva fusese strâns prea tare. Romulus nu suporta să fie strunit mai mult decât trebuia. Era un cal care alerga de plăcere şi aproape că nu avea nevoie de jocheu.

— Poţi să-l duci acum, zise tânărul, bătându-şi uşor calul pe greabăn.

Se trase un pas înapoi, astfel încât Fordham să-şi poată face loc printre rândaşi, îndreptându-se spre linia de pornire şi rămase o clipă nemişcat, admirându-şi cu mândrie campionul.

Curând după aceea, Sinjin se afla în tribuna hipodromului Newmarket, cu pista Rowley Mile desfăşurându-se în faţa lui. În depărtare se zăreau coline verzi şi domoale, încălzite de razele unui soare strălucitor. Tânărul îşi plimbă privirea peste caii adunaţi la prima cursă a sezonului de primăvară şi inima începu să-i bată năvalnic, cuprinsă de o binecunoscută emoţie. Iubea priveliştea, zgomotele şi mirosul hipodromului Newmarket, siluetele mândre ale cailor, agitaţia spectatorilor, irezistibila tentaţie a pariurilor şi tulburătorul sentiment al victoriei.

Încă de la şaisprezece ani, când îşi cumpărase primul cal de curse, îşi pusese în minte să realizeze cea mai bună crescătorie de cai de rasă din Anglia — ba poate chiar din întreaga lume, cum bombăneau acei concurenţi, ce nu-şi îngăduiau să plătească pentru un cal pur-sânge atâţia bani ca Sinjin. După majorat, când căpătase dreptul de a-şi administra singur averea, câştigase majoritatea curselor importante din ultimii zece ani şi, mai ales, cele mai multe premii în bani.

Pasiunea pentru curse fusese încurajată de mama lui, a cărei familie din Irlanda creştea cai de curse şi de vânătoare. Ea îl învăţase pe Sinjin să călărească încă de la vârsta de doi ani şi-l luase cu trăsura la toate cursele de la Newmarket. Purtând în vene sângele crescătorilor de cai irlandezi, crescuse în atmosfera captivantă şi plină de neprevăzut a curselor.

Tribuna din cărămidă roşie aflată pe colina Abingdon, chiar lângă linia de sosire, era tixită de spectatori, invitaţi ai lui Sinjin. Bufetul bogat asortat şi şampania de cea mai bună calitate confirmaseră reputaţia de gazdă primitoare a ducelui de Seth, deşi Sinjin şi prietenul său, Nicholas Rose, se ţineau ceva mai departe de oaspeţi, preocupaţi numai de caii aliniaţi la start.

Amândoi erau bruneţi, înalţi, musculoşi, cu trăsături de o frumuseţe clasică, şi-şi purtau părul legat la ceafă cu o panglică neagră de mătase. Numai culoarea obrazului nu era aceeaşi. Deşi bronzat în urma traiului în aer liber, Sinjin avea, totuşi, tenul mai deschis decât prietenul său. În schimb, ochii lui uluitori de albaştri nu i-ar fi trădat niciodată sângele indian.

Sinjin St. John avea nişte ochi minunaţi, poate chiar — spuneau unii — prea frumoşi pentru un bărbat. Îi moştenea de la mama sa, care stârnise senzaţie la Londra, fiind denumită „Neasemuita". Strălucitoarea domnişoară Bourke luase capitala cu asalt, spre disperarea mamelor cu fete de măritat, care-şi văzuseră spulberate planurile matrimoniale. Toţi tinerii nobili din oraş căzuseră la picioarele frumoasei blonde sosite din Waterford.

— Anul acesta vom câştiga toate trofeele, spuse vesel Sinjin, dând frâu liber pasiunii sale pentru curse.

Surâdea mulţumit, ca un copil, iar ochii lui albaştri scânteiau de bucurie şi plăcere.

— Tu câştigi întotdeauna, răspunse prietenul său, cu calm cum îi stătea în fire.

Cei doi tineri se deosebeau şi ca temperament. Sinjin emana putere şi vitalitate, ca şi cum sclipirea ochilor lui albaştri ar fi reflectat o flacără interioară. Dar femeile îi citeau în priviri cu totul alte lucruri: senzualitatea tulburătoare, făgăduinţa unor plăceri fără egal şi patimă mistuitoare. Niciodată calm sau indiferenţă.

— Pe câţi cai ai pariat? întrebă Sinjin, pe tonul unui om de afaceri.

Pariurile la curse erau o artă cu reguli specifice şi, desigur, o iniţiativă nespus de profitabilă.

— Doar pe câţiva ponei.

— Nu-i de ajuns. Te-ajut eu cu bani, dacă ai nevoie.

Calculă rapid în minte apoi adăugă grăbit:

— Ai auzit ce spunea azi-dimineaţă Olim. Romulus e într-o formă de zile mari.

Olim, care se ocupase de pregătirea lui Romulus, pariase pe el o sută de lire, pe deplin încrezător în şansele calului său favorit.

— Din câte îţi cunosc eu herghelia, sunt convins că voi câştiga bani buni şi fără să măresc miza.

Nicholas nu era adeptul pariurilor extravagante. Avea nevoie de bani ca să se poată întoarce la tribul său, astfel încât se hotărâse să nu rişte.

Sinjin ridică din umeri.

— Cum vrei.

El unul nu se mulţumea niciodată cu jumătăţi de măsură, nici la pariuri, nici în alte privinţe.

— Curând voi avea suficiente fonduri ca să-mi fac un rost, trăind boiereşte! glumi Nicholas.

— Ştii bine că averea mea ajunge pentru amândoi, Senecca! se răsti Sinjin, folosind porecla sub care era cunoscut Nicholas.

Cu ani în urmă, ducele îşi pusese întreaga avere la dispoziţia prietenului său, aşa că discuţia pe această temă era veche.

Nicholas Rose se întorsese alături de Sinjin, după eşecul campaniilor nordiste în războiul colonial din America. Familia sa fusese masacrată, împreună cu tot satul, de către trupele revoluţionare. Se înţelegea cu Sinjin de parcă ar fi fost fraţi. Pe de altă parte, Sinjin îi înţelegea scrupulele — deşi el personal nu credea în aşa ceva.

— Archer l-a înlocuit în ultima clipă pe Stanhope, remarcă Nicholas, vrând să pună capăt unei discuţii inutile.

— Fără îndoială că schimbarea are un motiv, murmură Sinjin. Sper ca Fordham să se ferească de biciul de tristă faimă al lui Archer, adăugă el, ca şi cum nici n-ar fi venit vreodată vorba de America.

Se aplecă peste balustradă, ca să capete o perspectivă mai bună asupra liniei de plecare. Atât Forcham, cât şi Archer erau jochei de înaltă clasă, dar stilurile lor se deosebeau ca de la cer la pământ. Archer îşi dirija calul până în cele mai mărunte

gesturi, în timp ce Fordham îi lăsa libertate de mişcare. În plus, Archer reuşise să câştige câteva curse, prin metode destul de dubioase.

Sinjin se aplecă şi mai mult, cu părul în bătaia vântului. Adierea îi desprinse câţiva cârlionţi, făcând să-i fluture franjurii de piele ai vestei împodobite cu mărgele. Îi plăcea să poarte veşminte extravagante, împrumutate de la Senecca, încântat de frumuseţea podoabelor şi lucrăturii lor. De asemenea, socotea hainele suple, din piele, o ţinută de lucru ideală pentru hipodrom. Îmbrăcămintea sa eterogenă — jachetă cu franjuri, pantaloni din piele de căprioară, cizme lustruite ca oglinda, cămaşa orbitor de albă şi eşarfă la gât — îl deosebea net de prietenii din aristocraţie. Însă lui Sinjin puţin îi păsa de convenienţe, iar ceilalţi îi cunoşteau apucăturile nonconformiste. Cu toate acestea, nu numai că tinerii de-un rang cu el îl îndrăgeau nespus, dar se sileau să-l imite în toate privinţele. Cei ce nu aveau curajul sau mijloacele s-o facă se mulţumeau să-l invidieze în ascuns. Deşi îndrăgostit de Anglia, Sinjin călătorise prin întreaga lume şi ştia că există o mulţime de lucruri interesante în afară de cai, de sezonul monden şi, mai ales, în afară de convenienţele impuse de titlul şi poziţia sa.

— La dracu'! Archer a luat-o înainte!

Cu pleoapele îngustate din pricina soarelui, Sinjin încercă să-i descopere pe Fordham şi Romulus în învălmăşeala de concurenţi.

Se dăduse un start greşit şi acum caii se îngrămădeau unii în alţii, într-un vacarm de nedescris, în care predomina limbajul de grajd. Câteva clipe mai târziu, fiecare îşi ocupa locul, apoi concurenţii se aliniară, aşteptând semnalul de pornire.

Steguleţul roşu coborî brusc şi cei opt cai de curse ţâşniră înainte, într-un vălmăşag de mătăsuri colorate. Nu erau prea mulţi concurenţi la principala întrecere pentru caii de doi ani, dar mulţi preferau să nu se înscrie la concurs alături de Seth sau Stanhope, care aveau toate şansele să câştige.

Murgul lui Sinjin, Romulus, reuşi să se detaşeze, căpătând un avantaj net chiar după prima sută de metri. Apoi Fordham îl struni puţin, şi calul lui Stanhope trecu în frunte. Alţi trei concurenţi luptau să-i ajungă din urmă, în timp ce armăsarul contelui de Sutherland rămăsese undeva, în dreapta. Cât despre ceilalţi, aceştia începeau deja să dea semne de oboseală.

Coborând panta Abingdon Mile, Romulus se poticni şi, spre consternarea suporterilor săi, rămase în urmă. Fordham încercă să-l aducă din nou în frunte, dar fără succes, şi o mulţime de oameni se năpustiră să-şi retragă banii pariaţi pe el. Către poalele colinei, Romulus căpătă din nou viteză. Dar era ceva în neregulă cu el. Fordham smuci frâul cu brutalitate.

— O sută la doi împotriva lui Romulus! strigă unul dintre *bookmakeri*[1].

Sinjin, care-şi văzuse murgul la încălzirea de dimineaţă, contempla resemnat această răsturnare de situaţie. Dacă Romulus nu ieşea învingător, tânărul duce de Seth ar fi pierdut o avere.

— Fordham aşteaptă să ajungă la pantă, zise Nicholas.

— Încă nu l-a pus pe Romulus să arate tot ce poate, răspunse liniştit Sinjin.

Tăcu, privind ţintă la Romulus şi la armăsarul lui Stanhope, aflaţi la o depărtare de numai câţiva metri. Jocheul lui Stanhope îşi biciuia calul, îndemnându-l să gonească. Fordham nici nu se atinsese de bici: strâns agăţat de gâtul calului, îi şoptea cuvinte de încurajare, fără a folosi aproape deloc hăţurile. Sinjin nici nu îndrăznea să respire, aşteptând reacţia murgului, pe care-l învăţase să recunoască momentul critic după inflexiunile din glasul jocheului.

În sfârşit! Sinjin răsuflă uşurat. Într-adevăr, Romulus căpăta viteză şi muşchii picioarelor lungi şi frumoase jucau pe sub pielea lucioasă. Cu urechile date uşor pe spate, calul atacă urcuşul aproape fără efort. Ţâşni în sus ca şi cum ar fi alergat pe

[1] *Bookmaker* (engl.) = Agent de pariuri. (n.t.)

teren plat, ajungând din urmă calul lui Stanhope, în uralele spectatorilor. Câteva clipe, amândoi alergară unul lângă altul, prea aproape de biciul lui Archer pentru ca lui Sinjin să nu i se strângă inima de teamă — apoi Romulus luă avans, lăsându-şi în urmă adversarul.

— A reuşit! suspină mulţumit Sinjin. Ce minunăţie de cal!

— Ai câştigat un premiu de o mie de guinee şi veşnica duşmănie a lui Stanhope! râse Nicholas Rose când Romulus trecu linia de sosire, cu câţiva metri buni înaintea celorlalţi concurenţi.

— Cincizeci de mii! îl corectă Sinjin, adunând în gând şi sumele obţinute din pariuri. Cât despre duşmănia lui Stanhope, ea n-are nimic de-a face cu hipodromul şi cursele de cai.

— E cumva la mijloc o femeie? zâmbi subţire Senecca, gândindu-se la cea de-a doua mare pasiune a vieţii lui Sinjin.

— Da, o veche prinsoare în legătură cu doamna Robinson. Stanhope e un biet păgubos.

Chiar şi un Senecca al coloniilor americane aflase despre frumoasa şi seducătoarea doamnă Robinson, deşi aceasta renunţase de mult timp la aventură, de dragul colonelului Tarleton. Desigur, tot oraşul ştia de pariul de cinci mii de guinee, încheiat între Sinjin şi Stanhope, în legătură cu cine dintre ei doi va reuşi să câştige inima ispitoarei Perdita[1], convingând-o să renunţe la relaţia ei cu prinţul de Walles. Se zvonea că, într-o dimineaţă, Stanhope, beat criţă, îl acostase pe tânărul duce de Seth chiar în clipa când acesta ieşea din locuinţa respectivei doamne, în Berkeley Square. Cum Sinjin refuzase un duel aducând mai degrabă a asasinat, dată fiind condiţia adversarului, Stanhope avusese un motiv în plus — evident, când se trezise din mahmureală — ca să se simtă umilit.

Cu un zâmbet larg, Sinjin mulţumi prietenilor şi invitaţilor, care nu mai conteneau cu ovaţiile şi felicitările, apoi se grăbi să

[1] *Perdita* = Personaj din „Poveste de iarnă" de William Shakespeare. (n.t.)

părăsească tribuna. Coborî scările două câte două, croindu-şi drum prin mulţimea entuziastă. Surâzând, salutând din cap, strângând nenumărate mâini ce i se întindeau, porni către pista de alergări.

Încă de la douăzeci de paşi depărtare, Romulus îi simţi mirosul şi începu să necheze. Fără a lua în seamă oficialităţile sau pe lordul Bunbury, care aştepta să-i înmâneze trofeul, Sinjin dădu mai întâi mâna cu Fordham, lăudându-l pentru măiestria cu care condusese calul, apoi vârî două degete în buzunar, scoţând câteva cuburi de zahăr pentru Romulus.

— Bravo, comoara mea! murmură tânărul, oferindu-i calului zahărul din palma desfăcută. I-ai întrecut pe toţi, adăugă el, mângâindu-i botul delicat.

Ca şi legendarul Eclipse [II], Romulus câştiga toate cursele în acelaşi fel: el — primul, ceilalţi — nicăieri.

Restul zilei trecu foarte repede. În aceeaşi după-amiază, caii lui Sinjin câştigaseră toate cursele. Tânărul duce participa la toate activităţile de pregătire a cailor, făcând până şi treaba rândaşilor, fără să-i pese de rangul său. Ajută la ţesălat, dădu instrucţiuni jocheilor, îşi frecţionă caii transpiraţi după alergare, ba chiar se ocupă personal de armăsarul cel negru care se lovise la picior în cursul ultimei întreceri. La început, se temuse că piciorul era fracturat, dar după mai multe cataplasme fierbinţi, frumosul nepot al lui Herod începuse să se sprijine pe piciorul lovit.

Abia atunci Sinjin îşi îngădui să plece, dar numai după ce lăsă doi rândaşi şi un grăjdar să se îngrijească în continuare de calul cel negru. Soarele de-abia apusese. Se făcuse răcoare, iar vântul se mai potolise.

Oboseala lui Sinjin de-abia se ghicea în mersul său legănat şi în fluturarea leneşă a genelor lungi şi negre. Se sculase din zori, ca să se alăture jocheilor pentru încălzirea de dimineaţă.

După-amiază trecùse în mari emoţii: încărcată de triumf, dar epuizantă. În plus, avea casa plină de oaspeţi — la care se adăugau câteva femei aduse de la Londra, ca să-şi distreze musafirii — astfel încât nu dormise decât câteva ceasuri.

La marginea hipodromului, acolo unde începea crângul, aştepta trăsura, cu vizitiul moţăind pe capră. Sinjin se apropie şi, întinzând mâna, îl apucă de gleznă, trăgându-l de picior.

— Hai, Jed! În sfârşit, pornim spre casă! zise el zâmbind, amuzat de mutra somnoroasă a servitorului de-abia dezmeticit din somn. Te rog să mergi la pas. Sunt rupt de oboseală.

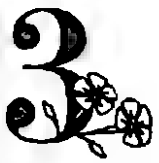

Dar, în clipa când puse mâna pe clanţa portierei, dădu cu ochii de silueta cuibărită între pernele trăsurii.

— Se zvoneşte că... faci amor cu tot ce poartă fustă, se auzi un glas dulce de femeie.

Intrigat, Sinjin schiţă o umbră de surâs, după care puse cizma pe scăriţa de fier şi, aplecând o clipă trăsura sub greutatea lui, sări înăuntru. Închise portiera după el şi se tolăni comod pe perne, faţă în faţă cu femeia care-l aşteptase. În acelaşi moment, vizitiul dădu bice cailor.

Bineînţeles că nu făcea amor cu oricine îi ieşea în cale. Avea gusturi cât se poate de pretenţioase. Era conştient de reputaţia sa de libertin. În acelaşi timp, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu semiîntunericul, începu să-şi dea seama că femeia era foarte tânără şi foarte frumoasă.

— Prin urmare? replică el liniştit, ca răspuns la salutul ei provocator.

În întunericul trăsurii, jacheta împodobită cu mărgele sclipea la fiecare mişcare.

— Vreau să te culci cu mine, declară ea fără ruşine, să fie sigură că se făcuse înţeleasă de către ducele de Seth, care nu ezita să aducă femei în patul său de câte ori i se ivea ocazia.

Niciodată nu primise o invitaţie formulată în asemenea termeni, întrucât — de regulă — doamnele cu care avea de-a face erau ceva mai elegante în purtări. Sau, poate, pur şi simplu mai politicoase, îşi zise tânărul, cu gândul la nenumăratele femei

cu care împărţise patul, fără pretenţia ca ele să aparţină aristocraţiei.

— Invitaţia dumitale mă încântă, desigur, spuse amuzat Sinjin. Dar am întârziat la petrecerea dată în cinstea invitaţilor mei la curse, surâse el în chip de scuză.

— Nu va dura prea mult.

Sinjin îşi îngustă pleoapele, cântărind cu ochii lui albaştri, plini de curiozitate, pe tânăra blondă din faţa sa, care continua să stea dreaptă, cu mâinile aşezate în poală, una peste alta. Cu siguranţă că o femeie ca ea nu ducea lipsă de admiratori.

Totuşi, îşi zise el, oprindu-şi o clipă privirea pe sânii ei rotunzi, se ghicea în ea un soi de disperare. Iar dacă n-ar fi fost în întârziere şi n-ar fi avut o casă plină de oaspeţi şi prieteni, poate că n-ar fi refuzat o propunere atât de clară.

La urma urmei, în ciuda aerului ei semeţ, fata era de o frumuseţe remarcabilă, proaspătă şi strălucitoare. Iar el, cu faima de care se bucura, era cel mai în măsură să-i aprecieze calităţile. Îi plăcea mai cu seamă gura cu buze pline şi ochii mari şi negri, amintind de cele mai reuşite portrete ale lui Romney, inocente şi senzuale în acelaşi timp.

— Iartă-mă, draga mea, dar sunt silit să te refuz, declară Sinjin, deşi în sinea sa regreta din tot sufletul.

— Nu se poate să mă refuzi!

Cuvintele fetei părură să plutească o clipă în aer, ca o punte aruncată între ei.

Glasul interior nu-i dădea pace lui Sinjin. „Ai văzut?"

Totuşi, îşi păstrase mintea limpede, deşi se simţea destul de obosit după o zi grea, alături de cai, jochei şi rândaşi, după cele cinci curse... după ultimele ore, când îşi ajutase slujitorii să schimbe cataplasmele pe încheietura umflată a calului negru. La terminarea alergării, Spring Fellon şchiopăta. După câteva măsuri de îngrijire atentă, se convinseseră că nu era vorba de o fractură.

— Ne cunoaştem de undeva? întrebă tânărul, frecându-şi barba ce începea să-i mijească pe obraz.

Oare care să fi fost motivele insistenţei ei ieşite din comun?

— Nu ne-am întâlnit niciodată, dar eu te cunosc.

„Sfântul" — o poreclă ironică, dată fiind înclinaţia de-a păcătui a lui Sinjin — era celebru în toată Anglia, motiv pentru care Chelsea alesese să fie dezvirginată chiar de el. Se zvonea că succesul său la femei întrecuse chiar şi scandaloasele recorduri ale lui Prinny. În plus, Sinjin avea şi avantajul de-a se găsi la îndemână, aici, la Newmarket.

— Numele meu este Chelsea Amity Fergusson.

— Sora lui Duncan? întrebă tânărul, ridicând din sprâncene.

O distinsă domnişoară îi propusese să se culce cu ea. Dar... oare era chiar atât de distinsă? Ochii lui albaştri o cercetară câteva clipe. Până la douăzeci şi opt de ani, scăpase de nenumărate ori din capcana însurătorii, dar în adâncul sufletului continuau să-l roadă temerile.

— Da. El însă nu ştie că mă aflu aici.

„Probabil că nu", îşi zise Sinjin, care bănuia de ce-ar fi fost în stare Duncan, dacă ar fi aflat ceva.

Fata părea sinceră. Şi foarte naivă.

— La ora asta ar trebui să fii acasă, mormăi tânărul, tolănindu-se pe banca trăsurii.

Părul lung şi negru i se desprinsese din panglica de mătase, revărsându-se pe pernele de catifea vişinie.

Acelaşi glas interior îl îndemnă să repete povaţa cu ceva mai multă convingere.

— Du-te acasă.

— Îmi închipui că vrei să ştii de ce-am făcut o astfel de propunere, zise fata, vorbind cu nepăsare, de parcă ar fi discutat despre starea drumurilor.

Sinjin, care se obişnuise cu penumbra din trăsură, observă că privirea ei era la fel de directă ca şi vorba.

Prima sa reacţie — rapidă, bărbătească — fu să refuze. Dacă, într-adevăr, era sora lui Duncan? Nu, nici nu voia să ştie... Chiar dacă fata era desăvârşită. Ochiul lui experimentat îi remarcase toate calităţile: sânii tari şi rotunzi, talia subţire, picioarele lungi şi frumoase, aşa cum se ghiceau sub costumul de călărie, părul blond şi ondulat, gata să scape de sub pălărioară, gura cu buze umede şi cărnoase, făcută să fie sărutată.

— Spune-mi, o îndemnă el, renunţând pentru moment la gândul cel bun, aşa cum i se întâmplase deseori în viaţă.

Cu ochii la gura domnişoarei Fergusson, simţi cum oboseala începea să i se topească.

— Ai mei vor să mă mărite cu episcopul Hatfield, care-i o ruşine pentru biserică... fie ea şi biserica anglicană, cea fără Dumnezeu. Au nevoie de banii lui, ca să-şi plătească pariurile la curse.

Începu să vorbească repede, vădit tulburată.

— Aşa au hotărât tata şi fraţii mei... dar, mai ales, tata! adăugă ea, văzând că ducele o privea bănuitor. Însă eu ştiu că nu mă va mărita cu Hatfield decât dacă-s virgină. Habotnic nenorocit!

Paradoxala înjurătură explodă pe neaşteptate în liniştea trăsurii.

Cu ochii la superba creatură aflată la doi paşi de el, cu sânii pulsând frenetic din pricina respiraţiei agitate, Sinjin îşi zise că, fără îndoială, Hatfield ar fi luat-o de nevastă în orice condiţii.

Era de o frumuseţe fără cusur.

Iar George Prine, al treilea viconte de Rutledge şi episcop de Hatfield, avea faima unui desfrânat de prima mână. Mai mult decât atât: un pervers şi un depravat.

— Unde dracu' a dat George ochii cu tine?

— În casa pe care am închiriat-o.

Dar întrebarea lui însemna, de fapt: „Cum de nu te-am descoperit eu?"

— Ticălosul a venit să vadă un cal de vânătoare pe care-l aveam de vânzare.

— Va să zică, încă n-ai fost scoasă în lume.

Iată de ce n-o întâlnise până atunci! O făptură de basm ca domnişoara Fergusson nu putea trece neobservată.

— De-abia peste un an.

Dumnezeule, n-avea decât şaptesprezece ani! Nu că vârsta ei ar fi constituit un impediment. Nici fetele de la ţară şi slujitoarele cu care se culcase nu fuseseră cu mult mai mari.

— Te rog, ia-mă tu! îl rugă Chelsea în şoaptă. Îţi voi fi recunoscătoare toată viaţa.

Când o femeia arată ca ea, se gândi Sinjin, ce nevoie avea să mai implore? Deja începea să reacţioneze, iar pantalonul din piele de căprioară îl strângea din ce în ce mai mult.

Deşi se vorbea că ducele de Seth nu-i numai un afemeiat cu sângele fierbinte, dar şi un bărbat nespus de chipeş, Chelsea nu se aşteptase ca realitatea să fie mai presus de zvonuri. Gura lumii nu pomenea despre ochii lui cu puteri aproape magnetice, despre trupul înalt şi musculos, despre mâinile subţiri şi nervoase cu încheietura fină, care trădau un călăreţ îndemânatic, nici despre perfecţiunea trăsăturilor sale: sprâncenele negre şi arcuite, privirea seducătoare, pomeţii frumos dăltuiţi, nasul drept şi delicat, uşor dispreţuitor, gura minunat arcuită, pe care Chelsea dorea cu disperare s-o sărute, ca să afle dacă buzele lui erau reci sau calde. *Oare ce gust avea?* se întrebă ea zâmbind.

Sinjin îşi spuse că surâsul fetei, cald şi deschis şi îndrăzneţ, o făcea să semene cu o sirenă ademenitoare din basmele de demult.

— Duncan e prietenul meu, zise tânărul ca şi cum această declaraţie ar fi reuşit să stăvilească ispita.

Parfumul ei îi pătrundea până în suflet — trandafir fără nici un alt adaos de miresme: dulce, ameţitor şi neînchipuit de senzual.

— Fratele meu nu va afla niciodată. Cu o experienţă ca a dumitale, nici nu-ţi va lua mult timp. Hai să te ajut! — se oferi fata, începând să-i descheie copcile vestonului de călărie.

— Nu! izbucni Sinjin, întinzând mâna s-o oprească.

Gestul îl aduse prea aproape de ochii ei căprui şi strălucitori.

— Nu-ţi par destul de atrăgătoare? murmură Chelsea. Preferi brunetele, ca ducesa de Buchan?

Iisuse Cristoase! Probabil că întreaga Anglie aflase de legăturile lui amoroase, dacă o fetişcană ca asta vorbea nestânjenit despre Cassandra. Ar fi vrut să-i răspundă că nu, să-i explice că-i plăceau blondele cu obraji trandafirii ca ea, care era o făptură îngerească. Dar se stăpâni şi zise:

— Scumpă domnişoară Fergusson, eşti absolut încântătoare, însă cu mult prea tânără.

Fusese o remarcă elegantă şi virtuoasă. Luându-şi mâna de pe degetele ei, se rezemă din nou de pernele trăsurii, încercând să-şi stăpânească emoţiile.

— Am aproape optsprezece ani. Mama era mai mică decât mine atunci când s-a măritat, protestă Chelsea, respingând refuzul lui galant.

Cuvântul „măritat" fusese de-ajuns ca să-i alunge lui Sinjin orice urmă de gânduri vinovate.

— Te conduc acasă, mormăi el morocănos, cu dorinţele potolite ca prin farmec. Unde locuieşti?

— La casa de oaspeţi a mănăstirii de pe moşia ducelui de Sunderland, numai că nu vreau să mă întorc acolo!

Nici nu-şi sfârşi bine vorba, că se şi aruncă asupra lui, luându-l prin surprindere şi pironindu-l pe pernele trăsurii, sub adorabila greutate a trupului ei.

Evident, Sinjin ar fi putut s-o dea deoparte fără efort, totuşi, rămase nemişcat câteva clipe, savurând plăcerea de-a simţi trupul fetei lipit de-al lui, îmbătat de parfumul părului ei care-i

atingea obrazul şi conştient de apropierea buzelor lor. O clipă se întrebă dacă prietenia pentru Duncan merita un asemenea sacrificiu.

Hotărât lucru, ispita asta era isprava Necuratului!

În acelaşi moment, Chelsea îl sărută: un sărut uşor, de fată fără experienţă, dar fierbinte şi chemător. Brusc, Sinjin îşi aduse aminte că-şi putea face poftele cu oricare din cele zece-douăsprezece femei care-l aşteptau acasă, în pavilionul de vânătoare. Virtutea domnişoarei Fergusson, astfel oferită, era un dar nespus de tentant, numai că preţul era cu mult prea mare. Cu toate acestea, trupul său reacţionă la atingerea trupului femeii — ceea ce simţi şi ea.

— Vezi? Degeaba spui nu, pentru că şi tu mă doreşti... şopti ea, încălzindu-i obrazul cu răsuflarea fierbinte.

Încântată de succes, îşi încercă puterea de seducţie, mişcându-şi şoldurile peste sexul lui în erecţie.

Sinjin reacţionă din nou.

— Îţi făgăduiesc să nu ţip, orice-ai face şi oricât m-ar durea. Zău că nu...

Sexul lui zvâcni iarăşi, răspunzând chemării cărnii. Dar când mâna fetei, se strecură pe sub veston, spre cureaua pantalonilor, o opri cu fermitate.

— Nu! gâfâi el, prinzându-i degetele ca într-un cleşte.

Tânăra din faţa lui îl făcu să presimtă dezastrul, iar perspectiva însurătorii reuşi să-i potolească pofta trupului.

— Nu, nu...

Răsuflă adânc şi repetă:

— Nu!

O dădu la o parte, se ridică şi, luând-o în braţe pe ispititoarea Chelsea, o aşeză la locul ei, pe pernele trăsurii.

— Găseşte-ţi pe altul care să te dezvirgineze şi să te scape de George Prine! o repezi el cu glas răguşit. Asta nu-i treaba mea.

Vorbise furios, ca reacţie la dorinţele înfrânate.

— Iartă-mă... şopti Chelsea şi lacrimi mari i se rostogoliră pe obraz. Am greşit faţă de tine...

Îşi îndreptă spatele, ca un copil dojenit pentru purtări rele. Lacrimile continuau să-i şiroiască, agăţându-se de bărbie.

— Dumnezeule! Te rog, nu plânge! murmură Sinjin, tulburat la rândul lui.

Deşi descurcăreţ din fire, rămase pentru moment fără replică. Poate că inocenţa fetei îi atinse o coardă mai sensibilă. Sau, mai curând, era impresionat de frumuseţea ei desăvârşită.

Vârî mâna în buzunar şi scoase batista, aplecându-se să-i şteargă obrazul ud de lacrimi.

— Nu cred că ai tăi te pot sili,să te măriţi cu George...

Bineînţeles, văzuse la viaţa lui destul de multe şi era convins că tatăl fetei îi putea impune cu forţa un bărbat.

— Iar dacă-i vorba numai de bani... începu el, neştiind cum să-i ofere suma salvatoare.

Era un om bogat.

— Să încerc să discut eu cu tatăl tău? se auzi întrebând, îngrozit la gândul că se amesteca în problemele de familie ale unor oameni aproape străini. Toată viaţa luptase să-şi apere independenţa, nu numai faţă de propria-i familie, dar şi de orice alte complicaţii. Evita orice fel de angajamente, îi plăcea să se simtă liber. Fiindcă după majorat, când tatăl său încetase să-i mai controleze viaţa, călătorise extrem de mult, se obişnuise cu o existenţă fără griji.

Chiar şi după moartea părintelui al cărui titlu îl moştenise, continuase să călătorească, ştiind că — dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău — fratele mai mic ar fi fost perfect capabil să administreze ducatul. De fapt, poate că lui Damien i se potrivea mai bine rangul de duce: era cinstit, sensibil, deja însurat, cu doi moştenitori, urmând desigur să mai aducă pe lume şi alţii. Uneori, pe Sinjin îl bătea gândul să renunţe la toate obligaţiile legate de titlu în favoarea mezinului. De pildă, acum! Fir-ar să fie! Aşa i se

întâmpla de fiecare dată când se vedea silit să se comporte în mod responsabil, pentru a fi demn de rangul său. Cum dracu' ajunsese într-o situaţie atât de idioată?

„Pentru că tu eşti idolul femeilor", îi şopti drăcuşorul din el. „Îţi convine sau nu, acesta-i adevărul."

— Tata ar refuza să primească bani de la dumneata, domnule... şopti Chelsea. Nu faci parte din familie.

Fără voie, pe Sinjin îl încercă un sentiment de uşurare, văzându-se eliberat de o făgăduinţă aşa de pripită şi necumpătată.

— Sunt sigură că dacă-l vei face să înţeleagă cât de mult îl deteşti pe George, îşi va schimba gândul... zise tânărul, fără să creadă nici el ce spune.

Glasul i se frânse.

— Da, domnule.

Pentru moment, lui Sinjin nu-i păsa dacă şi ea îşi ascundea adevăratele gânduri. Important era că scăpase de alte obligaţii.

Altele i-ar fi fost sentimentele de-ar fi ştiut că domnişoara Chelsea Amity Fergusson nu renunţase nici o clipă să-şi atingă scopul. Intenţia ei rămânea aceea de a-şi sacrifica virginitatea spre a se salva de bărbaţi desfrânaţi şi cu avere ca George Prine. Iar acum, când îl cunoscuse pe faimosul duce de Seth, căpătase noi motive de a-şi opri alegerea asupra lui.

Dacă tot o bătea gândul să-şi ofere fecioria în schimbul independenţei, măcar s-o facă în mod agreabil.

Iar Sinjin St. John, frumos ca un zeu, era exact ce-i trebuia.

— Dată fiind... ăăă... reputaţia mea — o povăţui tânărul, în timp ce trăsura se îndrepta spre Oatlands, domeniul de lângă Newmarket al ducelui de Sutherland — ar fi mai bine să nu fim văzuţi împreună. Jed are să te conducă până în faţa porţii.

— Cred că şi faptul de-a mă găsi singură cu dumneata *ar putea* fi destul de compromiţător! râse ea, înveselită la gândul de a-şi putea duce planul la bun sfârşit chiar şi în absenţa unei

apropieri trupeşti. Pur şi simplu, am să le spun alor mei şi episcopului că am rămas mult timp cu dumneata în trăsură.

— Eu am să neg cu încăpăţânare! se răsti Sinjin, hotărât să nu fie ţapul ispăşitor al nimănui. Şi pe urmă, eşti fecioară.

— Mmmm... murmură Chelsea, fără a se descuraja, ci doar căzând pe gânduri.

Tonul ei îl puse în gardă.

— Pricepe odată că nu vreau să mă amestec!

La dracu'! Oare nu exista nimeni care s-o ţină în frâu pe puştoaica asta focoasă?

— Bineînţeles că nu, domnule. Ai perfectă dreptate, încuviinţă ea cu o supuşenie care-ar fi trebuit să-i dea de gândit lui Sinjin.

— Bine. Atunci, ne-am înţeles, încheie tânărul, lăsându-se înşelat de privirea ei nevinovată.

El nu se încurca niciodată cu fecioarele, şi asta pentru că nu aveau nici una din calităţile pe care le pretindea la o femeie: disponibilitate şi experienţă sexuală.

— Îţi mulţumesc din suflet că m-ai condus acasă! surâse Chelsea, pe când se apropiau de porţile domeniului Oatlands.

Sinjin ar fi vrut să facă pentru ea mai mult de-atât, adică să-i satisfacă dorinţa, odată cu a lui. Dar nici chiar el nu putea comite imprudenţa de-a cădea într-o asemenea capcană, oricât de tentant ar fi preţul. E drept că Sinjin St. John îşi câştigase porecla de „Sfântul" pentru excesele sale sexuale cât se poate de neortodoxe. Dar *nu* cu fecioare. Nici prin gând nu-i trecea să se însoare, astfel că, ocolind virginele, se apăra de pericolul căsătoriei.

Bătu în peretele trăsurii, dându-i de ştire lui Jed să oprească.

Îşi luară rămas-bun pe un ton sobru şi civilizat.

Pentru totdeauna! Cel puţin aşa spera Sinjin, tolănindu-se pe pernele trăsurii, în timp ce Oatland rămăsese undeva în urmă. Slavă Domnului!

4

Amurgul învăluise peisajul bucolic într-o lumină albăstruie, cufundând în umbră aleea mărginită cu arbori înalţi. Exact ce-i trebuia domnişoarei Chelsea, ca să se apropie nevăzută de casa mănăstirii.

Numai doamna Macaulay o zări strecurându-se pe uşa bucătăriei şi-i zâmbi conspirativ. Rămăseseră bune prietene de când Chelsea îl scăpase pe bătrânul motan al bucătăresei din colţii ogarului Macbeth, care în timpul liber se distra terorizând vietăţi mai mici ca el. Desigur, în joacă, dar chiar şi-aşa labele lui uriaşe ar fi făcut-o pe biata mâţă una cu pământul.

Doamna Macaulay făcu un semn spre grajduri cu capul ei încărunţit. Slavă Domnului, taică-său şi fraţii încă nu se întorseseră!

Chelsea se grăbi să urce pe scara întunecoasă a servitorilor, ajungând în dormitor. Aici se afla, în sfârşit, în siguranţă. Îşi scoase costumul de călărie pe care-l îmbrăcase special pentru drumul la Newmarket. Intenţionase să se apropie de trăsura ducelui fără a atrage atenţia celor din jur, ca şi cum ar fi făcut parte din mulţimea femeilor venite să asiste la curse. Mersese pe jos tot drumul până la hipodrom, convinsă că Sinjin se va oferi galant s-o conducă înapoi acasă. Dar nu-şi închipuise nici o clipă că un om atât de dezmăţat avea onoarea unui gentelman!

Îşi puse o rochie simplă şi înflorată, apoi coborî pe scara principală, intrând în salon. Când tatăl şi fraţii ei îşi făcură apariţia, nu mult după aceea, fata îi întâmpină din fotoliul unde stătea lângă foc, cu o carte în mână.

— Red Dougal a ieşit pe locul doi! o anunţă, fericit, fratele mai mic, Colin, păşind primul, în salon. Tata a câştigat cinci sute de guinee!

Colin crescuse calul cu pricina încă de când fusese mânz şi, la paisprezece ani, era destul de mic şi de uşor ca să-l mai călărească la curse.

— Numai armăsarul cel negru al Sfântului a reuşit să ne întreacă, vorbi şi Duncan, cu un glas ce mai păstra accentul din Lowlands[1], deşi familia îşi pierduse moşiile de la graniţă[2] cu patruzeci de ani în urmă, în cursul rebeliunii.

— Fir-ar el să fie, azi a câştigat toate întrecerile! mormăi tatăl, trântindu-se într-un jilţ, chiar lângă sticla de rachiu fabricat după metoda Fergusson.

Întinse mâna după un pahar, apoi scoase dopul cu dinţii şi-şi umplu paharul pe jumătate.

— Al dracului să fiu dacă ducele de Seth nu creşte numai cai de viteză! adăugă bătrânul, aşezând sticla pe măsuţă şi punându-i dopul. Hai, noroc şi deie Domnul să câştigăm şi mâine cinci sute de guinee!

Ridică paharul spre copiii săi, apoi îl goli dintr-o înghiţitură.

Duncan şi Neil se instalaseră pe fotoliile din faţa lui Chelsea. Erau fraţii mai mari şi, spre deosebire de Colin, deja bărbaţi în toată firea, roşcovani, cum fusese cândva şi tatăl lor. În schimb, Colin şi Chelsea moşteniseră părul auriu al mamei, care murise la naşterea mezinului.

— Ar fi trebuit să vii şi tu, Chel! zise Duncan. Glen Vale ţi-a dus dorul. Aproape că i-a smuls jocheului braţul din încheietură până s-a dat semnalul de pornire.

Chelsea se pricepea de minune să-l domolească pe nărăvaşul Glen Vale, un murg de o frumuseţe neobişnuită, care nu suporta

---

1 *Lowlands* = Denumire dată părţii de sud a Scoţiei. (n.t.)

2 Este vorba de râul Tweed, graniţa naturală dintre Anglia şi Scoţia. (n.t.)

mulţimea, în schimb alerga mai iute decât toţi ceilalţi cai crescuţi de ei.

— Mâine am să vin, răspunse fata. Azi doamna Macaulay a avut nevoie de mine, s-o ajut la socoteli.

— Ah, Chel, de-ai putea să-l călăreşti tu pe Glen Vale, am întrece chiar şi calul irlandez al Sfântului! oftă Neil.

— Dacă mă gândesc bine, cred c-aş putea.

— Nu!

Refuzul tatălui nu uimi pe nimeni. Nu era prima oară când ajungeau la asemenea discuţii de când începuseră să aibă necazuri cu banii.

Chelsea ştia să se ţină lipită de trupul calului, apucând frâul cu mişcări atât de uşoare şi pricepute, încât animalul părea dornic să câştige numai de dragul ei. Călărea mai bine ca oricare dintre fraţi — motiv nu de discordie, ci de mândrie. Din păcate, eticheta interzicea participarea femeilor la cursele cele mai importante.

Un mare dezavantaj pentru o familie care dorea să-şi remedieze situaţia financiară.

Datorită loialităţii şi curajului cu care-l sprijiniseră pe Bonni Prince Charlie în 1745, precum şi neşansei de-a se alătura învinşilor istoriei, la înăbuşirea rebeliunii, neamul Fergusson din Dumfries, conţi din tată în fiu începând cu secolul al XIII-lea, îşi văzuse confiscate titlul şi pământurile. Bunicul lui Chelsea se retrăsese împreună cu clanul său în Ayrshire, unde se născuse şi crescuse fetiţa. Însă din averea lor de altădată nu rămăsese decât o amintire.

— Azi am fi putut vinde ceva cai. interveni Colin, gata întotdeauna să potolească spiritele.

— Episcopul Hatfield, completă Neil. A întrebat de tine, adăugă el rânjind, cunoscând sentimentele fetei faţă de destrăbălatul prelat.

Chelsea strâmbă din nas, cuprinsă de dezgust.

— Sper că i-aţi spus că zac în pat, cu vărsat de vânt.

— Ţine-ţi gura, Chelsea! Vorbeşti ca un argat, mârâi tatăl ei. Află că, pentru un englez, episcopul nu-i chiar de lepădat.

— Vrei să zici că-i bogat, tată! replică fata pe un ton plin de dispreţ.

— Draga mea, când n-ai nici un fel de zestre, nu-i cazul să strâmbi din nas la un om bogat! o puse la punct taică-său, cu o privire blândă, care-i dezminţea asprimea vorbelor.

Chelsea semăna leit cu soţia pierdută cu mulţi ani în urmă, iar Fergusson o iubea din tot sufletul, cum o iubise şi pe mama ei.

— Atunci, prefer să rămân fată bătrână! nu se lăsă Chelsea.

Duncan şi Neil nu-şi putură stăpâni un zâmbet. Şi acesta era un subiect dezbătut de zeci şi zeci de ori. Desigur, şi ei ar fi vrut ca sora lor să rămână lângă ei. Se împăcau nespus de bine, iar ea se îngrijea să le facă viaţa cât mai uşoară şi mai liniştită.

La douăzeci şi doi, respectiv douăzeci şi cinci de ani, Neil şi Duncan nici nu se gândeau să se însoare, dovadă că alături de tatăl şi de sora lor se simţeau mai bine ca oriunde.

— Ce naiba, Chelsea, ştii bine că Rutledge e putred de bogat! îi aminti tatăl ei. În plus, s-a arătat gata să-şi treacă o parte din avere pe numele tău.

— Ca să îţi poţi plăti creditorii! Zău, tată, prefer să-mi risc reputaţia pe hipodrom. Nu vreau să mă mărit cu nimeni.

Şi Chelsea era foarte mulţumită cu viaţa pe care o ducea, simţindu-se grozav alături de fraţii ei, împreună cu care creştea cai de curse. Muncea de dimineaţa până seara. Îi plăcea la nebunie să antreneze caii pentru alergări. Iar cum nu cunoscuse altă companie feminină, nici nu ducea lipsa unor prietene.

— L-am invitat la cină pentru mâine seară.

— Ce naiba ţi-a venit, tată? Ştii bine că nu pot să-l sufăr!

— Scumpa mea... începu cu blândeţe bătrânul, preocupat de viitorul fiicei sale.

Fără zestre, n-ar fi primit decât peţitori din rândurile nobilimii de ţară. Era, totuşi, fiică de conte şi, oricât ar fi ajuns de sărac, dorea ca măcar ea să ducă o viaţă îmbelşugată.

— Te-aş ruga doar... să încerci să te porţi frumos. Omul ăla umblă după tine ca un căţel.

— De ce nu-i însori pe Duncan şi pe Neil cu nişte negustorese bogate, ca să mă laşi pe mine-n pace?

— Asta o să şi facem, Chel, atunci când va sosi momentul! o asigură Duncan. Numai că s-a întâmplat ca Rutledge să te descopere întâi pe tine.

— Bineînţeles! Nici nu putea să cadă pacostea decât pe mine. Şi află, tată, că n-am de gând să mă port frumos cu el. Cu atât mai puţin să-l iau de soţ. N-ai decât să-i trimiţi pe Neil şi pe Duncan să-şi vândă farmecele cine ştie căror fiice lălâi de cârciumari. Îţi făgăduiesc să le primesc în casă ca pe nişte prinţipese. Am să-mi stăpânesc zâmbetul când taţii lor cei plini de bani vor coborî la masă îmbrăcaţi în surtuce roşii şi cu lanţuri de aur la ceas cântărind două ocale!

Dar taică-său n-avea câtuşi de puţin chef de glumă. În ochii lui se aprinse o sclipire de oţel.

— Tânărul viconte e invitatul nostru la cină. În calitate de fiică a mea, te vei purta civilizat cu el. Consider discuţia încheiată.

Fergus Fergusson vorbise pe tonul şefului de clan ce moştenise obişnuinţa să comande, veche de cinci secole.

— Am înţeles, tată, se supuse Chelsea, ghicind că bătrânul ajunsese la limita răbdării.

Ceea ce însemna că nu-i mai rămâneau decât douăzeci şi patru de ore ca să-şi piardă fecioria.

Spera din tot sufletul că în noaptea asta ducele de Seth va dormi în patul său.

Luna plină scălda camera domnişoarei Fergusson într-o lumină argintie, sclipitoare. Chelsea stătea culcată în pat, îmbrăcată, cu ochii la ceasul de pe consola şemineului, al cărui cadran lucea în penumbra încăperii. Trebuia să aştepte până când ceilalţi aveau să adoarmă, astfel încât să nu-i observe plecarea. Din fericire, se sculaseră de cu zori, ca să-şi pregătească armăsarii, şi probabil că aveau să se culce devreme. Cel puţin tatăl ei şi Colin. Duncan se dusese să asiste la petrecerea dată de duce, astfel că singurul pericol rămânea Neil.

Zece şi treizeci. Încă o jumătate de oră. Chiar dacă Neil mai zăbovea în salon, ea ar fi reuşit să se furişeze pe scara servitorilor. Totuşi, în ciuda hotărârii luate în privinţa episcopului Hatfield, liniştea sufletească îi era tulburată de gânduri mai puţin cuminţi. Avea intenţii nebuneşti şi câtuşi de puţin potrivite pentru o domnişoară bine-crescută. De altfel, cu nici un chip nu putea fi socotită o *lady*: crescuse într-o familie pasionată de curse şi de cai, astfel încât îi lipseau acele însuşiri feminine atât de preţuite la fetele de vârsta ei. Nu ştia nici să brodeze, nici să discute despre meritele lăutei şi-ale clavecinului, nici să-şi ia un aer demn, stând în colţul ei, ca o păpuşă frumoasă şi tăcută. Ori de câte ori se înfuria, taică-său îi atrăgea atenţia că orice femeie educată trebuia să-şi etaleze altfel de calităţi.

Cu toate acestea, era foarte talentată la pictură, deşi nu folosea culori delicate, caracteristice tablourilor semnate de femei. Primele schiţe stângace ale cailor din herghelia lor, realizate la vârsta de numai cinci ani, fuseseră atât de reuşite, încât

curând trecuse de la acuarelă la pictura în ulei. Se dovedea neîntrecută în zugrăvirea cailor. Acasă, pe toţi pereţii se găseau portrete ale celor mai buni armăsari de curse şi de vânătoare.

Ştia şi să cânte la lăută cu deosebită sensibilitate — înclinaţie moştenită de la mama ei şi încurajată de către tată. Atunci când cânta pentru el — cum se întâmpla adeseori — domnul Fergusson îşi amintea de iubita lui soţie.

Lăsând deoparte ce se cuvenea sau nu se cuvenea să facă o femeie, se gândea Chelsea, cum oare putea să ajungă în patul ducelui de Seth? Cu Duncan de faţă, nu-l putea aborda direct. Iar din spusele lui Neil, înainte ca fratele cel mare să fi pornit spre reşedinţa lui Sinjin, Chelsea trăsese concluzia că acesta primise vizita unor femei sosite de la Londra. Nişte femei *cu experienţă.*

Cum naiba putea să se măsoare cu ele?

Hotărât lucru, nu se pricepea să seducă un bărbat. Obrazul i se îmbujoră în lumina lunii, retrăind senzaţia dumnezeiască pe care i-o trezise atingerea lui şi apropierea de trupul acela zvelt şi musculos. Oricât ar fi fost de neliniştită şi de agitată în privinţa căii pe care trebuia s-o urmeze în astă seară, amintirea chipului frumos şi bărbătesc al tânărului duce îi întări hotărârea de-a fi a lui cu orice preţ. Nu putea aştepta cu braţele încrucişate să-i fie vândută lui George Prine, cu mutra lui abjectă şi pielea ca de şopârlă. Va pune la bătaie singura „marfă", pe care altfel ar fi trebuit s-o vândă pentru bani şi un titlu.

Iar seducătorul şi afemeiatul duce de Seth va trebui s-o ajute.

Îi plăcea cuvântul „ajutor", pentru că făcea ca planul ei să pară mai puţin nebunesc şi scandalos.

Se va dărui pentru plăcerea lui Sinjin, iar el o va *ajuta* să scape de dezgustătorul episcop de Hatfield.

Cu aceste gânduri încurajatoare, se ridică din pat, calmă şi hotărâtă. Îşi puse cea mai frumoasă rochie — pentru orice eventualitate, dacă ar fi fost nevoie să-l ispitească pe duce — în speranţa ca printr-o înfăţişare atrăgătoare să mai compenseze

lipsa de experienţă. Apoi se duse prin întuneric până la dulapul mirosind a trandafiri, de la săculeţele cu petale pe care le pregătea ea însăşi, luă o mantie neagră, o azvârli pe umeri şi ieşi, fără să mai arunce vreo privire înapoi.

Reuşi să iasă din casă fără incidente. Ocolind grajdurile, ca să nu trezească slujitorii, Chelsea porni pe pajiştea de la marginea parcului ce înconjura conacul ducelui de Sutherland. Până la Six-Mile-Bottom, reşedinţa ducelui de Seth pe timpul sezonului de curse, nu avea de mers decât câteva mile.

Iarba era umedă, cu miros pătrunzător şi reavăn, aerul — cald şi plăcut. Vântul se potolise, iar luna strălucea galbenă şi rotundă, ca un duh păzitor al tâlharilor de drumul mare. Gândul o făcu să zâmbească. Era pe cale să se strecoare în casa ducelui de Seth la fel de neştiută ca şi strămoşii ei, când treceau graniţa în Anglia, în scurte şi eficace incursiuni de jaf. Nici ea nu ezita să se ducă după un lucru pe care şi-l dorise foarte mult: trupul lui minunat şi ademenitor.

Curând, prin întuneric, îi ajunseră la urechi primele sunete ale petrecerii: râsul ascuţit al femeilor, glasuri grave de bărbaţi, o muzică delicată de vioară şi clavecin... În noapte se iviră ferestrele luminate, din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce se apropia, apoi desluşi chiar sfeşnicele cu lumânări din fiecare încăpere a uriaşului conac cu două caturi. Fastuoasa reşedinţă de la Newmarket arăta limpede că stăpânul era un om cu stare. Clădirea întrecea cu mult alte case ale nobililor de la ţară, precum şi conacul Fergussonilor din Ayrshire.

Chelsea se opri o clipă în umbra gardului de fier forjat al grădinii de sub terasă, chibzuind care ar fi fost calea cea mai nimerită de-a pătrunde înăuntru. Se uită pe fereastră, cercetând cu privirea invitaţii. Toate femeile erau foarte frumoase, cu părul

despletit pe umeri, vesele, bine-dispuse şi antrenate în diferite activităţi, care de care mai intime, cu tinerii aflaţi la petrecere. Rătăcind cu privirea prin fiecare încăpere, îl descoperi pe Duncan dansând languros cu o roşcată focoasă. Nici unul din ei nu părea atent la ritmul muzicii. Ducele era în alt salon jucând cărţi, cu o grecoaică nurlie pe genunchi. Chiar dacă femeia îi distrăgea deseori atenţia cu şoapte şi sărutări, el nu părea deloc să se supere. Surâdea, încuviinţând din cap ori de câte ori ea îi murmura câte ceva la ureche, apoi o săruta lung şi pătimaş în timp ce partenerii îl aşteptau, răbdători, să reînceapă jocul. Dar aceste întreruperi nu-i zădărniceau câtuşi de puţin norocul la cărţi, astfel încât în faţa lui începea să se înalţe un morman de bani. Din când în când ridica privirea, ca să verifice dacă slujitorii se ocupau de invitaţi aşa cum se cuvine. La un moment dat, făcu semn să i se aducă o sticlă şi un pahar. După toate aparenţele, se bea mai ales şampanie.

Chelsea se întreba, cu o strângere de inimă, dacă va reuşi să-l smulgă pe duce din braţele frumoasei brunete aşezate pe genunchii lui. Dar dacă *nu* va reuşi? Atunci planul ei, atât de bine pus la punct, se va duce pe apa sâmbetei! Asta însemna că nesuferitul de George Prine şi tatăl ei cel ahtiat după bani vor avea câştig de cauză?

„Nu!" decretă fata, după câteva clipe de gândire. Cu neputinţă să nu-l prindă singur în cursul serii măcar pentru câteva momente. Şi-acum, pe unde ar fi cel mai bine să pătrundă într-o casă cu toate luminile aprinse?

Descoperi intrarea servitorilor, undeva la parter, şi păşi într-un hol, de unde se îndreptă cu băgare de seamă spre scara de serviciu. Urcă încet până la primul cat, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Îşi trase gluga pelerinei pe frunte, ca să-şi ascundă chipul şi părul: în caz că s-ar fi întâlnit cu cineva, putea fi luată pur şi simplu drept una dintre doamnele venite de la Londra. Nu chiar *pur şi simplu*, se grăbi să se corecteze, conştientă că

purtările ei n-aveau nimic de-a face cu eticheta de la Curte. Oricum, scopul scuza mijloacele.

Răsuflă uşurată punând piciorul pe ultima treaptă, apoi se îndreptă, nestânjenită, spre scara principală, unde se ascunsese după nişte draperii formând un fel de separeu. Cum nu ştia unde se află apartamentul ducelui, aştepta să i-l arate chiar Sinjin.

Evident, intenţiona să-l urmeze discret în dormitor.

Odată ajunsă aici... spera să-l convigă să facă dragoste cu ea. Chiar dacă prima oară o refuzase, totuşi nu rămăsese indiferent la oferta ei. Sau, cel puţin, trupul lui reacţionase prompt. În întunericul dormitorului, nu-i va fi greu să-i învingă şi ultimele scrupule. Pe chipul fetei se ivi un surâs atotştiutor. Mai ales... după ce Sinjin băuse o noapte întreagă.

Poate că nici nu-şi mai amintea de prima lor întâlnire.

O clipă îşi îngădui să spere că va reuşi. Ce grozav ar fi să-şi atingă scopul, ascunzându-şi identitatea!

Dar cum rămânea cu bruneta aia care se ţinea scai de el? Amănuntul o trezi brusc la realitate. Era puţin probabil ca ducele să-şi petreacă noaptea singur, având în vedere numărul mare de femei invitate de la Londra, chiar fără a o mai pune la socoteală pe grecoaică. Exista oare o cât de mică şansă de-a o convinge pe brunetă să renunţe la plăcerile unei nopţi? Cu siguranţă că nu — dacă punea la socoteală înfăţişarea ducelui şi reputaţia sa de amant înflăcărat. Mii de draci! Cine-ar fi crezut că-i chiar atât de greu să-ţi pierzi fecioria?

Ar fi trebuit să fie un fleac, faima ducelui de Seth şi faptul că se afla acum la Newmarkert făcând din el un candidat perfect pentru treaba asta.

Chelsea ştia că era nevoie doar de încă puţină muncă de convingere — cu condiţia să scape de privirile indiscrete ale numeroşilor vizitatori.

Oftă exasperată; de n-ar fi fost groaza că, peste numai câteva ore, George Prine îşi va face apariţia la cină, cu siguranţă

că şi-ar fi ales alt loc şi alt moment pentru a-şi duce planul la îndeplinire.

Probabil că vreun zeu scoţian din timpuri ancestrale se milostivise, totuşi, de ea, întrucât, nu peste multă vreme, îl văzu pe Sinjin urcând scările. *Singur!* Chelsea simţi cum îi revine buna-dispoziţie. Dar numai pentru o clipă. În secunda următoare, când ducele deschise uşa cea mare, aflată chiar în capul scărilor, o voluptoasă blondă, îmbrăcată sumar, se agăţă de gâtul lui. După ce-şi reveni din surpriză, Sinjin o îmbrăţişă, sărutând-o chiar acolo, în prag, apoi îi murmură zâmbind câteva cuvinte, drept care ea începu să-i descheie nasturii de la jiletcă. Ducele o împinse cu blândeţe în cameră, închizând uşa cu piciorul.

„Desfrânatul!" îşi spuse Chelsea. Avea femei peste tot: şi sus, şi la parter, şi-n dormitor! După atâtea solicitări, cine ştie dacă nu va fi prea obosit atunci când ea va reuşi, în sfârşit, să-l găsească singur!

Rămase locului, uluită, cântărindu-şi şansele pe cale să se spulbere. Dacă l-ar fi cunoscut mai îndeaproape, ar fi putut intra în dormitor, convingând-o pe blondă să plece şi să-l lase pe Sinjin. De n-ar fi fost sora lui Duncan, nu şi-ar fi bătut prea mult capul cu politeţurile, pentru că Sinjin ar fi primit-o cu siguranţă în patul său. Iar de i-ar fi ajuns la urechi mai multe bârfe despre înclinaţiile amoroase ale Sfântului, n-ar mai fi şovăit nici o clipă. Încă de la şaptesprezece ani, ducele de Seth câştigase toate prinsorile privind performanţele sale sexuale — durată, frecvenţă, număr de partenere — astfel încât n-ar fi avut nici o dificultate în a le satisface pe amândouă.

Începu să-şi roadă unghiile, neştiind ce să facă. Şi diavolul de George Prine, care urma să vină în casa lor peste numai câteva ceasuri!

Deodată, observă cum o tânără pereche pătrunde în separeu şi încremeni, dându-şi seama că cei doi se considerau suficient de izolaţi de ochii lumii pentru a face dragoste. Dacă ducele ieşea din dormitor tocmai acum, când ea rămăsese prizonieră după draperii, orice şansă de a-l surprinde singur era pierdută!

La dracu'!

De-ar fi fost o fire superstiţioasă, ar fi bătut-o gândul că astă-seară o urmărise ghinionul. Iar dacă ar fi crezut în soartă, ar fi tras concluzia că astrele nu i se arătau prea favorabile. Dar cum crescuse sub deviza Fergussonilor — „Odată sărit obstacolul, totul merge strună!" — Chelsea nu se lăsă pradă disperării. Până în zori mai rămâneau câteva ceasuri bune, timp în care trebuia să se şi întoarcă, pe furiş, în patul ei.

Micul separeu devenise un cuib al dragostei, în care tânăra pereche se abandona deliciilor pasiunii. Lipită de perete şi abia îndrăznind să respire, Chelsea asista, fără voia ei, la dezlănţuirea pătimaşă a celor doi.

— Ar fi trebuit să nu accept după ce nu m-ai băgat în seamă tot timpul cât ai jucat cărţi... răzbătu glasul mustrător al femeii, undeva foarte aproape.

— Dar am câştigat un joc după altul şi nici chiar...

Aici se auzi foşnetul rochiei.

— ... farmecele tale neasemuite nu mă pot face să uit o miză de cinci mii de guinee.

Urmă o scurtă tăcere, apoi o sărutare.

— Până acum...

— Ţi-am purtat noroc? întrebă în şoaptă femeia.

— Mmm...

Urmă foşnetul unui jupon lunecând pe podea, după care din nou glasul bărbatului:

— Foarte mult...

— Ah, Will, pari atât de bucuros!

— O mie de guinee sunt ale tale, scumpo, ca să-mi porţi noroc şi altădată.

În întunericul separeului răsună țipătul încântat al grecoaicei și, pentru prima oară, Chelsea înțelese că plăcerea putea fi și aducătoare de profit. Cu o mie de guinee ar fi rezolvat problema herghelie lor pe șase luni. De-ar fi fost lipsită de scrupule, ar fi găsit ușor o cale să achite datoriile tatălui ei. Toată lumea știa că ducele de Seth era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Brusc, își aduse aminte că încă nu avusese prilejul de-a se afla în intimitate cu el — drept care mia de guinee rămânea un simplu vis frumos, fie că-și făcea scrupule sau nu.

Chelsea auzi din nou gâfâituri și gemete înăbușite, apoi femeia murmură, dojenitor:

— Nu așa tare, dragule, ai să-mi lași urme.

Câteva clipe mai târziu, Will îi răspunse în șoaptă:

— Eu nu las urme niciodată, scumpa mea... De altfel, știi asta foarte bine.

Răsună o ușoară bufnitură semn că cei doi amorezi își lepădaseră încălțările.

Ținându-și răsuflarea, ca să nu-și trădeze prezența, Chelsea număra în gând icnetele celor doi, după care el izbucni, nestăpânit:

— Doamne, Liz!... Ah, Liz!... Liz!...

Și glasul i se pierdu într-un geamăt de plăcere.

Se așternu tăcerea. Chelsea se întrebă cât mai putea dura până la plecarea celor doi și se rugă la Dumnezeu să nu le dea prin minte să admire luna de la fereastră.

— Ce lună frumoasă! Ca pentru îndrăgostiți, Will, dragule! Privește...

Se vede treaba că, în noaptea asta, îngerul ei păzitor se afla în vacanță. Nu cumva era cazul s-o ia la fugă către scară? Să păcănească peste cele două trupuri și să iasă în hol? Să treacă prin zid? Prin minte îi fulgerau fel și fel de gânduri nebunești, semn că începea s-o cuprindă panica. Îndrăzneala cu care pornise la

drum era pe cale să se topească precum bășicuțele din șampania servită la petrecerea ducelui.

— Liz, iubita mea, la un cuvânt de-al tău ți-aș da și luna de pe cer... Aș agăța-o deasupra căsuței tale din Harley Street.

— Nu-i mai bine să-mi cumperi o trăsură, dragule? ceru mult-adorata Liz, în glasul căreia Chelsea ghici o undă de mercantilism.

Will râse încet.

— Chiar și două, porumbița mea nesătulă. Cu telegari care să zboare ca vântul și ca gândul... Ești mulțumită?

— Și servitori? șopti ea cu o voce numai lapte și miere.

— Câți dorești... Îți deschid un cont la banca Barclay, unde am să-ți vărs câte cinci sute de lire pe lună, bani de cheltuială. Acum, spune, mă iubești? Jură-mi să-mi dăruiești inima ta.

Tonul lui era ușor glumeț, dar, în același timp, tandru și învăluitor.

Ea chicoti ascuțit, renunțând la accentele pătimașe de până atunci.

— Îți jur, Will... Îți dăruiesc inima și... toate celelalte. Dar tu mă iubești?

— Îți jur pe razele lunii că sunt al tău cu trup și suflet.

Apoi Chelsea auzi foșnet de pași pe covor.

Fusese descoperită!

Undeva, pe aproape, se trânti o ușă, apoi un glas de contralto exclamă înveselit:

— Văd că v-ați împăcat, îndrăgostiților! Frumosul St. John a adormit și noaptea de-abia a început. Vino, Liz, hai să coborâm, să ne răcorim sângele înfierbântat. Ducele a spus că mâine se va trezi în zori, ca să se îngrijească de cai, așa că putem dormi până târziu după-amiază. Hai, Liz! Am chef să mă distrez.

După câteva clipe, ca și cum deasupra ei s-ar fi pogorât mâna lui Dumnezeu, Chelsea rămase singură. În încăperea alăturată dormea ducele de Seth.

Pe coridor nu se vedea nici țipenie de om.

Chelsea se strecură în dormitorul lui Sinjin cu inima bătând atât de năprasnic, încât şi-o acoperi cu palma, de teamă ca zvâcnetul ei să nu-l trezească din somn pe duce.

Totuşi, primul ei gând — paradoxal, dar străbatut de presimţiri negre — fu dacă va reuşi sau nu să-l smulgă din letargie. Poate că nici nu dormea, ci doar zăcea doborât de băutură. În cazul acesta, ce putea să facă?

Se opri în loc, tremurând de teamă şi emoţie.

Nu cumva, la urma urmei, era mai simplu să-l ia de bărbat pe broscoiul ăla de episcop? Poate că slujba sa îl va feri de pofta armii. Poate că nu va fi silită decât să servească masa cu el din când în când, să primească oaspeţi şi să-i aducă ceaiul mamei lui. Brusc, îşi aminti cum încercase s-o pipăie cu o săptămână în urmă, la grajduri, în absenţa tatălui ei. George Prine nu-i mai părusese câtuşi de puţin pios, ci de-a dreptul libidinos, iar la atingerea degetelor lui reci o cuprinsese o silă fără seamă.

Nu, perspectiva de a-l lua de soţ pe George Prine o umplea de oroare şi, indiferent de raţiunile practice pe care i le înşirase tatăl ei — necesitatea de-a face rost de bani şi de un titlu — măritişul ar fi însemnat să se vândă episcopului pentru toată viaţa.

Dacă se gândea bine, nici taică-său nu se însurase din interes, aşa că n-avea rost să-i ţină predici despre avantajele unui mariaj de convenienţă. Se căsătorise din dragoste, chiar dacă ajunsese aproape în pragul sărăciei, la câţiva ani după Culloden.

Prin urmare, domnul Fergusson n-avea decât să-i ţină oricâte discursuri dorea, însă, mai întâi, Chelsea trebuia să scape de

antipaticul episcop Hatfield, cu averea lui cu tot. În al doilea rând, era necesar ca fecioria ei să înceteze a mai fi o marfă. Abia atunci va încerca să-şi convingă tatăl — desigur, după ce-i va trece furia, mai ales că, oricum, reputaţia ei va fi la pământ — s-o lase să-şi încerce norocul, făcând pe jocheul la cursele de cai.

Acum că-şi pusese ordine în gânduri, se simţea ceva mai bine. Tot chibzuind, reuşise să-şi mai potolească temerile.

Planul ei din astă-seară nu era decât primul pas dintr-o amplă strategie de refacere a averii familiei: un fel de eschivă preliminară, o diversiune necesară pentru desăvârşirea unor proiecte grandioase.

Avu grijă să stingă singurul sfeşnic din încăpere, care ardea pe o măsuţă. Dacă ducele şi-ar fi închipuit că i se întorsese amanta, atunci Chelsea ar fi reuşit să nu-şi trădeze identitatea. Pentru planul ei, nu trebuia neapărat ca partenerul său s-o recunoască. Esenţialul era să devină femeie. Nu va divulga numele bărbatului cu nici un preţ. O clipă, se gândi să stingă şi focul din şemineu, dar îşi dădu seama că lumina flăcărilor nu ajungea până în colţul unde se afla patul. Pe urmă, mirosul de tăciuni uzi ar fi declanşat o serie de întrebări la care ea n-ar fi ştiut ce să răspundă. Se dezbrăcă într-un ungher al dormitorului, atentă să nu-l trezească pe bărbatul care dormea pe pat, cu faţa în jos.

Aşternutul zăcea azvârlit la pământ, astfel încât Chelsea nu trebuia decât să se lungească lângă duce, aşteptând să-şi potolească bătăile inimii. Încerca să mai diminueze gravitatea faptei, spunându-şi că nu făcea decât să lupte pentru a câştiga o bătălie. În realitate, însă, stătea culcată, goală, lângă faimosul duce de Seth, gol şi el, şi fără seamăn de frumos. O experienţă care-i punea nervii la încercare.

Dar ceea ce-o scotea din sărite şi mai mult era faptul că, odată ajunsă în acest punct al planului, nu ştia cum să procedeze mai departe.

Ca şi cum i-ar fi ghicit dilema — sau poate simţind în nări parfumul de trandafiri — ducele ridică alene braţul, prinzând-o de mijloc şi trăgând-o lângă el.

Pe jumătate adormit, se lipi de trupul moale al fetei, apoi, oftând mulţumit, aţipi din nou.

Respiraţia lui fierbinte răvăşea şuviţe din părul blond al domnişoarei Chelsea. Sinjin dormea cu capul întors spre ea, cu braţul petrecut pe după şoldurile fetei. Atingerea trupului său fierbinte îi dădea lui Chelsea un sentiment de siguranţă, iar parfumul părului lung şi negru, răsfirat pe perna albă, o îmbăta asemenea miresmei de ferigă şi iarbă proaspătă umezite de roua zorilor.

Apoi el îşi mişcă piciorul, alungându-i orice imagini poetice, şi-o pironi în pat sub greutatea lui. Chelsea simţi o anumită parte a trupului — cea care-l făcuse celebru şi căreia dorea şi ea să-i sacrifice virginitatea — crescând şi apăsând-o pe coapsă.

Întrucât se ocupase multă vreme de cai, Chelsea cunoştea mecanismul de bază al procreării, iar ducele de Seth părea angajat exact într-o astfel de activitate.

Simţindu-i parfumul, Sinjin începu să se dezmeticească. Recunoştea limpede mireasma de trandafiri.

— Mmm... murmură el. Ce frumos miroşi, Polly...

Degetele lui delicate începură să-i mângâie pântecele.

— Parfum de vară...

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră... răspunse Chelsea, neştiind prea bine cum se cuvenea să i se adreseze în asemenea împrejurări.

Oare trebuia să susţină o conversaţie politicoasă, la fel ca în celelalte întruniri de societate?

— Sinjin, iubito! murmură el cu glas uşor răguşit, fără să deschidă ochii. În pat nu-i nevoie de titluri...

Îşi plimbă palma pe trupul ei, apoi îi prinse sânul în palmă, mângâindu-l ca pe un fruct pârguit.

— Perfect... şopti, mulţumit.

Sexul lui zvâcni din nou pe coapsa fetei.

Oare era cazul să-i mulţumească încă o dată? Ultimul cuvânt al ducelui fusese un compliment sau doar o simplă constatare? Trebuia cumva să-i răspundă? Dar, în aceeaşi clipă, degetele lui îi atinseră sfârcul sânului, trimiţându-i fiori în tot trupul, şi orice întrebări privind eticheta în amor fură date uitării. Sinjin îi frământă uşor sfârcul între degete, până când acesta înflori rotund şi pietros.

Chelsea tremura din tot corpul, cu simţurile răscolite de o ciudată fierbinţeală — o senzaţie nouă, tulburătoare şi imposibil de controlat.

— Te-ai trezit, iubito? întrebă în şoaptă tânărul, deschizând ochii, acum când îl cuprindea din nou dorinţa. Ai aţipit? murmură el în întuneric. Eu, da.

— Puţin... răspuse abia auzit Chelsea, care nu putuse ocoli o adresare directă.

Dar mâna lui alunecă pe pânteceie fetei, apoi mai jos, alungându-i orice gând raţional. Chelsea simţea cum creşte în ea o flacără mistuitoare, făcând-o să zvâcnească din tot trupul. Apoi, degetele lui Sinjin se pierdură în cârlionţii mătăsoşi, atingându-i în treacăt sexul umed de dorinţă. Chelsea nu-şi putu stăpâni un geamăt surd.

— Tu eşti întotdeauna gata pentru mine, Polly... murmură Sinjin, aşezându-se uşor deasupra ei.

Râse şi dinţii albi sclipiră în întuneric.

— Asta-i foarte bine...

Îi desfăcu picioarele şi sexul lui în erecţie atinse sălaşul dorinţei nou-descoperite.

Ajunsă în punctul culminant al îndrăzneţului ei plan, Chelsea îşi dori o clipă ca el să se creadă în continuare alături de Polly. Deşi, fără îndoială, nu pentru multă vreme...

Sinjin se împinse uşor în femeia pregătită să-l primească.

Dar în secunda următoare se opri.

Îşi schimbă puţin poziţia, apoi repetă mişcarea. De astă dată, simţi clar obstacolul virginităţii.

— Tu nu eşti Polly! exclamă el uluit, dezmeticindu-se de-a binelea.

— Nu, domnule... mărturisi în şoaptă Chelsea, sub apăsarea tulburătoare a trupului său şi simţindu-i sexul atingând-o, exact în poziţia în care se oprise.

— Harriet nu mi-a spus că-mi va trimite o fecioară, zise tânărul, pe un ton uşor întrebător. Nu cumva eşti un fel de răsplată pentru minc? glumi el, încercând să se adapteze la noua situaţie, alături de femeia necunoscută şi neştiutoare din patul său.

De astă dată, Harriet îi ceruse o groază de parale. Poate că fecioara de lângă el era explicaţia unui tarif aşa exorbitant. Nu că i-ar fi păsat din cale-afară: relaţiile de afaceri dintre Sinjin şi Harriet fuseseră întotdeauna cât se poate de bune.

— Ţi-e teamă? întrebă brusc tânărul, conştient de tăcerea şi nemişcarea fetei.

— Nu, răspunse ea fără fereală.

Într-adevăr, teama nu se număra printre senzaţiile răscolitoare care-i inundau întreaga fiinţă, făcând-o să plutească undeva între cer şi pământ.

— N-am încotro, scumpo... murmură el, dornic să-şi potolească dorinţa şi explorându-i cu blândeţe bariera virginităţii. Îi există o singură cale de-a pătrunde înăuntru.

— Înţeleg, domnule, murmură Chelsea, preocupată mai puţin de consecinţele gestului său decât de strania fierbinţeală care-i cuprinsese simţurile.

— Sper că Harriet te plăteşte bine. Mărturisesc că m-ai luat prin surprindere... şopti Sinjin, excitat, dar şi uşor descumpănit în prezenţa unei fecioare.

Nu-şi dădea seama ce era în mintea ei. Nu se pricepea deloc la femei cu experienţă. Pasiunea lor — ca şi a lui — urma un curs sofisticat, dar şi previzibil. Oare trebuia să-şi ceară scuze acum sau mai târziu? Dar chiar era cazul să-şi ceară scuze? O asigurantă că Harriet o instruise cât de cât pe puştoaica asta.

Afară de cazul în care clienţilor care preferau virgine le plăcea să aibă în patul lor fetiţe înspăimântate şi cu obrazul ud de lacrimi.

— Eşti sigură că vrei să mergi până la capăt? întrebă el într-un târziu.

— O, da!

Cel puţin, răspunsul ei fusese fără echivoc, constată cu satisfacţie Sinjin.

— Sărută-mă, îi ceru el cu blândeţe, încercând să atenueze durerea fetei printr-o senzaţie mai plăcută.

Când buzele li se atinseră, în subconştientul lui sclipi o rază de lumină, atingând o coardă ascunsă a memoriei, însă curând patima dezlănţuită îi izgoni din minte orice urmă de raţiune. Fata avea o piele caldă, netedă şi catifelată, un trup subţire şi perfect dăltuit, deschis ca să primească, precum şi o gură dulce, care-i ieşea în întâmpinare, înfometată de dragoste.

Oare se putea muri de fericire? se întrebă Chelsea, pricepând dintr-o dată de ce ducele de Seth se lăsa cu atâta voluptate în voia plăcerilor cărnii. Dacă vâltoarea pasiunii stârnea asemenea senzaţii dumnezeieşti, cum să nu le cauţi cu ardoare?

— Iartă-mă... murmură fără voie Sinjin, cu o clipă înainte de-a o penetra.

Şoapta lui pluti o clipă în întuneric.

— Strânge din dinţi!

Se împinse brusc înainte, iar Chelsea îşi înfipse unghiile în umerii lui, înăbuşindu-şi un ţipăt de durere.

— Asta a fost toată durerea, o linişti el, mângâindu-i obrazul.

Şuviţe din părul lui lung şi negru cădeau, răsfirate, pe pieptul fetei care-l primise cu totul în trupul ei.

— Nu mă mai doare, încuviinţă ea, cu un suspin de uşurare, întrebându-se dacă toate femeile îşi pierdeau fecioria la fel de uşor.

Brusc, o năpădi un val de dorinţă atât de copleşitor, încât ar fi vrut ca plăcerea să dureze o veşnicie. Simţea pe umeri

palmele fierbinţi ale bărbatului care o ţinea prizonieră sub trupul lui vânjos.

Sinjin nu se clinti, mulţumindu-se să-i sărute buzele, pleoapele, sprâncenele mătăsoase, vârful nasului, lobul urechii. Ameţită de plăcere, Chelsea se întrebă în sinea ei dacă dragostea fizică îi mai rezerva şi alte surprize.

Atunci el începu să se mişte, lunecând mai adânc, şi fata gemu, cuprinsă de extaz, vrând parcă să-l reţină în trupul ei tremurând de dorinţă. O clipă mai târziu, Sinjin se retrase şi Chelsea scoase o exclamaţie de protest... pe care tânărul o găsi nespus de provocatoare.

Nu cumva juca teatru? se întrebă el, uluit de reacţiile ei pătimaşe. O fecioară ar fi trebuit să stea cuminte, aşteptând să fie învăţată ce să facă. Hotărî s-o pună la încercare şi o pătrunse din nou. Dacă unghiile înfipte în spatele lui însemnau actorie, atunci prinsese repede rolul.

Sinjin continuă să se mişte, cu experienţa unor ani întregi de practică erotică, sporindu-şi plăcerea până la orgasm, în timp ce tânăra din braţele sale îi ieşea în întimpinare, agăţându-se de el cu o patimă care-l făcea să-i fiarbă sângele în vine.

Nu i-ar fi dat drumul din îmbrăţişare nici dacă Sinjin i-ar fi cerut-o — ceea ce nu se întâmplă, pentru că şi ducele trăia o senzaţie nouă şi nemaiîntâlnită în atâţia ani în care se jucase de-a dragostea, cu detaşare şi idiferenţă. Când simţi că se apropie de punctul culminant, se eliberă şi el, cu o intensitate pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

Avu impresia că redevenise adolescent, atât de năvalnică fusese descărcarea. Gemu adânc, părându-i-se că totul se învârteşte în jurul său.

Chelsea scoase un ţipăt ascuţit, fără să-şi dea măcar seama că al ei era glasul care se reverbera între pereţii înalţi ai dormitorului. Ţipătul fetei îl umplu de încântare pe Sinjin, care-i strânse la piept trupul cutremurat de spasme, sărutându-i gura umedă şi buzele lui înfiorate.

Zăcură astfel îmbrăţişaţi, ca azvârliţi la ţărm de o furtună tropicală: răsuflând iute, cu pielea transpirată, epuizaţi de plăcere.

Treptat-treptat reveniră la realitate, iar Chelsea schiţă gestul de-a se îndepărta de el.

— Nu, protestă scurt Sinjin, înlănţuind-o cu braţele.

— Trebuie să plec... murmură Chelsea, începând să deruleze în minte elementele practice ale planului său.

— Unde? întrebă uimit Sinjin.

Femeile trimise de Harriet erau plătite să rămână două săptămâni. Ducele ştia asta foarte bine: doar el dăduse banii.

Nu cumva fata asta avea de gând să-şi încerce farmecele şi cu alţi oaspeţi? Puţin probabil, îşi zise, amintindu-şi că era gazdă şi stăpân.

— Senecca mi-a spus că Harriet a urcat preţul cu o mie de guinee. Prin urmare, scumpa mea, dacă tot am plătit pentru o fecioară, măcar dă-mi voie să mă bucur de tine după pofta inimii.

Vorbise blând, dar braţele lui o strângeau ca într-un cleşte, iar trupul vânjos o apăsa ca o lespede.

— Aştept desertul, iubito... murmură, plimbându-şi vârful limbii pe buzele ei frumos arcuite. Îmi place gustul tău.

Îndată se întări înăuntrul ei, umplând-o, silind-o să se deschidă, stârnindu-i din nou dorinţa, de parcă nu s-ar fi eliberat cu numai câteva momente înainte.

— Spune-mi că mă vrei şi tu... îi ceru tânărul, surprins de propriile-i cuvinte.

Oare era firesc să simtă această pornire posesivă faţă de o virgină, ca şi cum i-ar fi devenit stăpân pe viaţă? Nu ştia, în schimb ştia ce dorea să audă de la ea.

— Hai, spune-mi! insistă ducele.

— Te vreau... te doresc... cu disperare... Sinjin, îi murmură Chelsea, cu răsuflarea întretăiată.

Auzindu-şi numele rostit de ea, tânărul se lumină la faţă.

— Pe tine cum te cheamă? întrebă încet, cufundându-se în adâncurile ei cu ochii închişi de plăcere.

— Flora... şopti Chelsea, abia găsind putere să vorbească, acum când îşi simţea tot trupul invadat de o senzaţie fără seamăn.

Primul nume care-i venise în minte fusese cel al mamei sale.

— Trebuia să-mi închipui, zâmbi el tandru, muşcându-i uşor lobul urechii. Eşti dulce, parfumată şi pătimaşă. N-am să te las să pleci.

„Cel puţin nu înainte să mă satur de tine", adăugă în gând, într-o pornire egoistă.

— Vreau să-ţi arăt ceva, murmură cu glas răguşit de dorinţă. Grădinile înmiresmate ale paradisului.

Îşi respectă făgăduiala cu tandreţea şi priceperea dintotdeauna, recunoscător Harrietei care-i trimisese această floare superbă şi nevinovată. Febrili şi pătimaşi, explorară împreună nu numai grădinile paradisului, ci şi tot felul de jocuri amuzante, urmate de dăruire simplă şi înălţătoare. Câteva ceasuri mai târziu, adormiră îmbrăţişaţi, fără a fi epuizat toate posibilităţile erotice, dar surâzători, fericiţi, şi nespus de încântaţi unul de altul.

Episcopul de Hatfield fusese învins.

Petrecerea continuă să se desfăşoare, chiar şi în absenţa gazdei, până când, într-un târziu, un invitat ameţit de şampanie propuse o întrecere călare pe pajiştea din spatele casei. Toţi oaspeţii, mai mult sau mai puţin cherchelişi, căzură de acord că Warwick avusese o idee minunată, după care cineva se grăbi să spună:

— Chemaţi-l pe Sinjin. Îi plac la nebunie pariurile.

— Lăsaţi-l în pace, protestă un altul, ceva mai treaz decât ceilalţi. S-a dus la culcare pentru că mâine vrea să se scoale în zori.

— Să nu spui că-n clipa asta Sfântul *doarme*!

— Ba chiar aşa e, şi mă puteţi crede pe cuvânt, întrucât l-am lăsat aţipit în patul său ducal.

Glasul de contralto al brunetei — prima parteneră de plăceri a lui Sinjin — nu-şi pierduse farmecul, în ciuda orei târzii.

— Eu zic să-l trezim. Îi plac cursele, mai ales când le câştigă.

— Pun prinsoare pe cincizeci de guinee ç-o să vă înjure dacă nu-l lăsaţi să doarmă. Ştiţi bine că nu glumeşte când e vorba de cai, ori alergările încep la prima oră.

— Mă duc eu! se oferi cu îndrăzneală Duncan, plin de curaj după ce băuse o noapte întreagă doar şampanie — apă chioară pe lângă whisky-ul scoţian preparat de familia lui. A dormit destul.

— Numai câteva ore. Nu-l deranja.

— Adu-l jos! gânguri o blondină îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii. Vreau să-l văd cum arată cu ochii cârpiţi de somn.

— O să dăm de dracu'! bombăni unul dintre bărbaţi. Ştiţi bine că, atunci când se înfurie, scoate foc pe nări!

— E aproape dimineaţă, declară Duncan, arătând spre fereastră. Priviţi cerul.

Toţi îi urmară îndemnul. Într-adevăr, întunericul se risipise, făcând loc ceţii de dinaintea zorilor. Oaspeţii hotărâră aşadar să-şi trezească gazda, care habar n-avea ce se întâmplă în salon, continuând să doarmă în braţele frumoasei Chelsea.

Prin urmare, Duncan porni în sus pe scări, ca să-l aducă pe ducele de Seth, să se distreze împreună.

Câteva clipe mai târziu, Sinjin simţi o mână scuturându-l şi, trezit dintr-un vis nespus de plăcut, mormăi supărat:

— Lasă-mă dracului în pace!

Dar mâna continua să-l zgâlţâie, iar la urechile ducelui ajunse un mârâit furios:

— Trezeşte-te sau mori în somn!

Deşi pe jumătate adormit, Sinjin recepţionă mesajul şi deschise brusc ochii.

Lângă el se afla Duncan, ţinând un sfeşnic în mână, negru la faţă de mânie.

Sinjin clipi de două ori, încercând să priceapă ce se întâmplase.

— C'e dracu' vrei? se răsti el.

Era casa lui, petrecerea lui şi, dacă avea chef să doarmă, putea să doarmă cât poftea!

Bine-ai venit în familia noastră, Sinjin! îl salută sarcastic Duncan. Sau poate preferi să sfârşeşti cu un glonte în cap!

Chelsea se trezi şi ea. Auzind glasul lui Duncan, înţelese că se petrecuse un dezastru. Îşi ţinu răsuflarea, chibzuind la

iuţeală ce-i rămânea de făcut, dar, când ajunse cu numărătoarea la şaptesprezece şi jumătate, decise că nu era totul pierdut. Deschise ochii şi-şi privi fratele, apoi, fără a se ruşina că apărea în faţa lui complet dezbrăcată, declară:

— Nu-i vina lui, Duncan. Te rog să nu mai strigi aşa!

Sinjin se răsuci brusc spre ea. Vocea fetei îl lămuri într-o clipă. O privi câteva secunde, încercând să-şi recapete graiul, apoi izbucni:

— Tu?!

Se uită din nou la Duncan, care stătea aplecat asupra lui, ca un zeu al răzbunării.

Fir-ar să fie! De unde dracu' apăruse fata asta? Diane... Deeana... Cum naiba o chema pe cea cu care împărţise patul mai înainte? De altfel, nici nu mai conta. Brusc, în minte îi încolţi o bănuială.

Nu cumva i se întinsese o cursă?

Oare el fusese ales ca să salveze averile pierdute ale clanului Fergusson din Lowlands? Încercă să-şi ia un aer demn — lucru destul de greu după o noapte de chef, în care-şi sărbătorise succesele de pe hipodrom.

— Iartă-mă... murmură Chelsea.

— Să te *iert*? izbucni el furios, uitându-se la ea ca la o fiinţă de pe altă lume.

— La dracu', Sinjin, e sora mea! tună Duncan.

— Tu să nu te-amesteci! îl repezi Sinjin, fără a întoarce capul.

Apoi adăugă cu glas şoptit:

— Totul a fost o înscenare?

— Nu. Duncan n-a ştiut nimic. Nici ceilalţi. N-a fost un plan!... adică... nu ce crezi tu... gâfâi Chelsea, îngrozită de privirea lui rece şi ameninţătoare.

— Ce n-am ştiut? interveni furios Duncan. Dracu' să te ia, Chelsea! Şi pe *tine*, Sinjin! La naiba, ce se petrece aici?

— Şi el se pricepe tot aşa de bine să joace teatru? murmură Sinjin, făcând un semn din cap în direcţia lui Duncan.

Vorbise cu glas de gheaţă, sfredelind-o cu privirea.

— Nu... îngăimă ea. Nici unul din noi nu joacă teatru. Acum voi pleca şi n-am să-ţi mai ies în cale niciodată.

— Pleci pe dracu'! mârâi Duncan, neştiind exact cum trebuia să procedeze, dar conştient de realitatea pe care o avea în faţa ochilor: Sinjin şi sora lui, în pat, amândoi goi puşcă.

Ei bine, dacă nici o privelişte ca asta nu ajungea să le pună pirostriile pe cap, atunci nu era demn de numele Duncan de Fergusson, moştenitorul unui întreg comitat.

— Uite ce e, Sinjin, ori te însori cu ea, ori începi să-ţi faci rugăciunea!

— Nu mă însor cu nimeni! protestă îndârjit Sinjin.

— Nici cu nu vreau să mă mărit! interveni Chelsea, furioasă că ajunsese exact în aceeaşi situaţie din care dorise să scape când venise vorba de George Prine.

Se ridică brusc în capul oaselor, cu părul revărsat pe umeri.

— Tot nu pricepi, Duncan? ţipă ea. N-ai nici un drept să te amesteci în viaţa mea. Şi nici ceilalţi. Nu mă mărit nici cu George Prine şi nici cu ducele. Nu mă mărit cu nimeni. Acum ieşi dracului afară, că altfel încep să urlu până când ridic în picioare toată casa şi umplu dormitorul cu invitaţi curioşi să afle ce s-a petrecut aici!

— Spune sincer, chiar ai fi făcut-o? întrebă Sinjin, după ce Duncan ieşise, bombănind: „Te aştept afară, Chel!" I-ai fi adus aici pe toţi? adăugă el, ridicându-se în capul oaselor, ceva mai relaxat, cu trupul gol strălucind în lumina sfeşnicului lăsat în urmă de Duncan.

Poate... răspunse ea evaziv, pregătindu-se să se dea jos din pat

— Aşteaptă! o opri Sinjin, prinzând-o de încheietura mâinii.

— De ce? protestă ea, privindu-l drept în ochi.

El ridică din umeri, fără a-i da drumul din strânsoare.

— Vrei să mă ceri de nevastă? îl ironiză fata.

Ducele o admiră pentru îndrăzneală, aşa cum o admirase şi în pat.

— Ce-ai zice dac-aş dori să te revăd? o întrebă liniştit.

— Adică să te culci din nou cu mine?

— Da, răspunse el fără şovăială, dându-i drumul de mână.

— Uite ce e, oftă fata. Am venit aici azi-noapte pentru că eram disperată. Nu voiam să fiu măritată fără voia mea cu George Prine, oricâţi bani ar avea. Acum că mi-am rezolvat problema cu virginitatea şi nu mai prezint interes pentru episcop, mă declar mulţumită. N-am de gând să pornesc pe calea urmată de fetele Harrietei. Nu mi-aş putea înjosi familia în aşa hal.

Râse şi adăugă:

— Ai mei mă cunosc suficient de bine ca să-mi tolereze această nebunie. Tu oricum n-ai nevoie de mine.

Ridică din umeri cu un gest plin de graţie.

— Ai casa plină de femei. Are cine să-ţi ţină companie. Îţi mulţumesc pentru ajutor... surâse fata, întinzându-i mâna, ca şi cum ar fi încheiat un târg.

Sinjin îi cuprinse degetele în palma lui fierbinte, cântărind câteva secunde cuvântul „însurătoare", în raport cu Chelsea Amity Fergusson. În momentul următor, reveni la principiile egoiste ale vieţii lui de zi cu zi.

— Şi eu îţi mulţumesc... murmură, strângându-i mâna. Mi-a făcut plăcere să te am alături.

— Ne vedem la curse.

— Da... la curse.

Zâmbind politicos, Chelsea îşi eliberă mâna şi sări jos din pat.

Sinjin o urmări mişcându-se prin penumbra dormitorului. Când şi când, sclipirea palidă a focului din şemineu îi punea în

evidenţă silueta zveltă, talia îngustă, picioarele lungi şi frumoase, sânii plini şi obraznici. Părul ei ondulat strălucea ca aurul, parcă îndemnându-l să-l atingă. Brusc îşi aduse aminte cum îl simţise mătăsos în palmă, blond ca razele de soare şi cald ca pielea ei parfumată.

Pe nesimţite, îl cuprinse un straniu sentiment al poftei. Ar fi vrut să încuie uşa, silind-o să rămână lângă el. Regretă că avea casa plină de oaspeţi. Şi-ar fi dorit să fie singur cu această fată, ciudată ca un sălbatic duh al nopţii. Îndrăzni să vorbească, temându-se o clipă că-şi pierduse minţile şi totul fusese doar o plăsmuire a imaginaţiei lui bolnave.

— Îmi închipui că nu mai poţi rămâne.

Ea nu răspunse şi, pentru câteva minute, Sinjin crezu în vise şi puterea farmecelor. Apoi Chelsea zâmbi şi glasul ei îi ajunse la urechi, plutind prin încăperea luminată numai de sclipirea focului.

— Ştii bine că Duncan nu mi-ar îngădui... surâse fata.

„Extraordinar!" se miră el. „Iată că nu plânge! Nu-mi cere nimic, nu mă ameninţă... În schimb, zâmbeşte atât de frumos, încât abia mă stăpânesc să n-o sărut."

— Într-adevăr, Duncan o să ne dea ceva bătaie de cap, încuviinţă Sinjin, gândindu-se în ce fel i-ar fi putut oferi satisfacţie tânărului scoţian. La fel şi tatăl tău... adăugă, uşor stânjenit.

Deşi Chelsea îşi asumase întreaga răspundere, ducele ştia prea bine cum va privi lumea acest incident.

— Da, şi tata... oftă ea, începând să se îmbrace. Dar voi lua totul asupra mea. Nu trebuie să-ţi faci griji. Am avut nevoie de ajutorul tău. Până la urmă, tata va înţelege.

Slabă consolare pentru Sinjin, care se vedea încolţit şi urmărit de răzbunarea clanului Fergusson. Totuşi, poate că Chelsea va reuşi să domolească îndreptăţita furie a tatălui ei. Era sigur că i se va cere satisfacţie — dovadă era însăşi prezenţa lui Duncan la uşa dormitorului. Şi cine ştie câte altele, se îngrijoră tânărul, mai cu seamă că el era un nobil englez!

Familia contelui de Dumfries făcuse o alegere greşită la Culloden, dar Sinjin era perfect capabil să se apere singur.

Dar gândurile negre i se topiră ca prin farmec când Chelsea se aplecă să-şi ia juponul de pe scaunul unde-şi lăsase hainele. Sinjin simţi cum i se taie respiraţia. Prin corsajul descheiat, sânii plini tremurau în lumina focului, redeşteptându-i dorinţa. O fracţiune de secundă, fata se sprijini în vârfuri, aplecându-se în faţă, iar privelişlea irezistibilă a sânilor şi şoldurilor ei îl ispiti s-o reţină lângă el, aşa, pe jumătate dezbrăcată. Să rămână încuiaţi acolo o veşnicie.

Neştiind ce gânduri trezise în mintea ducelui, frumoasa domnişoară Fergusson îşi luă juponul, trăgându-l pe cap, apoi îşi scuturâ umerii, făcându-l să alunece în jos, spre talie.

Cu preţul unui efort supraomenesc, Sinjin se abţinu să nu sară din pat ca s-o strângă în braţe.

— Vrei să m-ajuţi? murmură fata, apropiindu-se de el.

Sinjin trase aer în piept. De ani întregi nu mai fusese în situaţia de a-şi stăpâni poftele cărnii şi se întreba dacă...

— Ajută-mă, repetă ea, întorcându-se cu spatele.

Îi surâse peste umăr, aparent indiferentă la apropierea dintre ei.

El se înfioră din cap până în picioare. Îşi puse palma pe umărul alb şi rotund al fetei, o răsturnă în pat şi, ţintuind-o sub trupul său vânjos, începu s-o sărute cu patimă.

— Cinci minute... murmură, cu buzele lipite de ale ei. Numai cinci minute...

Îşi plimbă palma fierbinte peste coapsa ei, cu gesturi sigure şi pricepute.

— Şi eu vreau... gâfâi Chelsea, răscolită de dorinţă.

— Minunat, şopti Sinjin, cu un surâs seducător, sărutându-i obrazul.

Degetele lui lunecară ceva mai jos, spre sexul ei umed de aşteptare.

Chelsea îi simţi bărbăţia apăsând-o pe pântece şi-şi dădu seama, fericită, că şi ea îl dorea la fel de mult. Se bucura de

perspectiva apropiatei plăceri, ca un copil care-a primit în dar o jucărie nouă. Totuşi, răsuflă adânc, încercând să-şi stăpânească tulburarea, şi zise:

— Nu pot.

Se aştepta la un răspuns mânios sau la reproşuri, dar Sinjin se mărgini să murmure:

— Ba poţi, şi-i atinse sexul fremătând.

Degetele lui îi stârniră senzaţii nebănuite. Părea că ştie cu precizie încotro să-şi îndrepte mângâierile. Geamătul ei înăbuşit îi trăda plăcerea. Plăcerea şi încântarea.

Ce minunat s-o simtă sub el, moale şi caldă, într-un vălmăşag de dantelă, mirosind ameţitor a trandafiri. O sărută uşor pe frunte, şoptind:

— Rămâi încă o lună... Încă un an...

Îi scoase juponul, aruncându-l departe şi-i mângâie cârlionţii aurii. Ea îi răspunse cu un zâmbet.

— ...Sau măcar până se termină cursele...

Surâdea seducător, ca un băietan pus pe şotii.

— Nu glumesc, adăugă, redevenind brusc serios.

Potrivind-o sub el, o pătrunse chiar în clipa când Chelsea îi înlănţuia gâtul cu braţele.

„N-ar trebui să fac asta", îşi zise fata, dar în secunda următoare uită de toţi şi de toate.

Singurul lucru care conta era să-l simtă înlăuntrul ei, invadându-i trupul. O umplea cu forţa şi energia lui, o învăluia cu fierbinţeala iubirii sale, înfiorând-o până în vârful degetelor, agăţate inconştient în părul lui lung şi mătăsos. Era atât de frumos şi puternic, ca un erou de poveste din visele adolescenţei. Numai că de-o mie de ori mai seducător... pentru că în visele ei de adolescentă nu apăruse ducele de Seth.

Sinjin nu visase niciodată la femeia ideală. Adânc ancorat în realitate, prefera satisfacţia imediată oferită de femeile dornice să-i aparţină. Femei cu experienţă, care înţelegeau nuanţele şi subtilitatea jocului. Un joc în care priceperea şi practica erau o condiţie esenţială.

Ultima beneficiară a extraordinarelor talente sexuale ale Sfântului îşi înfipse unghiile în umerii lui, scoţând gemete de plăcere. Sinjin zâmbi, văzând-o cum i se abandona cu totul. Se retrase o clipă, aşteptând chemarea ei nerăbdătoare, apoi o pătrunse din nou, cu încetineală înnebunitoare. Chelsea scânci, tremurând de plăcere.

Prinzându-i în palme obrazul îmbujorat, şopti:

— Mai aşteaptă puţin...

— Acum, îl imploră ea, gâfâind.

— Peste câteva clipe, murmură el, plimbându-şi vârful limbii peste buzele ei pline. Sărută-mă...

Când ea îi întinse buzele, o răsplăti, împlinindu-i dorinţa şi primindu-i pe obraz răsuflarea fierbinte şi recunoscătoare.

Îi ieşi în întimpinare cu propria-i descărcare, eliberându-se în trupul ei, cu patimă năvalnică. Apoi continuă s-o strângă în braţe, parcă mulţumindu-i pentru plăcerea pe care i-o dăruise.

— Eşti exact aşa cum ţi-a mers vestea... murmură ea în liniştea încăperii.

Fără a se preface că nu ştie despre ce este vorba, Sinjin răspunse simplu: „Mulţumesc", privind-o drept în ochii violeţi şi adânci, apoi adăugă:

— Iar tu te-ai arătat la fel de pricepută pe cât eşti de frumoasă.

— Mulţumesc, milord, glumi ea, pe tonul unei fetişcane de ţară.

— Chiar *eşti* sora lui Duncan? întrebă ducele, neîncrezător, sperând să primească un răspuns care să facă să-i vină inima la loc.

Dacă fratele ei nu s-ar fi aflat chiar de cealaltă parte a uşii, Chelsea ar fi fost gata să-l mintă.

— Îmi pare rău... murmură ea, ridicând din umeri în chip de scuză.

Numele lui Duncan îi reaminti poziţia destul de neortodoxă în care se găsea — sub trupul Înălţimii Sale, ducele

de Seth — aşa că-şi desfăcu braţele din jurul gâtului său, împingându-l uşor deoparte.

— Acum *trebuie* să plec.

El o privi gânditor o clipă, sfâşiat între raţiuni egoiste şi tentaţia de a-şi păstra bunele maniere. Ce s-ar întâmpla dacă ar păstra-o lângă el? Evident, de îndată ce s-ar răspândi vestea că o primise în patul lui, Chelsea ar fi compromisă definitiv. Iar după ce-i refuzase primele avansuri, cât de cavaler ar fi trebuit să se arate? Familia ei îşi pierduse averea. Prin urmare, ducele — care era bogat şi puternic — avea un mare avantaj asupra lor.

— Ce-ar fi să nu te las să pleci? întrebă Sinjin.

— De ce? se miră sincer Chelsea.

— Desigur, din motive deloc onorabile... surâse el în colţul gurii.

— Ah!

Înţelegând într-o fracţiune de secundă, chipul i se lumină de un zâmbet.

— Sunt măgulită, Înălţimea Voastră, îl necăji ea, şi, de-aş fi în stare să trăiesc în mijlocul naturii, precum sălbaticii lui Rousseau, aş fi încântată să rămân. Dar aşa, e imposibil şi nici tu nu mă poţi reţine.

— Ba da! replică ducele cu glas adânc, încruntându-şi fruntea.

— Nu pentru multă vreme.

Chelsea vorbise încet, dar hotărât, cu gândul la prima lor întâlnire şi la propunerea ei neaşteptată. Domnişoara Fergusson era o femeie cu mare stăpânire de sine.

Însă, la urma urmei, era femeie... Ducele o *putea* păstra, dacă nu aici, unde se afla prea aproape de familie, atunci în alt loc, mai ferit. Chelsea îi înflăcăra imaginaţia, îi aprindea în suflet o patimă mistuitoare, trezindu-i în mod inexplicabil şi anacronic simţul posesiei. Se aşternu tăcerea, timp în care Sinjin îşi calcula în minte şansele.

— Dacă încep să ţip, Duncan o să te omoare.

— Desigur, cu condiţia ca, mai întâi, să treacă de uşa încuiată.

— Până la urmă, tot va trece.

Zâmbetul lui Sinjin nu oglindea nici un pic de teamă.

— Acest „până la urmă" înseamnă „prea târziu", iubito... Cândva, bunicul meu a construit o scară secretă. Pur şi simplu vom fugi împreună.

Stând culcată în pat, la fel de liniştită ca şi bărbatul de lângă ea, Chelsea răspunse:

— Ştiu că nu vorbeşti serios, aşa că lasă-mă să plec.

— De unde ştii că nu vorbesc serios?

— Pentru că te-ai plictisi de mine în numai câteva zile, *my lord*. Şi-atunci, la ce bun atâta tevatură?

„Avea dreptate puştoaica", recunoscu Sinjin în sinea lui. Ghicise cu precizie limita interesului său pentru o femeie.

— Poate că tu ai reuşi să-mi alungi plictiseala, sugeră ducele, cu un surâs seducător.

— După ce-ţi vei face cheful cu mine?!... De n-ar fi vorba de familia mea, aş fi tentată să accept, spuse ea, cu o sclipire jucăuşă în ochi. N-ar fi nevoie să insişti prea mult.

Sinceritatea ei era de-a dreptul dezarmantă. Şi a naibii de ispititoare!

— Atunci vino să mă vizitezi. Ştiu să mă port cu discreţie.

Văzând-o cum înalţa neîncrezătoare din sprâncene, adăugă:

— Până azi, n-am avut de ce să fiu discret. Poftim, îţi adresez o invitaţie deschisă. Vino oricând şi oriunde doreşti. Dacă te afli la mai mult de două zile de mers călare, voi veni eu. Caii mei sunt cei mai buni şi mai iuţi din Anglia.

— Ai *mei* sunt şi mai buni.

De astă dată, mirarea se aşternu pe chipul ducelui.

— De-aş putea să-i călăresc chiar eu la curse, ar câştiga toate întrecerile.

— Să-i călăreşti? La curse? Ce-ţi trece prin minte?

— Desigur, incognito, şi nu la Newmarket.

— Mă uluieşti, fetiţo!

Ea îi zâmbi fermecător şi foarte sigură pe sine.

— Ştiu.

— Cum să te las să pleci de lângă mine?

Chelsea era vrăjită de glasul lui molcom, de frumuseţea şi surâsul lui.

— Dacă plec, mă vei vedea călărind pe Thune în întrecere cu Mameluke la tău, mâine la Arcadia.

El se rostogoli deoparte, ca şi cum trupul fetei ar fi dogorit dintr-o dată ca jăraticul încins. Sprijinit într-un cot, îi aruncă o privire irezistibilă.

— Poate te interesează să facem şi-o prinsoare.

— Nu-mi permit să fac pariuri.

— Pe ăsta o să ţi-l permiţi... murmură ducele.

— Îmi închipui ce ai de gând, my lord. Răspunsul meu este „nu".

— Bănuiam că armăsarul tău nu-i în stare să câştige!

Chelsea era conştientă că Sinjin încerca să-i stârnească ambiţia, iar ca se mândrea prea mult cu caii lor şi se dădea în vânt după curse ca să nu reacţioneze. Ridicându-se brusc în capul oaselor, îl măsură cu privirea pe tânărul şi frumosul lord, cunoscut pentru succesul său la cai şi la femei. În penumbra dormitorului, trupul zvelt şi musculos, emanând graţie, putere şi virilitate părea el însuşi o provocare.

— Pe ce vrei să faci prinsoare? întrebă fata.

— Pe tine! replică netulburat Sinjin.

— Fii mai clar.

— Mi-ar plăcea să folosesc cuvântul „pentru totdeauna", dar tu mi-ai atras atenţia să fiu un spirit practic şi, la urma urmei, e vorba doar de-o cursă, aşa că...

Zâmbetul i se topi şi glasul îi deveni aspru şi autoritar, ca de fiecare dată când încheia pariuri.

— O săptămână cu tine luna asta. Tu alegi locul, iar eu — plăcerile.

— Şi dacă pierzi?

— Atunci îmi ceri ce vrei.

— Prefer să-mi plăteşti în moneda curentă.

— Cum doreşti, se învoi ducele, încuviinţând uşor din cap, şi o şuviţă întunecată îi alunecă pe frunte. Cât anume?

— Cincizeci de mii de guinee.

Era o sumă uriaşă. Ar fi putut s-o refuze şi onoarea fetei ar fi rămas intactă. Ar fi putut să accepte şi-atunci banii lui ar fi achitat datoriile la curse ale domnului Fergusson.

— De acord, murmură el, recăpătându-şi zâmbetul.

— Acum pot să plec?

— Ne vedem mâine. Abia aştept întrecerea.

— Ai cuvântul meu că nu va afla nimeni.

O urmări cu privirea cum se îmbrăca, mulţumit că, în curând, se va bucura din nou de prezenţa ei. O ajută să-şi prindă copcile şi năsturaşii de la spate. Netezindu-i rochia albă şi simplă, remarcă în gând ce mult se deosebea Chelsea de celelalte amante ale sale. Contrastul era izbitor, ca şi sentimentele ce-i încolţeau în suflet. De regulă, în acest punct al întâlnirii urma un dialog politicos de rămas-bun. Nici vorbă să se gândească deja la vreo altă întâlnire!

Când Chelsea termină cu îmbrăcatul, Sinjin o sărută plin de tandreţe, murmurând:

— Pe mâine, atunci.

— Să ştii c-am să câştig! îl anunţă ea, veselă.

— Asta rămâne de văzut! răspunse Sinjin, pe un ton nespus de galant.

În faţa lui Mameluke, călărit de Fordham, Chelsea n-avea nici o şansă. Murgul ducelui nu pierduse nici o cursă.

— Pregăteşte-ţi banii! râse ea şi, trimiţându-i o sărutare din vârful degetelor, răsuci cheia în broască şi deschise uşa.

8

— Ce dracu' ai căutat acolo? explodă Duncan, când sora lui se arătă în prag.

— Am luat măsuri să nu mă mărit cu George Prine, replică Chelsea. Acum mă întorc acasă. N-ai decât să vii şi tu, sau să rămâi, după cum ai chef.

Duncan porni în grabă pe urmele ei.

— Sinjin o să-mi plătească pentru asta! mârâi el furios. Cred că ştii că nu glumesc.

— Aşteaptă până-i spun tatei ce-am vorbit cu el. Sper c-ai să i povesteşti şi tu ce părere are ducele despre însurătoare. Nu prea pare genul de bărbat pe care să-l duci cu forţa la altar. Oricum, eu n-am de gând să mă mărit cu nimeni.

După acest protest vehement, refuză să mai scoată vreun cuvânt până ajunsese în faţa tatălui său, o jumătate de oră mai târziu.

Unchiul-său începu să urle şi să ameninţe, susţinut de Neil şi Duncan, dar Chelsea rămase dreaptă în faţa lor, cu părul în dezordine, cu rochia pătată la poale de iarba umedă prin care mersese până acasă.

— Nu-l puteţi *sili* pe St. John să mă ia de nevastă. Poate doar dacă-l legaţi de mâini şi de picioare ca să-l târâţi în faţa altarului, dar atunci va trebui să faceţi acelaşi lucru şi cu mine. Nu *vreau* să mă mărit cu el, şi cu asta, basta! N-aveţi decât să ţipaţi la mine cât poftiţi!

— Te-a nenorocit, fetiţo! tună taică-său. Şi eu n-am să las un afurisit de englez să mă facă de ocară!

— Nici măcar n-a ştiut cine eram, îi explică răbdătoare Chelsea pentru a zecea oară. Credea că sunt o femeiuşcă trimisă de la Londra. I-am spus că voiam să scap de măritişul cu George Prine, prin urmare vina e a dumitale, nu a lui St. John. Nu accept să fiu vândută ca să-ţi plăteşti afurisitele alea de pariuri, aşa că, dacă nu-i spui lui George Prine să mă lase în pace, am să-i povestesc eu totul, în amănunţime.

Timp de zece minute ascultase predicile celor trei bărbaţi despre afrontul adus familiei, onoarea bărbătească şi raţiunile practice ale căsătoriei. Obosită şi iritată, nu se mai abţinuse să nu le strige în faţă că jignirea era la adresa *ei*.

— Poate că alte femei acceptă să fie măritate cu de-a sila, dar eu nu, continuă Chelsea abia stăpânindu-şi furia. Cum să vă fac să înţelegeţi?

Taică-său o privi lung, de parcă, în sfârşit, pricepuse. Într-o clipă, îşi aminti de soţia lui pe vremea când era o copilă neştiutoare şi nevinovată.

— Iartă-mă... murmură el, copleşit de amintiri şi remuşcări. Iartă-mă c-am fost atât de egoist...

Întorcându-se cu spatele, se duse la fereastră şi, fără a-şi lua ochii de la prima geană de lumină a răsăritului, adăugă abia auzit:

— Îmi pare rău că a trebuit să faci ce-ai făcut... pentru că eu... am refuzat să te ascult.

— Lasă, tată... Nu-i chiar aşa o tragedie, răspunse în şoaptă Chlesea. Nimeni altcineva nu ştie ce s-a întâmplat. Numai St. John, iar el va păstra tăcerea.

— Aşa e, tată! întări Duncan. Stau eu de vorbă cu el.

— Nu-i cazul să stai de vorbă cu el în numele meu, protestă Chelsea. Adică pot să mă ocup de casă, de grajduri, de registru şi nu-s în stare să discut cu un bărbat când e-n joc reputaţia mea?

- Pe mine mă îngrijorează reputaţia *lui*... spuse încet domnul Fergusson, întorcându-şi privirile spre cei patru copii ai săi. Scandalurile amoroase pe care le stârneşte sunt o sursă inepuizabilă de bârfe.

— Poţi să ai încredere în el, tată, îl asigură Chelsea, fără a i pomeni că discreţia ducelui era în legătură cu interesul pe care i-l trezise.

— Am eu grijă să-şi ţină gura! mârâi contele.

— Aş prefera să-ţi păstrezi ameninţările pentru episcopul de Hatfield şi să-l laşi în pace pe ducele de Seth. Sunt convinsă că escapada mea nu-i chiar un motiv de mândrie pentru faima lui de Don Juan. Cu cât se vorbeşte mai puţin, cu-atât mai bine.

De fapt, spera să evite o provocare la duel, pe care Sinjin n-ar fi avut cum s-o refuze.

— Dacă-l ameninţi, tată, el îţi va cere satisfacţie, şi-abia atunci numele meu va fi târât în noroi. Te rog... Când se va trezi din somn, nici nu-şi va mai aminti de mine. Are casa plină de... femei.

— Duncan, să discuţi tu cu el. Nu vreau decât să fiu sigur c-o să tacă.

Chelsea trebui să se mulţumească doar cu atât. Taică-său nu putea fi clintit din hotărârea pe care o luase. Totuşi, făgădui că-i va cere scuzele de rigoare lui George Prine, dându-i a înţelege că cererea lui în căsătorie fusese refuzată.

— Mulţumesc, tată, murmură Chelsea, fericită că scăpase de această obsesie. Iar acum te-aş ruga să mă ierţi, dar m-aş duce să mă odihnesc puţin.

Se înroşi până în vârful urechilor, conştientă că toţi ghiciseră motivul oboselii şi, cerându-şi în grabă iertare că nu va lua parte la antrenamentele de dimineaţă, părăsi încăperea.

Dar, pe lângă o uşoară stânjeneală, o încercau şi sentimente mai plăcute: o adâncă senzaţie de mulţumire, însoţită de amintiri din cele mai tulburătoare. În privinţa experienţei amoroase, ducele de Seth era exact aşa cum îi mersese vestea.

Mai mult decât atât, se dovedise tandru şi înzestrat cu simţul umorului. Tocmai de aceea, reflectă ea întristată, risca să fie cât se poate de periculos.

Periculos pentru liniştea ei sufletească.

Îşi închipuise că, după o noapte atât de agitată, nu va reuşi să adoarmă, dar aţipi numaidecât, epuizată de plăcerile dragostei.

În loc să se culce din nou, ducele de Seth se îmbrăcă, bănuind că, în curând, va primi vizita celor din familia Fergusson. Le înţelegea mânia: într-o situaţie asemănătoare, şi el ar fi procedat la fel.

Îşi chemă secretarul, împreună cu care se retrase în bibliotecă, unde serviră micul dejun, aşteptând un semn de la familia Fergusson.

Situaţia era neplăcută, dar nu ireparabilă, iar Sinjin se arăta dispus s-o îndrepte pe orice cale, cu excepţia însurătorii. Secretarul avea rolul de-a consemna oferta ducelui. Până la urmă, poate că Fergussonii aveau să ceară o despăgubire în bani.

Pariul lui cu Chelsea era cu totul altă poveste... o prinsoare de hipodrom. Surâse la gândul întâlnirii de după-amiază.

Nu mult după aceea îşi făcu apariţia Duncan, care nu împărtăşea deloc buna-dispoziţie a ducelui. La cererea scoţianului, Sinjin îşi expedie secretarul din bibliotecă şi cei doi bărbaţi începură să discute între patru ochi.

— Suntem prieteni de când ne-am cunoscut la Cambridge, zise morocănos Duncan, aşa că vreau să stăm de vorbă cât se poate de civilizat.

Îşi încruntă sprâncenele şi adăugă:

— Chelsea pretinde că tu n-ai nici o vină.

— Habar n-am avut cine-i cu mine în pat. Era întuneric. Ştii bine câte femei mi-a trimis Harriet...

Ridică din umeri, în chip de scuză.

— Nu că ţin să mă disculp... dar Chelsea ....

Îşi drese glasul, uşor încurcat.

— ... e foarte sigură pe ea.

Duncan auzise povestea surorii lui de prea multe ori în ultimele ceasuri ca să-l mai contrazică.

— Din păcate, aşa e... recunoscu el, fără tragere de inimă.

— Spune-mi ce pretinzi de la mine, îl îndemnă Sinjin. De-aş fi bănuit cine era, urmă el, cu o urmă de oboseală în glas, fii convins c-aş fi trimis-o acasă. Ştii şi tu că, de regulă, refuz să am de-a face cu fecioare.

Era adevărat. Niciodată nu se culcase cu fete virgine, iar acum îl încercau vagi mustrări de conştiinţă, întrucât continua s-o dorească pe Chelsea... deşi n-ar fi trebuit.

— I-am spus şi tatei. Dar cum tu eşti un subiect predilect de bârfă, el vrea să se asigure că n-ai să sufli o vorbă.

— Bineînţeles că nu. Reputaţia surorii tale nu va avea nimic de suferit.

— Îţi închipui ce furios a fost! Ce dracu', Sinjin, şi mie mi-a picat cam greu, dar asta e! Chelsea face numai cum o taie capul. Mai bine nu l-aş fi lăsat niciodată pe afurisitul de Prine să-i dea târcoale!

— Poate că a înţeles greşit interesul tatălui vostru pentru acea căsătorie.

— Mai curând bătrânul s-a înşelat asupra hotărârii ei ferme de-a nu-l lua de bărbat pe episcop.

— Cu alte cuvinte, l-aţi refuzat pe Prine?

— Nu încă, dar o vom face în mod oficial chiar azi.

Ce-i păsa lui că desfrânatul de Hatfield fusese pus la punct? N-ar fi trebuit să-i pese... şi totuşi, pe Sinjin vestea îl umplu de o ciudată satisfacţie. Îşi spuse că s-ar fi simţit la fel de încântat pentru oricare fată salvată de la un mariaj cu brutalul viconte Rutledge. Dar, de-ar fi fost cinstit măcar cu

sine însuşi, ar fi recunoscut că mulţumirea sa sufletească n-avea nimic de-a face cu altruismul. Adevărul era că nu dorea s-o împartă pe superba domnişoară Fergusson cu nimeni. Ca să-şi mai împace conştiinţa recent descoperită, îi adresă lui Duncan o propunere:

— Dă-mi voie să-ţi ofer nişte bani drept compensaţie pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută. Întrucât eu sunt motivul respingerii lui Prine, îngăduie-mi să acopăr măcar o parte din pierderi.

— Doamne, Sinjin! Nici nu vreau s-aud! Doar n-ai să plăteşti tu pentru obrăznicia soră-mii!

Ducele nu putea să mai insiste fără riscul de a-l jigni pe Duncan, aşa că abordă o altă cale:

— Senecca mi-a spus că ţi-a văzut calul ieri, la hipodrom, şi că-i o minunăţie. Îl vinzi?

— Pe Thune? Niciodată! E favoritul lui Chelsea. Dar, dacă îţi face plăcere, vino într-o zi să-ţi arăt herghelia noastră. S-ar putea să te intereseze nepotul lui Eclipse. S-ar potrivi grozav cu iepele alea de rasă Herod pe care le-ai cumpărat la Tahersalle, toamna trecută.

Conversaţia lunecă spre subiecte mai familiare — caii şi cursele. Duncan îşi îndeplinise misiunea, Sinjin îşi recăpătase liniştea, iar reputaţia fermecătoarei domnişoare Fergusson rămăsese intactă.

La amiază, hipodromul Newmarket era într-o fierbere de nedescris. Publicul începuse să se adune. În jurul tribunelor trase la marginea pistelor de alergare se înghesuiau grupuri de bărbaţi, bând şi discutând despre însuşirile cailor favoriţi. Când şi când, sosea câte un cupeu cu doamne, suficient de pasionate de curse încât să vină, în ciuda vremii capricioase de martie. Rândaşii alergau grăbiţi la treburile lor. Bookmaker-ii se aflau la posturile lor încă de dimineaţă, strigând în gura mare mizele, într-un vălmăşag de sunete şi vorbe, desluşite numai de iniţiaţi.

Sinjin sosise pe hipodrom dimineaţă devreme. Asistase la primele încălziri şi probe, apoi ajutase la pregătirea cailor pentru cursele de după-amiază. Îşi îngăduise câteva minute de odihnă, împreună cu Senecca, amândoi lungiţi pe un braţ de fân înmiresmat, dar nu simţise nevoia să doarmă. Dimpotrivă, era într-o formă de zile mari, iar gândul la domnişoara Fergusson îl aţâţa, făcându-l să aştepte cu nerăbdare întrecerea dintre Hunc şi Mameluke.

Pariase bani grei pe această cursă şi era hotărât să câştige. Discutase deja cu Fordham strategia pe care avea s-o aplice. Nu suflase o vorbă despre jocheul care urma să călărească pe Hunc, deşi Fordham avea să-i descopere curând identitatea. Chiar şi îmbrăcată în haine bărbăteşti, frumuseţea şi graţia domnişoarei Fergusson nu puteau să nu atragă atenţia.

Primele două curse din program nu puneau nici o problemă pentru armăsarii lui Sinjin. Ducele nu câştigă sume prea importante, dar îşi umplu buzunarele de-ajuns cât să-şi satisfacă spiritul de competiţie. Până acum, Fergussonii nu-şi înscriseseră la curse nici un cal, deşi sosiseră de vreo oră. Sinjin se mustră singur pentru faptul că o căutase din priviri pe Chelsea. Dar fata nu era acolo.

Colin, mezinul, era cel ce purta culorile familiei. Nu cumva Chelsea renunţase la prinsoare? Sau poate că taică-său nu-i îngăduise să călărească la Newmarket? O femeie-jocheu ar fi stârnit furori, deşi, la cursele mai puţin importante, se admiteau ocazional asemenea excepţii, la cererea vreunui lord dornic să-şi satisfacă un capriciu. Oricum, se părea că astăzi n-o va revedea pe domnişoara Fergusson.

Ca şi cum ar fi ţinut isonul stării lui spirit, cerul se acoperi cu nori groşi şi cenuşii, apoi se stârni un vânt rece şi tăios! Olim îi aruncă ducelui o privire piezişă când acesta îi contrazise fără motiv indicaţiile date lui Fordham.

— Mameluke aleargă bine, cu sau fără jocheu... zise împăciuitor Fordham. Nu vă faceţi griji.

Sinjin îşi ceru scuze pentru ieşirea sa necontrolată.

— Sunt cam obosit, zâmbi el stânjenit. Iartă-mă.

Dar cuvintele avură darul de a-i redeştepta amintiri dureroase despre domnişoara Fergusson, întristându-l şi mai mult. Îşi impuse să-şi vadă de treburile lui, repetându-şi că ţinutul era plin de fete atrăgătoare — fie ele chiar blonde şi pasionate după cai. Probabil că Chelsea — cu o lipsă de consecvenţă specific feminină — se răzgândise în privinţa pariului.

Iar Sinjin depăşise de mult stadiul de începător într-ale dragostei: pentru el femeile erau o distracţie, nu o necesitate.

Zece minute mai târziu, când caii fură chemaţi să se alinieze la linia de start, ducele îşi plimbă privirea peste chipurile concurenţilor, descoperind uluit că sub o şapcă de jocheu se ascundeau cârlionţi aurii. Cercetă atent persoana care

îndreptându-şi buna dispoziţie.

După ce se termină cursele, am să lipsesc o săptămână! îi spuse el lui Senecca, aflat chiar alături, sprijinit de balustrada care despărţea zona grajdurilor de chioşcurile pentru pariuri. Nu vrei să dai tu o fugă până la Londra, să aduci iapa irlandeză pursită din armăsarul Waterford al lui Bobby? E un cal deosebit şi nu vreau s-o las pe mâna unui rândaş.

— Cu plăcere. Dar cum de ţi-ai schimbat planurile? Ieri ziceai că te duci tu. Îmi închipui că ţi se trage de la biletul trimis de Cassandra.

— Cassandra poate să mai aştepte. Cu câtva timp în urmă, Damien mi-a scris despre nişte acte pe care trebuie să le semnez. Dacă tu te duci la Londra, eu am să mă ocup de Damien, declară Sinjin, cu glas lipsit de intonaţie.

Pentru prima oară de când îl cunoştea pe Senecca, se ferea să i facă o confidenţă, dar cum făgăduise domnişoarei Fergusson că se va purta cu discreţie, îşi respectă promisiunea. Mai ales că-l tenta în mod deosebit perspectiva unei săptămâni în doi cu Chelsea.

— Damien va fi încântat, remarcă nepăsător Senecca, fără a şi lua ochii de la caii aliniaţi la start. Ai pariat o groază de bani pe cursa asta, nu?

— Mameluke n-a fost niciodată învins. M-am gândit că-i rost să câştig o sumă frumuşică, mai ales că singurul rival e calul Fergussonilor...

— Crezi c-ar putea să câştige?

— Mai bine n-ar face-o!

Senecca se răsuci spre el, surprins.

— Dar de ce eşti aşa pornit?

Sinjin începu să râdă.

— Am făcut şi o altă prinsoare...

— Pe cât?

— Depinde...
— De ce depinde?
— De cum o iei...
— Văd că n-ai de gând să-mi spui.
Sinjin clătină din cap.
— Înseamnă că are un soţ al naibii de gelos.
— Nu-i măritată.
— Ai înnebunit?
— Aşa-mi ziceam şi eu...
— Atunci?
— Degeaba!
Continua să fixeze cu privirea linia de start.
— Nu mi-am închipuit că poţi să fii aşa neghiob, când toate femeile din Anglia jinduiesc să-ţi poarte numele şi titlul.
— Nici eu! Dar nu există nici o explicaţie. Crede-mă că am încercat din răsputeri să găsesc vreuna.
— Bănuiesc că, în curând, voi auzi de o nuntă încheiată în mare taină.
— Asta nu. Nici unul dintre noi nu vrea s-ajungă la căsătorie.
— Se pare că-i isteaţă fata! A ştiut de la început cum să-ţi câştige încrederea.
— Nădăjduiesc din suflet că te înşeli... pentru că n-am de gând să-mi iau nevastă.
În aceeaşi clipă se dădu semnalul de începere şi conversaţia încetă brusc, amândoi bărbaţii concentrându-se asupra cursei.

Fiind cei mai tineri din familie, Chelsea şi Colin se înţelegeau foarte bine. Astfel, când Chelsea îi spuse fratelui ei că avea şanse mari să câştige cincizeci de mii de guinee dacă-l încăleca în locul lui pe Thune, Colin acceptase numaidecât.

Amândoi se îmbrăcaseră în culorile casei Dumfries. Chelsea sosi la hipodrom în ultima clipă, înfăşurată într-o pelerină, şi sări în şa chiar înainte să înceapă alinierea pentru cursa Arcadia. Tatăl şi fraţii lor fiind ocupaţi cu încheierea pariurilor, numai Ross, rândaşul, era la curent cu schimbarea. Dar cum suspina în taină după Chelsea, tânărul rândaş îi făcu bucuros pe plac.

— Oricum, tot tu îl călăreşti mai bine... surâse el timid, ajutând-o să urce în şa. Însă dacă iese cu scandal, eu unul n-am văzut nimic!

Ross o conduse printre ceilalţi concurenţi, înghesuiţi la linia de start, şi rămase lângă ea, având grijă de Thune până în ultimul moment.

— Lasă-l să alerge liber, o povăţui rândaşul. Oricum, îl cunoşti mai bine decât mine, adăugă el, punând palma pe botul calului ca să-i poarte noroc.

Chelsea rămase singură printre concurenţi şi cai nervoşi, potrivindu-şi frâul poate pentru a zecea oară, astfel încât să-i lunece printre degete ca mătasea, verificându-şi încă o dată scăriţele şi încercând să-şi relaxeze muşchii coapselor, astfel încât Thune să nu-i simtă emoţiile.

Avea şanse mari să câştige suficienţi bani pentru a plăti datoriile tatălui ei şi, în acelaşi timp, şi-ar fi câştigat libertatea, nemaifiind nevoită să-şi aleagă viitorul soţ după criteriul averii. Dar o obseda ideea că pierderea întrecerii n-ar fi fost chiar o înfrângere. Premiul de consolare se numea Sinjin St. John.

În învălmăşeala de la linia de pornire, Fordham aruncă o privire spre rivalul său, jocheul de pe Thune, începând să înţeleagă de ce dorea Sinjin atât de mult să câştige. Călăreţul era fie o fată, fie un băiat nespus de frumos — mai curând o fată, date fiind preferinţele amoroase ale ducelui. Îl ţinea pe Thune ceva mai departe de restul concurenţilor, părând să-l stăpânească fără efort. Fie că armăsarul era neobişnuit de calm,

fie că ea era un călăreţ neîntrecut. Ori, se zicea despre Thune c-ar fi un cal din cale-afară de nervos.

Când se dădu semnalul de pornire, Fordham ţâşni primul. Mameluke nu suporta să aibă un alt cal în faţa lui.

Chelsea se trezi împinsă deoparte de către jocheul ducelui de Beaufort, dar îşi închipui că doar din cauza înghesuielii. Când, după numai câţiva metri, calul ducelui se izbi din nou de Thune, fata ridică ochii, prinzând rânjetul răutăcios al jocheului, şi abia avu timp să se ferească de biciuşca sa.

— Aici n-au ce căuta căţele ca tine! strigă jocheul, trecând ca vântul pe lângă ea.

— Ticălosul de Sully era gata s-o lovească! mârâi Sinjin, încleştându-şi pumnii pe balustradă şi privind neputincios.

Îndemnându-l pe Thune să iuţească pasul, Chelsea îl ajunse din urmă pe Petronel — calul ducelui de Beaufort, şi, tăindu-i calea, îl sili pe jocheu să oprească, altfel s-ar fi izbit de ea.

— Voiam să-ţi spun că nu sunt o căţea! îl ameninţă ea fără să se tulbure, cu un surâs angelic.

Dădu pintenii calului şi Thune ţâşni ca o săgeată, abia atingând gazonul. Chelsea îl lăsă să alerge în voie, pornind pe urmele lui Mameluke — frumosul armăsar al ducelui de Seth — de care-o mai despărţeau alţi trei concurenţi. Atunci începu să murmure cuvinte de îmbărbătare la urechea lui Thune.

Aşa îl învăţase şi, auzindu-i glasul, calul alerga ca vântul şi ca gândul.

La fel se întâmplă şi acum. Lăsându-şi urechile pe spate, Thune lungi pasul, depăşind fără efort primul călăreţ, apoi pe al doilea. Ajunse în dreptul celui de-al treilea, chiar unde începea panta dealului. Însă Mameluke pornise în sus pe coastă ca şi cum ar fi avut aripi la picioare.

— Fir-ar să fie! bombăni Chelsea. Doar n-o să câştige el toate cursele! Hai, Thune! Hai, frumosule! Ştiu că poţi să învingi...

— Afurisita! izbucni Sinjin. Ia uite cum urcă dealul! Fii atent, Fordham, e chiar în urma ta. Ce dracu', omule, mişcă-te mai repede!

Trebuia să recunoască sincer că fata contelui de Dumfries călărea ca un înger — sau ca un diavol, judecând după ce-i făcuse lui Sully. Jocheul ducelui de Beaufort încercase s-o scoată în afara pistei, dar ea nu se lăsase şi-aproape că-l trântise la pământ.

— Fordham a cam băgat-o pe mânecă! murmură Senecca, văzând că Thune tocmai încerca să-l depăşească pe Mameluke, aproape de vârful colinei.

— Cred că tocmai şi-a dat seama, încuviinţă Sinjin, dorindu-şi să fi fost chiar el în şa, ca să câştige cursa.

Cu cincizeci de metri înaintea liniei de sosire, cei doi cai alergau în paralel, gonind năprasnic. Nici unul din jochei nu se slujea de pinteni sau de bici. Urma să câştige cel cu o personalitate mai puternică.

Mameluke, care nu suporta să iasă în urma altui cal, trecu linia de sosire cu doi paşi înaintea lui Thune.

Din mulţime izbucniră urale şi aplauze, şi o mare de oameni se năpustiră spre câştigători.

Cum toţi erau cu ochii pe Mameluke, Chelsea reuşi să se strecoare neobservată până la locul unde o aşteptau Colin şi Ross.

— Ai fost grozavă, Chel! exclamă Colin, zâmbind cu gura până la urechi.

— Bravo, domnişoară Chelsea! o felicită şi Ross, ajutând-o să descalece.

Colin îi întinse pelerina, după care sări în şa. O clipă mai târziu, Ross se îndepărtă, ducând calul de frâu.

Chelsea îşi aruncă pelerina pe umeri, apoi, scoţându-şi chipiul, se aşeză pe iarbă, înfăşurată în mantia de lână stacojie. Inima continua să-i bată nebuneşte şi răsufla precipitat, încă sub efectul tensiunii din timpul întrecerii. Fusese cât pe ce să câştige! Să-l învingă pe Fordham, priceputul jocheu al lui Sinjin. Asta însemna că Thune *putea* învinge chiar şi caii cei mai buni, cu condiţia să fie călărit de un jocheu cu experienţă. Pierduse un timp preţios în confruntarea cu omul ducelui de Beaufort, pentru că nu-i cunoscuse apucăturile. Altfel, ar fi câştigat. Zâmbi, cuprinsă de un sentiment de adâncă mulţumire.

— Ai fost extraordinară! răsună un glas cald şi cunoscut, undeva foarte aproape.

Ridică brusc privirea şi ochii ei violeţi se opriră asupra chipului surâzător al bărbatului la care nu încetase să se gândească încă de dimineaţă. Era neschimbat — exact aşa cum şi-l amintea. Până şi veşmintele erau aceleaşi: vestă cu franjuri, împodobită cu mărgele. Primul ei gând fu că ducele era mult prea frumos pentru ca o femeie să-i poată rezista. Cel de-al doilea gând îl repeta pe-al lui, deşi cuvântul „extrarodinar" se referea la cu totul alte calităţi.

— Dar ai pierdut, adăugă ducele, aproape în şoaptă.

Se aplecă şi, apucând-o de subţiori, o ridică de jos, trăgând-o spre el.

— Am venit să-mi încasez pariul.

— Lasă-mi puţin timp... murmură fata, cu inima bătând nebuneşte, nu din cauza efortului de adineauri, ci datorită apropierii de trupul lui vânjos şi de ochii cu sclipiri jucăuşe. Ne vede lumea. îl dojeni, neliniştită, deşi puţin îi păsa că ar fi descoperit-o tatăl şi fraţii ei.

— Aici nu ne vede nimeni, răspunse el fără să se tulbure, fiindcă înainte de-a porni s-o caute pe Chelsea, se asigurase că nu era lume prin preajmă.

După cursă, o urmărise cu privirea, zărind-o cum dispare în spatele grajdurilor, de unde apoi îşi făcuse apariţia fratele ei împreună cu rândaşul, care-l ducea de frâu pe Thune.

— Aşadar, scumpa mea Chelsea, spune-mi te rog: când şi unde?

— Nu mă pot gândi acum, pe loc... murmură fata, căutând o portiţă de scăpare şi întrebându-se dacă a respecta o prinsoare încheiată la curse era o chestiune de onoare.

— După legile Clubului Jocheilor, ai timp până luni ca să-ţi onorezi pariul, vorbi Sinjin, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Sunt dispus să aştept până atunci.

Totuşi, tonul ducelui îi dădu a înţelege că răbdarea lui nu se va prelungi şi după acest termen. Era de-abia marţi. Îi rămânea o săptămână. Va căuta o cale de-a evita răspunderea unei prinsori atât de prosteşti.

— De unde ştiu unde te găsesc luni? Eu n-am voie să intru în Clubul Jocheilor.

— Nu-ţi fă griji, iubito... şopti Sinjin, aplecându-se şi atingându-i buzele cu ale sale. Am să te găsesc *eu*...

Apoi îi dădu brusc drumul din îmbrăţişare şi se îndepărtă grăbit, lăsând-o fără suflare, tânjind după ceva ce n-ar fi trebuit să dorească.

10

În aceeaşi seară, Chelsea fu nevoită să suporte o morală aspră din partea tatălui său, reuşind până la urmă să-l mai îmblânzească prin banii câştigaţi de Thune, mai ales că de la cursă trecuseră câteva ceasuri bune.

— Îţi apreciez succesul, fata mea, dar să ştii că pe timpul curselor n-am să te mai scap din ochi. Dac-ai fi ieşit pe primul loc, toată lumea ar fi aflat că tu erai jocheul. Părul strâns sub şapcă n-ar fi reuşit să înşele pe nimeni.

Oftă adânc, mai curând de oboseală decât de supărare, apoi întinse mâna după sticla cu rachiu. Îşi turnă o porţie zdravănă şi, ducând paharul la gură, o privi pe Chelsea cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Păcat că nu poţi călări în locul nostru, fata mea. Ai făcut o treabă foarte bună.

— Dar de ce *nu pot*, tată? nu se lăsă Chelsea, profitând de faptul că taică-său se mai îmbunase. Doar ai văzut ce uşor a fost... Chiar şi la potou... Aş reuşi să trec cu bine. Am să-mi tai şi părul. Ştiu să imit vorba lui Colin, care încă nu şi-a îngroşat glasul.

Văzând şovăiala de-o clipă a domnului Fergusson, se grăbi să adauge:

— Pot, tată, îţi jur că pot!

— Doamne, fetiţo, şi eu aş vrea să poţi! exclamă contele, trântindu-se într-un jilţ. Dar maică-ta nu mi-ar ierta-o niciodată. Cred că n-ar fi de acord nici cu munca ta la grajduri.

— Mă îndoiesc! Bunicul spunea că mama călărea cel mai bine din familie. Sunt convinsă că ea n-ar fi avut nimic împotrivă.

— Dar nu la Newmarket, Chel! interveni Duncan, care stătea tolănit pe canapeaua de la fereastră. Nu se face. Ştiu că nu dai doi bani pe lucruri cum ar fi reputaţia, dar, din păcate, gura lumii e de cu totul altă părere.

— Adevărat! întări domnul Fergusson. Iar ultima belea în care te-ai vârât era cât pe ce să se încheie cu un dezastru.

Deşi tentat să profite de talentele hipice ale fiicei sale, îşi îndreptă umerii, preocupat mai întâi de îndatoririle paterne şi-abia pe urmă de pariuri.

— Aş dori din suflet să-mi dau încuviinţarea, dar ce bărbat s-ar mai uita la o tânără ce se afişează călare la Newmarket? Trebuie să te gândeşti la viitorul tău. Anul viitor ar fi bine să te duci să stai cu mătuşa Georgina.

Oftă din nou şi adăugă:

— De altfel, ar fi fost cazul să te trimit acolo chiar în primăvara asta, dar am vrut să te mai ţin cu mine încă un an.

— Tată, dar nu vreau să mă mărit! Mă simt foarte bine cu dumneata, cu băieţii şi cu caii. Există o groază de fete care nu sunt scoase în lume.

— Tu eşti fiică de conte, Chel... îi reaminti cu blândeţe Duncan, parcă fără tragere de inimă.

— Nimeni n-o să mă ia de nevastă dacă n-am şi zestre. Voi fi silită să mă port politicos cu toţi nătărăii care, sunt sigură, nici n-au habar de cai!

— Oricum, nu vei putea susţine numai conversaţii despre cai, Chel! se auzi glasul lui Colin de undeva, de lângă foc.

Îşi propti bărbia pe o pernă lucrată de mână, zâmbind larg spre sora sa.

— Ar fi necuviincios pentru o domnişoară educată.

— Dracu' s-o ia de educaţie! se răsti Chelsea. Am să rămân fată bătrână, am să port cizme şi-am să fumez pipă cu băieţii de grajd. Nu plec de lângă caii mei.

Mai puţin naiv decât fiică-sa, Fergus de Fergusson nu le deschisese încă poarta peţitorilor, deşi ea avea tocmai vârsta potrivită. Ştia că, deşi fără zestre, frumuseţea ei i-ar fi adus întreaga Londră la picioare. În plus, nu voia s-o vadă plecând de la casa lui.

Pe de altă parte, episcopul Hatfield îi ceruse mâna cu umilinţă şi respect, câştigându-i inima, nemaivorbind de averea lui nemăsurată. Poate că fetei i-ar fi mers mai bine la Londra, dar tot ce-i ceruse taică-său fusese să cineze cu peţitorul. Încă nu-i dăduse nici un răspuns. Cel de-al treisprezecelea conte de Dumfries trăise prea mulţi ani în sărăcie ca să nu-i dorească fiicei sale o viaţă îmbelşugată. În 1782, Parlamentul aprobase retrocedarea titlurilor şi domeniilor sale, dar cum cea mai mare parte încăpuse pe mâna nobililor conservatori — în 1746, după Culloden — degeaba avea acte, câtă vreme nimeni nu era dispus să i le înapoieze.

Poate că greşise acceptând oferta episcopului de Hatfield numai pentru bani, însă societatea aprecia căsătoriile exclusiv după acest criteriu. Trebuia încheiat contractul cel mai avantajos. Sentimentele n-aveau nici un fel de importanţă. Contele se chinuise prea mult timp. Acum înţelegea deosebirea.

Prin urmare, Chelsea n-avea decât să deteste ideea de căsătorie şi să dispreţuiască mariajul pentru avere.

Însă trebuia să-şi vâre minţile în cap, mai ales după episodul cu ducele de Seth.

Dacă tot avea de gând s-o ia razna — lucru destul de probabil, dată fiind firea ei independentă — atunci trebuia măcar s-o facă în limitele convenienţelor sociale. Cu alte cuvinte, mai întâi să se mărite, să nască un moştenitor şi-abia pe urmă să-şi ia libertatea de-a umbla cu unul şi cu altul.

— Găseşte-ţi un lord care să fie proprietar de grajduri, Chel! o sfătui Colin. Aşa poţi să fii femeie măritată şi să ai şi cai.

— Nu-i nevoie să găsească pe nimeni până la sezonul următor, interveni morocănos taică-său, mulţumit în sinea lui că scăpase de beleaua cu episcopul.

— St. John are cei mai grozavi cai din tot ţinutul, urmă vesel Colin. De ce nu încerci să-l seduci pe el? În plus, ai deveni şi putred de bogată.

Brusc, se aşternu tăcerea. În încăpere nu se mai auzea decât trosnetul lemnelor din cămin.

— Am spus cumva ce nu trebuie? întrebă Colin, şocat de vădita schimbare de atitudine a celorlalţi.

Chelsea îl privi ca pe o fiinţă picată de pe altă lume. Duncan şi domnul Fergusson se înnegurară la faţă.

— St. John e un destrăbălat, fiule, zise într-un târziu contele. Nu-i un soţ potrivit pentru sora ta.

— Nici nu pare prea grăbit să se însoare, murmură Duncan.

„Cu toate astea, rămâne favoritul tuturor femeilor din Anglia", cugetă Chelsea.

Acum ştia de ce. Se luptă să-şi alunge din minte surâsul lui seducător şi sărutările pătimaşe, atingerea trupului său şi plăcerea pe care se pricepea ca nimeni altul s-o ofere. Simţi un fior coborându-i pe şira spinării.

— Atunci, poate Bonham? sugeră Colin. Are nişte armăsari grozavi şi locuieşte cu maică-sa. Se duce regulat la biserică, până şi-n timpul sezonului de curse.

Chelsea chicoti, închipuindu-şi cum i-ar sta măritată cu dragul de Billy Bonham: un flăcău cumsecade şi cuminte, atent cu mama şi sora lui mai mică, un fel de sfânt al parohiei — dar sărac cu duhul.

— Ar divorţa de mine după o săptămână, râse ea. La ordinele maică-sii.

— Eu cred că ar fi cazul să se mai gândească puţin înainte de-a se supune voinţei ei, glumi şi Duncan. Într-o bună zi tot o s-o facă.

— Şi-atunci, am s-ajung din nou în gura lumii! Vezi, tată, eu nu-s croită pentru etichetă şi convenienţe. Nu vreau să mă

mărit din interes. Aş fi o nevastă neascultătoare. În plus, m-ar plictisi grozav să-mi schimb rochiile de patru ori pe zi. Mai bine rămân cu voi, să mă ocup de registrele de socoteli şi să vă fac viaţa mai plăcută.

— Toţi vrem să rămânem cu dumneata, tată! declară cu înflăcărare Colin. Duncan îmi repetă în fiecare zi că nu suportă gândul să se însoare c-o fată de cârciumar. Neil nu pune-n gură strop de băutură, iar mie nici prin cap nu-mi trece să mă însor, pentru că Chel ne îngrijeşte foarte bine. La ce-mi trebuie o nevastă?

— Mai vorbim noi peste un an sau doi, puştiule! glumi Duncan. Deşi, în ce priveşte chestia cu nevasta, cred că ai dreptate.

— Cu alte cuvinte, o să staţi pe capul meu până-n ziua de apoi? întrebă contele, înveselit.

— Consideră că ţinem să păstrăm familia... unită! răspunse Chelsea, trimiţându-i o sărutare din vârful degetelor.

— Apropo de familia unită, unde-i Neil? se interesă Duncan, aşezându-se mai comod pe canapea.

La fel ca ducele, abia dacă închisese ochii în noaptea ce trecuse.

— Se îngrijeşte ca Thune să-şi ia porţia de hrană şi băutură înainte de culcare!

Tradiţia spunea că armăsarii de curse alergau mai bine dacă urmau un regim strict, din care nu lipsea whisky-ul amestecat cu tărâţe.

— Va să zică, îl înscrii la întrecere, observă Chelsea.

— Îl călăreşte Chiffey. Au mari şanse să câştige.

— De câţi bani ai nevoie ca să scapi de creditori, tată?

Deşi Chelsea ţinea registrele cu socoteli, pariurile nu figurau în calculele bugetare ale familiei.

Fergusson nu răspunse.

— Spune-i! îl îndemnă Duncan. Dacă Thune continuă să alerge tot sezonul, vei reuşi să-ţi achiţi o bună parte din datorii.

— Optzeci de mii.

Chelsea simţi cum îi fuge tot sângele din obraz. Încercă să-şi ascundă uluirea, dar nu reuşi să-şi stăpânească tremurul din glas.

— Poţi să câştigi destul la Newmarket ca să acoperi măcar o parte din datorii?

— Dacă Thune iese pe locul întâi la câteva întreceri, am putea.

— Dacă iese pe locul întâi, de ce să nu-l vindem pe o sumă frumuşică? întrebă Duncan. Luna trecută, O'Donnell a luat pentru Ormond nu mai puţin de treizeci de mii de lire.

— Nu ştiam că vreţi să-l vindeţi pe Thune.

Bineînţeles că ştia, doar creşteau cai pentru vânzare, dar se gândise că-l vor păstra pe Thune încă un timp, având în vedere că abia împlinise trei ani.

— Dacă aleargă bine, am putea trage ceva foloase de pe urma lui.

Chelsea cunoştea mersul afacerilor, dar îşi avea favoriţii ei, Thune fiind unul dintre aceştia. Mânzul se ridicase în picioare la numai câteva minute după ce venise pe lume, şi Chelsea ghicise că avea temperament. Părea s-o înţeleagă atunci când i se adresa. Sosea în galop de pe cele mai îndepărtate păşuni atunci când o auzea fluierând primele măsuri din „Fata din Lochroyan". Deşi mare şi voinic, se zbenguia la fel de graţios ca o iepşoară din Barb.

— Va trebui să-i împletim panglici albastre în coamă, să nu se deoache, zise fata. Mâine am să mă scol la prima oră.

— Azi ai călărit ca un cazac, fetiţo. Sunt tare mândru de tine! zâmbi taică-său.

Aşa cum stătea, dreaptă, bine proptită pe picioare, Chelsea semăna cu un flăcăiandru. Purta aceiaşi pantaloni uzaţi, decoloraţi de soare şi puloverul de lână cu care se îmbrăcase ca să meargă la grajduri.

— După ce se termină sezonul la Newmarket, ne ducem undeva, în nord, ca să mai câştig ceva bani la curse. Dacă te răzgândeşti şi nu-l mai vinzi pe Thune, sunt convinsă că-şi va arăta recunoştinţa la York şi Doncaster.

Surâdea sigură pe ea şi, de n-ar fi avut plete lungi şi blonde, oricine ar fi luat-o drept unul dintre rândaşi. Însă inima îi era roasă de nelinişti. Optzeci de mii... Optzeci de mii... Optzeci de mii... O litanie obsedantă. Niciodată până acum nu ştiuse ce uriaşe datorii făcuse tatăl ei.

Oare era posibil să câştige la curse aşa o sumă? Sau nu?

Treizeci de mii ar fi luat pentru frumosul ei Thune...

Dar rămâneau cincizeci de mii.

Cifrele îi jucau înaintea ochilor.

Cu o săptămână în urmă, n-ar fi ştiut de unde să obţină enorma sumă de cincizeci de mii de guinee.

Dar acum ştia. Deşi nu i se datorau chiar toţi aceşti bani, întrucât Mameluke îl întrecuse pe Thune, Chelsea se gândea că ar fi posibil să ajungă totuşi la un târg cu înţelegătorul Sinjin St. John.

11

Remarcă parfumul de trandafiri de îndată ce deschise uşa dormitorului. Friguroasa lună martie, amintind în parte gerurile iernii, nu era nici pe departe sezonul trandafirilor. Rămase cu mâna pe clanţă, rotindu-şi ochii prin încăpere. Prin întuneric, desluşi pe noptieră un buchețel de trandafiri albi.

Se apropie, săgetată de o bănuială, ca şi cum prezenţa trandafirilor ar fi adus în dormitorul ei şi-o părticică din sufletului celui care-i oferise. Printre flori se afla o carte de vizită — deşi n-ar mai fi fost nevoie de alte precizări.

«ABIA AŞTEPT SĂ VINĂ ZIUA DE LUNI.»

Nici o semnătură, doar chenarul încadrând coroana ducală.

„Frumos din partea lui St. John!" îşi zise Chelsea, înduioşată.

Nu era o fire mercantilă — de fapt, dusese chiar o existenţă plină de privaţiuni — însă gândul de a-şi putea ajuta tatăl într-un mod atât de plăcut o încânta peste măsură. De-ar fi ieşit mai des în lume, de-ar fi fost instruită să-şi stăpânească senzualitatea, de-ar fi ştiut că aceasta nici nu exista în universul rarefiat al tinerelor din înalta societate, poate şi-ar mai fi domolit puţin elanul.

Din fericire, ea nu făcea parte din acea categorie; prin urmare, entuziasmul îi rămăsese intact, astfel încât adormi cu zâmbetul pe buze.

Şi ducelui de Seth ora de culcare îi adusese plăceri şi satisfacţii, deşi nici vorbă să dormă, cu atât mai puţin să viseze la frumoasa fiică a contelui de Dumfries. Şi totuşi, se afla în dormitor. Ca de obicei, el şi uşuraticii lui prieteni îşi petreceau noaptea cu tot felul de jocuri erotice, de exemplu punerea unor monezi de aur în sexul unei tinere acrobate stând în cap.

Recordul fusese doborât în urmă cu... o guinee, în chiotele şi aplauzele asistenţei, însă fata îi încuraja la noi donaţii, oferindu-le detalii asupra senzaţiilor pe care le încerca.

— Eşti obosit? întrebă femeia aşezată pe genunchii lui Sinjin.

Dar ducele nu-i acordă atenţie, nici ei şi nici distracţiei deocheate, rămânând la fel de tăcut cum fusese toată seara.

Se mulţumi s-o fixeze cu o privire lipsită de expresie, fără să înţeleagă sensul cuvintelor ce-i tulburaseră visarea. Apoi răspunse, zâmbind:

— Da... foarte...

— Vrei să mergem la culcare?

Tonul ei era plin de subînţelesuri. Îi încolăci gâtul cu braţele şi-şi ţuguie buzele, cerând parcă să fie sărutată.

Instinctiv, Sinjin se aplecă spre ea, dar întâlni alte buze decât se aşteptase. Ridică ochii, cercetând-o surprins câteva clipe, parcă mirat să întâlnească chipul ei.

— *Sunt* obosit, murmură el, clătinând încet din cap. Iartă-mă, iubito, adăugă cu un surâs fermecător, dar astă-seară cred c-am să dorm singur.

— Am să te încălzesc cu trupul meu...

— Poate mai târziu, Molly... răspunse Sinjin, săltând-o ca pe un fulg şi dând-o jos de pe genunchi. În clipa de faţă prefer să rămân singur.

Se ridică din jilţ, felicitând-o pe Lucy, care se aşezase şi-şi număra guineele, apoi le ură noapte bună celorlalţi.

— Nu se poate să pleci. E abia miezul nopţii, protestă vărul său Rupert, care dormea în fiecare zi până la ora două.

— Simt nevoia să trag un pui de somn, explică nu prea convins Sinjin.

— Adică „un pui de amor"... îl corectă, râzând, Rupert.

— Bine, dar distracţia de-abia a început! protestă alt oaspete, văzându-l pe Sinjin că se îndreaptă către dormitor.

— Atunci, distraţi-vă fără mine! îi îndemnă vesel ducele, după care închise uşa în urma lui cu un gest hotărât.

— Ce dracu' înseamnă asta? se miră Warwick, holbându-se la uşa pe care dispăruse Sinjin. Sfântul nu doarme niciodată singur.

— Cică-i obosit! exclamă femeia care-i stătuse pe genunchi. Parcă eu nu ştiu că nu doarme niciodată în timpul curselor!

— Şi-atunci? insistă ducele de Warwick.

— Poate şi-a pierdut bărbăţia... zise într-o doară cineva.

Toate privirile se întoarseră către cel care vorbise. În penumbra unei arcade se afla un bărbat tolănit pe o sofa — episcopul de Hatfield, care zâmbi, înclinând uşor din cap.

— N-aş prea crede, Rutledge! îl repezi moştenitorul comitatului Yorkshire.

— Asta zic şi eu bârfă! se bucură una dintre femeile trimise de Harriet. Încă de la şaisprezece ani, Sinjin e un armăsar de mare clasă şi nici unul dintre dumneavoastră, domnilor, n-a îndrăznit să parieze pe el!

— Cine-ar fi crezut! se minună un tânăr, în glasul căruia se citea un fel de veneraţie.

Succesul la femei făcea din Sinjin un idol al tuturor tinerilor cu sângele fierbinte.

— Lăsaţi-l în pace! îi luă apărarea Molly. N-are voie să fie şi el obosit?

Sinjin constată cu surprindere că, într-adevăr, era nu numai obosit, dar şi plictisit de distracţiile lascive din fiecare seară. În plus, îl intrigase faptul că destrăbălatul George Prine, viconte de Rutledge, se alăturase oaspeţilor tocmai în această seară.

Nu erau duşmani, dar nici prieteni. Se cunoşteau, desigur, întrucât lumea aristocratică nu număra prea multe titluri. Şi totuşi, oare de ce venise?

Adormi înainte de a reuşi să găsească un răspuns, neliniştea umbrindu-i visele plăcute despre Chelsea. Aceeaşi nedumerire îl făcu să se încrunte în somn, să doarmă agitat şi să se trezească brusc, mult mai devreme ca de obicei.

Îl visase pe ticălosul de Hatfield, cu coadă şi cornițe de drac, râzându-i în nas cu neruşinare.

12

Aerul dimineţii era proaspăt şi răcoros, iar băltoacele din faţa grajdurilor se acoperiseră peste noapte cu o pojghiţă subţire de gheaţă. Mai târziu avea să se încălzească. Deja razele soarelui aduceau broboane de transpiraţie pe obrazul domnişoarei Fergusson, care-l frecţiona zdravăn pe Thune, după alergarea de dimineaţă.

— Azi ieşi în lume, frumosule! şopti fata la urechea favoritului, trecând ţesala pe spatele lucios al calului. Trebuie să ţi împletesc panglici în coamă. Să crape de invidie toţi măgăraii care râvnesc să te aibă în grajdul lor.

Thune necheză, ca şi cum i-ar fi răspuns, apoi îşi azvârli pe spate capul mândru, cu o mişcare plină de graţie.

— Dacă-i învingi pe armăsarii ducelui, ai să-i aduci tatei o grămadă de bani, ca să-şi plătească creditorii...

Dar oare va învinge Thune? se întrebă în sinea ei. Indiferent că-l călărea Chiffey sau altcineva. După rezultatul de ieri, cu siguranţă că Fordham va fi cu ochii în patru. Îşi încreţi fruntea, sucind în gând fel şi fel de posibilităţi. Nu-şi putea scoate din minte cifra de optzeci de mii de lire.

Cum l-ar fi putut convinge pe duce să-i dea o asemenea sumă? Care era oare tariful obişnuit pentru... ăăă... o săptămână de intimitate? Trebuia să-l negocieze dinainte? Cât de şocantă îi va părea lui Sinjin o asemenea cerere? Sau, poate, pentru cel mai bogat nobil din Anglia, atâta amar de bani era o simplă bagatelă? Chelsea spera din tot sufletul să fie aşa —

deşi, cum încă din copilărie se ocupase de registrele cu socoteli, se îndoia că cineva, oricât de înstărit, s-ar fi lipsit de optzeci de mii de lire fără să clipească. Era convinsă că mulţi regi îşi întreţineau curtenii chiar cu mai puţin de-atât.

Cufundată în gânduri, nu observă că episcopul de Hatfield se furişase în grajd decât atunci când Thune întoarse capul. Tresări violent, încruntându-se vizibil. Individul avea prostul obicei de a-şi face apariţia pe neaşteptate.

— Mi-am închipuit că te voi găsi cu... caii, zise vicontele.

Înadins ezitase câteva secunde, ca să-i dea a înţelege că erau singuri.

Chelsea se trezise mult mai devreme decât restul familiei, scoţându-l pe Thune din grajd înaintea celorlalţi cai. Într-adevăr, era singură — deşi curând aveau să apară domnul Fergusson cu fiii săi, precum şi slujitorii de la grajduri. Cu toate că nu se temea de George Prine, totuşi prezenţa lui avu darul de-a o umple de nelinişte. Semăna cu un cotoi care a încolţit un şoricel. Ochii lui cenuşii şi reci o cercetau cu atenţie, fără pic de căldură. De ce oare îşi dorea nevastă un individ ca el? Cum de se arătase gata să plătească bani grei pentru o femeie faţă de care nu simţea nici măcar o licărire de afecţiune sau prietenie? Şi ce naiba căuta aici atât de devreme... după ce taică-său îi refuzase cererea în căsătorie?

— Te-ai sculat cu noaptea-n cap, comentă Chelsea, remarcându-i înfăţişarea neglijentă. Sau poate te-ai culcat târziu...

— Tocmai mă întorceam de la conacul ducelui de St. John şi m-am gândit ca, în drum spre casă, să mă abat să-ţi dau bineţe.

— Foarte bine. Bună dimineaţa! răspunse Chelsea.

Continua să-l privească bănuitoare, cu mâna pe căpăstrul calului. La vederea episcopului, calul ciulise urechile, parcă simţind primejdia. Cum putea fi un ticălos ca ăsta prieten cu Sinjin?

— Sinjin îţi trimite salutări! urmă vicontele, ca şi cum i-ar fi ghicit gândul.

Vorbea încet, rămânând la câţiva paşi de ea, fără s-o scape din ochi. Întâmplarea făcuse ca în ajun să-i vadă pe amândoi după curse, stând de vorbă în spatele grajdurilor. Fusese martor la sărutările şi îmbrăţişările celor doi tineri, la cuvintele şoptite schimbate între ei. De-ar fi ştiut toate acestea, Sinjin nu s-ar mai fi mirat că-l avusese oaspete la petrecerea sa.

— Sinjin? repetă evaziv Chelsea, întrebându-se cât de multe aflase episcopul.

— V-am zărit împreună la curse.

Surâsul lui George Prine — viclean, răutăcios şi răzbunător — îi strecură în suflet un fior de spaimă.

— Cred că te-ai înşelat.

Reuşi să-şi stăpânească tremurul din glas, deşi avea nervii încordaţi ca ogarul ei preferat atunci când stătea la pândă.

— Pot să-ţi spun că purtai o manta stacojie, iar ducele era îmbrăcat în hainele alea de sălbatic pe care i le cunoştea toată lumea.

— Probabil c-a fost altcineva, replică Chelsea cu glas de gheaţă.

Nu avea altă soluţie decât să-l sfideze fără ruşine. De-ar fi recunoscut intimitatea dintre ea şi Sinjin, sărutările lui, mângâierile care...

La gândul că discuţia lor ajunsese şi la urechi străine i se strânse inima. Nu cumva ticălosul aflase de prinsoarea ei cu ducele? Oare auzise care anume era miza? Sau poate că, la urma urmei, nu trebuia să fi avut încredere nici în Sinjin. Cine ştie dacă nu trăncănise cu unul, cu altul! Imposibil! îşi spuse, hotărâtă. Cel puţin, nu cu Rutledge.

— Oh! exclamă episcopul, pe un ton ce arăta limpede că nu credea o iotă.

O cântări din ochi câteva clipe apoi, ridicând o sprânceană, răspunse cu prefăcută cordialitate:

— Lady Chelsea, dacă m-am înşelat, te rog să mă ierţi.

După o scurtă pauză, adăugă aproape în şoaptă:

— Va să zică, ducele de Seth nu-i prietenul dumitale?

— Îl cunosc doar din auzite.

— Ca toată lumea.

Probabil că Hatfield îi ghicise iritarea, întrucât glasul îi devenise numai lapte şi miere.

— Sunt convinsă... murmură Chelsea. Dacă vrei să-l vezi pe tata, sau pe fraţii mei — urmă ea, decisă să pună capăt conversaţiei despre ducele de Seth sau despre orice alt subiect cu un om pe care-l detesta — află că trebuie să se întoarcă din clipă-n clipă. Doamna Macalay va fi încântată să-ţi ofere o ceaşcă de ceai, însă nu-ţi promit că-l mai pot ţine liniştit pe Thune prea multă vreme. Şi-acum, te rog să mă scuzi.

Odată îndeplinită datoria de gazdă, îl trase pe Thune de căpăstru, îndreptându-se spre ieşire.

— Eşti fermecătoare, domnişoară Fergusson.

În tonul lui se ghicea o vagă ameninţare, tulburând pacea dimineţii însorite, făcând o notă discordantă cu peisajul paşnic din jur. Chelsea îi întoarse spatele, încercând să-şi ascundă îngrijorarea şi, fără voia ei, se gândi cât de seducătoare sunau astfel de vorbe pe buzele lui Sinjin. Ce fel de fiinţă era Rutledge, dacă un simplu compliment din partea lui o făcea să se înfioare de o spaimă necunoscută?

Rămase nemişcată, simţindu-se apărată de uriaşul arnăsar, şi răspunse cât se poate de politicos:

— Mulţumesc.

— Tatăl dumitale mi-a spus că, deocamdată, nu vrei să te măriţi.

— Tata a hotărât să mai aştepte un an înainte să mă scoată în lume.

— Păcat! Ştie şi St. John? insinuă el abia şoptit.

Brusc, Chelsea simţi o pornire nebună de-a fugi de omul acesta, care-o făcea să se simtă hăituită şi încolţită. Faţa lui ascuţită luase o expresie de-a dreptul sinistră. În lumina soarelui

obrazul îi părea şi mai alb, iar silueta-i uriaşă şi mai ameninţătoare.

— Eşti cam obraznic, domnule, zise fata, luptând să nu-şi trădeze frica faţă de un vlăstar al neamului Sassenach, ajuns episcop numai pentru că în familia lui existau politicieni de mare influenţă.

— Iar dumneata eşti o drăcoaică şi jumătate. Aprigă, provocatoare...

Făcu un pas spre ea.

— Fascinantă...

Întinse mâna s-o atingă, dar ea se trase înapoi, aruncând o privire către păşune, în speranţa că se va ivi un ajutor. Nu se zărea nimeni, astfel încât, apucând căpăstrul, sări în spinarea lui Thune.

Murgul cel uriaş se cabră, surprins de neaşteptata sa povară, dar Chelsea îl prinse zdravăn cu coapsele, smucind de frâu... În clipa următoare, îşi înfipse călcâiele în coasta calului şi Thune porni în galop, înainte ca episcopul de Hatfield să se fi dezmeticit.

Gonind pe câmp, Chelsea îşi spuse că n-ar fi trebuit să fugă, ci să rămână să-i ţină piept episcopului. Dar încercase s-o atingă cu mâinile lui reci, ca de reptilă! Pfui!

— Pfui! repetă ea cu voce tare, adresându-se lui Thune. L-ai simţit şi tu, aşa-i, scumpule? Omul ăsta-i îngheţat ca un cadavru.

Armăsarul scuturâ din cap, ca şi cum i-ar fi încuviinţat spusele, şi Chelsea izbucni în râs, fericită că scăpase şi încântată să-şi călărească armăsarul favorit în acea frumoasă dimineaţă de primăvară. Thune nu fusese înşeuat, dar era minunat dresat, reacţionând la cel mai neînsemnat gest menit să-l dirijeze. Curând, bucuria de-a călări în zori, sub un cer fără nori, prin iarba proaspătă şi înmiresmată, reuşi să-i alunge din minte incidentul neplăcut cu episcopul de Hatfield.

După Newmarket, Fergussonii urmau să participe la cursele din York.

Chelsea zâmbi, fericită şi mulţumită de viaţa pe care o ducea. Starea ei de bună-dispoziţie o trimise cu gândul la alte plăceri, de curând descoperite, alături de un bărbat frumos, cu priviri seducătoare, cu un trup fără cusur şi care ştia să mângâie ca un înger...

Nu se mai stăpâni şi începu să râdă de una singură.

Era o epocă de prefaceri sociale, când filozofia lui Rousseau, Locke şi Burke influenţa profund imaginaţia şi cultura (dovadă concepţiile liberale ale domnişoarei Fergusson); o epocă în care conservatorii se vedeau siliţi să susţină vechi tradiţii politice, în timp ce doctrine revoluţionar-democratice smulgeau Marii Britanii un întreg imperiu colonial; tot în această perioadă încolţeau primii germeni ai romantismului în literatură, artă şi grădinărit, iar cultul individului şi conceptul de libertate personală îşi puneau amprenta pe toate păturile societăţii.

Tatăl domnişoarei Fergusson studiase în Franţa, aşa cum se întâmplase cu mulţi nobili scoţieni în decursul timpului. După ce soţia sa murise dând naştere lui Colin, contele îşi dusese familia în străinătate, ca să scape de amintiri prea dureroase. Rămăseseră în Franţa vreme de patru ani, până găsiseră tăria sufletească de-a se întoarce în casa unde trăiseră atâta timp ca o familie unită. Aduseseră cu ei şi câţiva tutori: câţiva francezi, câţiva scoţieni şi un doctor italian din Bologna. Ca şi fraţii ei, Chelsea avea temeinice cunoştinţe de literatură modernă şi citise clasicii.

Era un produs al epocii ei şi, de asemenea, o anomalie, intuind noile perspective ale libertăţii.

Totuşi, rămânea o fată crescută într-o lume guvernată de bărbaţi, cu un spirit independent, îngăduit de regulă numai acestora, şi cu preocupări prin excelenţă masculine.

Prin urmare, era cât se poate de firesc să-şi manifeste dispreţul faţă de constrângerile acceptate de femeile cu vederi mai înguste.

— E-atât de frumos, Thune! Ca un brav conducător de oşti din vechime... murmură Chelsea, ca şi cum i-ar fi făcut confidenţe armăsarului. Are ochi de culoarea cerului...

Se aplecă şi înlănţui cu braţele grumazul vânjos al calului, îmbrăţişându-l cu tandreţe.

— Pe urmă... mă face să râd!

După câteva mile, chiar în vârful dealului, se opri să se odihnească. Rămase în şa, plimbându-şi privirea peste ţesul de la picioarele ei, ca o scenă pastorală pictată de Claude Lorraine — deşi, poate, ceva mai elevat ca stil, datorită verdelui intens, specific englezesc, scăldat de razele strălucitoare ale soarelui de primăvară. Se lăsă pătrunsă de farmecul liniştit al peisajului, care-i strecura în suflet un adânc simţământ de siguranţă şi mulţumire.

În curând aveau să plece din Newmarket, departe de avansurile nedorite ale vicontelui de Rutledge. Thune avea şanse mari să câştige cursa din aceea după-amiază. Ducele de Seth va fi silit să-şi achite datoria faţă de învingător — deşi fata se codea să-i ceară chiar şi cincizeci de mii de lire. Într-un cuvânt, viitorul îi apărea plin de făgăduinţe. Născută şi crescută pe un domeniu unde se creşteau cai, Chelsea văzuse împerecherea într-o lumină mult mai firească decât cele mai multe domnişoare de familie bună. Întotdeauna o considerase un act de apropiere fizică, deşi Sinjin St. John o convinsese să-şi schimbe radical părerea. Abia acum înţelegea de ce, timp de secole întregi, poezia ridicase în slăvi iubirea trupului, lăudându-i meşteşugul şi performanţele. Într-adevăr, erau multe de spus pe seama acestei arte, iar St. John părea desăvârşit în toate rafinamentele ei.

Oftă adânc, cu gândul dus departe şi, chiar atunci, în depărtare se zări un călăreţ — sau, mai degrabă, un punct mişcător pe coasta dealului. Pe măsură ce se apropia, Chelsea recunoscu mai întâi calul, apoi sclipirea vestei de piele împodobită cu mărgele.

Aşteaptă acolo unde se găsea, pentru că dorea să-i pună o întrebare.

Fără să-i ghicească intenţia, Sinjin dădu pinteni calului şi, în aceeaşi clipă, îi descoperi părul auriu şi strălucitor, vizibil chiar de la distanţă. Îşi îndemnă calul să iuţească pasul, temându-se ca ea să nu dispară.

Dar Chelsea nu fugi.

Şi-atunci el înţelese... Fata hotărâse timpul şi locul. Fire realistă, ducele se întrebă îndată care va fi preţul, fiindcă ştia că orice femeie tânără îşi are preţul ei. De fapt, din câte-şi amintea, ea îi spusese clar încă înainte de curse. Zâmbi, cu gândul la suma extravagantă pretinsă de domnişoara Fergusson, deşi probabil că fecioria unei fiice de conte costa destul de scump.

Ajungând lângă ea, trase de frâu, strunindu-l pe Mameluke, dar Chelsea îi luă vorba din gură, fără să-i pese de etichetă.

— Săptămâna viitoare e bine?

De-ar fi auzit-o spunând: „Mâine", Sinjin ar fi fost în stare să renunţe la restul alergărilor. Deşi era profund surprins de propria-i nerăbdare, se străduí să-şi ascundă sentimentele şi zise:

— Minunat!

— În conacul tău de la Six-Mille-Bottom.

Fata vorbise fără ocolişuri, dar ducele ar fi vrut un loc cât mai îndepărtat de casa Fergussonilor. Cu trei fraţi şi un tată ca al ei, gata oricând să ceară satisfacţie, s-ar fi simţit mai liniştit ştiindu-se la distanţă.

— Am o cabană de vânătoare la Oakham. Ceva mai ferită...

— Ai mei pleacă la cursele din York, aşa că se poate şi la Six-Mile-Bottom. Prefer să nu fiu obligată să călătoresc, riscând să fiu văzută.

— Dar lor ce o să le spui? întrebă Sinjin, fără a fi prea convins că avea dreptul să-i pună o astfel de întrebare, dar curios să afle de ce domnişoara Fergusson era atât de liniştită.

— Că mă duc să-mi vizitez o verişoară la Uppingham.

— Atunci, de ce să nu mergem la cabana mea de vânătoare? Putem călători pe timpul nopţii, ca să nu fim remarcaţi.

Chelsea îşi muşcă buzele, iar Sinjin îţi închipui că fata chibzuia asupra propunerii. Nici vorbă! Domnişoara Fergusson pur şi simplu se întreba cum să abordeze subiectul banilor. Mai precis cum să aducă vorba despre cele cincizeci de mii de lire.

Brusc, îşi aminti de cele zece-douăzeci de femei sosite la Six-Mile-Bottom tocmai de la Londra şi înţelese că ducele era obişnuit să cheltuiască pentru plăcerea personală. Şi totuşi, nu-şi putut stăpâni o uşoară ezitare.

— Dacă... preferi... cabana de vânătoare... n-am nimic... împotrivă... Mă întrebam, însă... adică...

Răsuflă adânc, plimbându-şi privirea peste şesurile comitatului Cambridge de la picioarele ei, apoi se uită din nou în ochii lui Sinjin şi zise repede, parcă temându-se să nu-şi piardă curajul:

— Putem considera că discutăm afaceri?

— Cât ceri? îi tăie vorba Sinjin, cu o umbră de surâs.

Era obişnuit cu astfel de „afaceri", dar îl nedumerea agitaţia ei inexplicabilă. Ce fermecătoare arăta în clipa asta, cu obrazul îmbujorat, călărind un cal neînşeuat, îmbrăcată într-un veston bărbătesc şi o fustă uzată, cu poalele ridicate, lăsând să se vadă cizmele şi genunchii trandafirii, pe care nu trebuia decât să întindă mâna ca să-i atingă.

Chelsea îşi ţinu răsuflarea câteva secunde, timp în care Sinjin îi admiră sânii plini, reliefaţi prin haina bărbătească, de culoare verde, apoi zise:

— Nu îndrăznesc să-ţi spun.

— Cincizeci de mii? se oferi el, galant.

Chelsea înălţă capul, surprinsă.

— De unde ştii?

— Tu ai fixat miza, iubito. Înţeleg că ai nevoie de cincizeci de mii.

— Nu eu, se grăbi ea să-l corecteze, ci tata.

Nu se mai stăpâni şi-i destăinui totul de-a fir a păr: povestea cu cele optzeci de mii de lire datorate de domnul Fergusson, speranţele pe care şi le punea tatăl ei în victoria lui Thune, intenţia de a-l vinde pentru a acoperi o parte din sumă, restul fiind obţinut de ea, în urma...

— Discuţiei de afaceri... o ajută Sinjin, văzând-o că şovăie să-şi ducă gândul până la sfârşit.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare... zise fata pe un ton atât de înduioşător, încât o clipă ducelui îi surâse ideea de a-i oferi banii ca un gentleman, fără a-i cere nimic în schimb.

Dar scurtul moment de ezitare trecu imediat şi Sinjin începu să se gândească la motive ceva mai egoiste, toate legate de fermecătoarea fată aflată lângă el, cu obraji trandafirii şi păr blond, fluturând în vânt, a cărei frumuseţe nepământeană şi minte ascuţită îl seduceau mai mult decât orice femeie întâlnită până atunci.

Trebuia să fie a lui cu orice preţ. Indiferent cum. Pe orice căi.

— Vrei să-ţi plătesc chiar acum?

— Nu, am încredere în tine.

Cuvintele ei trădau atâta inocenţă încât Sinjin simţi cum îl cuprinde remuşcarea — dar numai pentru o clipă.

— Atunci, la sfârşitul săptămânii vei avea cele cincizeci de mii.

— Îţi mulţumesc din toată inima... murmură Chelsea.

Surâsul ei, angelic şi strălucitor, deţinea o ciudată putere, prin inocenţa şi senzualitatea pe care le răspândea în jur.

Numai cu preţul unor eforturi eroice — dovedind, totuşi, existenţa unei conştiinţe, deşi rareori manifestată — Sinjin reuşi să rămână în şa. Desigur că ar fi fost jenant să stea în picioare, cu pantalonii care începeau să-l strângă din ce în ce mai tare.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse tânărul cu o oarecare sinceritate, zâmbindu-i la rândul său.

Ar fi trebuit să-i spună că se simţea flatată? se întrebă Chelsea, abia stăpânindu-se să nu pufnească în râs, văzându-l cum intrase în erecţie.

Pe chipul ducelui se ivise un surâs seducător, săpându-i gropiţe în obraji şi aducându-i lumină în ochi.

— Eşti un bărbat nespus de frumos, zâmbi fata, plimbându-şi sugestiv privirea spre semnul neîndoielnic al dorinţei lui. Crezi că mai poţi aştepta o săptămână?

— Pe naiba! Cum să pot? răspunse ducele, râzând. Oare chiar trebuie?

Chelsea se aplecă, sprijinindu-se într-un cot. Părea nespus de mică şi fragedă pe lângă trupul uriaş al lui Thune.

— Mă simt ispitită... îl tachină fata, cu un uşor accent scoţian, măsurându-l pe Sinjin cu ochii mari şi violeţi.

— Pică tocmai bine, murmură ducele, pentru că eu sunt mai mult decât tentat. Ard de nerăbdare să te strâng în braţe. Am devenit avar, nu vreau să pierd nici o clipă când eşti lângă mine.

Îl aduse pe Mameluke chiar lângă ea, astfel încât să-i poată mângâia genunchiul neted şi rotund.

Atingerea blândă şi caldă a mâinii lui o înfioră până în adâncul sufletului.

— Ne-a văzut... zise deodată, amintindu-şi omul de-ale cărui mângâieri fugise nu de mult. Hatfield... adăugă în şoaptă, cutremurată de alunecarea palmei lui în susul coapsei.

La auzul numelui, mâna lui Sinjin încremeni în loc. Cercetând-o cu privirea pe sub genele-i negre, întrebă încet:

— Unde?

Acum înţelegea prezenţa lui Rutledge în casa lui, cu o scară înainte.

— La curse, în spatele grajdurilor. Bineînţeles că am negat totul.

— A venit la tine?

— Chiar în dimineaţa asta. Cu puţin timp înainte.

— Ţi-a făcut vreun rău? vru să ştie Sinjin.

Blândeţea întrebării ascundea o undă de asprime.

— Am fugit... Crezi că mi-ar fi făcut vreun rău?

Nu-şi dădea seama că presimţirile-i rele se bazau pe o realitate cât se poate de concretă.

— Dacă descaleci, Thune va sta cuminte?

Ea încuviinţă din cap. Atunci ducele îşi trecu piciorul peste grumazul lui Mameluke, lăsându-se să alunece la pământ, după care întinse braţele şi-o săltă din şa pe Chelsea, coborând-o lângă el. Nu-i ceru îngăduinţa şi nici fata nu dădu vreun semn de împotrivire. Pe chipul lui Sinjin se citea îngrijorarea. Cercetă cu atenţie împrejurimile, apoi o luă de mână, conducând-o către o lespede de piatră, pe care fuseseră săpate tot felul de iniţiale, vechi de mai multe generaţii. Ducele le studie câteva clipe, apoi o ajută pe Chelsea să se aşeze.

— E chiar atât de rău? întrebă el, mângâindu-i mâna cu un aer preocupat.

Îl cunoştea pe George încă de la colegiul Eton şi ştia mai bine ca oricine de ce blestemăţii era în stare perversul episcop de Hatfield.

— Nici în copilărie nu se comporta normal, zise el în cele din urmă. Cred că guvernanta îl bătea mereu... sau poate fratele său mai mare...

— Tata habar n-avea de toate astea.

— Îmi închipui că nu.

O privi în ochi timp de câteva secunde.

— Îi place să facă rău.

— Cui?

— Animalelor sau oamenilor mai slabi de înger.

— Atunci n-ar trebui să fie episcop.

— Nu-i decât cu numele. Se preocupă doar de trup. Spiritul nu-l interesează câtuşi de puţin.

— Până la sfârşitul săptămânii, noi nu vom veni la Newmarket.

— Sunt cu ochii pe tine... dar numai la curse. Ar trebui să-i înştiinţezi pe tatăl şi pe fraţii tăi că George ţi-a aţinut calea când erai singură. Am să-l previn şi eu pe Duncan. Circulă o groază de poveşti despre George...

— Spune-mi-le şi mie.

El clătină din cap.

— Nu-s pentru urechile unei doamne.

— Chiar arăt a doamnă? replică Chelsea, care nu suporta să fie tratată ca un copil.

Sinjin o privi lung, cu ochii lui albaştri şi luminoşi ca cerul.

— Da... răspunse cu glas şoptit. Fără nici o îndoială. Asta se vede de la o poştă.

Sunetul vocii lui o atinse ca razele soarelui de vară, încălzindu-i trupul şi înfierbântându-i sângele. El încetă să-i mai mângâie degetele, strângându-i mâna într-a lui.

— Ia spune-mi, toate scoţienele-s ca tine? murmură tânărul, conştient că o dorea cu ardoarea unui adolescent, nestăpânit şi pătimaş.

— Toţi cei din clanul Sassenach îţi seamănă ţie? replică Chelsea, întinzându-i buzele spre a fi sărutată şi simţindu-se neputincioasă în faţa pasiunii pentru bărbatul de lângă ea.

El surâse şi-şi lipi buzele de ale ei, apoi şopti:

— Mamele fetelor de măritat speră că nu...

În schimb, tinerele domnişoare şi-ar fi dorit-o din tot sufletul! Chelsea n-avea nici cea mai mică îndoială. Indiferent de părerea mamelor. Se abandonă sărutării lui fierbinţi, vrând să culeagă tot ce i se oferea.

El îi înlănţui umerii cu braţele, murmurând:

— Ştii să iubeşti aşa cum călăreşti... năvalnic...

— Vijelios... adăugă fata, atingându-i nasturii pantalonilor.

— Dezlănţuit... completă Sinjin, descheindu-i vesta.

— Dezlănţuit... repetă Chelsea.

Dorea să-l simtă înlăuntrul ei chiar atunci, în acea clipă. Era însetată de senzaţii fierbinţi şi înnebunitoare, care să-i inunde trupul.

Deşi la fel de grăbit, Sinjin prefera o poziţie mai puţin excentrică decât pe o lespede de piatră în vârful unui deal vizibil de la mile depărtare. Poate că simţea şi un imbold ascuns de-a se proteja pe sine, cu instinctul adânc înrădăcinat al celui mai râvnit burlac din regat.

Iarba era moale, iar lespedea uriaşă îi ferea de priviri indiscrete. Totuşi, Sinjin scrută cu atenţie împrejurimile, ca un lup adulmecând miros străin, şi-abia pe urmă se întoarse către Chelsea.

— Nu-i nimeni prin prejmă... şopti ea, cu bluza descheiată, cu poalele fustei adunate în jurul ei, oferindu-i un trup ispititor şi proaspăt ca iarba de primăvară.

Sinjin recunoscu sclipirea din ochii fetei: privirea femeilor cărora nu le mai păsa nici de soţi, nici de slujitorii prea curioşi, considerând chiar şi serele un loc suficient de ferit. În astfel de situaţii, lui nu-i trebuia decât să ţină uşa cu piciorul — ceea ce se pricepea grozav să facă. Aşadar, surâse în loc să-i atragă atenţia că s-ar fi putut ivi careva şi întinse mâna, dezvelindu-i sânii.

— Văd că nu ţi-e frig...

— Dimpotrivă... murmură Chelsea.

Se înfierbântase atât de mult încât îi făcea plăcere să simtă adierea răcoroasă pe pielea încinsă. Întreg trupul îi ardea de dorinţă. Sinjin nu trebuia decât să se apropie şi în ea se dezlănţuia o patimă mistuitoare. Era suficient să-i zâmbească, aşa cum ştia doar el, ca s-o supună cu totul vrerii lui.

— Te grăbeşti? întrebă ducele.

Vroia să afle cât timp avea la dispoziţie, dar atingerea degetelor lui pe sfârcul sânilor o tulbura peste măsură dând spuselor sale un dublu înţeles.

— Da... şopti ea. Şi... nu...

Surâse languros şi chipul ei frumos căpătă o expresie de senzualitate irezistibilă.

— Sper că poţi să împaci una cu alta.

— Cu mare plăcere, răspunse el încet. Am să încep cu „da", adăugă privind-o printre gene, descheindu-şi ultimii nasturi ai pantalonului. Îţi stau la dispoziţie.

Îşi ridică fruntea, surâzându-i cald şi seducător.

Văzând cât de mult o dorea, Chelsea se simţi cuprinsă de o patimă răscolitoare. Trupul i se deschidea ca să-l primească. Fără ezitare, vrând să-i facă pe plac, el îi dădu fusta la o parte şi, depărtându-i picioarele încălţate cu cizme, o pătrunse dintr-o dată.

Acum, când îl avea în trupul ei, Chelsea îşi dădu seama că-l visase cu o noapte în urmă. Senzaţia fizică trezise la viaţă o amintire ferecată între cutele memoriei, făcând-o să tremure de dorinţă.

Sinjin nu credea nici în supranatural şi nici în spirit, dar simţurile sale în extaz îi înfiorau întreaga fiinţă, tulburându-i gândurile. Oare cum reuşea fata asta blondă să-i stârnească asemenea senzaţii? Cum de putea să-l înfierbânte în aşa măsură? Era cumva vreo nimfă din Lowlands sau o vrăjitoare pricepută la farmece? Dar Chelsea îşi ridică şoldurile, ieşindu-i în întâmpinare, şi, din clipa aceea, pentru el nu mai conta decât trupul ei moale şi primitor. Oricare i-ar fi fost vrăjile, Sinjin era gata să le accepte. O dorea ca un nebun. Tânjea după această plăcere totală şi inexplicabilă.

O pătrunse şi mai adânc, de parcă prin contactul fizic ar fi reuşit să-şi potolească neliniştile, găsind un răspuns la enigma care-l frământa şi luând în stăpânire farmecul ei prin puterea lui bărbătească.

Dar ea continua să-l cheme, moale, fierbinte şi umedă, cu capul dat pe spate, răsuflând din ce în ce mai iute, pe măsură ce trupul îi era invadat de o plăcere fără seamăn.

La fiecare geamăt, caii ridicau capul, încetând să mai pască. Hunc ciulea urechile, neobişnuit cu sunetele scoase de glasul atât de cunoscut.

Sinjin le ghici neliniştea, dar, în aceeaşi clipă, simţi primul tremur eliberator al femeii. Chelsea se agăţă de gâtul tânărului,

trăgându-i capul către ea, sărutându-l cu patimă şi căutând să-l simtă cu toată fiinţa. Apoi ţipă ascuţit, descărcându-se în convulsii răscolitoare.

Sinjin trăise de prea multe ori satisfacţia orgasmului ca să nu-l înspăimânte dezlănţuirea sa de-acum. Femeia asta, însă, era o primejdie pentru liniştea lui sufletească. Dar, în acelaşi timp, răspândea o senzualitate înnebunitoare, ca un rit păgân de primăvară.

Şi, dintr-o dată, nici nu se mai sinchisi de liniştea lui sufletească.

Cu un sentiment de vinovăţie, Chelsea îşi spuse că ar fi trebuit să se ridice de jos fără întârziere. Să-l dea deoparte pe irezistibilul duce de Seth, să-şi aranjeze hainele şi să fugă cât mai departe de omul acesta, care-şi exercita binecunoscutele-i talente cu mult prea mare pricepere şi uşurinţă. O uluia propria-i slăbiciune, şocând până şi adânc înrădăcinatul ei simţ al libertăţii. Ce va crede despre ea Sinjin? Era îndeajuns că se strecurase în patul lui, cu gândul să-l seducă. Dar să-i cadă în braţe chiar aşa, la o simplă privire a ochilor săi albaştri... În ciuda firii ei independente, nu reuşea să înţeleagă graba cu care se lăsase în voia lui, ca o târfă lipsită de ruşine. Îşi strânse pleoapele cu încăpăţânare, încercând să găsească o replică potrivită pentru bărbatul culcat deasupra ei şi cunoscut sub numele de Sfântul — evident, pentru palmaresul său sexual.

Nu-i veni nimic în minte şi, în cele din urmă, tot trebui să deschidă ochii. Nu putea rămâne la nesfârşit sub el, prefăcându-se că nici n-avea habar de prezenţa lui acolo.

Ridică pleoapele încet, cu timiditate.

— Credeam c-ai adormit, glumi Sinjin, cu surâsul său irezistibil.

Era limpede că minţea ca să-i alunge stânjeneala.

— Probabil că eşti obişnuit cu astfel de întâlniri, murmură Chelsea, văzându-l atât de tandru şi prietenos, în ciuda faimei pe care şi-o crease.

El abia se stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Află că n-am deloc astfel de obiceiuri, zise Sinjin, cu o sinceritate dezarmantă pentru un bărbat ce se mândrea cu succesele sale elegante.

Îşi împreună sprâncenele, la fel de tulburat ca şi Chelsea.

— Tu eşti altfel decât toate celelalte, adăugă tânărul, rostogolindu-se pe spate, cu mâinile sub cap, privind ţintă cerul limpede de dimineaţă.

Nu se îmbrăcase, indiferent la propria-i goliciune şi la scrupulele întârziate ale fetei. Ea se uită în altă parte, dar cum tăcerea se prelungea prea mult, îi aruncă o ocheadă pe furiş, trăgându-şi poalele fustei ca să-şi acopere coapsele. Trupul lui Sinjin era vânjos şi musculos — nici nu avusese timp să-l observe în noaptea petrecută la Six-Mile-Bottom. Pielea bronzată se potrivea grozav cu vesta sa cu franjuri. Remarcă încântată că sexul lui începea din nou să intre în erecţie. Îi desluşea sângele pulsând în vinişoarele umflate.

— Te-ai supărat? îndrăzni ea, văzându-l încruntat.

Ardea de curiozitate să afle ce anume îl determinase să-şi piardă buna-dispoziţie.

El întoarse capul, plimbându-şi privirea peste trupul ei, ca şi cum abia atunci ar fi observat-o. În cele din urmă zise:

— Nu ştiu nici eu.

— Am făcut ceva ce nu trebuia? insistă fata, acoperindu-şi picioarele.

Apoi surâse şi adăugă:

— Sau poate că *nu* am făcut ce trebuia?

El nu răspunse imediat, ci îşi aţinti privirea spre sânii ei, vizibili sub bluza descheiată.

— De fapt, ai făcut ceva.

Vorbea foarte încet, ca şi cum şi-ar fi cântărit fiece cuvânt.

— Vrei să plec?

— Nu! protestă el cu atâta violenţă încât această singură silabă păru s-o pironească la pământ.

Chelsea surâse, liniştită să audă că prezenţa ei nu devenise nedorită.

— Cu ce-am greşit? Sper că nu ceva de neiertat...

Îşi trecu vârful limbii peste buzele uscate, într-un gest inconştient, dar nespus de sugestiv pentru limbajul trupului.

— Ah, la dracu'! izbucni Sinjin, recăpătându-şi zâmbetul.

Răsucindu-se spre ea, o prinse de mijloc, trăgând-o lângă el.

— Nu-i vina ta. De fapt, e problema mea, iar acum nici măcar nu mai reprezintă o problemă. Iată, avem parte de o superbă dimineaţă de primăvară şi tu eşti cea mai minunată făptură lăsată de Domnul pe pământ. Cât despre toate celelalte, la ele am să mă gândesc când voi împlini nouăzeci şi doi de ani.

— Dac-ai s-apuci să trăieşti până atunci, depravatule! îl necăji Chelsea.

— Cel puţin am să mor fericit.

Aşa se şi întâmplă: amândoi trecură de mai multe ori pragul a ceea ce francezii numesc „mica moarte". Eliberaţi de gânduri, se abandonau în voia senzaţiilor şi plăcerii trupurilor. Rămânea destulă vreme ca Sinjin să chibzuiască asupra pericolului de-a se lăsa atras spre seducătoarea domnişoară Fergusson. Chelsea îşi liniştise conştiinţa fixând un termen arbitrar pentru plăcerea unică oferită de Sinjin St.John: se va bucura de fiecare clipă, de fiecare manifestare a farmecului său, de fiece surâs şi capriciu al frumosului duce, până la sfârşitul săptămânii următoare.

După aceea va încerca să-l uite, cum probabil se va întâmpla şi cu el.

Se despărţiră către prânz, undeva la mijlocul distanţei între casele lor.

— Să nu te-apropii de mine la curse, îl preveni Chelsea. Nu glumesc. Tata o să facă urât de tot. Cine ştie dacă nu cumva şi Duncan?!

Nurâuc văzându-i expresia de şcolar cuminte şi supus, apoi adăugă:

— Te rog din suflet!

Sinjin sări graţios în şa. Rămăsese numai în cămaşă, cu vesta agăţată de oblânc. Părul negru îi flutura pe umeri.

— N-am să-ţi adresez nici un cuvânt, zâmbi el împăciuitor. N-am să scot o vorbă. N-am să încerc nici o stratagemă ca să-ţi atţin calea. Mă voi ţine cât mai departe, în loja mea.

— Întotdeauna eşti aşa de ascultător? glumi fata.

— Întotdeauna, râse tânărul.

— De unde şi faima pe care ţi-ai creat-o! replică Chelsea, cu o undă de gelozie în glas — inexplicabilă şi nejustificată, dat fiind că se cunoşteau doar de puţină vreme.

Totuşi, domnişoara Chelsea nu reuşea să-şi scoată din minte cât de supus şi ascultător se arăta Sinjin.

Tânărul ridică din umeri, deloc dispus să abordeze un subiect atât de spinos.

— Îţi doresc noroc cu Thune! îi ură el, umplând tăcerea care se lăsase. Îl călăreşti tu?

Chelsea pufni disprețuitor, un gest cuceritor tocmai prin lipsa lui de etichetă. Îi stătea bine în veşmintele bărbăteşti, care-i dădeau un aer firesc, natural.

— Nu prea-mi vine a crede. Numai dacă ajung să mă bat cu toţi ai mei. Probabil că astăzi va urca în şa Chiffey.

— E foarte bun. S-ar putea nici să n-ai nevoie de urările mele.

— Mulţumesc, oricum.

Tăcu brusc, amintindu-şi ce important era ca Thune să câştige.

— Tu eşti obişnuit să câştigi. Noi, mai puţin.

— Atunci, s-ar zice c-a venit şi rândul vostru! glumi Sinjin.

Dar sub genele negre, privirea lui ascundea o sclipire plină de înţelesuri.

13

După prima alergare, Sinjin se apropie de ei, cu o expresie angelică. Ochii lui o cercetau cu o privire amuzată.

— Nu m-am putut stăpâni...

Instinctiv, Chelsea îşi ţinu respiraţia, pregătită să accepte catastrofa.

— ... să nu vă felicit, lord Dumfries, pentru recordul obţinut de Thune.

Înţelegea riscul pe care şi-l asumase abordându-l pe domnul Fergusson, dar trebuia s-o vadă pe Chelsea. Se purta ca un puştan îndrăgostit. Se crispă, apoi se corectă în gând; nu chiar îndrăgostit, dar ceva pe-aproape.

Ceea ce nu însemna, totuşi dragoste.

— Mă întrebam dacă nu cumva doriţi să-l vindeţi, adăugă ducele, gata oricând să primească în herghelie un cal de rasă.

— S-ar putea, răspunse morăcănos contele, pe care bucuria de a-l vedea pe Thune învingător îl punea în imposibilitatea de-a se înfuria pe Sinjin.

Întorcându-se spre Chelsea, tânărul făcu o plecăciune respectuoasă. Brusc, avu revelaţia că, în ciuda strânsei lor relaţii, nu se întâlniseră niciodată în public. Renunţând la obişnuita-i vestă de piele, Sinjin purta veşminte elegante: haină verde închis, cu o croială admirabilă, care-i punea în evidenţă umerii largi; vestă cafenie de saten, brodată cu galben şi crem; cămaşă albă ca zăpada; eşarfă înnodată la gât; pantaloni curaţi, din piele de căprioară, fără petele de iarbă de azi-dimineaţă şi

[illegible] lustruite ca oglinda. Vântul îi răzleţi pe obraz o şuviţă de păr negru ca pana corbului. Chelsea îşi aminti cum îi simţise părul pe fruntea ei şi-şi dădu seama că roşeşte.

- Thune e un cal grozav, zise ducele, surâzând tainic, amuzat pentru ea.

- Mulţumesc, răspunse fata, luptând să-şi ascundă tulburarea şi să-şi alunge din gând amintirea dimineţii petrecute împreună, având drept unic martor chiar pe Thune. Regret că murgul dumitale a pierdut întrecerea. Sper că n-ai pariat prea mult pe el.

Domnul Fergusson îl privea bănuitor. Duncan şi Neil se postaseră lângă tatăl lor încă din clipa când îl văzuseră pe duce apropiindu-se. Numai Colin îl cerceta cu ochi prietenoşi, ignorând relaţia lui Sinjin cu sora sa.

— De data asta, da. În alte ocazii am avut mână mai bună.

Duncan sesiză că vorbele lui aveau un dublu înţeles şi privi scurt de la unul la altul.

— Mă bucur sincer. Înseamnă că eşti norocos.

— Într-adevăr, lady Chelsea.

Între timp li se alăturaseră câţiva prieteni de-ai tatălui ei — doi crescători de cai din Yorkshire şi unul din Lincolnshire. După felicitările de rigoare, discuţia se concentră asupra alergării următoare. Analizaseră calităţile cailor participanţi la întrecere, dezbătând eşecurile şi victoriile fiecăruia.

— Ţi-au plăcut florile? întrebă Sinjin, grijuliu să vorbească foarte încet şi fără a scăpa din ochi grupul de bărbaţi care conversau aprins despre rezultatele curselor de până atunci.

— N-ar fi trebuit... răspunse ea în şoaptă, aruncându-i o ochiadă rapidă.

Îndrăzni să surâdă fugar.

— Dar îţi mulţumesc.

— Îţi plac violetele?

— Te rog... murmură ea.

— Doamnei Macaulay i-a căzut cu tronc unul din argaţii mei. Un scoţian din Aberdeen. Acum spune, îţi plac sau nu violetele?

— Eşti îngrozitor de răsfăţat... şopti Chelsea cu o privire care-i dezmintea tonul dojenitor.

— Atunci, răspunsul e afirmativ, conchise Sinjin cu perspicacitate.

— Ia zi, Chel, nu Dungannon l-a învins pe Plutus la Doncaster, în '85, la cursa St. Leger? îi strigă taică-său, al cărui obraz se aprindea din ce în ce mai mult, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când discuta despre învinşi şi învingători la curse.

— Ba da, răspunse fata. Pe o distanţă de două mile, Dungannon a obţinut 3 minute şi 45 de secunde, iar Plutus numai 3,55. În urma lor s-au clasat Mayfly cu 4,02, apoi Javelin şi Dorimant.

— Ce-ţi spuneam eu, Ballard? exclamă triumfător domnul Fergusson, întorcându-se spre prietenii săi. Toată lumea ştie că odrasla lui Tremaine...

— Sunt uluit! murmură Sinjin.

— Ce vrei? replică ea, ridicând din umeri. Când creşti într-o familie ca a mea, n-ai încotro şi trebuie să te pricepi la cai.

— Tatăl tău o să-ţi simtă lipsa atunci când...

Cuvântul „măritiş" nu-i venea chiar la îndemână, aşa încât optă pentru un altul.

— ... vei pleca din casa părintească.

— Nici prin gând nu-mi trece *să plec din casa părintească*, răspunse Chelsea, accentuând ultimele vorbe.

Îi zâmbi fermecător şi adăugă:

— Nu toate femeile aleargă după un soţ. Prin urmare, fii fără grijă.

Îşi scosese hainele de lucru şi purta un costum de călărie din catifea stacojie, care-i sublinia trupul unduios. Părul blond, pe care i-l despletise pe umeri cu câteva ceasuri mai înainte, era prins în creştet sub o tocă micuţă împodobită cu pene. În urechi avea cercei minusculi, din perle, iar buzele îi străluceau, roşii şi umede după sărutările de azi-dimineaţă. Sinjin îşi spuse că anul viitor, când va merge la Londra, frumoasa fiică a

contelui își va schimba gândul fără doar și poate, fiind asediată de toți bărbații din capitală.

Perspectiva avu darul să-l indispună.

– Nu mă îndoiesc că Londra te va face să te răzgândești, remarcă ducele, pe un ton destul de acru.

— De-ar fi după mine, nici nu m-aș duce acolo. Prefer să rămân în Ayrshire, cu ai mei, ca să mă-ngrijesc de cai.

— Dar tatăl tău va pretinde...

— Sper că tata a primit o lecție! îi tăie vorba Chelsea. Nu crezi?

— Vino încoace, Chel! Povestește-i lui Hart ce mi-ai zis mie ieri, despre întăritorul pe care i l-ai dat lui Thune după alergare.

— Iartă-mă... se adresă ea politicos ducelui de Seth.

Sinjin o urmări alăturându-se cu dezinvoltură grupului de bărbați și începând să vorbească însuflețit, captivându-le imediat atenția.

Era surprinzătoare. Nu numai ca femeie, dar ca egală a lui. Uluitoare constatare! Niciodată nu întâlnise o femeie atât de pricepută, își zise tânărul, schițând un surâs în colțul gurii.

Deși, remarcă el pe bună dreptate, fascinația exercitată asupra lui de Chelsea ținea mai curând de simțuri decât de intelect.

În acea după-amiază, caii contelui de Dumfries câștigară toate cele patru curse, cei ai ducelui de Seth trebuind să se mulțumească doar cu locul doi. Rezultatele stârniră tot felul de glume pe seama lui Sinjin, pe care tânărul le acceptă cu zâmbetul pe buze.

— Nu poți să câștigi chiar de fiecare dată, răspundea el tuturor.

Dar, întrucât de regulă ducele ieșea învingător, se părea că în acea zi șansa se arătase de partea contelui de Dumfries.

Numai Chelsea îi trimise o sărutare pe furiş, bănuind rolul jucat de Sinjin în triumful Fergusson-ilor.

Fordham bombăni niţel, dar Sinjin îi lăudă măiestria cu care reuşise să se claseze pe cel de-al doilea loc.

— Situaţia asta nu va dura prea mult, îi făgădui tânărul. Numai până la sfârşitul săptămânii.

Senecca îşi dăduse seama, încă de la prima alergare a zilei, de ce avea în minte prietenul său, însă se mulţumi doar să-i atragă atenţia, în timp ce se înapoiau la Six-Mile-Bottom:

— Săptămâna viitoare, când te duci la Oakham, ia-l ca vizitiu pe Jed. Poate să-ţi ţină gura atunci când e cazul.

— De unde ştii? făcu ochii mari Sinjin, stând în faţa lui pe bancheta trăsurii.

— Ţi-ai trimis slujitorii să deretice în cabana de vânătoare. Sezonul a luat sfârşit, tu arăţi ca un ţap în călduri şi n-ai lăsat nici un jocheu de-al nostru să câştige. Numai în după-amiaza asta ai pierdut patru curse, ceea ce n-ai păţit într-o lună întreagă.

— Te asigur că merită sacrificiul, surâse mulţumit Sinjin.

— Sper să nu te-alegi cu vreun glonţ.

— Pot să mă apăr la nevoie.

— Vrei o escortă, pentru orice eventualitate?

Sinjin clătină din cap.

— Ai ei pleacă să participe la cursele din York, iar ea le-a declarat că-şi vizitează o verişoară la Uppingham. E vorba doar de-o săptămână. N-are ce să se întâmple.

Senecca îşi strânse buzele, apoi deschise gura să vorbească, dar se răzgândi.

După câteva clipe, se hotărî şi zise:

— Niciodată nu te-ai arătat aşa de imprudent. Când e la mijloc o femeie tânără şi nemăritată, se pot întâmpla o mulţime de lucruri. Ai să te trezeşti dus în faţa altarului. Crezi că face să-ţi asumi riscul?

— Fii liniştit. Aşa ceva n-o să se-ntâmple niciodată. Însă nu-ţi pot explica acum motivul.

— În locul tău, mi-aş lua un însoţitor.

După aproape doi ani de război împotrivă regelui George, amândoi înţelegeau ce înseamnă lupta pentru supravieţuire. Dar cum Senecca îşi pierduse în război întreaga familie, instinctul său de conservare era mult mai puternic.

— N-am nevoie de însoţitor. Nu vreau pe nimeni lângă mine. Am să-l trimit înapoi şi pe Jed.

— Şi cine-o să gătească? Tu? întrebă uluit Senecca.

— Fir-ar să fie! La asta nu m-am gândit.

Obişnuit să fie înconjurat de o armată de servitori, hrana nu-i păruse niciodată o problemă. Presupunea că în fiecare casă exista câte o bucătărie, deşi el unul nu pusese în viaţa lui piciorul acolo.

— Am să-mi iau hrană rece.

— Ce naiba ai găsit aşa grozav la fata aia? se miră Senecca, ştiind prea bine preferinţele lui Sinjin în materie de plăceri carnale.

Zâmbetul ducelui era în sine un răspuns, deşi destul de vag.

— Nu-mi dau seama, ridică din umeri tânărul. Deşi ar trebui, având în vedere că...

— ... te-ai culcat cu o mare parte a femeilor din Anglia şi de pe continent.

— Nu uita coloniile, glumi Sinjin. Ei bine, află că se pricepe la cai.

— Şi?

Sinjin zâmbi din nou, din cale-afară de vesel pentru cineva care, pentru prima oară după zece ani, pierduse patru curse la rând.

— Şi, să-ţi spun drept, nu mi-ar păsa nici de-ar fi să nu deosebească un cal de un bursuc!

— Asta înseamnă că n-ai nici o scăpare! oftă resemnat Senecca.

— Se pare că nu, surâse încântat Sinjin.

14

Restul săptămânii se scurse la fel de bine.

Caii lui Sinjin pierdură la diferenţă atât de mică, încât nimănui nu i se păru ciudat.

Contele de Dumfries câştigă. O mulţime de bani.

Dar şi Sinjin considera ultimele zile petrecute la Newmarket extrem de profitabile. În termeni de viitoare recunoştinţă *reciprocă*.

Vineri, când Thune fu oferit spre vânzare, Sinjin îl cumpără printr-un agent, nefiind sigur dacă altfel contele l-ar fi acceptat pe el drept cumpărător, apoi dădu poruncă slujitorilor ca murgul să fie îmbarcat şi transportat în nord, pe unul din domeniile lui.

Zilnic, doamna Macaulay primea flori pentru Chelsea, la ore când contele şi fiii săi se aplecau la curse. Miercuri — violete, care-i aduceau fetei zâmbetul pe buze. Joi — orhidee, culese tocmai din livada de portocali de lângă conacul lui Sinjin. Vineri — lalele, într-un vas de porţelan chinezesc alb cu albastru, datând din secolul al XVII lea. Iar sâmbătă, după ce întrecerea luă sfârşit şi Chelsea se întoarse acasă îmbujorată de triumf şi fericită că situaţia financiară a familiei se îmbunătăţise, găsi trandafiri galbeni, cu petale delicate, înfloriţi cu săptămâni întregi înainte de-a sosi sezonul lor.

De gâtul glastrei din porţelan de Sévres era legată o punguţă din mătase albă, abia puţin mai mare decât un trandafir. Chelsea o dezlegă şi o deschise. Înăuntru se afla o

broşă în formă de floare de ciulin[1], cu un diamant natural de culoare violet.

Întorcându-l pe partea cealaltă, Chelsea citi minuscula inscripţie gravată pe montura din aur obişnuit:

«LA FEL CA OCHII UNEI FRUMOASE SCOTIENE...»

Pe cartea de vizită ascunsă între trandafiri Sinjin scrisese:

«DUMINICĂ DIMINEAŢĂ ÎMI PLEACĂ OASPEŢII. VINO LA MINE ORICÂND DOREŞTI.»

Ducelui de Seth nu-i fu prea uşor să-şi expedieze oaspeţii până duminică dimineaţă — situaţie fără precedent, întrucât petrecerile date de el se prelungeau mult după terminarea curselor de la Newmarket. Uneori chiar cu săptămâni întregi.

Prin urmare, sâmbătă seara, după ce se strânse masa şi bărbaţii se aşezară la un pahar de Porto, anunţul lui Sinjin că trăsurile vor fi pregătite pentru a doua zi dimineaţă la ora 9 stârni un cor de proteste şi vociferări.

Tolănit în jilţul din capul mesei, cu degetele mângâind uşor piciorul paharului, cu privirea senină, tânărul aşteptă răbdător să se facă iarăşi linişte.

— Pentru aceia dintre dumneavoastră cărora nu le place să se scoale prea de dimineaţă, continuă ducele, au fost rezervate camere la „Red Lion" şi la „Ram Inn".

Dăduse dispoziţii ca bagajele oaspeţilor să fie împachetate de cu seară, iar fetele Harrietei fuseseră puse în temă cu schimbarea de program.

— Vă cer iertare, domnii mei!

— Ţi-a murit vreo rudă? întrebă Freddie Arbuster, care încă nu-şi revenise din uimire.

— Eu unul n-am primit aşa o veste, replică Sinjin, zâmbind bine-dispus.

[1] *Ciulinul* reprezintă emblema Scoţiei.(n.t.)

— Atunci, ce s-a întâmplat? se cruci Warwick. Cum de renunţi la petreceri? Suferi cumva de ficat?

Nu era singurul care remarcase retragerea lui Sinjin în dormitor cu vreo câteva seri în urmă. Cine ştie, poate că nenumăratele chefuri de ani şi ani de zile îşi spuseseră în cele din urmă cuvântul!

— Am o sănătate de fier.

— Eşti indispus c-ai pierdut atâtea curse?

— Câtuşi de puţin, răspunse tânărul, vesel nevoie-mare.

— Ai îmbătrânit, omule? Nu mai ţii la chef? îndrăzni un musafir mai tânăr.

— Dacă vreţi neapărat să ştiţi, aflaţi că mâine dimineaţă trebuie să plec.

— Dar nici n-avem nevoie de tine aici. Putem petrece şi singuri! insistă Freddie.

— Nu!

Vorbise încet, dar pe un ton ce nu admitea replică.

— De ce? nu se lăsă Freddie, prietenul său din copilărie.

— Am motivele mele... răspunse liniştit Sinjin.

— Trebuie să fie la mijloc o femeie, deşi nu văd de ce refuzi să ne spui şi nouă. Să nu zici că ai devenit discret! murmură Freddie, pe chipul căruia se citea o uimire fără seamăn.

— Asta nu vă priveşte pe voi. Vă mulţumesc pentru vizita făcută.

Plimbându-şi ochii în jurul mesei, surâse tainic:

— În astă seară, trântim un chef de adio...

Chelsea abordase subiectul vizitei la verişoara ei, Elizabeth, cu câteva zile în urmă, apoi din nou în ajun. În sfârşit, sâmbătă seara, când familia se adunase în jurul mesei, la un pahar de whisky, găsi un moment oportun şi deschise din nou discuţia:

— Întrucât călătoria noastră în nord, cu caii, va dura câtva timp, m-am hotărât să petrec câteva zile cu Elizabeth, la Uppingham. Ne întâlnim luna viitoare în York.

De la o cursă la alta, caii se deplasau pe picioarele lor, deşi, din cauza oboselii unor călătorii îndelungate, în general erau ţinuţi pe aproape de casă. Dar faima hipodromului Newmarket atrăgea o mulţime de concurenţi, din toate colţurile ţării. Chelsea cunoştea cât timp era necesar pentru călătorie şi pentru odihna cailor. Dacă se ducea la York de luni într-o săptămână, avea suficient răgaz să pună umărul la pregătirea armăsarilor pentru alergări.

— Bag seama că nu mai eşti aşa pornită pe biata Liz, surioară! reamarcă Neil. Dacă nu mă înşel, de obicei când vorbeşti de ea spui că n-are minte nici cât o găină.

— Uppingham e chiar în drum. Dacă o mai ajut şi pe doamna Macaulay să împacheteze după plecarea voastră, nu-mi rămân decât două-trei zile pentru vizită. Ştiţi bine de câte ori m-a invitat în ultimii doi ani.

— Iar tu ai refuzat-o de fiecare dată.

Brusc, surâsul lui Duncan i-l aminti pe cel al lui Sinjin şi se întrebă, disperată, dacă nu cumva fratele ei ghicise adevărul.

— Tocmai de-aia n-o pot refuza la nesfârşit. La urma urmei, e singura mea verişoară din partea mamei. Sunt în stare să-i suport pălăvrăgeala o zi-două.

— Soră-ta a muncit pe brânci în ultimele săptămâni, Duncan... interveni domnul Fergusson. Merită şi ea o scurtă vacanţă.

Răsucindu-se spre Chelsea, care stătea pe podea, chiar lângă foc, adăugă cu blândeţe:

— Poţi să rămâi cât vrei. Numai să rezişti la neroziile Elizabethei şi-ale mătuşii Georgina.

Pe Chelsea o încercă un ghimpe de remuşcare. Grija şi duioşia tatălui ei o făceau să se simtă vinovată că era pe cale să-l înşele. Totuşi, considera cele cincizeci de mii, cu care tatăl

ei ar fi scăpat de creditori, drept o scuză suficientă. Refuza să admită că tentaţia de-a fi alături de Sinjin o întrecea cu mult pe aceea de-a obţine banii.

— Nu cred că voi avea răbdarea să-mi prelungesc şederea, tată... răspunse ea cu un dram de sinceritate. Mătuşa Georgina ţine morţiş să facă din mine o adevărată lady — de dragul mamei — numai că acum e prea târziu. Şi... n-ai de ce să te socoţi vinovat, adăugă ea, conştientă de umbra aşternută pe chipul părintelui său. Mie-mi place viaţa pe care-o duc aici, cu voi.

— Ia-ţi cu tine doi servitori, pe doamna Macaulay şi pe bătrânul Andrew ca vizitiu. Nu care cumva să călătoreşti pe timpul nopţii. Ştiu că eşti fată isteaţă, însă două femei singure sunt mult mai vulnerabile.

— Vom merge doar la lumina zilei, tată! îl asigură Chelsea.

Inima i se zbătea atât de nebuneşte încât se temea ca cei din jur să n-o audă. Începu să trăncănească vrute şi nevrute despre bagajele pe care le va lua, ca şi cum ar fi interesat pe cineva. Curând, însă, conversaţia alunecă din nou spre cai şi Chelsea putu să stea în colţul ei şi să asculte glasurile bărbăteşti ce păreau să-i acopere bătăile năvalnice ale inimii.

Duminică dimineaţă. Aşa-i scrisese Sinjin în bilet.

Imposibil... Şi nici nu avea cum să-i dea de ştire. Tatăl şi fraţii ei, împreună cu argaţii şi caii, nu se vor putea urni la drum înainte de ora zece. Va trebui să aranjeze cu doamna Macaulay să-i facă ea bagajele. Pe urmă, cel puţin două ceasuri ca să dea porunci slujitorilor rămaşi acasă, asigurându-se că fiecare îşi cunoştea îndatoririle. În sfârşit, era necesar să-şi ia câteva lucruri pentru săptămâna pe care urma s-o petreacă alături de Sinjin. Odată rămasă singură cu doamnă Macaulay, Chelsea intenţiona s-o anunţe despre schimbarea intervenită: doamna Macaulay şi servitorii se puteau opri câteva zile la Priory Cottage, în timp ce ea va ajuta verişoarei Elizabeth s-o îngrijească pe mătuşa Georgina, care se îmbolnăvise de vărsat

de vânt. Întrucât fusese vaccinată în copilărie, domnişoara Fergusson nu risca nimic; pe de altă parte, ştia că doamna Macaulay era înspăimântată de această boală. O va ruga pe mătuşa Georgina să-i trimită o trăsură şi un valet, astfel încât menajera îl putea păstra atât pe Andrew, cât şi pe ceilalţi doi. Duminică se vor întâlni cu toţii la Grantham, de unde vor porni spre York.

Bun! Acum, trăsura şi valetul!

A doua zi, în zori, un băiat din sat avea să îi ducă lui Sinjin un mesaj din partea ei.

Totul era pus la punct.

Restul serii trecu încet, cu Chelsea adâncită în fel şi fel de planuri, în timp ce domnul Fergusson şi fiii săi discutau despre York. Când îi adresau cuvântul, răspundea monosilabic sau chiar deloc.

— Chel, ai adormit? întrebă într-un târziu Colin, cu o urmă de iritare în glas.

Chelsea ridică privirea către fratele cel mic.

— Sunt ruptă de oboseală, spuse scurt şi se grăbi să urce în camera ei.

Dimineaţă, pe când îşi făcea plimbarea prin sat, domnişoara Fergusson expedie un mesaj către Sinjin, după care se întoarse acasă, să pregătească armăsarii pentru călătoria către nord. Aşa cum bănuise, până când caii porniră la drum şi tropotul de copite se pierdu în lungul străzii, se făcuse ora unsprezece. Răsuflă ceva mai uşurată, iar încordarea începu treptat să-i dispară. Când va sosi „trăsura mătuşii Georgina", va fi silită să le dea o explicaţie slujitorilor, dar cum toţi erau „de-ai casei", se obişnuiseră cu schimbări de ultim moment. În plus, cunoşteau firea independentă a domnişoarei Chelsea, precum şi spiritul practic adânc înrădăcinat în mentalitatea scoţiană. Cu siguranţă că vor înţelege de ce tânăra stăpână se mulţumea să fie escortată de valetul mătuşii Georgina. Aşadar, după ce dădu ultimele instrucţiuni servitorilor şi doamnei

Macaulay, se duse să-şi facă propriul bagaj, pândind sosirea „trăsurii trimise de mătuşa ei".

Când primi biletul de la Chelsea, Sinjin se descotorosise deja de fetele Harrietei — unele bombănind cu privire la ora neobişnuit de matinală. Dar cum se arătă faţă de ele la fel de generos ca de obicei, mormăielile mahmure fură înlocuite prompt cu o stare de bună-dispoziţie generală. Cei câţiva oaspeţi care hotărâseră să rămână peste noapte în casa lui încă nu se sculaseră.

Sinjin se duse în bibliotecă, unde trase draperiile şi se aşeză în jilţul din spatele biroului, desfăcând sigiliul scrisorii. Mesajul domnişoarei Chelsea, aşternut cu litere mici şi citeţe, era limpede şi concis. Zâmbi, luând cunoştinţă de ce i se cerea să facă, şi anume să trimită o trăsură cu doi valeţi şi un vizitiu, precum şi un bilet ca din partea verişoarei Elizabeth, cel târziu până la amiază. Era necesar ca servitorii să-şi cunoască bine rolul, deşi riscau „destul de mult bizuindu-se pe ei într-o asemenea situaţie. Spune-le să vorbească numai dacă-i cazul".

Cum ducele îşi plătea împărăteşte slujitorii, n-avea nici o îndoială că aceştia îi vor urma cu precizie instrucţiunile. Principala problemă era să găsească o trăsură fără emblema sa ducală. Cum însă termenul era abia la amiază, avea suficientă vreme să aducă una de la Newmarket.

Oricare dintre prietenii săi ar fi rămas uluit să-l vadă supunându-se într-atât capriciilor unei femei. Sinjin îşi dădea şi el seama că interesul pentru Chelsea depăşise limitele preocupărilor lui obişnuite. Poate că-l ispitea tocmai fructul oprit. La dracu', ce atâta filozofie? Ce mai conta motivul, atâta timp cât o avea?

Îşi trezise oaspeţii de cu zori, nerăbdător să-i ştie plecaţi. Tuturor li se servi micul dejun în cameră, din dorinţa de-a grăbi

momentul despărţirii. În sfârşit, la ora opt şi treizeci şi şase de minute, rămase singur în capul alcii, cu chipul luminat de un surâs de adâncă mulţumire.

— Zău dacă nu i-aţi dat pur şi simplu afară, domnule! râse majordomul, remarcând agitaţia şi veselia stăpânului.

— Nu-i aşa? i-o întoarse nonşalant Sinjin. A sosit trăsura de la Newmarket?

— Da, domnule.

— Vreau flori proaspete în toate încăperile. Aerisiţi bine casa după cheful de azi-noapte. Trăsura mea e pregătită?

Ochii îi scânteiară pentru o clipă.

— Am primit cumva o parte din vinul franţuzesc comandat de mine?

— Da, domnule.

— Şi Tokay-ul unguresc?

— Şi el.

Ducele răsuflă uşurat.

— Sper c-aţi înţeles cu toţii: dacă scapă careva vreo vorbă despre doamna care va fi oaspetele meu, iadul va fi un paradis pe lângă ce v-aşteaptă de la mine.

— Ştim, domnule.

Somerset, majordomul, adunase tot personalul casei ca să comunice dorinţa expresă a stăpânului de-a se păstra cea mai desăvârşită taină asupra identităţii musafirei. Cuvintele majordomului fuseseră atât de sugestive încât toţi slujitorii tremurau la gândul de-a înfrunta mânia ducelui.

— Bun. Îţi mulţumesc, Somerset.

Râse vesel şi adăugă.

— Frumoasă dimineaţă, nu-i aşa?

— Într-adevăr, domnule, încuviinţă majordomul, ferindu-se să remarce că singurele ocazii când îşi văzuse stăpânul treaz la ore atât de matinale erau în urma chefurilor lungi de-o noapte — dar în asemenea situaţii, ducele nu se arăta deloc entuziasmat de venirea dimineţii.

Se părea că necunoscuta care trebuia să apară reuşise să schimbe în mod uluitor obiceiurile stăpânului.

În ultima săptămână, Sinjin dormise singur, ceea ce-ar fi stârnit cu siguranţă îngrijorarea celorlalţi, dacă valetul Pims n-ar fi lansat zvonul că Înălţimea Sa avea o nouă amantă. Probabil o doamnă din vecinătate, îşi spunea Pims, întrucât după plimbarea de dimineaţă stăpânul se întorsese într-o dispoziţie de invidiat şi cu pantalonii murdari de iarbă şi pământ. Sinjin scrută depărtările înspre Newmarket, apoi aruncă o privire înspre soare, ca şi cum ar fi vrut să aprecieze cât e ceasul.

— Nu-i nici ora nouă, domnule! îl informă Somerset.

— Da, e încă devreme... se linişti Sinjin, făcând câţiva paşi, după care începu din nou să cerceteze drumul spre Newmarket.

— Vreţi să-l trimit pe Tom să vadă ce se întâmplă cu trăsura, domnule?

— Nu, nu! Mai aşteptăm.

Scutură un fir de praf de pe mâneca bufantă a hainei şi privi din nou către Newmarket.

— La dracu'! exclamă el, exasperat. N-avea cum să se întoarcă până acum, nu-i aşa, Somerset? izbucni pe un ton care nu mai necesita nici un răspuns. Cred că toată droaia asta de musafiri mi-a pus nervii la încercare, explică tânărul, cu vădită nerăbdare. Fir-ar să fie de cheflii! Nici măcar nu pot să se scoale dimineaţa fără să-i tragă cineva afară din pat! Mă duc să mă plimb puţin! se hotărî pe nepusă-masă. Anunţă-mă când vine trăsura.

Şi, vârându-şi mâinile în buzunar, se îndepărtă cu paşi mari.

Pentru un bărbat obişnuit să chefuiască zile întregi în mijlocul prietenilor şi care petrecuse în pat mai multă vreme decât oricare dintre contemporanii săi — evident, fără să doarmă!... — aceasta era o filozofie de viaţă greu de acceptat pentru majordom. Lui Somerset îi trebuiră câteva minute bune

până să se dezmeticească, apoi, arătându-se la înălțimea situației, murmură supus:

— Da, domnule, am să vă anunț de îndată ce sosește trăsura.

Dar stăpânul nu-l mai auzea. Era deja departe, pe alcea cu prundiș.

Nu peste multă vreme, în timp ce servea ceaiul în salonul menajerei, Somerset se lansă în presupuneri privind identitatea femeii care reușise să-l schimbe pe stăpân în asemenea măsură.

— Nu-și ia slujitorii cu ea, îl informă doamna Abbeton, cu ochișorii mici și rotunzi sclipind de curiozitate pe chipul ca o lună plină. Prin urmare, nu poate fi o înaltă doamnă. Nici o *lady* nu se descurcă fără cameristă.

Menajera lui Sinjin — moștenită de la tatăl său, odată cu domeniul — ghicea cu precizie diversele grade de noblețe (sau absența lor) ale doamnelor care treceau prin patul ducelui. În sinea ei, clasifica până și prostituatele, întrucât multe din faimoasele curtezane ale vremii se perindaseră pe la Six-Mile-Bottom. Sinjin ar fi fost năucit să afle că în cărticica ei de rugăciuni — chiar după capitolul „Geneza" — se găsea ascuns un pomelnic al nenumăratelor sale isprăvi amoroase.

Ca mai toți ceilalți servitori ai ducelui, și doamna Abbeton își diviniza stăpânul. Sinjin se deosebea radical de tatăl său, care, deși nu chiar un mizantrop, se cramponase de o anumită imagine a prestigiului ducal, prilej de nesfârșite dispute între tată și fiu. În contrast cu bătrânul duce, Sinjin se purta firesc și binevoitor cu toată lumea, cucerind pe oricine, indiferent de sex, vârstă sau categorie socială[III].

— Indiferent că-i vorba sau nu de o *lady*, instrucțiunile stăpânului sunt cât se poate de clare, îi reaminti Somerset doamnei Abbeton. Trebuie s-o tratăm ca pe o regină. Ai aranjat în salon crinii trimiși de la Kingsway de Înălțimea Sa pentru... ea?

— I-am pus în vazele de argint. I-a văzut şi ducele. A exclamat „Vai, ce mulţi sunt!", dar n-a poruncit să-i luăm de-acolo. Sunt o mulţime, nici n-ai loc să te mai mişti de ei.

— Nu-i nimic, salonul e încăpător, iar ferestrele vor rămâne deschise. Aşa a cerut stăpânul. Să sperăm că doamna va fi mulţumită.

Până la urmă, casa ajunse să arate ca o grădină înflorită. În fiecare cameră se aflau nenumărate buchete parfumate. Pe ferestre pătrundea adierea proaspătă a dimineţii de primăvară, amestecând miresmele în onoarea musafirei.

În sfârşit, îşi făcu apariţia şi mult-aşteptata caleaşcă, însoţită de valeţi în livrele noi, fără însemnele ducale. Toţi îşi cunoşteau la perfecţie atribuţiile. Vizitiul primi sarcina de-a înmâna domnişoarei Fergusson biletul „de la verişoara Elizabeth" şi... întreg echipajul se puse în mişcare, îndepărtându-se pe alee.

Sinjin se postă în chioşcul de vară construit în stil grecesc, aflat pe vârful unui dâmb, de unde putea supraveghea întreg ţinutul. Începu să aştepte, umblând de colo-colo ca un leu în cuşcă. Îşi consultă ceasul de vreo zece-douăspreze ori şi-abia pe urmă se hotărî să se aşeze. Dar câteva clipe mai târziu sări în picioare. Nu suporta aşteptarea. Răbdarea nu se numărase nicicând printre virtuţile lui — altă sursă de neînţelegeri între duce şi tatăl său, care socotea că un om de viţă nobilă nu se grăbeşte niciodată.

Conştient de atracţia irezistibilă exercitată de lady Chelsea asupra sa, Sinjin încercase în fel şi chip să-şi potolească dorinţa. Într-o noapte se culcase cu una din fetele Harrietei, în strădania de a-şi astâmpăra foamea simţurilor, punând capăt glumelor prietenilor săi. Dar curând sări jos din pat şi, murmurând câteva cuvinte de scuză faţă de curtezana uluită, plecase să se plimbe prin grădină.

În noaptea aceea se gândise mult, analizând viaţa pe care o ducea şi încercând să înţeleagă ce-i plăcea la o fată tânără şi lipsită de experienţă. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că

interesul ieşit din comun faţă de fermecătoarea domnişoară Fergusson nu avea nevoie de nici un fel de explicaţii. La ce bun să caute argumente împotriva atracţiei fireşti faţă de o femeie superbă ca Chelsea, care urma să fie a lui pe timp de o săptămână? Doar nu era călugăr — deşi, îşi spusese ducele, cu un surâs malitios, încântătoarea lady Chelsea Amity Fergusson ar fi scos din minţi şi pe un slujbaş al bisericii. Cât despre neobişnuita lipsă de interes faţă de fetele Harrietei, şi ea trebuia pusă tot în seama minunatei domnişoare Fergusson, mult mai senzuală decât oricare dintre curtezane. Lucrurile erau cât se poate de limpezi. Refuză să ia în consideraţie faptul că până atunci frumuseţea feminină reprezentase pentru el doar un obiect de consum. Iar abstinenţa sexuală — fie şi numai pentru câteva zile — i s-ar fi părut până mai ieri ceva de neconceput.

Aşadar, continua să se învârtă prin chioşc, întrucât mişcarea îl mai domolea din nerăbdare, ferindu-l de încercarea de a-şi mai explica... inexplicabilul. În schimb, începu să chibzuiască — pe baza experienţei şi inventivităţii îndelung exersate în ultimul deceniu — pe ce căi putea să-i ofere cât mai multe plăceri domnişoarei Chelsea.

Între timp, Chelsea se zbătea în ghearele neliniştii, torturată de aceleaşi gânduri şi dorinţe nebuneşti având-l drept subiect pe Sinjin St. John — deşi trebuia cu orice preţ să-şi ascundă sentimentele, dat fiind că o ajuta pe doamna Macaulay la împachetat. Dar mintea îi stătea la cu totul altceva, astfel încât, după ce-o întrebă de trei ori la rând acelaşi lucru, menajera nu se mai stăpâni şi-i zise:

— S-a întâmplat ceva, fetiţo? N-ai scos o vorbă toată dimineaţa.

Trezită brusc din visare — în care-şi închipuise buzele zâmbitoare ale lui Sinjin aproape atingându-le pe ale ei — Chelsea îşi frământă mintea în căutarea unei scuze.

— Încă mă gândeam la cursele câştigate de noi la Newmarket, doamnă Macaulay. Iartă-mă că n-am fost atentă la ce-ai spus.

Bineînţeles, se gândise la Sinjin, iar sentimentul triumfului asupra frumosului duce reuşi să confere răspunsului ei o umbră de sinceritate.

— Ei, dacă mintea-ţi stă din nou la cai, aşa cum ai obiceiul — spuse doamna Macaulay, surâzând înţelegător — atunci mai bine nu-mi mai sta în cale, să pot împacheta. Hai, fugi de-aici!

— Vreau să te-ajut.

— Sigur că n-ar fi rău s-o faci, dar aşa cum te porţi în clipa asta, află că mai curând mă încurci. Hai, şterge-o! Du-te şi zoreşte-i pe argaţi să încarce căruţele, îi sugeră menajera.

Cum Chelsea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în grajduri, la fel ca tatăl şi fraţii ei, doamna Macaulay era obişnuită să se îngrijească singură de treburile casei.

Prin urmare, Chelsea porni pe alee înspre poartă, cu broşa de la Sinjin ascunsă-n buzunar, astfel încât s-o poată atinge, neştiută de nimeni. Degetele ei lunecau pe faţetele diamantului, pe montura din aur, pipăind contururile giuvaerului, până la minuscula albină aşezată pe floarea de ciulin. Emblema Fergusson-ilor redată de măiestria unui bijutier trebuie să fi fost un dar extrem de costisitor, mai ales că diamantul violet era o piatră foarte rară. Trebuia cu orice chip să i-o înapoieze lui Sinjin. O femeie nemăritată nu se cuvenea să accepte daruri scumpe din partea unui bărbat. Ca şi cum relaţia lor ar fi fost una pe de-antregul cuviincioasă! Surâse la gândul intimităţilor petrecute între ei, începând cu propunerea ei lipsită de ruşine în seara când se ascunsese în trăsura lui. Prin urmare, n-avea motiv să nu păstreze darul... ca amintire. Oricum, cele cincizeci de mii de lire — pretenţie de altfel scandaloasă, dacă se gândea mai bine — se vor topi curând.

Deodată îi veni în minte o întrebare, fără nici o legătură cu regulile etichetei şi intimităţile sexuale la care cugetase până atunci: oare era cazul să-şi ea cu sine nişte cărţi? Analiză perspectiva a şapte zile alături de Sinjin. Cu toată reputaţia ducelui de Seth, îşi închipuia că se vor ivi momente când va trebui să se lipsească de prezenţa ei. Nu ştia dacă o cabană de vânătoare din Leicester putea oferi prea multe posibilităţi de distracţie.

Se întoarse în casă alergând şi alese câteva din cărţile ei preferate, pe care le împachetă cu grijă. De-abia coborâse la parter când câinii începură să latre, vestind apariţia trăsurii albastre şi lăcuite, apropiindu-se în goana cailor de Priory Cottage.

„Exact stilul lui Sinjin!" îşi spuse fata, cu obrajii arzând de emoţie.

Vizitiul gonea de parcă ar fi concurat la Newmarket. În plus, remarcă satisfăcută că ducele îşi trimisese echipajul înainte de ora fixată.

Trăsura năvăli în curte, stârnind un nor de praf, şi se opri spectaculos în dreptul intrării, într-un vârtej de pietriş. Câinii lătrau asurzitor, ca şi cum hărmălaia lor ar fi fost suficientă să intimideze caii. Doamna Macaulay strigă la ei, încercând să-i potolească. Rândaşii sosiră în fugă de la grajduri, să vadă ce se întâmplase. Chelsea rămase în prag câteva momente, să-şi adune curajul. Uitând de cele cincizeci de mii, se întrebă o clipă dacă îndrăzneala îi era de ajuns să-şi pună planul în aplicare. Una era să urzească o înşelăciune, şi alta s-o aducă la îndeplinire cu bună-ştiinţă. Hotărî să se gândească doar la scopul nobil al acţiunii. Ducele garantase un viitor fără griji pentru tatăl ei. Pentru asta, Chelsea ar fi fost în stare să joace şi pe scena teatrului Drury Lane.

— Mă duc eu să văd cine-a sosit, doamnă Macaulay, spuse fata, coborând treptele de la intrare.

Îşi manifestă surpriza de rigoare când vizitiul îi întinse „biletul de la verişoara Elizabeth". Îl citi cu luare-aminte, urmărită de privirile curioase ale slujitorilor, apoi anunţă pe toată lumea despre veştile primite, luându-şi o expresie cât mai gravă.

În aceeaşi secundă, doamna Macaulay şi rândaşii se traseră înapoi înspăimântaţi ca nu cumva echipajul să fi adus microbii tocmai de la Uppingham. Până şi câinii părură să le împărtăşească îngrijorarea, alergând să se ascundă sub scară.

— Aşteptaţi să-mi strâng câteva lucruri, minţi Chelsea. Doamnă Macaulay, vrei să-mi pregăteşti ceva merinde pentru drum?

Peste câteva minute, slujitorii coborâră cu bagajul fetei, preluat apoi de către oamenii lui Sinjin, care-o ajutară să urce în trăsură, legându-i cufăraşul de poliţa din spate. Chelsea îi comunică în grabă doamnei Macaulay, care împacheta proviziile pentru drum, că urmau să se întâlnească la Grantham.

— Deocamdată rămâneţi aici. Am să trimit o scrisoare, să vă înştiinţez asupra datei exacte când urmează să ne vedem la Grantham.

— Dar dacă sărmana femeie va avea nevoie de ajutor mai mult de-o săptămână? întrebă menajera, ştiind că domnul Fergusson îi aştepta la York! Sau... ce se întâmplă dacă... mătuşa moare?

Chelsea se grăbi s-o liniştească, de astă dată cu o sinceritate neprefăcută.

— Verişoara Elizabeth spune că mătuşa Georgina a depăşit momentul critic, prin urmare nu va muri. Elizabeth are pur şi simplu nevoie de încă o persoană, pentru că nu mai face faţă singură.

— Prea bine, lady Chelsea! se învoi doamna Macaulay. Atunci, aşteptăm mesajul.

Ce bine se pricepea să mintă! constată Chelsea cu o uşoară remuşcare.

– Sau... dacă-i cazul... aş putea veni şi eu, se oferi nerăbdătoarea într-o pornire altruistă, învingându-şi teama de boală.

Pe Chelsea o încercă din nou sentimentul vinovăţiei, alungat în clipa următoare de o bucurie năvalnică. Chiar dacă banii pe care-i va obţine vor însemna un trai liniştit şi îmbelşugat pentru familia Fergusson, acum, când îi trecuse emoţia, încerca să recunoască sincer că *ardea* de nerăbdare să-l întâlnească pe seducătorul duce de Seth.

Sprijinindu-se de braţul unui servitor pe care nici nu îndrăznise să-l privească în ochi, se aşeză pe pernele trăsurii, cu mâinile încrucişate în poală, până când portiera se închise şi caii se urniră din loc. Abia atunci îndrăzni să respire uşurată şi, aplecându-se pe fereastră, făcu un semn de rămas-bun spre slujitorii opriţi în faţa casei.

Nu le zâmbi, pentru că împrejurările n-ar fi îngăduit-o, dar sub corsajul alb ca zăpada, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

15

Soarele sclipi pe trăsura lăcuită în clipa când aceasta ieşi dintre copaci, pornind pe drumul care şerpuia printre păşunile cu iarbă grasă. Lui Sinjin îi rămânea destulă vreme ca să se întoarcă în casă, dând slujitorilor ultimele dispoziţii. Când Chelsea coborî, sprijinindu-se de mâna întinsă a ducelui, acesta o salută, zâmbind, întâmpinând-o ca pe un oaspete de vază.

La început se arătă surprinsă, apoi mişcată, pe măsură ce tânărul îi prezenta pe rând servitorii aliniaţi la intrare. Sinjin făcea onorurile casei ca şi cum ar fi primit vizita unui pair al regatului, cu respectul cuvenit unui musafir deosebit. Ar fi putut proceda şi altfel, tratând-o ca pe o simplă amantă.

— Lady Chelsea are nevoie de ceva răcoritor, se adresă el menajerei, care se făcu nevăzută cu o agerime neobişnuită pentru o femeie atât de durdulie.

— Spune-mi, te rog, îi baţi cumva? îl întrebă în şoaptă Chelsea, clipind poznaş către Sinjin cu ochii ei violeţi.

Slujitorii Fergusson-ilor, consideraţi dintotdeauna membri ai familiei, erau înclinaţi mai curând să dea sfaturi decât să primească ordine.

— Niciodată de faţă cu musafirii, murmură ducele, astfel încât, atâta timp cât eşti tu aici, se află în siguranţă. Doamnă Abbeton, condu-o pe lady Chelsea în budoarul dumneaei, ceru el menajerei.

— Trebuie să mă duc singură? şopti Chelsea, jumătate în glumă, jumătate în serios, uşor intimidată de prezenţa întregului personal de la Six-Mile-Bottom.

— Nu vrei să te odihneşti? întrebă Sinjin.

— Dragul meu... spuse Chelsea, încetând să mai vorbească în şoaptă, astfel încât chiar şi imperturbabilul Somerset rămase cu gura căscată de uimire, neobişnuit cu tandreţurile stăpânilor de faţă cu servitorii. De-acasă şi până aici nu sunt decât trei mile. Doar nu călătoresc de-o săptămână. Aş prefera să mă bucur de compania ta...

Coborî din nou glasul. -

— ... deşi, desigur, voi avea nevoie şi de odihnă... ceva mai târziu.

Sinjin râse şi, aplecându-se, o sărută sub privirile uluite ale servitorilor. Apoi, ridicând fruntea, zise:

— Vă mulţumesc tuturor. Somerset, poţi să-i trimiţi de-aici. Doamnă Abbeton, în curând vom servi prânzul. Unde? se adresă el domnişoarei Fergusson, luându-i mâna într-a lui.

— Habar n-am!

Ţinându-l de mână, i se păru că dintr-o dată totul în jurul ei căpătase o lumină nouă, dumnezeiască.

— Îţi plac crinii?

— La nebunie.

— Atunci vom prânzi în compania lor, zise Sinjin, întorcându-se spre Somerset.

Când deschise larg uşa budoarului aranjat în cinstea domnişoarei Chelsea, fata simţi cum i se taie respiraţia.

Splendoarea încăperii cu tavan înalt, pereţi pictaţi de Romano, înfăţişându-l pe Neptun alături de nimfele mării, cu decoraţiuni în bronz aurit şi un goblen imens aşternut pe pardoseală, era pusă în umbră de nenumăraţii crini de toate culorile, aşezaţi pe mese, pe console, rafturi şi pervazuri — într-un cuvânt, pretutindeni.

— Ce minunăţie! murmură Chelsea.

— Ţi-am spus că vom prânzi înconjuraţi de crini, zâmbi Sinjin.

— Cum ai reuşit s-aduni aici atâtea flori?

El începu să râdă.

— Te ameţeşte parfumul? Aşteaptă-mă puţin.

Se răsuci pe călcâie şi porni de-a lungul coridorului, cercetând cu privirea fiecare cameră. Câteva minute mai târziu se întoarse, cu ochi strălucitori.

— Cred c-au golit grădinile pe o rază de mai multe mile. Vino să vezi. Toate florile sunt pentru tine.

Chelsea era impresionată de primirea făcută de Sinjin şi slujitorii săi. Întreaga casă era împodobită cu buchete de toate mărimile şi culorile.

— Mulţumesc... murmură ea, oprindu-se în pragul ultimei camere. Sunt profund mişcată...

— În cazul ăsta, a meritat osteneala, glumi tânărul. Mărturisesc că ţineam morţiş să te impresionez.

— Reuşeai oricum, şi în absenţa florilor...

Sinceritatea ei îl umplu de încântare.

„O săptămână!" se bucură în sinea lui. „Şapte zile... O sută şaizeci şi opt de ore... Peste zece mii de minute..."

Surâsul lui Sinjin ar fi fermecat şi îngerii din ceruri.

— Sunt fericit că te-am cunoscut... şopti el, emoţionat.

— Ştiu că nu se cuvine să-ţi fac o astfel de destăinuire, murmură Chelsea, ridicând privirea către duce, dar şi eu sunt fericită că te-am întâlnit.

Se înălţă pe vârfuri şi-l sărută pe bărbie.

Serviră prânzul împreună — somon, sparanghel, tartă cu caise, îngheţată de ananas (Sinjin comandase o masă „pentru pretenţiile unei lady") — printre crini, a căror mireasmă plutea în încăpere, anticipând dezlănţuirea patimii ce se ascundea sub conversaţia banală. Nici unul dintre ei nu mâncă prea mult, cu gândul la ce avea să urmeze.

Sinjin sorbi dintr-un lichior de pere, descoperit într-o mănăstire din Munţii Pirinei. Graţie unei substanţiale donaţii anuale pentru întreţinerea capelei, primea în fiecare vară câte o duzină de lăzi. Îi plăcea să guste din această băutură după-amiaza, savurându-i parfumul care amintea de mireasma primăverii în munţi.

Chelsea îşi înmuie buzele în şampania frapată, turnată în minunate cupe din cristal persan. Când îi reproşa lui Sinjin că folosea pahare atât de scumpe pentru o ocazie cât se poate de obişnuită, el se mulţumi să zâmbească.

— Darius, care avea simţul frumosului, ar fi fost în culmea încântării. Şi el se pricepea la cai.

— Ce legătură are una cu alta? întrebă amuzată Chelsea.

— Nici una, răspunse râzând Sinjin, decât că ambele presupun o bogăţie sentimentală.

— Prin urmare, şi tu eşti un sentimental?

— Întocmai, răspunse el cu glas mângâietor, arcuindu-şi buzele perfect desenate într-un surâs cuceritor.

De fiecare dată fata asta reuşise să-i înfierbânte simţurile, dar aici, în singurătatea încăperii, culcată pe canapeaua stil Ludovic al XIV-lea, înconjurată de crini cu miros ameţitor, făptura ei respira un farmec plin de prospeţime. Purta o rochie simplă, închisă la gât, singura podoabă fiind broşa cu floare de ciulin dăruită chiar de el. Părul auriu era legat la spate cu o panglică verde, iar în urechi nu avea cercei. Dacă zeii ar fi încercat să plămădească o imagine a frumuseţii fără cusur, cu siguranţă că ar fi luat-o drept model pe Chelsea.

— Atunci, rămânem aici? întrebă fata, parcă citindu-i gândul — sau mai curând privirea.

— Nu cred, răspunse Sinjin fără ocolişuri. Pot să mai aştept.

— Asta înseamnă că ai o experienţă vastă, replică Chelsea, cu blândeţea şi naivitatea unei tinere vrăjitoare păgâne.

Sinjin nu vroia s-o dezamăgească. În realitate, învăţase să aştepte abia din clipa când ea pătrunsese în lumea lui, dezvăluindu-i faţete ale propriei firi despre care habar nu avusese că există.

— Mănâncă ceva, o îndemnă el, zâmbind încurajator. Aici e prea aproape de Priory Cottage. De îndată ce se lasă seara şi drumurile devin pustii, pornim către Oakham.

Chlesea îşi ţuguie buzele ca un copil bosumflat.

— Şi până atunci cum ne distrăm? întrebă ea, prefăcându-se supărată, după care îi zâmbi larg.

— Îţi place Bach?

— Tu cânţi? se miră fata, dând cu ochii de clavecinul aflat lângă fereastră.

— Uneori, pentru plăcerea personală.

— Ştii vreun cântec scoţian?

— Mai multe, răspunse Sinjin, fără a preciza motivul pentru care în repertoriul său figurau şi astfel de piese.

Câteodată, când el mai zăbovea în pat, Cassandra obişnuia să interpreteze melodii scoţiene, pe care soţul ei le aprecia în mod deosebit. În numeroase rânduri, Sinjin se aşeza lângă ea, cu ceaşca de cafea în mână, şi-o asculta exersând la clavecin. Din când în când, Cassandra improviza versurile, luându-l în derâdere pe vârstnicul ei soţ.

— Atunci cântă *Mătura din Cowdenknows.*

— Asta te va face să-ţi treacă supărarea?

— Pentru moment, da! râse fata.

Sinjin începu să cânte pentru ea, trecând de la melodiile scoţiene — al căror număr era limitat, ca şi repertoriul Cassandrei — la Bach şi Haydn. Degetele lui lungi şi subţiri alunecau pe clape graţios şi fără efort. Arăta ca un gentilom de ţară, cu haină bufantă, lipsită de podoabe, cu pantaloni din piele de căprioară, cu părul dat pe după urechi şi legat la spate cu o panglică neagră, cu cizme uzate, dar strălucind de curăţenie, astfel încât Chelsea uită pentru o clipă decorul somptuos

în care se aflau, precum şi averea şi titlul gazdei. Ascultând muzică şi bucurându-se de zâmbetul lui radios, uită chiar şi de motivul pentru care venise aici.

Sinjin era capabil de astfel de performanţe. Putea să facă o femeie să uite de toţi şi de toate, în afară de propria sa plăcere. Chelsea se întrebă cât timp îi trebuise că să ajungă la o asemenea măiestrie.

Adormi curând, ca un căţeluş, vrăjită de parfumul crinilor, de şampanie şi de farmecul muzicii. Sinjin continuă să cânte, ca să nu-i tulbure somnul. Şi ca s-o poată privi în voie.

O singură dată se deshise uşa, dar Sinjin duse un deget la buze, clătinând din cap, şi Somerset se retrase cu discreţie. Aveau destulă vreme să plece după ce se va trezi Chelsea. Simpla ei prezenţă îl umplea de mulţumire. Se simţea într-adevăr fericit.

În aceeaşi seară călătoriră către Oakham, în aerul îmbătător de primăvară, sub lumina palidă a lunii, într-o atmosferă atât de liniştită şi tăcută, încât Chelsea îl acuză în glumă că ar fi comandat o ambianţă atât de poetică drept preludiu la săptămâna pe care urmau s-o petreacă împreună.

Sinjin era conştient că buna ei dispoziţie şi viziunea romantică asupra perioadei de singurătate în doi îi încălzea sufletul într-un fel cu totul nou pentru el. Deşi nu-şi putea alunga închipuirile erotice, acum când se afla atât de aproape de fermecătoarea lady Chelsea, totuşi îl bucura chiar şi simplul fapt că o ştia alături.

— Întrucât suntem siliţi să călătorim noaptea, m-am gândit că n-ar fi rău să ne vegheze o lună de dimensiuni considerabile, râse el. Îmi pare bine că eşti şi tu de acord.

— Întotdeauna te porţi aşa fermecător?

— Nu, răspunse el cu sinceritate.

Apoi adăugă, zâmbind:

— În schimb, tu eşti întotdeauna frumoasă, astfel încât avantajul e de partea mea...

— *Donec gratus eram tibi*, murmură Chelsea, după care traduse — „atâta timp cât îmi îngădui să rămân în preajma ta."

Se rezemă pe pernele trăsurii, calmă şi sigură de farmecul exercitat asupra lui.

— Unde-ai învăţat latina? se miră Sinjin, care deprinsese această limbă doar cu preţul unor mari eforturi, pe vremea când era student la Eton.

— Acasă, cu un profesor particular.

— Mare noroc a avut! murmură tânărul, convins că profesorul domnişoarei Fergusson s-ar fi dat deceasul morţii până să-i vâre *lui* în cap gramatica latină. Dar de ce tocmai latina?

— Era un om în vârstă, explică Chelsea. Şi, la urma urmei, de ce nu, mă rog?

„Mare noroc, zău aşa!" replică în sinea lui Sinjin, torturat de gânduri vinovate, privitoare la frumoasa Chelsea şi profesorul de latină — oricât de bătrân ar fi fost acesta.

— Iartă-mă! se grăbi Sinjin să se scuze. Într-adevăr, de ce nu? încuviinţă el galant, deşi femeile pe care le cunoscuse până atunci nu stăpâneau tainele latinei.

Ca orice bărbat din vremea aceea, considera în general femeile drept „sexul slab", bune numai pentru plăceri, pentru prăsilă şi supravegherea treburilor casei, frumuseţea lor venind să compenseze sărăcia spiritului!

Însă Chelsea nu se potrivea cu nici unul dintre aceste tipare.

— De ce să studieze greaca şi latina doar bărbaţii? replică fata, pe un ton ce contrasta profund cu poziţia ei languroasă şi cu părul scăpat de sub panglică în şuviţe dezordonate.

— Ştii şi greaca?

— Da. Ce ţi se pare aşa ciudat? Mintea mea funcţionează la fel de bine ca a ta.

— De obicei, femeile nu învaţă astfel de lucruri, zise Sinjin, ca explicaţie, nu ca argument.

— *Unele*, da.

— Eu vorbesc despre cele mai multe.

— Nu pot decât să le compătimesc! pufni Chelsea.

Ducele o cercetă cu o privire curioasă. Bineînţeles că existau şi femei cu preocupări alese, numai că el nu se învârtea în astfel de cercuri, fiindcă le socotea prea serioase. Deşi Chelsea dădea dovadă de un remarcabil spirit de independenţă, totuşi nu-i făcea impresia unei fiinţe exclusiv cerebrale... cu toate că se deosebea de celelalte din multe puncte de vedere.

— Creşti cai, călăreşti la curse — şi încă foarte bine... Aproape că l-ai întrecut pe Fordham... Cunoşti limbile clasice...

Apoi, ca şi cum ar fi încercat s-o încadreze în tiparele fireşti ale sexului ei, întrebă:

— Te pricepi şi la îndeletniciri specific feminine?

Văzându-i privirea severă, se grăbi să adauge, râzând:

— Desigur, pe lângă celelalte...

— Ce vrei să spui?

Nu era supărată, ci numai curioasă să afle ce înţelegea el prin „îndeletniciri specific feminine".

— De pildă, broderia.

— Dar ce, Cassandra brodează?

O clipă, Sinjin rămase fără replică, uluit atât de întrebarea ei directă, cât şi de incapacitatea lui de a-i răspunde la fel.

— Va să zică, nu ştii! trase concluzia domnişoara Fergusson după o scurtă tăcere. Aşadar, zâmbi ea cuceritor, arătându-şi dinţii sclipitori ca perlele — vezi cât de puţină importanţă are broderia?

— M-ai convins! râse Sinjin, învăluind-o cu o privire caldă şi afectuoasă.

În continuare, discutară despre lucrurile importante din viaţa lor: caii, cursele, sezonul de vânătoare, pescuitul de

somoni în Scoţia. Ducele moştenise de la bunicul său un mic domeniu, unde mergea la pescuit... Chelsea cânta la lăută... Sinjin făgădui că va cere să i se trimită una, astfel încât să poată exersa Mozart împreună. Domnişoara Fergusson picta — mai ales cai. După metoda lui Stubbs, făcuse cândva disecţii pe un cal mort, pentru a-şi perfecţiona tehnica.

„O femeie extraordinară!" îşi repeta Sinjin, neîncetând să se minuneze de calităţile ei, în vreme ce conversau ca doi prieteni.

La rândul ei, Chelsea descoperi cât de modest era ducele, în ciuda multiplelor sale însuşiri şi talente. Pe moşiile lui Sinjin tocmai se experimentau culturile alternative. Călătorise mult pe continent, ca orice tânăr înstărit. Începuse să construiască un drum, legând trei dintre domeniile sale, astfel încât să-şi poată deplasa cu uşurinţă caii între curse. Petrecuse vreo doi ani în colonii şi ajunsese până în Orientul Apropiat şi Africa de Nord, în căutarea unor armăsari pur-sânge.

— Intenţionez să mă întorc în Tunis... poate spre toamnă. Un prieten mi-a povestit despre o splendoare de cal berber, proprietatea uneia dintre căpeteniile beduinilor. Mă gândeam că poate voi reuşi să-l conving să-mi vândă armăsarul, deşi până acum a refuzat orice propunere de acest fel.

— Câţi ani are calul? Ai mai fost la beduini? E-adevărat că pe-acolo trăiesc lei? Şi că arabii îşi ţin femeile în harem? Oare căpeteniile lor arată chiar aşa cum sunt zugrăvite în ghidurile de călătorie?

Chelsea nu mai contenea cu întrebările, mânată de o nestăvilită curiozitate.

Sinjin îi dădu toate lămuririle cerute, în relatări pitoreşti şi amănunţite, care reconstituiau fidel şi sugestiv peisajul nord-african. Când istorisirea luă sfârşit, Chelsea oftă adânc şi zise:

— Te invidiez pentru câte locuri ai văzut.

Deşi faptul că era femeie n-o împiedica să călătorească, întrucât englezoaicele se puteau deplasa oriunde, însoţite de slujitorii lor, totuşi nu dispunea de mijloacele băneşti necesare împlinirii acestui vis.

— Poate într-o zi... murmură ea cu nostalgie.

Atunci el începu să-i povestească şi mai multe, descriind în detaliu drumul de la Acra la Tunis. Ajungând la cabana de vânătoare a lui Sinjin, amândoi aveau senzaţia că se cunoşteau de-o viaţă.

Trăsura se opri în faţa construcţiei de cărămidă roşie, în stil Elisabetan, cu frontoane înalte şi zeci de hornuri, cu ferestrele strălucind în lumina razelor de soare. Departe, spre sud, se zărcau contururile line ale dealurilor înverzite din Leicestershire. Sinjin deschise portiera şi sări jos.

— Grăbeşte-te! o îndemnă el pe Chelsea, răsucindu-se în loc şi admirând peisajul.

Chelsea se opri pe scara trăsurii, apoi el deschise braţele şi spuse:

— Hai, sari! Te prind eu, n-ai grijă!

Ea îi căzu la piept, toată numai lână scoţiană şi parfum de trandafiri. Sinjin o îmbrăţişă cu tandreţe, dându-i un sărut de bun-venit.

— Încep să te recunosc... murmură Chelsea cu glasul încărcat de bucurie şi emoţie, privindu-l fericită pe sub gene.

— Eşti desăvârşită, draga mea! şopti ducele, sărutând-o pe vârful nasului.

Sub simplitatea complimentului se ghicea un adânc sentiment de mulţumire.

În secunda următoare, îi adresă un surâs poznaş, atât de cunoscut pentru ea.

— Am o bănuială că-ţi va plăcea aici.

— Mi-a plăcut din prima clipă, răspunse Chelsea, cu un surâs limpede şi curat ca o rază de soare.

16

Cabana de vânătoare — ca şi cea de la Six-Mile-Bottom — era mult mai mare, mai încăpătoare decât alte construcţii de acest gen şi plină de mobilă şi opere de artă exotică aduse de strămoşii lui St. John din peregrinările lor. Spre deosebire, însă, de stilul modern al locuinţei de la Six-Mile-Bottom, casa de vânătoare avea camere mici şi confortabile, cu tavanul jos şi pereţii tapisaţi cu pânză de in, precum şi un păienjeniş de coridoare, scări şi anexe, rămase de la alţi St. John pasionaţi de arhitectură. Lumina pătrundea prin vitraliile multicolore, răspândind în interior un curcubeu de nuanţe, care se răsfrângeau pe covoarele turceşti de un roşu aprins, şi pe tapiţeria brodată în mov, auriu, verde şi grena, făcând să sclipească pardoseala lucind de curăţenie şi lemnăria sculptată cu mare artă.

Totul respira bogăţie în această casă care adăpostise generaţii de St. John, urmând a sluji drept locuinţă şi generaţiilor viitoare.

— Aici n-a fost întotdeauna o casă de vânătoare, îşi dădu cu părerea Chelsea după ce vizitaseră clădirea dintr-un capăt în altul.

Bagajele fuseseră deja transportate înăuntru şi slujitorii plecaseră. Domnişoara Fergusson stătea împreună cu Sinjin în micul salon ce oferea o privelişte încântătoare asupra văii înverzite de la miazăzi. Amândoi sorbeau din ceaiul aburind,

pe care Sinjin îl parfumase cu coniac, surâzându-şi unul altuia, într-o atmosferă de negrăită pace sufletească.

— Odinioară aici a locuit primul St. John trimis de regină în îndepărtata Rusie. Inutil să-ţi mai spun că s-a întors de la Moscova plin de bani, astfel încât şi-a construit o reşedinţă somptuoasă la Stanford.

— Kingsway.

Toată lumea auzise de ministrul reginei Elisabeta I, care, vreme de patruzeci de ani, cât fusese în slujba coroanei, continuase să-şi extindă şi să-şi îmbogăţească palatul în stil renascentist.

Sinjin încuviinţă din cap.

— Ori de câte ori mă găsesc în Leicestershire îmi place să vin aici. De Kingsway se ocupă restul familiei.

— Nu locuieşti în permanenţă acolo?

— Nu. Deţin doar un apartament.

Părea că nu doreşte să discute despre faptul că reşedinţa ducală nu-i servea de cămin. Nevrând să insiste, Chelsea schimbă subiectul, lăudându-i priceperea la pregătirea ceaiului.

— Nu cred să existe mulţi duci care să se descurce atât de bine în bucătărie, zise ea, sincer impresionată.

— Guvernanta mea, Steeley, m-a lăsat să umblu prin bucătărie încă de mic copil. Bănuiesc că avea o slăbiciune pentru majordom. Omul era însurat, ceea ce dovedeşte, adăugă râzând vesel, că legăturile extraconjugale nu sunt doar privilegiul aristocraţiei.

— Şi-ai învăţat să prepari ceaiul încă de la trei ani!? îl necăji Chelsea, evitând să continue conversaţia pe tema relaţiilor amoroase în afara căsătoriei.

Sinjin ridică din umeri.

— Printre altele. Bucătăreasa mă iubea ca pe copilul ei, iar părinţii socoteau că educaţia mea n-avea nimic de suferit atâta timp cât mă găseam în preajma guvernantei.

Surâse cu nostalgie, copleşit de amintiri.

— Deşi, urmă el, regăsindu-şi buna-dispoziţie, va trebui să ne luăm şi noi câţiva slujitori. Cu hrana, de bine-de-rău am rezolvat-o, dar mai rămâne spălatul vaselor.

— Mă ocup eu.

Ducele făcu ochii mari. Nici una din femeile întâlnite până atunci n-ar fi ştiut să ţină o farfurie în mână.

— Mulţumesc, spuse el mişcat, dar, sincer să fiu, nu vreau să pierdem nici o clipă din...

Chelsea înţelese imediat, pentru că Sinjin vorbise cu glas coborât şi învăluitor, în timp ce în ochii lui se citea limpede dorinţa.

— Am putea chema nişte săteni pentru câteva ore în fiecare zi. Nu ne-ar deranja prea mult. Tu cunoşti pe careva?

— În mod normal, aici există servitori...

Râse vesel şi adăugă:

— Vezi ce imprudent am fost? Doream să te am numai pentru mine.

— N-aş vrea să par prost-crescută... începu Chelsea, punând ceaşca deoparte. Dar... ăăă... mi-e foarte greu să stau atâtea ceasuri lângă tine... în intimitatea trăsurii...

Se opri, neştiind până unde putea să meargă înainte ca ducele de Seth cel uns cu toate alifiile s-o socotească lipsită de ruşine.

Genele-i negre se plecară o clipă într-un gest plin de candoare studiată; la urma urmei, se afla departe de casă şi, pentru prima oară în viaţă, absolut singură cu un bărbat.

— Continuă... o îndemnă încet Sinjin, fermecat de felul ei de-a fi, de frumuseţea şi naturaleţea fetei şi de lipsa de fereală cu care-şi mărturisea sentimentele.

La auzul vocii lui, Chelsea ridică pleaopele. Îl privi în ochi şi-i spuse fără ocolişuri:

— Încă de când ne-am despărţit ultima oară mi-am dorit nespus de mult să mă strângi din nou în braţe... Te rog...

De ani întregi, de când cu Catherine, nu-l mai rugase cineva atât de frumos. Se străduí să alunge amintirea dureroasă şi zise:

— Hai să-ţi arăt priveliştea care se vede din dormitorul meu.

Se ridică şi-o apucă de mână.

Patul uriaş ocupa aproape întreaga încăpere. Era o superbă piesă de mobilier, cu un baldachin sculptat cu migală, susţinut de stâlpi, şi cu perdele brodate special pentru una din vizitele reginei Elisabeta.

Draperiile de mătase bleumarin ţesute cu flori şi viţă de vie în culori strălucitoare încă îşi păstrau strălucirea. Colţurile baldachinului fuseseră împodobite cu flori mari şi cizelate cu migală de măiestria sculptorului în lemn.

Într-o parte a patului se găsea o scăriţă aurită.

Restul mobilierului, compus din două scrinuri şi o masă cu încrustaţii florale, în stil franţuzesc, fusese cumpărat de un strămoş al lui Sinjin din atelierul lui Pierre Gole, tâmplarul de curte al lui Ludovic al XIV-lea. Eleganţa pieselor venea să întregească efectul grandiosului pat, sporind impresia de frumuseţe şi bogăţie a interiorului.

— Câtă intimitate! exclamă Chelsea, mirându-se şi ea de contrastul între aspectul încăperii şi propria-i reacţie.

Dar dormitorul era, într-adevăr, intim, cu patul său ca o floare de mătase, cu mobilierul alcătuit mai curând din obiecte de artă — totul numai strălucire şi culoare.

Rămase în prag, şi se răsuci către Sinjin, care se oprise cu un pas mai în spate, fără să-şi ia privirile de la ea.

— Aşa gândesc şi eu, surâse tânărul, amuzat de vorbele fetei, dar ghicindu-le înţelesul.

Cu ani în urmă, alesese această încăpere tocmai pentru culorile şi dimensiunile ei pline de farmec şi căldură.

— Ar trebui să încerci patul, o îndemnă cu glas neobişnuit de calm. În el a dormit cândva şi regina Elisabeta.

— Oh! se minună Chelsea, ţuguindu-şi buzele, şi Sinjin abia se stăpâni să n-o sărute. Te gândeşti la ea vreodată atunci când dormi aici?

Evident, reginele virgine nu ţineau de preocupările lui.

— Uneori, minţi ducele, intuind că Chelsea aşteaptă un răspuns afirmativ.

— Mi-am închipuit eu! încuviinţă fata şi chipul i se lumină într-un zâmbet, care păru să plutească până la Sinjin. Acum ce faci, nu mă iei în braţe? întrebă ea, fără să se mişte din loc, în timp ce o uşoară roşeaţă îi colora obrazul.

Încercase să se arate nepăsătoare, imitând calmul lui Sinjin, dar se afla într-o situaţie cu totul nouă pentru ea.

Iar frumosul duce de Seth exercita asupra ei o atracţie irezistibilă.

— Ba da... murmură tânărul, coborând glasul.

Se apropie de Chelsea cu paşi neauziţi, ca o panteră uriaşă, şi-o ridică în braţe.

O privi în ochii violeţi şi zise, zâmbind:

— Aş vrea să te pot închide undeva, păstrându-te numai pentru mine... Cred c-am înnebunit, de-ţi spun una ca asta! adăugă cu un surâs cald şi învăluitor.

— Vezi cum tremur? murmură Chelsea. Te doresc atât de mult! Dar cu siguranţă că şi eu mi-am pierdut minţile. N-ar trebui să mă aflu aici...

— Şi totuşi eşti... şopti Sinjin, pe un ton ce trăda un adânc sentiment al posesiei.

Chelsea simţi un fior în tot trupul — fiorul aşteptării şi-al dorinţei — trezit de puterea lui Sinjin, care-o ţinea în braţe ca pe un fulg.

— Nici n-aş putea să plec...

Ochii li se întâlniră, arzând de aceeaşi patimă. Amândoi tremurau, cuprinşi de febra mistuitoare a cărnii.

— Nu te-aş lăsa eu să pleci, chiar dac-ai vrea, declară Sinjin blând, dar cu o hotărâre de nezdruncinat.

Se îndreptă spre pat, întrebându-se dacă exista, totuşi, vreo cale de-a o păstra pentru sine, uluit de propriile-i sentimente şi de pasiunea năvalnică ce-i răscolea întreaga fiinţă.

— Nu-ţi promit că voi putea să mă arăt prea blând... o avertiză cu simţurile înfierbântate la culme.

Drept răspuns, Chelsea îl sărută cu lăcomie, prinzându-i obrajii în palme şi trăgându-l către ea, strecurându-şi limba printre dinţii lui, dornică să-l simtă, să-l aibă cu totul, numai al ei.

După câteva clipe, ridică fruntea şi spuse:

— Eu *ştiu* că nu pot să fiu blândă. Să nu zici că nu te-am prevenit...

Se înfruptară unul din altul ca două sălbăticiuni flămânde, înnebunite, cuprinse de o dorinţă nepotolită.

Mult mai târziu, Sinjin se dădu jos din pat, deschizând fereastra ca să pătrundă aerul curat al serii. Rămase sprijinit de pervaz în lumina blândă a asfinţitului, cu trupul transpirat, cu gândurile învălmăşite şi inima zbătându-i-se nebuneşte.

Epuizată de dragoste, dar încă arzând de dorinţă, Chelsea îi privi silueta înaltă şi armonioasă, profilată pe cerul violiu. Niciodată nu-şi închipuise că foamea simţurilor putea pune stăpânire pe mintea şi pe trupul cuiva, făcând să dispară totul în jur. Până astăzi nu ştiuse cu câtă disperare era în stare să-l dorească pe Sinjin.

— Hai înapoi, în pat... îl chemă ea în şoaptă.

Nu, nu trebuia! îşi zise tânărul, uluit că o dorea şi el din nou, după... o jumătate de zi cât făcuseră dragoste. Încolţise în el un sentiment asupra căruia nu mai avea nici o putere. Şi asta i se întâmpla tocmai *lui*, care întotdeauna socotise femeile drept o distracţie temporară.

— Vino... repetă Chelsea, răsucindu-se în pat.

Sinjin auzi aşternutul foşnind la atingerea picioarelor ei. Picioarele care-l încolăceau, păstrându-l în taina trupului ei... Picioarele lungi şi albe, mirosind a trandafir şi a pasiune dezlănţuită...

Mai rămase câteva clipe la fereastră, răconndu-şi fruntea şi trupul înfierbântat, în aerul proaspăt de primăvară. Ştia că s-ar fi cuvenit să fugă de Chelsea. Nici o femeie nu trebuia să ocupe un loc atât de important în viaţa lui.

— Te rog... murmură fata şi Sinjin simţi cum i se topeşte orice urmă de împotrivire.

O dorea nebuneşte. Se apropie de ea, ca un adolescent îndrăgostit şi o luă în braţe, strângând-o la piept până când îşi potoli tremurul mâinilor.

— Oare nu se va domoli niciodată?... murmură el, fără alt gând decât propria-i pasiune.

— Îţi spun mai târziu, şopti Chelsea, înfiorată de propria-i dorinţă, cu buzele lipite de-ale lui şi deschizându-şi picioarele ca să-l primească. Nu ştiu... nici nu mă pot gândi... Tot ce ştiu e că ard de dorul tău şi vreau să te simt în mine...

În noaptea aceea nu mai ţinură socoteala cine pe cine dorea, nici cât, nici cum. Însă până dimineaţă, amândoi descoperiră cele mai subtile nuanţe ale senzualităţii şi incredibila minune a pasiunii împărtăşite.

Odată cu prima geană de lumină îşi puseră halatele, iar Sinjin o purtă de-a lungul coridoarelor cufundate în tăcere, coborând scările până la uşa bucătăriei, de unde porni către grajduri.

Era încă foarte devreme.

Călcau în picioarele goale prin iarba udă de rouă. La orizont, soarele începea să se ridice.

— Am un dar pentru tine, spuse tânărul, oprindu-se lângă gardul care împrejmuia păşunea.

— Pentru mine? se alintă fata, sărutându-l fierbinte pe gât şi ghemuindu-se lângă trupul lui, care mai păstra căldura aşternutului.

— Îl meriţi cu prisosinţă, o asigură Sinjin, convins că o astfel de femeie merita toate bogăţiile din peştera lui Aladdin, aurul din Peru şi perlele cele mai alese ale Orientului. Surâdea

fericit, cu expresia omului care nu mai pune la îndoială legile Paradisului.

Se răsuci puţin, cu ea în braţe, astfel încât Chelsea să poată vedea până departe, spre apus, câmpul înverzit pe care păştea... Thune.

— E al tău, spuse tânărul, fără alte explicaţii.

Ea deschise ochii mari, apoi îşi întoarse privirea violetă asupra lui.

— E prea mult...

Avea dreptate. Dar chipul ei luminat de bucurie îl răsplătea însutit.

— Într-o zi, sper să mă răscumpăr... murmură Chelsea.

— Ar exista o cale... râse Sinjin.

— Nu asta am vrut să spun.

Dar veselia lui era molipsitoare şi Chelsea îi întoarse zâmbetul.

— Pentru tine totul are un subînţeles erotic?

— Săptămâna asta, da! răspunse tânărul, nu doar în glumă, ci cu sufletul frământat de aceleaşi nelinişti care-i dăduseră târcoale toată noaptea.

În ciuda reputaţiei sale de „armăsar neobosit", femeile nu jucaseră niciodată un rol prea important în viaţa lui. În orice caz, nu pe plan spiritual. Cu Chelsea, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. O purta mereu în gând, chinuit de o dorinţă nepotolită.

— Din câte-am auzit — îl corectă fata, amintindu-şi traiul lui desfrânat de până atunci — asta ţi se întâmplă în *fiecare* săptămână. Gura lumii spune că ai o energie fără limite.

Se convinsese şi ea, în noaptea ce trecuse, dar poate că lumina cenuşie a zorilor făcea să pălească amintirea dovezilor concrete ale faimei lui.

Văzându-i răceala din privire, Sinjin deveni brusc serios.

— Să nu crezi chiar tot ce-ţi ajunge la ureche, o povăţui el, cu glas grav.

— Chiar de-ar fi să dau crezare numai la jumătate din ce-am auzit şi tot rămân înmărmurită...

— Atunci, încearcă să nu crezi nici măcar atât.

Se simţea obosit, sleit de puteri şi plictisit să-şi apere viaţa de bârfele şi intrigile „celor cuminţi şi integri."

— Uite ce e, oftă el, nu înţeleg de ce atât de multă lume este interesată de persoana mea; niciodată n-am înşelat pe nimeni. Nu m-am prefăcut şi n-am ascuns nimic. Legăturile mele amoroase au însemnat plăcere pentru ambele părţi...

Îşi coborî pleoapele, din respect pentru noaptea ce trecuse.

— ... întotdeauna cordiale şi...

Căută un cuvânt mai blând.

— ... altruiste... Atunci, de ce naiba trebuie să fie viaţa mea particulară pe buzele tuturor babelor amatoare de bârfe din oraş?

Chlesea îşi zise că probabil Sinjin nici nu bănuia atracţia pe care o exercita asupra sexului frumos. O bătea gândul că până şi babele cu pricina ar fi dat ochii peste cap de încântare dacă ducele le-ar fi onorat măcar cu o privire.

— N-ai de ce să te superi, zise împăciuitoare Chelsea, conştientă de puţinul timp pe care-l avea la dispoziţie şi de motivul venirii ei la Oakham. Treaba ta dacă poţi face fericite toate frumoasele din Londra...

— Să nu spui asta... gemu Sinjin. Te asigur că-n mare parte sunt bârfe.

Cel puţin, avusese sinceritatea să evite o afirmaţie categorică. Chelsea îl auzise pe Duncan spunându-i lui Neil că Sfântul era armăsarul de rasă al tuturor femeilor peste cincisprezece ani şi că zilnic, la Seth House, soseau atâtea scrisori de dragoste încât Sinjin fusese nevoit să angajeze un secretar care să le trieze înainte de-a ajunge în mâna sa.

Nici nu era de mirare că toate femeile oftau de dorul lui. Chelsea îl urmase la Oakham ştiind prea bine ce însemna o săptămână petrecută aici. Dar tocmai asta şi dorise. Acum era

prea târziu pentru regrete. Deşi nu-i convenea că ducele putea vrăji pe oricine, înţelegea perfect natura farmecului său.

— Iartă-mă, m-a luat gura pe dinainte, se scuză Chelsea. N-am vorbă despre viaţa ta şi eu n-am nici un drept să mă amestec. Rămânem prieteni? îl întrebă, zâmbind.

Sinceritatea ei îl descumpănise întotdeauna. Prea multă vreme se învârtise în mijlocul prefăcătoriei şi superficialităţii, printre oameni care nu spuneau niciodată ce gândesc — sau, poate, doar pentru puţină vreme.

— Sigur că da, se grăbi s-o liniştească, surâzând vesel. Ce zici, facem o plimbare călare?

Cu numai câteva cuvinte, îi oferea o plăcere care-şi găsise egal numai în cea de-a se şti în braţele lui: călăria era cea mai mare bucurie a vieţii ei, iar Thune — calul favorit. Şi ce însoţitor mai agreabil îşi putea dori decât pe Sinjin?

În acea săptămână ieşiră deseori la plimbări călare, uneori la pas, în arşiţa după-amiezii, alteori noaptea târziu, să-şi răcorească trupurile înfierbântate de pasiune. Câteodată se luau la întrecere, Chelsea pe Thune, iar Sinjin pe magnificul său Mameluke, disputându-şi victoriile pe câmpia înverzită, cu inima bătând năvalnic şi ochii strălucind de emoţie.

Statura masivă a lui Sinjin se dovedea un handicap pe lângă silueta micuţă şi fragilă a domnişoarei Fergusson, dar lui Mameluke îi plăcea să câştige şi era, oricum, demult obişnuit să-l poarte în spate. Aşadar, cei doi concurenţi ieşiră pe rând învingători, bucurându-se de victorie şi acceptând fără ranchiună eşecul, dat fiind că nutreau o adâncă afecţiune unul pentru altul.

Sinjin refuzase categoric să strângă masa, privilegiile sale aristocratice împiedicându-l să se adapteze necesităţilor lumeşti. Prin urmare îşi chemase neîntârziat slujitorii, iar viaţa zilnică îşi reluase cursul paşnic şi comod cu care era obişnuit.

— Zău că nu mă deranjează să spăl vasele, insistase Chelsea.

— Nici vorbă, se împotrivise Sinjin încă din prima dimineaţă, răscolind prin maldărul de haine în căutarea unei cămăşi curate. Am dat peste cap programul unei duzini de oameni ca să fiu cu tine săptămâna asta, şi-acum am să te pun să speli vasele? Dumnezeule, oare unde naiba pot găsi o cămaşă curată?

— Se pare că ai nevoie de ajutor, râse Chelsea, tolănită în pat, cu ochii la hainele aruncate pe covor una după alta.

— Am nevoie şi de o baie, dar mai întâi îmi trebuie altă cămaşă, ca să pot merge în sat, să-mi rechem slujitorii. Aha!

Găsind ce căuta, se îmbrăcă în doi timpi şi trei mişcări. Un ceas mai târziu, casa roia de servitori umblând după treburile lor.

— Sper că nu te superi, începu Sinjin, în timp ce serveau amândoi un mic dejun aburind. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că amorul poate păli în faţa perspectivei unei ceşti de cafea şi-a unei băi fierbinţi. Am învăţat câte ceva din experienţa asta.

Îi adresă un surâs cald şi copilăresc pe deasupra ceştii, mulţumit că, în sfârşit, se simţea curat şi sătul.

— Bănuiesc că aici s-ar potrivi perfect zicala „Dragostea bărbatului trece prin stomac", râse Chelsea, aşezată de cealaltă parte a mesei, îmbăiată şi îmbrăcată într-un halat de mătase aurie, ca părul ei.

— Nu numai că se potriveşte, dar e... esenţială! întări Sinjin, punându-şi în gând să-i cumpere câteva *negligé*-uri din dantelă de Mechlin sau Alençon — mult mai feminine — intenţie oarecum bizară, având în vedere scurtul răgaz ce le era hărăzit împreună.

Totuşi, poate inconştient, planurile lui se extindeau şi asupra viitorului.

Chelsea suspină adânc, cu un aer teatral.

— N-aş fi crezut în vecii vecilor că voi fi înlocuită cu un castron de *porridge* şi-o felie de jambon!

— Încearcă să vezi lucrurile şi altfel, scumpa mea! râse Sinjin. Dacă mă menţin în formă, voi putea să... fiu la înălţimea pretenţiilor!

Chelsea îl aprobă fără rezerve. În cursul zilelor următoare, ducele de Seth avea să-i dovedească scoţienei sale, uluite la culme, meritele unei hrane îmbelşugate.

În ultima dimineaţă petrecută împreună, Chelsea se trezi foarte devreme, ca şi cum ar fi dat ascultare unui impuls lăuntric ce-o avertiza că săptămâna lor în doi luase sfârşit. De multe ori se răsucise în pat să-l admire pe Sinjin, care dormea adânc, cu braţul ridicat deasupra capului. Întotdeauna aţipea repede, în numai câteva secunde, ca un copil lipsit de griji. Din pricina conştiinţei sale fără pată, îşi spusese în glumă Chelsea prima oară când îl văzuse adormind aproape instantaneu. Sau... poate, a lipsei de conştiinţă.

Cu o zi în urmă, Sinjin îi dăduse cincizeci de mii de lire în bancnote noi-nouţe, ca să nu-şi facă griji şi pentru că nu-i plăceau despărţirile. Acum Chelsea înţelegea de ce. Motivul nu era greu de imaginat. Pe lângă frumuseţea şi virilitatea sa — suficiente pentru a trezi dorinţa — Sinjin promitea o lume de plăceri, bună-dispoziţie şi sinceră prietenie. Celebritatea lui era cât se poate de justificată.

Privirea fetei zăbovi asupra trupului adormit, scăldat în razele strălucitoare ale soarelui de dimineaţă, care-l învăluiau într-o lumină aurie, punând în evidenţă părul negru ca abanosul, răsfirat pe gâtul musculos, pe obrazul neted, pe nasul drept şi pe bărbia îndrăzneaţă. Moştenise trăsăturile familiei din partea mamei. În umerii largi, Chelsea desluşea o vagă asemănare cu strămoşii lui vikingi. Sinjin îi amintea de un războinic din alte vremuri, neavând nimic în comun cu filfizonii epocii lui. Totuşi, remarcă ea zâmbind, atunci când era cazul, ducele de

Seth ştia să fie elegant, punându-şi în valoare chipul de o frumuseţe clasică.

Nemaiputându-se abţine, îl atinse uşor, plimbându-şi degetele pe braţul lui gol. El tresări şi deschise brusc ochii. Văzând-o pe Chelsea, buzele i se arcuiră într-un surâs luminos.

— Bună dimineaţa, murmură fata, întristată la gândul că era pentru ultima oară când îi veghea trezirea.

El clipi des din pleoape, încă toropit de somn.

— Bună-dimineaţa... răspunse, cu un oftat abia perceptibil.

— Îmi pare rău că... te-am trezit.

Prefera să spună cuvinte la întâmplare, evitând adevărul crud al acestei ultime zile împreună.

El scutură din cap, străduindu-se să se dezmeticească. Chiar şi-aşa, pe jumătate adormit, avea mişcări pline de graţie.

— Nu-i nimic...

Se săltă grăbit într-un cot, aţintindu-şi ochii spre fereastră.

— Cât e ceasul?

— E foarte devreme. Încearcă să mai dormi.

— Nu... Vino încoace!

Întinse mâna după ea şi se rostogoli pe spate, trăgând-o înspre el.

— Aşa... şopti, închizând din nou ochii şi lipindu-se de trupul ei gol şi catifelat. Acum e mai bine...

Fierbinţeala lui îi dădu fiori. Sinjin ardea, vibrând de o energie inepuizabilă. Dormise mai puţin ca ea, jucase cărţi până noaptea târziu şi petrecuse ceasuri nesfârşite ca să-i dăruie plăcere.

Lipsită de experienţă, Chelsea nu ştia dacă toţi bărbaţii se arătau la fel de binevoitori faţă de amante, însă bănuia că faima lui Sinjin se baza în bună parte pe purtările sale alese şi pe grija faţă de femeia de lângă el.

— Mmm... murmură el, mângâind-o pe spate. Sărută-mă, ca să-mi alungi somnul...

Totuşi, era treaz de-a binelea, îşi zise Chelsea, simţindu-i sexul în erecţie apăsând-o pe pântece. Îl sărută cu blândeţe, amintindu-şi că o făcea pentru ultima oară.

— Să nu pleci de lângă mine... murmură tânărul o clipă mai târziu, când ea ridică fruntea, vrând să se îndepărteze.

Vorbea cu glas cald şi învăluitor, privind-o cu ochii larg deschişi. Ea încercă să glumească, de parcă astfel ar fi putut ocoli realitatea:

— Niciodată...

— E-aşa de bine aici...

Făcură dragoste mai tandru ca oricând, deşi conştienţi amândoi de trecerea timpului. În aceeaşi după-amiază, Chelsea trebuia să ajungă la Grantham, altfel s-ar fi iscat scandal.

Săptămâna de intimitate se apropia de sfârşit.

Fiecare senzaţie era receptată mai acut. Fiece atingere sau sărutare le înfierbânta sângele, aducându-i în pragul unei descărcări totale şi ameţitoare. În clipa următoare, patima se dezlănţuia din nou, cu aceeaşi intensitate, ca şi cum trupurile lor ar fi conspirat să-i reţină la Oakham.

— Trebuie să plec, zise în cele din urmă Chelsea, ridicând mâna şi petrecându-i pe după urechi părul negru şi strălucitor.

Sinjin rămăsese culcat peste trupul ei, într-o poziţie intimă şi posesivă, Chelsea continuând să-l mângâie, strecurându-şi degetele prin şuviţele mătăsoase, apoi pe gâtul musculos.

„E-al meu" îşi repeta în sinea ei, neîndrăznind să-şi rostească gândul cu voce tare.

Sinjin îi prinse mâna, ducând-o la buze, şi-i sărută cu tandreţe fiecare deget în parte. Doamne, cât ar fi dorit s-o ţină lângă el! Însă ştia că era cu neputinţă. De-ar fi fost măritată, sau o femeie de rând, ar fi putut continua s-o vadă. Dar pentru o fată nemăritată, de familie bună, lucrul era de neconceput.

Sinjin ştia acest lucru, la fel ca toată lumea. Şi-aşa, aducând-o la Oakham comisese o imprudenţă fără seamăn!

— Eşti fermecătoare... murmură el, cu politeţe şi curtoazie instinctivă. Şi... nespus de frumoasă.

De fapt, îi venise în minte alt cuvânt, mai plin de senzualitate, dar care nu se mai potrivea momentului. Deşi recunoscător pentru plăcerea dăruită de Chelsea în cursul acestei săptămâni, îşi dădea seama că totul se sfârşise şi avea nevoie de cu totul alte vorbe.

— Mulţumesc, răspunse ea încet, îmbujorându-se ca o şcolăriţă. Mulţumesc... pentru tot.

Glasul îi tremură o clipă, după care reuşi să se stăpânească. Era convinsă că nu-l va uita niciodată pe Sinjin şi nici săptămâna de vis petrecută lângă el. Dar, ca orice femeie cu capul pe umeri, înţelegea cum trebuie să se poarte în astfel de momente. Îşi îngăduise o săptămână de plăcere în compania lui — un premiu personal, pe lângă cel în bani oferit de duce — dar intuia perfect riscurile unei asemenea legături.

Oricum, el nu va cere s-o mai vadă.

Nici n-o făcu. Obiceiurile de-o viaţă îl sileau să lupte cu sentimentul nou pe care i-l trezise această femeie.

Se opriră lângă Thune, pe care Chelsea se pregătea să-l încalece. La sugestia lui Sinjin, urma să călătorească pe Thune până la Grantham, unde avea s-o întâlnească pe doamna Macaulay.

— Îţi mulţumesc pentru această săptămână de neuitat... murmură fata, rupând tăcerea adâncă aşternută între ei.

— Plăcerea a fost de partea mea. De cum găseşti o explicaţie plauzibilă pentru Thune, dă-mi de ştire şi-am să ţi-l trimit.

Oare de ce-i era atât de greu să vorbească? De regulă, abia aştepta să se descotorosească de o femeie. Niciodată nu se

luptase cu sine ca să-şi reţină cuvintele tandre la despărţire. Dar, cum nu avea nici cea mai mică intenţie să se însoare — singura soluţie în caz că ar fi continuat legătura cu Chelsea — îşi stăpâni pornirea de-a da glas adevăratelor sale sentimente.

Ea schiţă un zâmbet trist.

— Asta va mai dura un timp, deşi tare-aş vrea să-l am!

— E calul tău. Pentru tine l-am cumpărat.

Ridică din umeri şi adăugă:

— În loc de bijuterii...

În loc s-o liniştească, spusele lui îi aduseră aminte de darurile cu care Sinjin răsplătea favorurile feminine. Aproape fără voie, cugetă la vorbele cu care Dr. Samuel Johnson îl descrisese pe prietenul său, ducele de Seth: „Ţi-e trupul plin de vicii şi mintea de virtuţi."

La gândul tuturor femeilor ce trecuseră prin patul lui Sinjin, o străbătu un fior de gheaţă, alungându-i pornirile sentimentale. Ar fi fost lipsită de înţelepciune să se îndrăgostească de frumosul duce. Mai bine zis, o prostie fără seamăn!

— În acest caz, răspunse ea, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea sub masca unei politeţi desăvârşite, când voi găsi o explicaţie credibilă pentru Thune, te voi ruga să mi-l trimiţi.

Aici, surâsul ei redeveni sincer şi deschis.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru cal.

Amândoi se sileau să-şi impună o comportare ireproşabilă, deşi, în realitate, nici unul nu se simţea în largul său. Nu lipsea nimic: nici cuvintele amabile, nici complimentele, nici obişnuitele dovezi de galanterie. Nu le mai rămânea altceva de spus... decât adevărul.

Ceea ce, desigur, nu s-ar fi cuvenit.

Sinjin făcu primul pas. Era un om de acţiune şi lâncezeala îl chinuia din cale-afară. Îşi împreună mâinile, astfel încât Chelsea să-şi sprijine piciorul, sărind în şa.

— Poţi să ai toată încrederea în Jed, zise el, dându-i frâul lui Thune. În caz de nevoie, adresează-te lui.

— Eşti foarte amabil.

Sinjin îşi spuse că fata arăta ca un înger, cu părul blond strălucind în lumina soarelui de după-amiază, cu pălărioara rotundă înclinată cochet într-o parte, şi panglicile ei verzi asortate la culoarea costumului de călărie. Ar fi trebuit să-i dăruiască şi giuvaeruri, altele decât broşa în formă de floare de ciulin pe care o purta la gât. Rubinele ar fi pus-o în valoare, la fel şi smaraldele. Dar n-o făcuse şi nici n-avea de gând, fiind hotărât să n-o mai revadă niciodată. Nu putea fi a lui decât cu preţul însurătorii. Ori asupra acestui subiect se arăta cât se poate de categoric. Aşadar i se adresă cu un glas lipsit de orice intonaţie:

— În două ceasuri eşti la Grantham. Mergi cu bine.

Ar fi vrut s-o sărute de despărţire. Aşa ar fi procedat cu o femeie care-i era indiferentă. Totuşi, nu schiţă nici un gest. Se mulţumi să-i facă semn lui Jed, după care se întoarse către Chelsea spunând:

— Drum bun!

— Rămas bun... murmură fata.

Erau singurele cuvinte pe care le putea rosti fără a se simţi stânjenită. Surâse încă o dată spre Sinjin, apoi dădu pinteni calului.

Ducele n-o urmări cu privirea, nici n-o aşteptă să dispară pe alee, însoţită de servitorii lui. Cu nervii încordaţi la limită, îşi căută alinare în sticla cu rachiu. Urma o după-amiază mizerabilă, aşa că băutura parfumată era cum nu se poate mai bine venită. Nu îndrăznea să recunoască nici măcar în sinea lui ce mult spera că alcoolul îl va face să uite chipul fermecător al singurei femei care-i umpluse sufletul, după Catherine.

17

Chelsea ajunse la Grantham exact la timp ca să poată rezerva o cameră la hanul „Angel and Royal", înainte de sosirea doamnei Macaulay. Pe Jed îl trimise înapoi la Oakham, împreună cu Thune, iar acum aştepta să se arate slujitorii de la Priory Cottage. Mai ostenită decât îşi închipuise, aţipi imediat, cufundându-se într-un somn adânc şi plin de vise erotice.

Tresări auzind glasul strident al doamnei Macaulay, care bătea cu sete în uşă. În clipa următoare n-avu încotro şi trebui să trântească prima minciună, după care evită pe cât posibil să mai pomenească despre mătuşa Georgina. Din fericire, pălăvrăgeala necontenită a menajerei o scuti de grija de-a susţine o conversaţie. În plus, prezenţa familiară a doamnei Macaulay reuşea să-i risipească gândurile negre, alungându-i sentimentul dureros al absenţei lui Sinjin şi ajutând-o să revină la realitatea vieţii de zi cu zi.

Până seara, când ajunseră la York, Chelsea rămăsese cu impresia că săptămâna petrecută la Oakham fusese doar un vis frumos. Tatăl şi fraţii o aşteptau în faţa casei pe care o închiriaseră chiar lângă hipodrom, iar bucuria revederii şi discuţia despre curse şi programul de antrenament îi îndepărtă definitiv orice nostalgie în legătură cu săptămâna ce trecuse.

Totuşi, în zilele următoare nu îndrăzni să rămână prea multă vreme singură, pentru că tot timpul i se părea că Sinjin apare lângă patul ei, în uşa salonului sau în semiîntunericul grajdurilor. Şi-atunci, o copleşeau un dor disperat şi o dorinţă

greu de stăpânit. Oare de câte ori nu-şi repetase că idilica perioadă de intimitate luase sfârşit? Poate de-o mie de ori pe zi, pe minut! Se apucase să muncească plină de râvnă, silindu-se să-şi concentreze gândurile asupra curselor. Din fericire, avea de lucru până peste cap. Se trezea în zori, ajuta argaţilor la grajduri, călărea la antrenamentul de seară, rămânea lângă cai până ce aceştia se pregăteau de culcare. Şi-abia atunci se întorcea şi ea în casă.

Ar fi trebuit să doarmă, din cauza epuizării — însă deseori somnul refuza să i se prindă de pleoape, căci amintirea lui Sinjin se dovedea mai puternică decât oboseala.

În seara dinaintea începerii curselor, tatăl ei păşi în salon şi se trânti în jilţul de lângă foc, întinzând mâna după sticla de whiskey. În aceeaşi clipă, din buzunarul hainei îi căzu un plic. Domnul Fergusson se aplecă să-l ridice, apoi îl azvârli lui Chelsea, care stătea la o măsuţă, cufundată în registrul cu socoteli.

— Complimente de la ducesa de Hampton.

Chelsea apucă plicul pătat şi murdar de noroi, învârtindu-l între degete, şi, aruncând o privire cercetătoare către tatăl ei, întrebă:

— De cât timp porţi scrisoarea asta la dumneata?

— O zi-două, cel mult trei.

Chelsea rupse repede sigiliul, curioasă să afle ce conţinea mesajul de la o înaltă doamnă ca ducesa de Hampton. Citindu-l dintr-o ochire, constată, încruntată, că micul dejun la care fusese invitată avusese loc chiar în acea zi[IV].

— Acum va trebui să-mi cer scuze! Data viitoare, tată, dacă vrei să n-o jigneşti pe ducesă, am să te rog să-mi transmiţi invitaţiile la timp.

— Hm... Vezi bine c-am uitat. Spune-i lui Betsy c-a fost vina mea.

— Poţi să fii sigur c-am să-i spun. Pe de altă parte, nici nu ştiu dacă aveam o rochie destul de potrivită pentru un asemenea eveniment.

— Atunci, cumpără-ţi una, fetiţo. Ştii şi tu că, după succesul de la Newmarket, am reuşit să ne punem pe picioare.

Remarca respectivă îi oferea domnişoarei Chelsea prilejul pe care-l aşteptase toată săptămâna.

— La cursele astea vrei să pariezi mulţi bani, tată?

Domnul Fergusson şovăi. Cunoştea părerea fiicei sale despre pariurile exorbitante.

— O sumă potrivită. Nu din cale-afară de mare, se grăbi el să adauge.

— Eu înclin să mizez câteva guinee pe Minto. Ai văzut şi dumneata că aleargă ca vântul. Ieri a parcurs două mile cât ai clipi.

— Cum doreşti, fetiţo. Numai să nu-ţi vinzi cinstea, cum fac alte fete.

— Fii fără grijă, tată! răspunse Chelsea, cuprinsă de remuşcări pentru minciuna rostită.

Îşi vânduse de mult onoarea, la preţul de cincizeci de mii de lire. Dar o făcuse cu dragă inimă, îşi zise ea, fără urmă de regret. Singura părere de rău era că trebuise să renunţe la frumosul duce.

În prima zi de curse, primăvara se arătă nespus de binevoitoare. Aerul era îmbălsămat, soarele strălucea plin de căldură, iar dinspre sud bătea o uşoară adiere, cu mireasmă de flori de măr. Chelsea se perpelise toată noaptea, dar vremea superbă de afară îi alungă mahmureala, astfel încât asistă la întrecerile de dimineaţă cu entuziasm şi mintea limpede. Minto avea şanse mari de câştig, la fel şi Bully, şi, de-ar fi fost văzută pariind pe amândoi, n-ar mai fi fost nevoie de nici un subterfugiu pentru a justifica cele cincizeci de mii de lire.

Se îmbrăcă atent, fără a uita să-şi lege în păr panglici albastre. Scoase din caseta de bijuterii perlele ce aparţinuseră

mamei ei. Colierul şi cerceii se potriveau perfect cu rochia azurie, închisă la gât. Pentru a întregi ansamblul, îşi prinse în piept broşa de la Sinjin.

Porni de la grajduri spre tribune, atrăgând din toate părţile priviri admirative. Era o figură cunoscută în lumea curselor de cai, dar astăzi oricine putea constata că fata contelui de Dumfries era mai strălucitoare ca oricând.

Satisfacţia de pe chipul ei se datora, poate, gândului că în curând nu va mai trebui să mintă în legătură cu banii. Sau, cine ştie, poate că încetase să mai viseze la săptămâna petrecută la Oakham, păstrând din ea doar o frumoasă amintire. Sau poate că razele soarelui de primăvară îi aşterneau pe chip o asemenea strălucire. Oricare ar fi fost motivul, arăta nespus de atrăgătoare şi fiecare bărbat aflat la York şi-ar fi dorit ca surâsul încântătoarei domnişoare să-i fi fost adresat lui.

Admiratorii roiau pe lângă ea ca albinele în jurul florii, iar Chelsea râdea şi glumea cu toţi, sigură de farmecul ei. Încă îşi păstra aerul de inocenţă şi prospeţime, însă căpătase o cochetărie pe care n-o avusese mai înainte. Ştia exact cum să-şi fluture genele negre astfel încât să sugereze intimitatea, ademenind bărbaţii ca Circe, iar atunci când surâdea, îşi arcuia buzele pline cu fascinantă senzualitate.

Caii lor câştigară în întreceri, toţi în timp record. Fericirea domnişoarei Fergusson nu-şi mai avea egal decât în frumuseţea zâmbetului de triunf. Colin chiuia, Neil îşi arunca pălăria în sus de bucurie, iar Duncan şi tatăl său îşi numărau câştigurile cu satisfacţia unei răsplate pe deplin meritate. Whisky-ul curgea râuri. Într-un târziu, Chelsea se retrase de la petrecere, lăsându-şi tatăl şi fraţii să chefuiască în continuare, între bărbaţi. Se sui singură în cabrioletă şi porni spre casă, prin lumina aurie a asfinţitului, împăcată şi mulţumită.

Când îi povesti doamnei Macaulay despre succesul de pe hipodrom, menajera izbucni în plâns.

— De mult n-am mai primit aşa o veste bună, zise ea printre lacrimi, ştergându-şi ochii cu colţul şorţului.

Cum rămăsese alături de familia contelui chiar şi în anii de privaţiuni de după Culloden, înţelegea importanţa unui asemenea câştig.

— Acum veţi putea vinde şi caii la un preţ mai bun, spuse femeia, surâzând fericită.

— În sfârşit, îţi va plăti şi tata tot ce-ţi datorează.

— Nu de asta-mi pasă mie, fetiţo! Da'-mi închipui că şi domnu' o să mai râdă câte-un pic de-acu' înainte!

Chelsea se bucură s-o vadă atât de veselă. Doamna Macaulay făcea parte din familie.

— Dacă vrei să bei un păhărel, ceilalţi servitori sunt la White Hart. Eu am ciocnit deja în cinstea victoriei de azi, iar pe tata şi pe băieţi i-am lăsat chefuind pe rupte.

Chelsea băuse, într-adevăr, un pahar sau două, dar când petrecerea devenise prea gălăgioasă, pornise către casă. Cunoştea pasiunea scoţienilor pentru whisky şi ştia că, în curând, vor începe scandalurile şi provocările la întreceri de tot felul. Prezenţa unei femei n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Mda, poate c-am să trag şi eu o duşcă! se hotărî doamna Macaulay, cu ochii sticlind de bucurie, începând să-şi dezlege şorţul.

Câteva minute mai târziu, Chelsea rămase singură.

18

Flămândă după o după-amiază în care fusese mult prea ocupată să se mai gândească la mâncare, Chelsea se duse în cămară, căutând ceva de-ale gurii. Găsi plăcintă cu carne de vânat, smochine, pâine de ovăz şi unt şi-şi luă tava în salon, aşezându-se la măsuţa de lângă fereastră. Îşi desfăcu şnurul împletit de la gâtul rochiei şi-şi scoase eşarfa, apoi îşi descălţă cizmele. Se instală pe un scaun solid din lemn (casa închiriată lângă hipodrom era mobilată în primul rând pentru uz bărbătesc), cu faţa spre geam, ca să admire priveliştea bucolică din jurul pistelor de alergare. Amurgul colorase cerul în auriu şi violet, iar la orizont abia se mai zărea o geană de soare: o încheiere minunată pentru o zi atât de plină de succese.

Mâncă încet, savurând clipele de linişte şi singurătate, precum şi propria-i stare de mulţumire sufletească. În curând, tatăl ei avea să-şi achite datoriile. Caii lor câştigaseră îndeajuns cât să permită întreţinerea grajdurilor şi pe viitor, iar nu peste mult timp urma să şi-l recapete pe Thune, „cumpărându-l" cu „banii obţinuţi prin pariuri".

Păcat că nu-l putea „cumpăra" la fel de uşor şi pe frumosul Sinjin de St. John! Ce premiu extraordinar ar fi fost să-l aibă! Să-l poată ţine într-o căsuţă cochetă, numai pentru plăcerea ei, aşa cum făceau nobilii din aristocraţie cu amantele lor. Surâse şi privi pe fereastră, cu bărbia proptită în palmă. Oare câtă vreme ar fi rămas desfrânatul duce de Seth cuminte şi ascultător în căsuţa ei?

Gândul îi zboară spre cruda realitate a existenţei lui St. John. Chelsea era convinsă că ducele nu s-ar fi mulţumit în vecii vecilor cu o singură femeie, obişnuit să aibă în jurul lui o adevărată suită.

Aici era necazul, îşi spuse ea oftând, copleşită de dulci amintiri. Atunci când o dorise, ducele nu ezitase să-i plătească cincizeci de mii de lire pentru o săptămână de intimitate. Dar atât şi nimic mai mult. Prin urmare, cu cât reuşea mai repede să-l dea uitării, pe el şi idila de la Oakham, cu atât mai uşor va reintra viaţa ei pe un făgaş normal.

Puse farfuriile una peste alta şi mătură cu palma firimiturile de pe masă. Se luptă să-şi îndrepte gândurile spre lucruri de importanţă imediată. În ce ordine să-şi înscrie caii la cursele de mâine? Minto va trebui să se odihnească după performanţa de azi, care-i aduce tatălui ei un plus de cinci mii de lire. Ar fi bine ca Broddland să participe la prima alergare, în timp ce Tripoli ar putea face treabă bună la întrecerea pentru trofeul Queen's Ribbons. Se ridică să-şi ducă tava la bucătărie, chibzuind cum să plaseze caii la cursele de-a doua zi.

Porni pe trepte, cu gulerul alb al rochiei sclipind în penumbra scărilor, întrebându-se cât vor mai întârzia la petrecere tatăl şi fraţii ei. Nu se îndoia că se vor întoarce înainte de miezul nopţii, ştiind că în ziua următoare trebuia să se scoale de cu zori. Numai că, după ore întregi de chef, vor fi gălăgioşi şi greu de potolit, iar mâine dimineaţă se vor plânge de dureri de cap.

Parcurse coridorul îngust şi păşi în camera ei, îndreptându-se spre măsuţa de toaletă. Activitatea din curte încă nu încetase. Argaţii se îngrijeau de cai, pregătindu-i pentru noapte. În dreptul fiecărei intrări atârna un felinar. Unele uşi erau încă deschise, altele fuseseră închise pentru noapte. Rândaşii îl spălau pe Minto, care stătea cuminte, întrucât îi plăcea grozav apa caldă. În cinstea succeselor zilei, Chelsea dăduse instrucţiuni ca în ovăzul cailor să fie amestecată o porţie dublă de whisky.

Se duse în faţa oglinzii şi-şi desfăcu părul, punând agrafele în cutioara de argint care fusese a mamei ei, apoi începu să-l perie de câte o sută de ori pe fiecare parte. Chipul palid i se răsfrângea în oglinda aurită. Aşezâ pe măsuţă peria cu mâner de fildeş, îşi scoase broşa de diamant, cerceii şi colierul de perle, toate moştenite de la mama ei, rânduindu-le pe ficcare la locul lor — totul cu gesturi leneşe, ca şi cum lumina difuză a asfinţitului ar fi vrăjit-o, făcând-o să se mişte ca prin somn.

Îşi descheie nasturii rochiei şi o împinse în jos, peste umeri; apoi, cu o încetineală pe care o puse pe seama oboselii şi a celor două pahare de whisky băute mai devreme, îşi ridică rochia azvârlind-o pe scaun, cu gând s-o agaţe în dulap a doua zi. Se întinse alene, în razele amurgului ce pătrundeau pe fereastră. Încet-încet, începea să-şi domolească nervozitatea şi agitaţia de peste zi.

— Azi nu te-ai dus în vizită la Betoy, auzi murmurând un glas cunoscut.

Se răsuci brusc pe călcâie, rotindu-şi privirea prin semiîntunericul încăperii.

Lângă perete, tolănit într-un jilţ, stătea Sinjin. Nu-l văzuse, pentru că perdelele baldachinului îşi aruncau umbra tocmai într-acolo. Tânărul îşi întinsese picioarele încălţate cu cizme, încrucişându-le gleznă peste gleznă şi-şi ţinea coatele rezemate de braţele jilţului.

— Felicitări pentru rezultatul la curse, urmă el, ca şi cum s-ar fi întâlnit în parc sau la plimbare.

În tonul lui, deşi voit indiferent, se ghicea o urmă de umor.

— Ah, deci e prietena *ta*! nu se putu stăpâni Chelsea, neluându-i în seamă gluma.

O mirase invitaţia ducesei de Hampton, o femeie mai vârstnică decât ea, plină de bani şi de pretenţii. Domnul Fergusson o cunoştea bine, însă Chelsea, care încă nu-şi făcuse intrarea în lume, nu era o obişnuită a saloanelor mondene.

— Mi-a fost dor de tine.

— Aşadar, erai acolo.

N-avea nici o îndoială că atmosfera din casa ducesei i se potrivea perfect ducelui de Seth. De altfel, Sinjin se simţea în largul lui oriunde se aflau femei frumoase.

— Un fel de-a spune...

De fapt, o aşteptase pe Chelsea în apartamentul ducesei de Hampton.

— Cum adică?

Instinctiv, îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să-i pună o astfel de întrebare, sau, măcar, nu pe acest ton. S-ar fi cuvenit să-şi stăpânească mai bine poruirile de gelozie. Dar nu putea să nu şi-l închipuie înconjurat de o puzderie de admiratoare.

— Te-am aşteptat sus, în apartamentul ducesei.

O aşteptase pe *ea*! Simţi un val de bucurie, ca la auzul unui cor de glasuri îngereşti. Se luptă să-şi ţină cumpătul. St. John nu era câtuşi de puţin înclinat spre fantezii romantice.

— O foloseşti deseori pe ducesă ca intermediar? întrebă Chelsea, pe un ton voit nepăsător, aşa cum îşi închipuia că flirtează domnişoarele nobile din anturajul ducesei de Hampton.

Totuşi, în spatele vorbelor glumeţe, Sinjin ghici cât era de îndârjită. Bineînţeles că el nu avea nevoie de intermediar, când îl asaltau atâtea femei frumoase. Dar, cum nu se cuvenea să-i facă o astfel de mărturisire, zise:

— Ducesa e o prietenă... a mamei mele, aşa că a acceptat să-mi facă o favoare. Gestul ei a fost cât se poate de decent.

— O prietenă a mamei tale? Nu zău!

Vocea fetei era rece şi aspră, în contrast cu frumuseţea ei strălucitoare, cu părul blond curgându-i pe umeri, cu bluza simplă şi juponul alb, care-i dădeau un aer de inocenţă şi puritate.

— E adevărat, răspunse scurt Sinjin, ferindu-se să se avânte într-o discuţie primejdioasă.

— De ce?

— Pentru că voiam să te văd, explică el, prinzând sensul întrebării, deşi neînţelegând nici el prea bine ce căuta la York.

— De cât timp eşti aici?

Inima ei tânjea să ştie tot, ca şi cum şi-ar fi putut reconstitui existenţa din zilele anterioare, bucurându-se de prezenţa lui, pe-atunci necunoscută.

— De trei zile.

— Unde stai?

Din nou simţi un ghimpe de gelozie, ca şi cum ar fi avut vreun drept asupra lui. Dar nu reuşea să se abţină, tot aşa cum i-ar fi fost cu neputinţă să întoarcă mareele din drum.

— În oraş.

— Văd că eviţi să-mi dai un răspuns precis.

— Eşti supărată?

— Te-am întrebat ceva.

— La conacul Hampton.

— Exact cum mi-am închipuit.

— Te înşeli.

Dar Chelsea îl cunoştea prea bine. Ştia ce zvonuri circulau despre el.

— Întotdeauna m-am înşelat?

Ducele avu buna-cuviinţă să nu răspundă imediat.

— Vrei să mă mut în altă parte?

— Nu-i cazul s-o faci numai pentru mine.

— Eşti singura pentru care aş face-o.

— De ce tocmai eu?

N-ar fi trebuit să se arate atât de îndrăzneaţă. Şi nici n-ar fi fost de nu şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a săptămânii încercând să se convingă că putea trăi foarte bine şi fără Sinjin St. John. Cu câteva zile în urmă i-ar fi căzut în braţe la primul semn. Ar fi acceptat orice motiv pentru prezenţa lui acolo.

Sinjin se foi pe scaun, stânjenit şi el de faptul că se afla la York, la mile întregi depărtare de locul unde intenţionase să se ducă şi infinit mai departe de unde ar fi trebuit să fie. Îşi îndreptă

spatele, apoi îşi încrucişă din nou picioarele, rezemându-se de spătarul jilţului. Dar ochii rămâneau la pândă, iar când începu să vorbească, glasul lui îşi pierduse farmecul obişnuit.

— Dacă tot m-ai întrebat... — începu el, fără tragere de inimă — ... pentru că nu reuşesc să mi te scot din minte. Mai ales noaptea, încheie aproape în şoaptă.

— Ştiu...

Murmurul vocii ei sfâşie liniştea încăperii cu violenţa unui strigăt.

Fulgerător, el îşi schimbă expresia, pironihd asupra fetei o privire întunecată şi încărcată cu puteri magice.

Câtva timp nici unul din ei nu rosti o vorbă, apoi chipul lui se destinse într-un surâs cuceritor.

— Atunci... te bucuri c-am venit...

— Nu.

Chelsea îşi încleştase pumnii peste pânza rece a juponului, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Spune-mi adevărul, o îndemnă el cu blândeţe, ridicându-se din jilţ.

Trupul lui se profila în penumbra încăperii ca silueta unui uriaş.

— Nu, murmură Chelsea, trăgându-se un pas înapoi.

Sinjin rămase pe loc, ca şi cum ar fi intuit că nu trebuia să facă vreo mişcare, ştiind prea bine ce însemna refuzul ei.

— Te-am văzut azi la curse, urmă tânărul pe un ton lejer, de conversaţie. Îţi stătea foarte bine în rochia aceea azurie.

Bineînţeles că se pricepea la tot ce ţinea de vestimentaţia feminină, reflectă fata, de data asta fără urmă de mânie. Brusc o copleşi amintirea mângâierilor lui răscolitoare şi a surâsului ce-i însoţea sărutarea, aducându-i pe buze gustul fericirii.

Brusc alarmată, se luptă să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Ar trebui să pleci.

El se desprinse din umbră, apropiindu-se de ea.

— Ai mei se vor întoarce curând.

— Fii liniştită, n-am să fac nici cel mai mic zgomot.

În loc s-o înspăimânte răspunsul lui, Chelsea simţi o fierbinţeală în tot trupul.

— Vor veni sus, să se culce... insistă fata.

— Dar nu vor şti că sunt aici, replică Sinjin, oprindu-se în faţa ei.

— Tata doarme chiar în camera alăturată.

— Vom încuia uşa.

„Nu se poate!", se împotrivi în sinea ei Chelsea. „E o adevărată nebunie!"

N-ar fi trebuit nici măcar să continue discuţia cu acest om desfrânat şi arogant, care-şi făcuse apariţia în dormitorul ei, cu intenţia vădită de-a rămâne. Şi totuşi nu-i mai ceru să plece — lucru pe care îl remarcă îndată.

— Ţie nu ţi-e frică? întrebă Chelsea, ca şi cum asta ar fi avut vreo importanţă, când amândoi erau conştienţi de pericolul pe care-l aducea cu sine prezenţa lui acolo.

— Ar trebui să-mi fie?

— E foarte riscant... murmură fata, luptând să-şi păstreze o urmă de prudenţă şi luciditate.

— Serios? se miră Sinjin, cu acelaşi calm cu care ar fi vorbit despre fidelitatea necondiţionată a lui Somerset.

— Serios! replică Chelsea.

Începea s-o irite impasibilitatea lui, când, pe ea, gândul de-a fi descoperiţi o umplea de spaimă. Pe de altă parte, nu-l putea lăsa să-i invadeze din nou existenţa! Se vede că uitase, desigur, cine apăruse primul în viaţa celuilalt...

— Nu ştiu cum ai pătruns aici — spuse fata cu vădită răceală, ca un profesor care-şi ceartă elevul c-a intrat în clasă cu bocancii murdari — dar ţi-aş fi recunoscătoare dac-ai pleca pe unde-ai venit.

— Am intrat pur şi simplu...

Era nebun! Chelsea se aşteptase să-l audă povestind cum se căţărase pe terasă, agăţându-se de iederă, sau cum sărise pe fereastră, făcându-şi vânt din copacul uriaş aflat în faţa casei.

— Eşti nebun! izbucni ea cu voce tare.

— Nu chiar, răspunse tânărul, cu un surâs care-ar fi fermecat şi demonii din iad. Am străbătut atâta cale numai şi numai ca să te văd.

Avea o privire sinceră şi deschisă, fără urmă de prefăcătorie sau politeţuri de circumstanţă. Întinse mâna şi mângâie obrazul fetei cu dosul palmei.

Chelsea îşi dădu seama că-l aşteaptă cu sufletul la gură, aşa cum îl aşteptase şi până atunci.

Îi fusese uşor să-şi imagineze cum ar rezista farmecului său, atâta vreme cât între ei se găseau două comitate. Dar acum, când Sinjin se găsea la un pas de ea, hotărârea de-a i se împotrivi, oricât de dârză, nu mai slujea la nimic.

Chelsea îşi înălţă obrazul spre el, cu un surâs amar şi zise:

— Dac-aş putea, te-aş sili să pleci...

— Dac-aş putea, răspunse el cu blândeţe, aş pleca şi singur...

O clipă rămaseră nemişcaţi, faţă în faţă, încercând pentru ultima oară să se stăpânească, luptând cu sentimentele pe care-ar fi dorit să nu le aibă.

Apoi Chelsea schiţă un gest abia perceptibil.

Nici nu era nevoie de mai mult.

Într-o fracţiune de secundă, Sinjin o strângea în braţe, strivindu-i trupul de al său.

Aplecându-se s-o sărute, se simţi din nou ca un adolescent, cu inima bătând să-i spargă pieptul, abia înfrângându-şi dorinţa, fără să-i pese cine s-ar fi aflat de partea cealaltă a uşii. Fericit s-o ştie alături, o lipi de pieptul său aproape cu sălbăticie, nemaigândindu-se la altceva decât la nevoia de-a o poseda. Se simţea ca în toiul unei bătălii, de parcă, pentru a o cuceri, ar fi urmat să străbată mile întregi de teritoriu inamic, înfruntând batalioane

de duşmani. Era o senzaţie atât de nouă şi ciudată, ceva ce nu-i stătea deloc în fire, încât o percepea ca o apăsare pe piept.

O conduse pe Chelsea încet spre pat, sărutând-o cu patimă, plimbându-şi palmele pe trupul ei catifelat, care-i răscolea simţurile, umplându-l de o tulburare fără seamăn.

„Încuie uşa! Încuie uşa!", ţipă în gând Chelsea, care-l dorea la fel de arzător, gata să se deschidă să-l primească... să-l simtă în trupul ei, potolindu-şi astfel foamea cărnii...

Fără ruşine, începu să-i descheie vestonul, tânjind să-i mângâie pielea netedă şi bronzată.

— Vreau să te ating... şopti ea.

În aceeaşi clipă el se desprinse din îmbrăţişare, începând să-şi dezbrace hainele.

— Scoate-ţi juponul, îi ceru el cu glas răguşit, descheindu-şi nasturii, cu ochii în ochii ei.

Cu degete tremurătoare, Chelsea se apucă să-şi dezlege şnururile juponului, sfâşiind pânza acolo unde nu reuşea să desfacă legăturile mai repede. Juponul se prelinse pe covor, ca o spumă de dantelă, iar Chelsea păşi peste el, fără să-i pese decât de propria dorinţă. Îşi azvârli deoparte bluza, tremurând de nerăbdare şi întrebându-se dacă Sinjin putea ghici patima care-i ardea tot trupul.

— Nu te mişca, îi ceru el cu glas coborât, învăluind-o cu privirea.

Rămăsese doar în cizme şi pantaloni, şi se grăbea să-şi descheie şliţul.

Chiar de-ar fi vrut, Chelsea tot nu s-ar fi putut clinti din loc, cu ochii la sexul lui în erecţie, profilat sub pielea de căprioară.

El îşi desfăcu nasturii unul după altul, cu precizie şi îndemânare. În aceeaşi clipă, Chelsea scoase un geamăt şi el ridică brusc fruntea, cu o privire plină de senzualitate. Surâse seducător şi şopti cu glas catifelat, care pluti spre ea în penumbra încăperii:

— Vrei să m-ajuţi tu?

Chelsea nu se putu abţine şi păşi spre el, înfierbântată de zâmbetul atât de cunoscut. Sinjin ştia bine cât de impresionate se arătau femeile de bărbăţia sa, iar gândul acesta i se citea limpede în privire. Dar fetei nu-i păsa. Tot ce-şi dorea era să-l simtă.

Îi descheie ultimii trei nasturi de aur, apoi îi luă sexul în mână, mângâindu-l cu degete tremurătoare. Îl auzi pe Sinjin icnind scurt şi, înălţând ochii, îl văzu răsuflând iute, cu pleoapele închise. Surâse, convinsă că se bucură de întreaga lui atenţie, şi-şi plecă fruntea, atingându-i cu vârful limbii sexul pulsând de dorinţă.

Era prea mult. Sinjin o smuci aproape cu violenţă, apoi o sălta în braţe ca pe un copil şi-o aşeză pe pat, trântindu-se lângă ea, fără să-i mai pese de cizme şi de pantaloni. O clipă mai târziu, pătrunse în trupul ei, cu o forţă şi o vigoare care le tăie respiraţia amândurora.

Regăsindu-şi suflul, Chelsea şopti înspăimântată:

— Uşa...

Sinjin ridică brusc capul, dar nu se îndura să părăsească trupul ei fierbinte şi primitor, aşa cum n-ar fi reuşit să-şi oprească bătăile inimii.

— Te rog... încuie... îl imploră Chelsea, îngrozită că taică-său ar fi putut intra în cameră.

— Taci, iubito... murmură Sinjin, acoperindu-i gura cu a lui şi pătrunzând-o mai adânc.

Senzaţia de eliberare le întunecă raţiunea. Pentru Chelsea, întrega lume dispăru, în faţa vâlvătăii de dorinţă care-o făcea să-şi arcuiască trupul, venind în întâmpinarea bărbatului. Simţea că se topeşte de plăcere. Sinjin se cufunda în ţesuturile moi şi fierbinţi, care pulsau în jurul sexului său. Apoi Chelsea scoase un ţipăt înăbuşit şi se agăţă cu mâinile de gâtul bărbatului, înfigându-şi unghiile în carnea lui. Sinjin ghici că se apropia orgasmul şi, surâzând, se retrase puţin.

— Nu... gemu Chelsea, trăgându-l înspre ea, iar el reveni în adâncuri.

Trupul femeii începu să se cutremure de spasme şi atunci Sinjin se eliberă la rândul lui, la fel de grăbit şi nerăbdător, după zile şi nopţi de despărţire.

Amândoi zăceau întinşi, fără suflare: Sinjin cu faţa îngropată în pernă, lângă umărul ei, iar Chelsea aproape sufocându-se sub apăsarea trupului lui uriaş. Rămăseseră nemişcaţi câteva minute, conştienţi numai de propriile senzaţii.

Treptat, reveniră la realitate şi inimile lor îşi recăpătară ritmul firesc.

— Acum încuie uşa! murmură Chelsea, ştiind că nu-l va putea lăsa să plece până în zori, oricât de mare ar fi fost pericolul.

— *Acum*, da! răspunse încet Sinjin.

O clipă mai târziu, îşi înălţă capul de pe pernă şi, surâzând spre Chelsea, şopti:

— Am crezut că mor...

O sărută cu tandreţe în colţul buzelor şi adăugă:

— Rămân toată noaptea.

Ea nu se împotrivi.

— Deci, ne-am înţeles! încheie Sinjin, după care o sărută din nou, cu patimă.

Chelsea trebui să-i mai spună încă de două ori să încuie uşa. În cele din urmă, tânărul se supuse. Acum, cel puţin, erau în siguranţă. O oră mai târziu, pe trepte răsunară paşii grei ai domnului Fergusson, care se întorcea de la petrecere, însoţit de fiii săi.

De cum scârţâi prima treaptă, Chelsea înţepeni. Când reuşi să-şi recapete glasul, murmură, ca şi cum n-ar fi fost deja prea târziu:

— Trebuie să pleci.

Îl împinse cu pumnul în piept, dar Sinjin clătină din cap şi-i puse degetul pe buze. Privirea lui rămânea, însă, aţintită către uşă, ca cea a unui lup la pândă.

— Chelsea! Te-ai culcat? tună tatăl ei, odată ajuns în capul scărilor.

Ea îngheţă de frică. Glasul tatălui său — de care o despărţeau abia câţiva paşi şi o uşă de numai doi centimetri — îi umplu sufletul de groază.

— Hei, Chel! strigă şi Duncan. Mâine-l alergăm din nou pe Minto.

— Chelsea! insistă contele, bătând cu pumnul în uşă. Scoală-te, fetiţo, şi hai să cinstim un pahar! Azi am câştigat opt mii de guinee!

— Răspunde-i! o îndemnă Sinjin.

— Dormeam, tată... îngăimă Chelsea, cu vocea gâtuită de spaimă.

Sinjin zâmbi şi-i făcu semn să vorbească mai tare.

— Ce-ai zis, fetiţo? Nu te-aud!

Sinjin înălţă din sprâncene, ca şi cum ar fi zis: „Ai văzut?"

Chelsea îşi drese glasul şi, cu preţul unui efort supraomenesc, reuşi să repete, de astă dată suficient de tare ca să se audă până afară:

— Dormeam, tată!

— Zău! N-aş prea crede.

Sinjin se mişcă înlăuntrul ei, iar Chelsea îşi stăpâni cu greu un icnet.

— Ai băut, tată. Du-te la culcare.

Încercase să pară autoritară, dar nu reuşise decât să scoată nişte sunete gâfâite. Doamne, ce minunată senzaţie să-l simtă, fierbinte şi tare, în trupul ei!

Zâmbind, Sinjin se aplecă şi începu s-o muşte de ureche.

— Dacă nu faci cumva să scapi de ei, murmură tânărul, nu putem continua... cum trebuie.

Chelsea ar fi trebuit să se supere şi poate chiar aşa s-ar fi întâmplat, de nu l-ar fi avut în ea şi de nu i-ar fi stârnit o dorinţă atât de mistuitoare, sporită în mod paradoxal tocmai de teama de a-i şti pe ai ei atât de aproape. Însă îi era greu să se gândească. Nu percepea decât senzaţiile.

— Ce-ar... trebui... să...

El lunecă mai adânc, lăsând-o fără grai, cu trupul cotropit de pasiune. În tăcerea încăperii răsună un geamăt ascuţit, înăbuşit îndată de o sărutare.

— Chelsea! Ce-i cu tine, nu ţi-e bine? strigă contele, începând din nou să bată cu pumnul în uşă.

Oare se va descărca înainte sau după ce tatăl ei va sparge uşa? se întrebă o fracţiune de secundă, simţind că se apropie punctul culminant.

— Ne vedem mâine dimineaţă! murmură Sinjin.

— Nu! protestă ea în şoaptă, agăţându-se de el fără urmă de ruşine.

— Asta spune-le-o *lor*! zise zâmbind tânărul.

Era prea calm, îşi zise Chelsea, înfuriindu-se. Prea blazat şi prea obişnuit să-şi facă de cap în casele altor bărbaţi. Şi, de n-ar fi tânjit cu disperare după plăcerea pe care doar Sinjin i-o putea dărui — aşa cum o dăruise atâtor femei, i-ar fi reproşat cu asprime nepăsarea.

Aşa, însă, arsă de febra pasiunii, se supuse îndemnurilor lui şi strigă, cu glas în care răzbătea supărarea.

— E târziu! Vorbim mâine dimineaţă.

Cu sufletul la gură, arzând de dorinţă şi de spaimă, aşteptă să vadă dacă nu cumva fusese descoperită. Urechea ei prinse târşâit de paşi, murmure, apoi zgomotele se îndepărtară, pierzându-se în lungul coridorului.

— Te urăsc! şopti Chelsea.

Aplecat deasupra ei, cu chipul luminat de flacăra pâlpâitoare a sfeşnicului, Sinjin o privea amuzat.

— Se şi vede... comentă el cu glas scăzut. Nu uita c-am străbătut Anglia de la un capăt la altul ca să te întâlnesc...

Vorbele lui Sinjin îi amintiră că nepăsarea sa era mai curând o obişnuinţă decât un sentiment, ajutându-l să înfrunte primejdia cu un sânge rece care ei îi lipsise. Şi, *într-adevăr*, făcuse cale lungă.

— Îţi mulţumesc... murmură, liniştindu-se dintr-o dată şi înlănţuindu-i gâtul cu braţele. Îţi mulţumesc c-ai venit.

— Nu eram sigur dacă te vei bucura să mă vezi.

Evident că fusese sigur, dar voia să se arate galant.

— Poate că, totuşi, pământul e pătrat, râse Chelsea, conştientă de farmecul lui irezistibil şi fericită că ducele dorise să fie lângă ea.

— Şi poate că tu eşti prea ispititoare pentru binele tău... o necăji Sinjin.

— Sau al tău!

— Sau al meu... încuviinţă el cu blândeţe.

— Şi totuşi, nu trebuia să vii! insistă Chelsea. E foarte riscant.

Dar nu reuşea să-şi ascundă mulţumirea, iar dojana ei suna neconvingător, ca şi cum ar fi refuzat un şirag de diamante.

— Mâine dimineaţă, remarcă tânărul, s-ar putea să mi se pară şi mie riscant. Deocamdată n-am ochi decât pentru farmecele tale...

Se aplecă, sărutând-o uşor pe obraz.

— Cred că, data viitoare, am să fac astfel încât să ai orgasm stând în picioare... murmură el cu glas blând şi învăluitor.

„Doamne!" se gândi Chelsea, simţind cum pulsează în ea dorinţa. „În noaptea asta voi muri de plăcere."

— Însă va trebui să nu scoţi *nici un sunet*, o povăţui tânărul, plimbându-şi buzele pe pielea ei catifelată. Altfel, taică-tău o să mă omoare.

Şi, pentru a treia oară, o aşteptă pe ea să se elibereze.

Sinjin plecă încă înainte de a se lumina de ziuă, zăbovind atât de mult în prag, încât Chelsea intră în panică, să nu se scoale ai ei sau servitorii.

O sărută de rămas-bun, apoi se întoarse din drum şi o sărută din nou, prinzându-i cu tandreţe obrazul în palme. O sărutare pătimaşă, drăgăstoasă şi nespus de dulce.

Dar nu rosti nici un cuvânt şi nu-i făcu nici o făgăduială.

Chelsea ştia la ce trebuie să se aştepte. Sinjin nu era omul legăturilor de durată.

19

În săptămâna următoare, Sinjin plecă la Londra, întrucât se apropia deschiderea sezonului. Toate familiile din aristocraţie se întorceau de la reşedinţele lor din provincie — prin urmare şi a lui. Casele din capitală erau dereticate de sus până jos. Din fericire, mama sa era prin preajmă, ca să supravegheze servitorii. Iar cum bărbaţii reveniseră în capitală, desigur că aveau să înceapă distracţiile tipic masculine — la care Sinjin contribuia prin plăcuta sa prezenţă.

În miezul acestor activităţi febrile, Cassandra îi trimise un bilet, solicitându-l să-i acorde în exclusivitate o parte a timpului său liber. Aceleaşi pretenţii le ridicară mama, fratele şi fiul lui Sinjin.

Deşi ducele de Seth n-o dăduse uitării pe încântătoarea domnişoară Chelsea Amity Fergusson, tulburătoarele amintiri ale plăcerilor trăite împreună tindeau să pălească în faţa nesfârşitelor obligaţii sociale prilejuite de redeschiderea sezonului londonez. Uneori, când îi ieşea în cale câte o blondă, îi revenea în minte chipul ei, şi-atunci îl încerca o trecătoare nostalgie. Curând însă, tristeţea se risipea, întrucât nu ducea niciodată lipsă de admiratoare.

Maică-sa îi cerea adeseori s-o însoţească, iar el îi făcea pe plac, ca un fiu supus şi ascultător. Cumnata lui primea oaspeţi la Seth House, unde iarăşi trebuia să fie de faţă. Cassandra îl

ruga şi ea din când în când s-o însoţească la câte o petrecere mai intimă. Propriile sale distracţii îi ocupau şi ele o bună parte din timp. În sfârşit, petrecea mai multe ceasuri pe zi cu fiul său, Beauclerk St. Jules, sosit şi el în oraş.

Familia Fergusson se întoarse în Ayrshire de îndată ce se sfârşiră alergările de cai din York. Chelsea îşi petrecu luna aprilie bucurându-se de tihna traiului la ţară. Primăvara era anotimpul ei preferat, cu mânjii nou-născuţi zburdând prin iarbă. Stătea ore întregi pe câmp, păzind caii la păşune şi privind cum mânjii îşi încercau puterile, devenind din ce în ce mai siguri pe picioarele lor tinere.

Până la cursele de la Doncaster mai rămânea o lună. Aveau de gând să-i înscrie pe Minto şi pe Thune, ca să-i vadă de ce erau în stare dacă erau confruntaţi cu cai aduşi din nord. Între timp, armăsarii se odihneau. Cu două săptămâni în urmă îl primise înapoi pe Thune, sub pretext că l-ar fi răscumpărat cu banii câştigaţi la curse. Nici tatăl şi nici fraţii ei nu bănuiseră nimic. Întrucât cumpărătorul iniţial era necunoscut, Thune fiind achiziţionat prin intermediul unui agent, explicaţia fetei că proprietarul fusese silit să-şi vândă herghelia pentru a-şi plăti datoriile la curse nu stârnise nici un fel de suspiciune. Dimpotrivă, familia recunoscu într-un glas că Chelsea avusese noroc.

20

— Grăbeşte-te, tată, altfel întârziem la licitaţie şi n-ai să mai poţi cumpăra cel mai bun cal!

— Doar i-am văzut pe toţi ieri, Beau, răspunse calm Sinjin, stând în faţa oglinzii şi înnodându-şi eşarfa. Ştii bine că dacă nu ajungem la timp, Tattersall ni-l va păstra pe cel pe care l-am ales.

Zâmbi către băieţelul de nouă ani care tropăia de nerăbdare — copie fidelă a tatălui la aceeaşi vârstă — şi încercă să-l liniştească.

— Nu te teme, n-o să întârziem.

Copilul îi răspunse la surâs, acum că primise asigurarea că Tattersall nu va vinde armăsarul irlandez înainte de sosirea lor.

— Azi călăresc pe Mameluke. Jed zice că n-are nimic împotrivă.

Se foia de pe un picior pe altul, abia stăpânindu-şi nerăbdarea, în timp ce taică-său continua să se îmbrace cu o încetineală neobişnuită.

— Dar Mameluke ce zice? îl necăji Sinjin.

— Mameluke mă place, tată. Mă ştie bine, doar îi dau morcovi în fiecare dimineaţă.

— Du-i şi nişte zahăr, îl îndemnă ducele, arătând spre zaharniţa din porţelan de Sheffield aflată pe biroul de lângă uşă.

Ori de câte ori mergea să-şi vadă caii, nu uita să-şi umple buzunarele cu zahăr.

— Mameluke adoră zahărul.

Beau se repezi spre bufet ca o vijelie.

— Hai mai repede, tată! Cravata-ţi stă destul de bine. La Tattersall nu sunt decât bărbaţi. Acolo nu vin niciodată doamne.

Sinjin îl privi surâzând.

— În cazul acesta, răspunse el amuzat, am pierdut prea multă vreme cu eşarfa asta.

— Să ştii, tată, că, atunci când voi fi mare, eu n-am să mă ocup de femei aşa ca tine! declară Beau în timp ce-şi trăgea un scaun lângă bufet, ca să se poată cocoţa pe el. N-o să-mi irosesc atâta vreme cu eşarfele şi cu îmbrăcatul. Sahar zice că femeile îl fac pe un războinic să-şi uite îndatoririle. Sigur că nu se gândea la bunica sau tanti Viv. Sahar spune că femeile din familie trebuie tratate cu respect.

Sinjin zâmbi, auzind dezinteresul copilăresc al fiului său faţă de sexul frumos.

— Sfatul lui Sahar e cât se poate de înţelept. Totuşi, există şi femei din afara familiei, faţă de care nu te poţi purta urât. Sunt sigur că Sahar o să-ţi explice cândva cum stau lucrurile...

Îşi îmbrăcă haina albastră, din mătase fină, şi adăugă:

— Poveţele lui Sahar cu privire la cai sunt la fel de bune. Ascultă-l cu băgare de seamă şi într-o zi vei fi şi tu un *mekhazeni*.

— Sahar zice că sunt încă de pe-acum, răspunse cu mândrie băieţelul, ţinându-şi spatele drept, aşa cum îi povestise slujitorul lui Sinjin că fac beduinii atunci când îşi înfruntă duşmanul [V].

În privirea lui Sinjin se citea aceeaşi mândrie. Fiul său, pe care odinioară îl crezuse pierdut pentru el, era, într-adevăr, pe cale să devină un *mekhazeni*. Datorită lui Sahar, care rămăsese alături de Sinjin încă de la prima călătorie în Tunis, cu ani în urmă, Beau călărea ca un prinţ al deşertului. Mama lui Sinjin se îngrijise să-i asigure educaţia, iar familia lui Damien îi oferise căldura unui cămin şi dragostea unor verişori ce-i deveniseră tovarăşi de joacă. Beau era îndrăgit de toată lumea, însă în primul rând de tatăl său, care-l recunoscuse public într-o epocă în care asemenea gesturi se întâlneau arareori. Deşi nu putea

moşteni titlurile de noblețe, totuşi copilul era îndreptăţit la averea ducelui de Seth.

— Va să zică suntem gata? întrebă Sinjin.

Purta o haină albastră, cizme lustruite ca oglinda şi o cămaşă de un alb strălucitor. Era proaspăt bărbierit şi-şi legase părul la ceafă cu o panglică.

— Eu sunt gata încă de la şapte, tată, adică de când te-ai întors acasă. Steeley mi-a spus că te-a văzut venind atunci.

Faptul că-i avea în preajmă pe toţi locatarii de la Kingway prezenta şi dezavantaje, îşi spuse Sinjin. Bătrâna lui guvernantă nu se dezvăţase de obiceiul de a-i supraveghea toate mişcările.

— S-a rugat pentru iertarea păcatelor mele? râse tânărul.

— Ca întotdeauna, tată, răspunse Beau, începând şi el să zâmbească. Steeley zice că trebuie să se păstreze sănătoasă ca să se poată ruga pentru des... destră... destrăbă... latul ei stăpân şi toate târfele lui. Ce-i aia o târfă, tată? Sahar n-a vrut să-mi spună.

— Şi bine-a făcut, întări Sinjin, abia stăpânindu-şi râsul. Am să-ţi explic când vei fi mai mare.

— Sahar zice că dumnezeul lui Steeley nu-i înţelege pe bărbaţi.

— Poate că Allah vede anumite lucruri din viaţă ceva mai altfel decât Steeley, îşi dădu cu părerea Sinjin, deşi rugăciunile metodiste ale guvernantei îl feriseră de ghearele Satanei timp de cel puţin un deceniu — fapt pentru care îi purta o adâncă recunoştinţă. Ei, şi-acum, hai să vedem ce facem cu armăsarul tău irlandez! schimbă el repede vorba, abordând un subiect mai familiar pentru copil.

Pentru Sinjin, zilele treceau liniştite una după alta, pe măsură ce sezonul londonez oferea o gamă nesfârşită de petreceri şi

distracţii de tot felul. Tânărul refuză să meargă la Almacks, unde ar fi trebuit să se arate galant faţă de o armată de domnişoare sclifosite, venite în oraş pentru prima lor ieşire în societate. Totuşi, îşi îndeplini obligaţiile galante faţă de nenumărate fiice, nepoate şi surori ale prietenilor săi. Se înţelegea de la sine că era permanent solicitat, rămânând cea mai bună partidă pentru fetele de măritat.

De cele mai multe ori, îşi petrecea noaptea în compania Cassandrei, al cărei rafinament într-ale viciului se dovedea pe placul său, ceea ce nu împiedică pe niciunul din ei să-şi caute plăcerile şi în altă parte. Amândoi erau nişte senzuali, atraşi de tot ce-i nou, interesaţi de diversitate şi schimbare.

— Spune-mi şi mie ce naiba ai găsit la Jane Bentwin! îl întrebă Cassandra într-o noapte, plimbându-şi vârful degetului pe pieptul lui.

De fapt era aproape dimineaţă, întrucât balul dat de lady Wentworth durase până la ora trei.

— Dacă-mi spui şi tu cum poţi să-l suporţi pe Willie Chenowith, care — din câte-am auzit — n-are minte nici cât o găină.

— Şi, mă rog, unde-ai auzit tu asta?

— La Sally Stanley, râse el, privind-o pe sub genele lungi şi negre.

— Poate că Sally nu se pricepe să-l facă pe Willie să-şi arate toate farmecele...

Ochii ei albaştri aveau o căutătură insinuantă.

— Tot nu mi-ai explicat cum e cu Jane Bentwin.

— Iubito, ştii bine că un gentleman nu discută astfel de detalii.

— Cândva, ar trebui să-ţi scrii memoriile.

— Nu zău? De ce?

— Pentru distracţia oamenilor de rând.

El îşi plecă uşor pleoapele.

— N-ar fi mai nimerit să las grija asta în seama curtezanelor?

— Adică eu sunt curtezană? întrebă Cassandra, fără urmă de supărare.

Fire practică, înţelegea că epitetele contează prea puţin atunci când ai un titlu şi avere. Chiar şi o regină — oricât de decăzută — rămânea în primul rând regină.

— Câtuşi de puţin. Din câte ştiu eu, eşti soaţa preasupusă a ducelui de Buchan.

— Vai, câtă politeţe, dragule! exclamă Cassandra, întinzându-se să-l sărute. Ei, dacă toată galanteria ta s-ar preschimba în ceva mai concret... se alintă ea.

— N-ai avut parte de destule lucruri concrete în noaptea asta? o necăji Sinjin.

— Iubitule, nu mă mai satur de tine. Hai, fă-mi pe plac.

— Dacă-mi faci şi tu...

— Spune-mi ce vrei.

Auzind ce i se cerea, se cutremură din cap până în picioare.

— Chiar se obişnuieşte aşa ceva în haremuri?

— Uneori, da.

— Ai mai încercat?

— Ce importanţă are? replică el, indiferent.

Înţelegând că, oricum, n-avea de gând să-i spună, Cassandra murmură:

— Nici una...

— Atunci, hai să vedem dacă-ţi place.

21

În timp ce Sinjin se distra de minune în compania unui mare număr de domni şi, mai ales, de doamne din înalta societate, Chelsea îşi petrecea luna aprilie într-o singurătate aproape deplină.

Din cauza senzaţiei permanente de oboseală, renunţă în bună parte la munca sa în grajduri. Cum taică-său îşi făcuse deseori reproşuri c-o lăsase să trudească îngrijind de cai, acceptă absenţa ei cu un sentiment de adâncă uşurare. Poate că devenise, în sfârşit, o domnişoară şi nu mai concepea să se îmbrace şi să se comporte ca un băieţoi. Sau poate că primăvara îi deştepta în suflet porniri romantice, aşa cum se întâmplase cu verişoara ei, Elizabeth. Cine ştie dacă nu cumva prelegerile nesfârşite ale Georginei îşi atinseră scopul.

Indiferent de motiv, contele era încântat că Chelsea se afla în căutare de activităţi mai feminine. Într-o zi trebuia oricum să se mărite şi nici un peţitor n-ar fi considerat creşterea cailor drept o preocupare strict necesară pentru o soţie.

Deşi domnul Fergusson mulţumea cerului că fiica sa se îndeletnicea cu treburi mai uşoare, în realitate, Chelsea îşi petrecea aproape tot timpul dormind. La început încercase să-şi alunge somnolenţa cu ceaiuri tonice, închipuindu-şi că se istovise în pregătirea curselor din luna precedentă. Întăritoarele nu-i îndepărtaseră starea de letargie. De fapt dormea din ce în ce mai mult şi, în plus, începuse să mănânce cât doi.

Ceilalţi aflaseră de boala ei necunoscută într-o dimineaţă de mai, când, neliniştit că Chelsea nu coborâse la micul dejun,

domnul Fergusson intrase în camera ei, unde-o găsise verde la faţă, vomitându-şi şi sufletul în oala de noapte.

— Cred c-am mâncat ceva care nu mi-a priit, îngăimă ea, trântindu-se înapoi pe pat cu o cârpă udă pe frunte.

La căpătâiul ei se aflau domnul Fergusson şi slujnica ce-o îngrijise până atunci.

— Am s-o întreb pe doamna Macaulay, să vedem dacă nu cunoaşte vreun leac, spuse contele cu blândeţe, deşi făcea eforturi surpaomeneşti să-şi ascundă tremurul din glas.

În cămaşa albă de noapte, cu părul blond revărsat pe pernă, Chelsea arăta extraordinar de tânără şi inocentă, iar ochii ei violeţi îi aminteau dureros de soţia sa. Doar el era de vină, îşi spuse, chinuit de remuşcări. Dumnezeu îi era martor că n-avea nici o scuză. Dacă n-ar fi silit-o să se mărite cu episcopul de Hatfield, Chelsea n-ar fi încercat să-şi compromită reputaţia.

Iar acum, altă belea! Şi tatăl nu putea fi decât dezmăţatul de Seth!

Îşi impuse să-şi păstreze calmul, ferindu-se să se gândească la ce era mai rău. Poate că, într-adevăr, avea o indigestie.

Totuşi, un ceas mai târziu, după ce stătuse de vorbă cu servitoarea şi cu doamna Macaulay, orice speranţă i se risipi. Fata nu mai avusese menstruaţie încă de când se aflau la Newmarket.

Singura concluzie, reflectă cu amărăciune contele, rămânea că Sinjin St. John era pe cale să-i devină ginere.

Fergus Fergusson amână discuţia cu fiica sa până spre după-amiază, când ea îşi mai revenise. La prânz mâncase chiar foarte bine, iar din indispoziţia de dimineaţă rămăsese doar o amintire. Se aşezară amândoi pe bancă, în grădina de trandafiri a răposatei doamne Fergusson, sub un soare de mai cald şi binevoitor. Contele deschise subiectul cu mult tact. În jurul lor înfloreau puzderie de trandafiri, al căror parfum ameţitor

plutea purtat de briza ce bătea dinspre golful Clyde. O ambianţă de vis pentru o discuţie din cele mai neplăcute.

— Ţi-e mai bine acum? întrebă blând contele, cercetând-o cu privirea pe Chelsea, care stătea pe o bancă din fier forjat, nespus de gingaşă în rochia albă de vară şi pantofii verzi de mătase.

Chelsea îşi luă ochii de la colinele ce străjuiau valea, aţintindu-i asupra tatălui ei.

— Mă simt minunat, zâmbi fata. Nu-i nevoie să te porţi cu mine de parcă aş fi o invalidă, tată. Te asigur că mi-am revenit.

— Doamna Macaulay spune că, de câteva săptămâni, dormi în fiecare după-amiază.

— Şi ce-i rău în asta, tată? Trebuie să fie vina primăverii.

— Sau... altceva, sugeră el liniştit.

Glasul lui sunase atât de ciudat, încât Chelsea îl privi cu luare-aminte.

— Ce anume?

Contele înghiţi în sec, luptându-se cu nodul din gât şi cu vorbele ce refuzau să-i vină pe buze.

— Crezi că-i posibil să fii însărcinată? întrebă el în cele din urmă.

Ca şi cum ar fi auzit întrebarea, stomacul fetei zvâcni violent, trimiţându-i în tot trupul un nou val de greaţă.

— La asta nu m-am gândit, şopti ea de-abia auzit.

Taică-său se înroşi până în vârful urechilor. Tare şi-ar fi dorit să aibă vreo rudă feminină, apropiată sufleteşte de Chelsea, care să fi susţinut discuţia în locul lui. Dar n-avea nici una şi, la urma urmei, era de datoria lui să-şi asume răspunderea de-a limpezi situaţia în care-şi împinsese fiica, dintr-o pornire de egoism prostesc.

— Doamna Macaulay şi slujnica... mi-au spus că... nu ţi-a mai venit ciclul încă de la Newmarket.

— Nu-s decât şase săptămâni, tată, se grăbi să-l liniştească Chelsea, al cărei obraz se făcuse stacojiu.

Deşi cunoştea tainele reproducerii la cai, nu discutase niciodată cu tatăl ei astfel de detalii. Pentru asemenea subiecte se adresase întotdeauna guvernantei, care-i era a doua mamă.

— Greţurile tale de dimineaţă... şi somnolenţa... şi...

— Tată, te rog! Sunt convinsă că *te înşeli*!

Nu putea fi adevărat! îşi zise ea cu disperare, în timp ce raţiunea aduna şi explica dovezi ale straniei schimbări intervenite în viaţa sa. Pentru cineva care nu mai dormise după-amiaza încă din copilărie, oboseala de acum avea cu siguranţă o cauză. Şi ea se mirase ce repede îi trecuse greaţa de dimineaţă, fiind înlocuită de o foame de lup.

Deşi contele tare ar fi vrut să arunce întreaga vină asupra lui St. John, totuşi era un om corect şi înţelegea că nu putea atribui ducelui toată răspunderea pentru cele întâmplate. Principalul motiv fusese propria sa încăpăţânare. Evident, habar n-avea ce se petrecuse la Oakham şi la York.

În schimb, Chelsea îşi amintea perfect plăcerile trăite cu aceste două fericite ocazii, care nu făceau decât să sporească riscul de-a fi rămas însărcinată, mai ales în săptămâna de la Oakham. Sinjin nu-şi luase măsuri de precauţie — iar ea nici atât, deşi St. John o învăţase secretul bureţilor greceşti. În orice caz, în noaptea aceea, la York, nu avea nici unul.

— Poate te-ai pripit să tragi concluzii, tată! declară ea ridicându-se brusc în picioare, cu spatele ţeapăn. Nu-ţi poţi da seama după numai şase săptămâni.

— Bine, mai aşteptăm încă două, se învoi contele. Dar dacă... nu intervine... nici o schimbare...

Se încruntă, îmbinându-şi sprâncenele negre şi stufoase.

— Atunci va trebui să-l iei de soţ pe St. John.

— Nu! izbucni mânioasă Chelsea. Nu poţi să mă măriţi cu sila! La fel ai încercat să faci şi cu ticălosul de Hatfield.

Începu să umble de colo-colo în culmea furiei, gândindu-se cu groază c-o aşteapta aceeaşi soartă de care se străduise din răsputeri să se ferească. Se opri brusc, înfruntându-şi tatăl.

— În orice caz, St. John nu se va însura cu mine. Nici nu-i trece prin minte să-şi ia nevastă.

— Cred şi eu că nu, din moment ce are deja un moştenitor.

Pe chipul fetei se citea o uimire fără seamăn.

— Are un băiat?

— Mi-am închipuit că ştii. Doar l-a recunoscut oficial.

— Câţi ani are copilul? întrebă Chelsea, ca şi cum ar fi contat faptul că Sinjin avea un fiu, sau chiar mai mulţi — ceea ce nu era exclus.

— Nouă. Lumea vorbeşte şi-acum de scandalul iscat la naşterea sa.

— Cine-i mama?

Trebuia cu orice preţ să afle, deşi ştia că, fiind vorba de Sinjin, avea de înfrutat sute, dacă nu mii de rivale.

— Nimeni n-o cunoaşte. Dar se zice că, în urma incidentului, s-a certat cu tatăl său şi nu şi-au mai vorbit de atunci.

— Cu cine seamănă băiatul?

N-ar fi trebuit să-i pese. S-ar fi cuvenit să-l ignore pe bărbatul care intrase în viaţa ei pentru câteva ceasuri de plăcere, după care o părăsise cu o superbă nepăsare.

— E leit taică-său. St. John îl ţine la Kingsway, în casa mamei sale. Lumea spune că nu vrea să-l dea la Eton ca să-l apere de bârfe şi zvonuri. La Kingsway, în schimb, i-au angajat o armată de servitori.

Totuşi Sinjin nu locuia la Kingsway, reflectă Chelsea, amintindu-şi comentariile lui privind domeniul ducal. Cumva din cauza neînţelegerilor cu tatăl său? Îşi adusese vreodată fiul la Oakham? Dormise puştiul chiar în încăperile pe care le văzuse ea? Oare Sinjin îl înconjura cu tot atâta duioşie şi tandreţe cum procedase şi cu Chelsea?

— Cum îl cheamă?

— Beauclerk St. Jules, după numele baroniei lui Seth.

Chelsea se aşează cu un suspin adânc. I se dezvăluise o nouă faţetă a existenţei lui Sinjin, un alt motiv al lipsei lui de interes pentru căsătorie — pe lângă cele legate de avere şi titlu. N-avea

nevoie să se însoare pentru bani şi nu-i trebuia un titlu obţinut prin căsătorie. Nu umbla nici măcar după moştenitori. Exista deja unul, nemaivorbind de propriul lui frate, care ar fi preluat ducatul în eventualitatea morţii sale.

— Tată... dacă... ăăă... dacă se va adeveri c-am rămas însărcinată, ştii bine că detest ideea de-a lua de soţ un om străin.

Cuvântul „străin" exprima realitatea — deşi nu pe de-a întregul. Fusese alături de Sinjin doar nouă zile.

— St. John nu se va învoi în ruptul capului cu însurătoarea. Lasă-mă să merg la ferma noastră de la graniţă. Nu sunt singura femeie care va naşte un copil din flori. Zău că nu-mi pare rău, tată. Nici nu concep să plec din casa dumitale.

— Nu vreau s-ajungi de râsul lumii. Orice s-ar întâmpla... rămâi fiica mea şi omul ăsta trebuie să te ia de soţie.

— Dar eu nu vreau! Nici acum, nici altă dată! spuse ea cu glas blând, dar categoric. Nu înţelegi că detest căsătoriile de convenienţă? Cum mă poţi sili să-mi leg viaţa de un om pe care abia îl cunosc şi care nici măcar nu mă doreşte de soţie?

În timp ce vorbea, în suflet i se aprinse un licăr de speranţă. Ce şanse avea tatăl ei de a-l forţa pe Sinjin să se însoare? Nici una. Aşadar renunţă să mai continue o discuţie inutilă şi zise:

— Tată, poate nici nu va fi nevoie să iei vreo hotărâre. Cine ştie dacă nu cumva lucrurile se vor aranja de la sine, iar noi vom continua să ducem o viaţă liniştită, ca şi până acum.

— Să te audă Dumnezeu... murmură contele, care deja îşi schiţase în minte planul de a-l lua pe sus pe viitorul mire, în caz că ar fi arătat vreo împotrivire.

Trecură două săptămâni de tensiune şi încordare, în care nimeni nu se putea gândi decât la starea domnişoarei Fergusson. Cu fiecare zi care trecea sporea şi certitudinea că fata era însărcinată. Greţurile de dimineaţă se intensificară, fiind urmate de altele, în cursul după-amiezei. Nu mai exista nici o îndoială.

Chelsea încercase să-şi convingă tatăl că era capabilă să-şi crească singură copilul, pe una din moşiile lor, dar nici un argument nu rezistase în faţa codului onoarei. În cele din urmă, exasperată, ridicase glasul la el:

— Dac-aş fi o slujnică sau o femeie de rând, banii ar reuşi să rezolve tot. Dar eu sunt fiică de conte şi onoarea scoţiană pretinde că trebuie să mă mărit cu cel care m-a necinstit. La dracu' cu onoarea voastră! Aici e în joc viaţa mea!

— Dar eşti cu-adevărat fiică de conte, fetiţo. Asta n-ai cum s-o schimbi. Aşa că ducele se va însura cu tine, pentru că nu vreau ca ruşinea să se abată asupra nepotului meu.

— Gândeşte-te la *mine*, tată! Pentru Dumnezeu, ce fel de căsnicie voi avea?

El tăcu, ştiind că nu exista decât un singur răspuns. Crescuse în spiritul cinstei şi onoarei, care, în tradiţia scoţiană, cereau ca vinovatul să-şi plătească greşelile. Nu putea admite ca fiica sa să trăiască ferită de ochii lumii, crescând un copil din flori, aşa cum n-ar fi conceput să se dezică de credinţa strămoşească.

Discuţia se încheie... şi de data asta. Chelsea încercă să capete sprijinul fraţilor ei, însă Duncan şi Neil erau de partea tatălui. Nici nu voiau să audă ca sora lor să nască un copil în afara căsătoriei, chiar dacă *ea* îl sedusese pe duce la Six-Mile-Bottom. Numai Colin împărtăşea dezgustul fetei la ideea de-a fi măritată cu un străin, şi încă unul care detesta la fel de mult căsătoria.

Mezinul se oferi să fugă împreună cu ea, urmând s-o ajute să crească pruncul. Chelsea era pe punctul de-a accepta propunerea, dar îşi dădu seama că nici unuia dintre ei nu i se va îngădui să rămână pe vreuna din moşii. Chiar de-ar fi reuşit să ajungă tocmai în Highlands, tatăl şi cei doi fraţi mai mari ar fi pornit de îndată în urmărirea lor.

— Mulţumesc, Colin, zâmbi fata. Păstrează-ţi oferta pentru mai târziu, când poate va trebui să fug din casa soţului meu.

— Are cei mai buni cai din Anglia, Chel. E posibil ca, până la urmă, să vă împăcaţi destul de bine, sugeră Colin, cu logica unui puştan, care nu lua în seamă obstacolul sentimentelor.

Nu că n-ar fi simţit nimic pentru ducele cel frumos şi dezmăţat, însă pur şi simplu refuza să se mărite cu de-a sila şi nu concepea să ia de soţ un bărbat care se opunea însăşi ideii de căsătorie şi care ar fi dus în continuare o viaţă de burlac.

— Se zice că ştie să se poarte cu femeile, urmă Colin, îmbujorându-se la gândul că sora lui luase deja cunoştinţă de alesele însuşiri ale ducelui. Zău, Chel, până la urmă poate n-o să fie chiar aşa de rău! Iar dacă-ţi face vreo figură, nu trebuie decât să-mi spui, că vin şi te răpesc din casa lui. Găsim noi o ascunzătoare unde tata să nu mai dea de noi în vecii vecilor.

— Am să-mi iau bijuteriile şi vom fugi amândoi, după toate regulile artei, glumi Chelsea, convinsă că, în realitate, nu va rezista unei asemenea escapade, nici acum şi nici cu un copil în braţe.

Ştia că, dacă ducele s-ar fi purtat urât cu ea, contele ar fi luat-o înapoi, acasă. Până şi în îndepărtatul Ayrshire ajunseseră destule zvonuri despre scandaloasele purtări ale unor nobili, pentru ca domnul Fergusson să înţeleagă că mariajele nefericite aveau şi ele o limită.

Într-o dimineaţă, către sfârşitul celor două săptămâni de aşteptare, Colin fu trimis în nord, cu un mesaj adresat clanului Fergusson. Între timp, contele de Dumfries şi cei doi fii mai mari porniră către Londra. Chelsea nu-şi dădu seama că rămăsese singură, numai cu guvernanta şi slujitorii, decât în clipa când coborî la micul dejun.

— Va să zică au plecat... murmură ea resemnată către doamna Macaulay, care o întâmpină în odaia pustie.

— Da, fetiţo, s-au dus să-ţi aducă mirele.

— Sper să-l aducă viu şi nevătămat, replică gânditoare Chelsea, bănuind împotrivirea îndârjită a lui Sinjin.

— O să-i rămână destulă putere să rostească jurământul... De asta are grijă taică-tău. Acu', spune ce vrei să mănânci. Tre' să prinzi puteri pentru zilele care urmează.

— O să mă urască... şopti Chelsea, albă ca varul la faţă.

Îndreptându-se spre masa de lângă fereastră, se aşează, cu aerul unui condamnat la moarte. Doamna Macaulay se abţinu de la orice comentariu. Martoră a discuţiilor aprinse din ultimele două săptămâni, nu se îndoia că Chelsea avea dreptate.

— Ai să vezi că se va răzgândi, fetiţo. Numai să te cunoască mai bine... o linişti guvernanta.

— Nu-i adevărat... gemu Chelsea, simţindu-se neputincioasă în faţa sorţii. Asta nu se va întâmpla niciodată...

22

Sezonul era în toi şi, dând ascultare rugăminţii adresate de vechea sa prietenă, Cassandra, Sinjin acceptă să joace alături de ea rolul de gazdă la primul bal al nepoatei ducesei, Lavinia Wroxley.

Ducele de Buchan prefera pescuitul de somoni oricăror baluri de intrare în societate. Ca atare, de peste trei decenii nu onorase cu prezenţa sa nici o astfel de festivitate.

— Asta s-a petrecut înainte de-a te naşte tu, iubitule! remarcă amuzată Cassandra, ca răspuns la întrebarea lui Sinjin privind indulgenţa soţului ei faţă de faptul că alţi bărbaţi îi uzurpau rolul de gazdă.

În timp ce legătura ducesei cu Sinjin era de notorietate publică în înalta societate londoneză, totuşi, ca să-l aibă alături pe St. John atunci când îşi întâmpina oaspeţii, îi trebuia măcar încuviinţarea de circumstanţă a soţului ei. Ducele de Buchan îşi dăduse acordul cu dragă inimă, făgăduind o cantitate uriaşă de somon pentru masa festivă.

— Nu-i un om egoist, îi mărturisi Cassandra sigură pe ea, lăsând să-i lunece rochia pe covorul dormitorului.

— Cât tact din partea lui, răspunse Sinjin, căruia îi picase grozav vestea despre absenţa şi, în special, generoziatatea ducelui de Buchan.

— Asta n-are de-a face atât cu tactul, cât cu vârsta, scumpule! îl corectă Cassandra, aşezându-se la picioarele patului şi începând să-şi scoată agrafele din păr.

— Şi totuşi, trebuie să recunoşti că-ţi tolerează mai mult decât ar face-o oricare alt bărbat, zise Sinjin, tolănit comod pe pat.

— Lucru pentru care e răsplătit cu mărinimie... completă ducesa cu subînţeles.

— Aha!... exclamă Sinjin. Cu toate acestea, eu cred c-ar fi cazul să-l felicităm pentru neobişnuitul său altruism.

Glasurile lor răsunau în încăperea parfumată. Erau doi vechi amanţi, stând de vorbă prietenește.

— M-ai înţeles greşit, iubitul meu Sinjin. În realitate, e persoana cea mai egoistă pe care o cunosc.

— Aha... exclamă el din nou, de astă-dată pricepând ce voia să spună ducesa. Ce-i place cel mai mult?

Ea îşi scutură părul negru şi despletit — pe care nu şi-l pudra, pentru că aşa o prefera Sinjin — şi zâmbi.

— N-ar trebui să-ţi vorbesc despre asta.

— E cam târziu să mai ai scrupule, iubito. Spune-mi, m-ai făcut curios.

— Tu, curios în probleme de sex? *Tu*?

— Mă întrebam, murmură el, uşor amuzat, ce preţ ai plătit ca să mă poţi avea alături la Buchan House.

Ea şovăi o fracţiune de secundă.

— Vreau să-mi juri că nu vei spune nimănui ce-ai s-auzi de la mine.

Sinjin încuviinţă din cap, apoi surâse larg.

— Mor de curiozitate să aflu!

— Buchan are un valet tânăr, începu să povestească ducesa, urcându-se în pat şi întorcându-i zâmbetul.

— Sună promiţător! comentă St. John, care bănuia urmarea, dar dorea s-asculte versiunea ei.

— Ei bine, slujitorul acesta şi cu mine dăm un anumit gen de reprezentaţii în faţa lui Buchan.

— Iar el stă şi se uită?

— Evident!

— Mai aveţi şi alţi spectatori?

— Sinjin!

St. John îşi imagină că răspunsul nu putea fi decât afirmativ. Sau poate că priveau şi alţii, însă fără ştirea ducesei.

— Cum îl cheamă pe norocosul valet?

Ea ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc.

— Dar el te place? râse tânărul.

Cassandra se întinse alături de St. John, proptindu-se într-un cot, şi începu să-şi plimbe degetul pe bărbia lui, umbrită de ţepii bărbii nerase de dimineaţă.

— Aşa se pare, răspunse ea pe un ton glumeţ.

El îşi puse mâna pe mâna femeii, strângând-o cu blândeţe într-a lui.

— Eu n-am fost niciodată valet, murmură zâmbind. Ia spune, eşti pretenţioasă ca amantă?

— Sinjin, eşti un neruşinat fără pereche! îl dojeni în glumă Cassandra, încercând să-şi retragă degetele.

— Bănuiesc că nu m-arăt destul de supus şi ascultător, urmă tânărul privind-o vesel, fără să-i dea drumul la mână.

— Încrezutule, tu nu cunoşti nici măcar sensul acestor cuvinte.

Sinjin bănuia că valetul lui Buchan fusese ales în funcţie de însuşirile sale fizice, iar un bărbat — fie el stăpân sau servitor — ştie întotdeauna de ce este în stare.

— Îmi închipui că nici valetul tău, nu-i aşa?

Era prima oară când o vedea pe Cassandra râzând.

— Povesteşte-mi ce-ţi spune atunci când...

— Nu ştiu, Sinjin...

Dar tânărul observă că sfârcurile sânilor ei se întăriseră şi o uşoară roşeaţă începea să-i coloreze pielea.

— Hai... murmură el, ducându-i degetele la buze. Povesteşte-mi şi-am să văd ce pot face pentru tine...

În cele din urmă, Sinjin dovedi că nu era cu nimic mai prejos decât valetul cel supradotat al ducelui de Buchan. Cassandra se arătă în culmea încântării. Ceva mai târziu, chiar înainte să adoarmă, îi şopti cu glas somnoros:

— Eşti un nemernic adorabil...

Aflat pe punctul să aţipească, Sinjin răspunse alene:

— Iar tu eşti cea mai dulce târfă pe care o cunosc...

Două nopţi mai târziu, St. John stătea în capul scărilor de la Buchan House, alături de Cassandra. Lângă ei se găseau nepoata ducesei, Lavinia, şi părinţii ei: tatăl, baronet de provincie, şi mama, o femeie cârcotaşă şi veşnic nemulţumită.

Lady Wroxley, care nu privea cu ochi buni legăturile vinovate din înalta societate, făcuse totuşi o excepţie cu Sinjin, tolerându-i rolul jucat în petrecerea de familie. Întrucât Cassandra era binefăcătoarea graţie căreia tânăra Lavinia urma să-şi facă intrarea în societate, dezaprobarea ei se limita la replici seci şi priviri tăioase aruncate în direcţia infamului duce de Seth.

Chiar şi în eleganta şi depravata lume bună londoneză, prezenţa lui Sinjin alături de Cassandra era interpretată ca o sfidare nemaiîntâlnită.

Toţi se vedeau siliţi să admită că St. John era lipsit de ruşine, dacă nu de-a dreptul impertinent.

Cu cât tupeu privea în jur, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

„La fel de neobrăzat ca şi Cassandra" — cleveteau invitaţii.

Cu toţii veniseră să contemple imaginea sfidătoare a cuplului Sinjin-Cassandra, care jucau în public, pentru o noapte, rolul de soţ şi soţie..

Primul bal al Laviniei Wroxley promitea să fie cel mai grozav cancan al sezonului.

— Nu mi-aş fi închipuit în ruptul capului să-l văd pe Sfânt domesticit, comentă sarcastic unul dintre prietenii lui Sinjin, în clipa când ducele de Seth trecu pe lângă el.

St. John se înclină cu o politeţe desăvârşită.

— Cassandra a fost nespus de convingătoare, explică tânărul, surâzând amabil.

— Faci pe gentlemanul, Sinjin? gânguri insinuant una dintre femeile aproapiate ducelui, făcând o plecăciune în faţa celor două gazde.

— Mă străduiesc, râse St. John.

— George pleacă la Kent pentru o săptămână, urmă femeia, fără fereală.

Cassandra întoarse capul, încruntându-se.

— Zău, Caroline, crezi c-ai găsit momentul cel mai potrivit?

— Ai cunoscut-o pe domnişoara Lavinia, Caro? interveni cu tact Sinjin. E o fată încântătoare.

Caroline Danford zăbovi câteva clipe cu ochii ţintă la Sinjin.

— Sunt convinsă. Nu uita...

Şi, bătându-l uşor cu evantaiul pe obraz, se îndepărtă, pierzându-se printre ceilalţi oaspeţi.

— Dumnezeule, Sinjin! şuieră Cassandra, continuând să surâdă către invitaţi. Dar ştii că are tupeu! Nu-ţi putea trimite un bilet mâine dimineaţă?

Lady Wroxley fierbea de mânie. Seth era viciul în persoană; iată că femeile îi făceau propuneri de la obraz. Dacă ducesa de Buchan n-ar fi cheltuit o avere cu Lavinia, tare i-ar mai fi plăcut să-i zică vreo două lui Sinjin, ca să priceapă că mai sunt şi oameni cinstiţi pe lume. Deodată, însă, deschise ochii mari, rămânând cu gura căscată. Într-o clipă, îl iertă pe St. John de toate păcatele: îl recunoscuse pe bărbatul care-şi croia drum prin mulţime, ca să-l salute pe ducele de Seth.

— Bună seara, Sinjin! zise tânărul îmbrăcat după ultima modă. Se pare c-ai adunat aici toată lumea bună din oraş.

— Bun venit, Prinny! răspunse vesel ducele, adresându-se tânărului prinţ de Wales — tovarăşul său de chefuri. Acum că eşti cu noi, sunt convins că va fi un bal pe cinste.

— Unde-i puştoaica pe care vrei s-o scoţi în lume? întrebă prinţul, cercetând cu privirea grupul aflat în capul scărilor.

— Să ştii că nu-i puştoaică.

Prinny întoarse capul, înţelegându-se din ochi cu Sinjin.

— Cassandra — zise el zâmbind şi făcând o plecăciune — în astă-seară şi tu arăţi de optsprezece ani. Cum de ai o nepoată aşa de mare?

Înţelegând deosebita cinste ce i se făcea Laviniei la primul său bal, lady Wroxley se înclină adânc în faţa viitorului rege. Cu ochii la ceas, Sinjin murmură către Cassandra:

— Oare mai durează mult?

Mult mai târziu, după nesfârşite ore de conversaţii fade, după golirea unui număr impresionant de sticle de şampanie, după nenumărate dansuri, mâncare şi jocuri de cărţi, Sinjin şi Cassandra se întoarseră în dormitor.

— M-am distrat pe cinste! glumi tânărul, trântindu-se pe patul Cassandrei.

Îşi conduseseră la plecare ultimii oaspeţi, iar soarele tocmai apăruse de după zidul grădinii, scăldând faţada casei într-o lumină trandafirie[VI].

— Balul a fost *un succes*! remarcă ducesa, conştientă că amândoi foloseau în mod ironic cuvintele cele mai la modă în înalta societate. Se pare că tânărul Tremaine şi George Cecil au făcut o pasiune pentru Lavinia[VII].

— Va să zică, am reuşit, replică sec Sinjin, scoţându-şi pantofii cu catarame încrustate cu diamante şi începând să-şi descheie haina gălbuie de satin. Ori Tremaine, ori Cecil vor

ajunge fermecaţi pe viaţă de... — scuză-mi impoliteţea — neroada aia de Lavinia. Iar ceea ce-i mai rău, râse el, înălţându-şi sprâncenele negre, e c-o vor avea ca soacră pe lady Wroxley.

— Taci din gură, Sinjin! îl dojeni în glumă Cassandra. Eu n-am făcut decât să-mi îndeplinesc obligaţiile de familie...

— Puţin ţi-a păsat de George sau Tremaine.

— Bineînţeles, iubitule, dacă ei au fost atât de...

— Proşti?

— Mă gândeam la un cuvând mai blând: fraieri...

— Nu cumva te ocupi cu „pescuitul" de gineri? mormăi Sinjin, săgetat de un fior.

De-a lungul anilor, reuşise să scape din nenumărate capcane întinse de mamele cu fete de măritat şi experienţa îl făcuse cinic, îndrăzneţ şi ranchiunos.

— Nu-i cazul să te superi, dragule! îl linişti Cassandra.

Obişnuită să-i ghicească stările de spirit, ducesa se mândrea cu performanţa de a-l fi păstrat atâţia ani, tocmai pentru că nu-i forţase niciodată mâna. La primul semn de constrângere sau obligaţie, St. John obişnuia să se facă nevăzut.

— Poţi să-i pui în gardă pe Tremaine şi Cecil, dacă asta îţi linişteşte conştiinţa. Cu zestrea pe care i-am oferit-o, Lavinia îşi va găsi cu siguranţă un soţ. Nu trebuie neapărat să se mărite cu unul din cei doi, dacă lucrul nu ţi-e pe plac, zâmbi ducesa.

Terminând de dezlegat şnurul rochiei de muselină, o lăsă să alunece la podea, cu un foşnet uşor.

— Ai un mod de exprimare absolut irezistibil, Cassandra... murmură Sinjin.

Ea rămăsese în mijlocul covorului, îmbrăcată într-o cămaşă din mătase, transparentă ca un abur. Sinjin nu mai întâlnise o femeie cu sânii atât de mari, care să nu poarte corset.

— Ia mai dă-i dracului pe Cecil şi Tremaine, râse ducele. Vino-ncoace!

În clipa când Cassandra şi Sinjin adormiră satisfăcuţi, soarele se înălţase mult deasupra zidului grădinii.

Se treziră în razele toride ale după-amiezii, datorită zvonului de glasuri răsunând chiar sub fereastră.

O uşă se trânti cu zgomot — închizându-se sau deschizându-se, nu-şi dădură prea bine seama. Deşi încă mahmur, Sinjin prinse totuşi câteva cuvinte rostite în scoţiană. O clipă mai târziu, gălăgia se potoli şi după-amiaza de primăvară redeveni calmă şi liniştită.

Cassandra se întoarse pe partea cealaltă, trimiţându-i din vârful degetelor o sărutare. El murmură ceva de neînţeles şi adormi la loc.

După numai câteva clipe se trezi din nou. Glasurile răzbăteau de undeva, de-aproape, deşi încă nu reuşea să desluşească vreun cuvânt. Se ridică într-un cot, apoi se sprijini pe amândouă şi, aruncând o privire spre Cassandra, care dormea adânc, îşi aţinti ochii către uşă.

Pe coridor se auziră paşi grei şi apăsaţi, apropiindu-se de dormitorul unde se aflau ei... Apoi zăngănitul inconfundabil al unei spade scoase din teacă. Nu una, ci mai multe!

Într-o fracţiune de secundă, sări din pat. De-abia îşi încheiase pantalonii, când uşa se izbi de perete.

În prag stătea contele de Dumfries, însoţit de cei doi fii ai lui, toţi înarmaţi cu săbii, pumnale şi pistoale.

Chiar de-ar fi avut şi el o armă — dar n-avea! — ar fi fost o nebunie să-i înfrunte.

— Am venit după tine! tună Fergus Fergusson, făcând-o pe Cassandra să sară ca arsă.

— Pot să ştiu şi eu de ce? întrebă Sinjin, furios la culme.

— Dacă vrei, n-ai decât să te îmbraci! se răsti contele, care, din cauza mâniei, vorbea cu un pronunţat accent scoţian. Altfel te luăm pe sus, în fundul gol. Mie mi-e indiferent.

Sinjin nu răspunse. Totuşi, prefera să-şi încalţe măcar pantofii. Deşi habar n-avea unde urma să meargă, ghici pe chipul contelui că incidentul se lega într-un fel de Chelsea.

— Pot să te-ajut cu ceva? se oferi Cassandra, ridicându-se în capul oaselor, cu cearşaful adunat în jurul trupului.

Începea să înţeleagă ce se petrece. Un tată însoţit de fii săi, toţi înarmaţi şi mânioşi nevoie-mare, veniţi să-l ia pe Sinjin, asta nu putea însemna decât că ducele ademenise vreo fecioară. Pe Duncan îl ştia din vedere. Dar cine să fi fost fata?

— Anunţă-l pe Senecca! răspunse încordat Sinjin, vârându-şi braţul în mâneca hainei. Şi pe Sahar, adăugă el peste umăr.

— Spune-le că St. John e plecat în voiaj de nuntă şi că nu se va întoarce prea curând, mârâi contele.

La auzul cuvântului „nuntă", Sinjin se răsuci fulgerător, încremenind locului, cu haina îmbrăcată numai pe jumătate.

— Sunteţi nebuni! şuieră el pe un ton atât de tăios încât, cu toată zăpuşeala, Cassandra simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Aici ai nimerit-o bine, St. John! replică Fergus Fergusson. Suntem nebuni de legat. Acum, fă bine şi ia-ţi rămas bun de la lady Buchan, pentru că nu mai ai ce căuta în patul ei.

— Ce nostim! comentă încet Cassandra.

În tăcerea care se aşternuse, vorbele ei ajunseseră până la urechea contelui, care încruntă din sprâncene.

— Pentru aşa-zisa lume bună londoneză s-ar putea să fie nostim, *my lady*. Dar cum e-n joc onoarea Fergussonilor, te sfătuiesc să-ţi găseşti alt armăsar.

Cassandra nici nu îşi putea imagina măcar că cineva ar putea să-l aducă pe duce pe calea cea bună — indiferent de mijloace — însă tonul pe care-i vorbise contele o opri să-şi exprime părerea cu glas tare.

— Ţi-ai pierdut minţile, Dumfries! Cum îndrăzneşti să vii aici? protestă Sinjin, îmbrăcat sumar şi roşu la faţă de mânie. Doar nu-ţi închipui că mă vei sili să mă însor.

— Chiar de-ar fi să mori şi tot te-nsori, băiete! mârâi contele, cu o privire cruntă, ţinând pistolul îndreptat spre pieptul ducelui de Seth. Legaţi-l! porunci apoi fiilor săi.

— La dracu', astea-s metode de Evul Mediu! se împotrivi Sinjin, văzând că Duncan şi Neil se apropiau de el.

O clipă se întrebă cât de mult aflaseră Fergussonii. Oare Chelsea mărturisise chiar tot? Ştiau de Oakham şi de noaptea petrecută la York? La drept vorbind, nici nu putea nega c-ar fi încercat să seducă fata. Dar chiar însurătoarea? Dumnezeule!

— Aşa o fi, replică Duncan cu o expresie de nepătruns, dar Chelsea este sora mea.

Argument imbatabil. Onoarea familiei pretinde să se facă dreptate.

Dar fiecare parte avea dreptate în felul ei, cugetă Sinjin când Neil îşi desprinse de la cingătoare un colac de frânghie. Afurisit să fie dacă se va lăsa târât de ei ca un miel dus la tăiere. Pumnul strâns ţâşni înainte, pocnindu-l pe Neil peste mutra uluită. În clipa următoare, cu puteri sporite, Sinjin îl mătură pe Duncan din calea sa, azvârlindu-l cât colo, pe covorul înflorat din dormitorul Cassandrei şi, din doi paşi, ajunse la fereastră. N-aveau decât să reia discuţia despre onoarea contelui de Dumfries în circumstanţe mai avantajoase pentru el, nu acum, când trebuia să înfrunte cu mâinile goale trei zdrahoni înarmaţi până în dinţi.

Un glonte îi ţiui pe la ureche chiar în momentul când sări pe pervaz. Pe când voia să-şi facă vânt în grădină, vorbele contelui îi îngheţară sângele în vine.

— Următorul va fi pentru amanta ta.

Dintr-un salt ar fi fost liber. O fracţiune de secundă şovăi dacă să fugă sau nu, intimidat de ameninţarea contelui. Era limpede că nu avea de ales. Nici nu concepea să rişte viaţa Cassandrei.

Se aşeză pe pervaz, cu ochii la ducesă, care-şi pierduse sângele rece, acum când viaţa ei depindea de hotărârea lui Sinjin.

— Înţeleg că grija pentru femei nu se extinde decât asupra familiei voastre... zise ducele cu glas tărăgănat.

— Să zicem că există unele priorităţi, replică domnul Fergusson, răspunzându-i la grosolănie. Prezenţa ta la altar e mai importantă decât sănătatea ducesei.

— Se pare că galanteria se plăteşte...

— Să nu zici că nu ştiai atunci când te-ai culcat cu fiică-mea!

Fiică-sa! Cine mai era şi asta? Acum că se găsea în afară de orice primejdie, Cassandra încerca să descopere persoana în chestiune, trecând în revistă toate tinerele domnişoare venite din nord. Cum de nu auzise de fata contelui de Dumfries? Mare figură şi Sinjin! Descoperise o domnişoară pe care n-o mai cunoştea nimeni. Totuşi, în sinea ei îi plângea de milă lui St. John: cu Dumfries nu era de glumit. Deşi duelul continua să rămână un mijloc de-a apăra onoarea rănită a unui bărbat, lui Sinjin nu i se dădea nici o şansă de-a lupta cu arma în mână. Dimpotrivă, urma să fie târât în faţa altarului ca un om de rând.

— Tânăra domnişoară n-a pomenit niciodată care-i preţul, declară cu insolenţă Sinjin.

În mod ciudat, se simţea încă legat prin jurământ să nu destăinuie secretul celor cincizeci de mii de lire.

— Avem destulă vreme să discutăm detaliile în drum spre casă.

— Chiar credeţi că veţi reuşi ce v-aţi pus în gând să faceţi?

— Ştii bine că da. Priveşte afară, pe fereastră. Oricum n-ai fi ajuns departe.

Sinjin întoarse capul. Aleea şi grădina, până mai adineauri pustii, cu excepţia bondarilor bâzâind în jurul florilor, erau acum pline de scoţieni, îmbrăcaţi în kilt-ul verde cu albastru al clanului Fergusson. Toţi purtau arme şi păzeau uşa de la intrare şi poarta principală.

— Aşadar n-ai fi ucis-o pe Cassandra... murmură Sinjin, întorcându-se către atacatori.

— Probabil că nu, răspunse contele, pe un ton la fel de ambiguu ca şi vorbele. Dar nu cumva să-ţi închipui că politeţea asta se va extinde şi asupra ta — se grăbi el să adauge — pentru că nu voi şovăi să te împuşc. De fapt, abia mă stăpânesc să n-o fac.

— Ca să-ţi lipseşti fiica de soţul pe care l-ai vânat cu-atâta înverşunare? îl înfruntă Sinjin.

— N-am zis că vreau să te omor!

Brusc, St. John înţelese că inevitabilul se produsese, ca şi cum o uşă s-ar fi închis chiar în faţa sa. Privi din nou pe fereastră, numărând în gând până la douăzeci şi cinci. Erau destui ca să-şi impună punctul de vedere. Se afla prins în cursă, fără putinţă de scăpare.

— Dar dacă viitoarea mireasă va regreta amarnic alegerea pe care aţi făcut-o? întrebă Sinjin, pironindu-şi ochii albaştri asupra contelui. La asta v-aţi gândit?

— Tot timpul, îl asigură Fergus Fergusson, susţinându-i privirea. Şi-acum, legaţi-l!

23

Cassandra trimise după Senecca de îndată ce ultimul scoţian părăsi grădina, dar cu mult după plecarea lui Sinjin — ceea ce dădea un avans considerabil Fergussonilor.

Ducesa îl întâmpină pe Senecca în holul de la intrare, vădit îngrijorată de soarta amantului ei. Conducându-l în bibliotecă, îl invită să ia loc, apoi îl puse la curent cu evenimentele.

— Contele de Dumfries e cel ce l-a răpit? întrebă tânărul, trântindu-se pe un vechi jilţ stil Jacob.

— El. Sunt absolut sigură, pentru că-l cunosc pe Duncan, răspunse Cassandra.

Umbla de colo-colo, nereuşind să-şi revină din iritare, după ce fusese ţinută captivă timp de şase ore de către scoţieni, care nu-şi părăsiseră o clipă atitudinea politicoasă, dar rece. Pentru o femeie amatoare de conversaţii de salon, acele ceasuri nesfârşite de tăcere fuseseră o adevărată corvoadă.

— Crezi c-au pornit spre nord?

Deşi părea calm, Senecca punea întrebări scurte şi precise, intenţionând să plece din Londra în mai puţin de-o oră.

— Dumfries aşa a spus, prin urmare, bănuiesc că s-au îndreptat spre domeniul lui din Ayrshire.

— Un grup atât de numeros va atrage cu siguranţă atenţia. Nu va fi greu să le dăm de urmă.

— Dar au plecat de şase ceasuri...

— Pornim şi noi numaidecât. Sahar tocmai pregăteşte oamenii.

— Vei avea nevoie de o suită mult mai mare dacă vrei să înfrunți clanul lui Dumfries. Contele ține morțiș să-și mărite fata cu Sinjin. Și încă foarte repede.

— Îi iau cu mine pe beduini, o înștiință Senecca. Sunt luptători de temut.

Zâmbi încrezător, precum îi era felul. Întotdeauna părea convins că era în stare să învingă orice obstacol.

— Pe urmă, poate că ceremonia nu va avea loc chiar în clipa sosirii la Ayrshire.

— Dacă-i iei cu tine pe cuțitarii ăia, Sinjin are șanse să-și recapete libertatea, dar mă tem că va fi prea târziu. Mireasa are tot timpul să se pregătească de nuntă, iar Dumfries știa că va fi urmărit, altfel nu și-ar fi lăsat oamenii să te păzească, împiedicându-te să-mi dai de știre mai devreme. Am o bănuială că-l vor duce pe Sinjin direct la altar.

Senecca ridică din umeri, cunoscând poziția de neclintit a prietenului său în privința însurătorii.

— Chiar și-așa, poate oricând să divorțeze.

— Dacă fata lui Dumfries e cine știe ce fecioară virtuoasă, nici tribunalele, nici Parlamentul nu vor acorda divorțul. În caz că fata e cinstită, Sinjin nu va avea nici un motiv să... Derby a pierdut un astfel de proces, fiind el însuși acuzat de infidelitate[VIII].

Apropiindu-se de fereastră, Cassandra începu să se joace cu ciucurii de mătase ai draperiilor, furioasă la culme din cauza pățaniei lui Sinjin.

— Mă tem că, de data asta, i s-a cam înfundat.

— Și presimțea că va da de bucluc! Doamne, că prost a fost!

Cassandra se opri în loc.

— Prin urmare, fata lui Dumfries e chiar așa frumoasă?

Senecca nu răspunse, ghicind în glasul ei o undă de gelozie. Cassandra era una din frumusețile recunoscute ale capitalei: de tip exotic, brună și seducătoare.

— E altfel decât îți închipui, spuse el cu blândețe.

— Cred şi eu că-i altfel, de vreme ce l-a făcut pe Sinjin să umble-n patru labe după ea.

— Îi plac la nebunie caii, explică Senecca folosind acelaşi argument găsit de St. John atunci când încercase să ocolească subiectul.

— Asta ce dracu' mai înseamnă? exclamă Cassandra, ridicând din sprâncene. Te referi la un nou fel de perversiune?

Senecca clătină din cap, schiţând o umbră de surâs.

— Mă îndoiesc. Pur şi simplu ţi-am reprodus comentariul lui Sinjin. Dar mai bine să-l întrebi pe el.

— N-ai grijă, am s-o fac de cum se întoarce în oraş, împreună cu tânăra mireasă, bineînţeles, replică ducesa, cu un zâmbet lipsit de veselie.

Senecca şi Sahar porniră imediat la drum, însoţiţi de câţiva slujitori. Intenţionau să dea de urma lui Sinjin, sperând că unica şansă de a-l scăpa din mâinile răpitorilor era atacul prin surprindere, nicidecum înfruntarea faţă-n faţă. În orice caz, nici măcar ducii nu mai obişnuiau să-şi ţină pe lângă casă oameni înarmaţi, astfel încât nu fusese uşor să adune luptători într-un timp atât de scurt — deşi Sinjin avea avantajul de a-şi fi adus slujitori berberi. Făcând parte din triburile de războinici ai deşertului, beduinii învăţau de mici copii cele două îndeletniciri de bază ale unui bărbat: călăria şi lupta.

Sistemul clanurilor scoţiene, deşi teoretic abandonat cu patruzeci de ani în urmă, după Culloden, continua să menţină intacte obligaţiile de familie. În calitate de conducător, contele de Dumfries beneficia de supunerea necondiţionată a întregului clan, care reprezenta o armată redutabilă.

Dimensiunile trupei Fergussonilor o împiedicau să treacă neobservată, astfel încât traseul lor putea fi reconstituit începând din clipa când părăsiseră reşedinţa Cassandrei. Scoţienii galopaseră cu sârg, fără să-i preocupe ideea de a-şi ascunde

urmele. Deşi călăreau pe cei mai buni cai din herghelie, Senecca şi Sahar aveau o întârziere de mai multe ore.

Senecca ştia că Fergus Fergusson dispunea şi el de cai iuţi şi rezistenţi, aşadar şansele de a-l ajunge din urmă erau limitate. Nici unii, nici alţii nu se opriseră să doarmă sau să se odihnească. Fergussonii schimbaseră caii la staţiile de poştă aflate în drumul lor spre nord. Senecca şi Sahar luaseră armăsari berberi din herghelia lui Sinjin, vestiţi prin viteza şi rezistenţa lor, consideraţi drept cei mai buni din lume, în stare să galopeze zile întregi fără să obosească. Crescuţi în pustiu, caii *chareb-er-rehh*, sau „cei ce înghit pământul", aveau o conformaţie solidă, suflu puternic şi puterea de-a parcurge trei sute douăzeci de mile în douăzeci şi patru de ore[IX]. Călare pe aceşti vajnici armăsari din rasa Haymour, oamenii lui Sinjin trăgeau nădejde să ajungă din urmă răpitorii, întrucât caii englezeşti nu aveau rezistenţă.

Fiecare dintre oamenii lui Sinjin, fie el din Africa de Nord sau din America de Nord, trăia o bucurie fără seamăn la gândul că porniseră să-şi salveze prietenul. Crescuţi într-un climat auster, căraseră cu ei suficient orz ca să-şi hrănească armăsarii, mult mai puţine merinde pentru ei înşişi, şi, în primul rând, săbii, pistoale şi puşti. Nu aveau nici un motiv să se oprească din drum.

Goniră către nord — un grup de călăreţi înveşmântaţi în negru, călare pe murgi zvelţi cu picioare lungi, ochi negri şi nările în vânt. În fruntea lor se afla un indian în vestă de piele, împodobită cu franjuri şi mărgele, atrăgând privirile uimite ale sătenilor şi orăşenilor întâlniţi pe drumul către nord.

Sahar galopa nebuneşte, impunând grupului un ritm diavolesc.

Între timp, Sinjin, cu mâinile legate în faţă, călărea către nord înconjurat de Fergussoni. Nu se opriseră din drum decât atât cât să-şi schimbe caii la staţiile de poştă. Caii odihniţi erau

întotdeauna aduşi la o oarecare distanţă de localităţile prin care treceau.

Având în vedere escorta numeroasă, nimeni n-ar fi îndrăznit să sară să-l scape, însă, oricum, răpitorii doreau să evite privirile curioase, precum şi situaţii în care ar fi fost siliţi să-şi împuşte prizonierul, în caz că acesta ar fi strigat după ajutor. Bineînţeles, Sinjin nu se gândea decât cum să-şi recapte libertatea. Nici prin minte nu-i trecea să accepte însurătoarea fără să crâcnească. Acum, când nu mai era în joc viaţa Cassandrei, nu existau riscuri decât pentru el. Cunoscând drumul pe care porniseră, rămânea cu ochii în patru, gata să profite de primul prilej pentru a fugi. La căderea nopţii ajunseră la un pod, îngustat din cauza reparaţiilor, astfel încât nu puteau trece decât doi călăreţi odată. De-o parte şi de alta numai pădure, cât vedeai cu ochii. Îşi roti nerăbdător privirea de jur-împrejur, căutând un ascunziş potrivit. După ce trei perechi de scoţieni trecuseră podul, sosi rândul lui să treacă, însoţit de un singur călăreţ. Dădu pinteni calului, numărând bocăniturile de copite pe scândurile podului ca fiind ultimii paşi ce-l mai despărţeau de mult-dorita libertate. De cum ajunseră din nou în drum, ţâşni ca o săgeată înainte, aplecându-şi capul, ca să se ferească de copacii de pe margine. Se năpusti în deşiş, câştigând deja un avans de douăzeci-treizeci de metri în linie dreaptă, înainte ca scoţienii să apuce să se dezmeticească.

— Opriţi-l! urlă contele de Dumfries, încă aflat pe malul celălalt al râului.

Îşi smulse cu disperare pistolul de la oblânc, ochind cu luare-aminte.

Sinjin îşi urmă goana nebună prin pădure, înfingându-şi pintenii în coastele calului. Crengile îi biciuiau obrazul, dar el continua să se afunde în desiş, ca un berbec furios.

Scoţienii trăgeau cu pistoalele fără prea mari speranţe de a nimeri la o asemenea viteză. Treizeci de metri distanţă prin hăţişul pădurii ofereau protecţie suficientă.

Sinjin observă că, în faţa lui, pădurea începea să se răărească. Printre copaci risca enorm să fie azvârlit de pe cal. După încă vreo cincizeci de metri zări ici-colo petice de cer albastru. Pe teren deschis putea goni mult mai repede. Ieşi din desiş într-un galop nebun, aruncând o privire grăbită asupra peisajului: în stânga râul, în faţă câmpul nedesţelenit, iar spre dreapta turla unei biserici săteşti.

Întorcându-şi calul, porni în viteză către dreapta, mulţumind cerului că Fergussonii aveau cai atât de buni. Dacă reuşea să ajungă în sat înaintea urmăritorilor, ar fi intrat în biserică — sau, dat fiind respectul contelui pentru un lăcaş religios, poate că era mai bine să-şi încerce norocul la cea mai apropiată crâşmă, unde avea şanse să facă rost şi de-o muschetă.

Scoţienii ţâşniră din hăţişul pădurii, scoţând strigăte de hăitaşi. Câteva clipe mai târziu, asupra lui Sinjin se revărsă o adevărată ploaie de gloanţe. Pe teren deschis era o ţintă perfectă. Aplecându-se peste grumazul calului, încercă să aprecieze cam cât îi mai rămânea până să ajungă în sat. Cel mult un sfert de milă şi ar fi fost în siguranţă. După încă vreo cincizeci de metri se întrebă dacă va avea norocul să-l găsească acasă pe şerif. Metoda scoţienilor de-a pune mâna pe un ginere era inacceptabilă într-o lume civilizată.

Încă puţin...

Şi mai puţin...

Doar două sute de metri...

Aproape că ajunsese la tufele ce mărgineau drumul spre sat când un glonţ tras de urmăritori îl atinse, smulgându-l din şa. În prima clipă, nu reuşi să-şi dea seama unde anume fusese lovit, întrucât avea senzaţia că-i explodase tot corpul.

„Buni ţintaşi!" îşi zise el cu un surâs amar, surprins că-şi mai păstrase simţul umorului chiar şi în această situaţie disperată. Cum va ajunge la nuntă mirele domnişoarei Chelsea: mort sau viu? Braţele legate îi amorţiseră complet. Totul în jur începu să se învârtească cu o viteză ameţitoare şi nu găsi suficientă forţă să se menţină în şa.

În clipa când atinse pământul auzi un răcnet neomenesc, fără să-şi dea sema că ţipase chiar el. Tot trupul i se cutremură de spasme, adunate dintr-o dată într-o durere sfâşietoare în umărul stâng.

„Aha..." mai apucă să reflecteze înainte de a se cufunda într-un leşin adânc.

O lovitură în umăr nu putea fi fatală.

Fergussonii erau ţintaşi neîntrecuţi.

Chelsea Amity Fergusson va avea, până la urmă, parte de un mire.

Scoţienii îi duseră trupul însângerat în casa spiţerului.

— Un accident de vânătoare, explică domnul Fegusson, dând a înţelege că orice altă întrebare era de prisos.

Rănitul trebuia spălat şi pansat. Mai aveau de mers în acea noapte , astfel încât era necesar ca umărul să fie legat zdravăn.

Spiţerul începu să se ocupe de Sinjin, fericit că pacientul încă nu-şi venise în simţiri: glonţul explodase chiar în umăr şi extracţia lui pe viu ar fi fost cumplit de dureroasă.

— Ar fi cazul să se odihnească o noapte, spuse omul în timp ce bandaja rana. Altfel ar putea să dea în cangrenă.

— Se va odihni mâine, replică scurt contele. Trezeşte-l!

Spiţerul îi trecu pe la nas sticluţa cu săruri şi Sinjin tresări violent. Avusese un vis ciudat, în care se făcea că se afla în colonii. În clipa următoare, durerea îi smulse un geamăt înăbuşit. Deschise ochii şi înţelese că nu fusese rănit la Saratoga, ci se găsea în mâinile viitorului său socru.

Drumul pe timpul nopţii se dovedi aproape insuportabil pentru rănit, lucru care — fără îndoială — îl ungea pe suflet pe contele de Dumfries. Sinjin îşi încleştă dinţii, împotrivindu-se valurilor de durere atroce care-i torturau umărul zdrobit. Graţie dozei de laudanum primită de la spiţer, reuşea să nu leşine. În schimb, începu să-şi făurească fel şi fel de planuri de răzbunare împotriva omului pe cale să-i distrugă viaţa.

Fără a fi o fire vindicativă, în noaptea aceea fără sfârşit, numai întuneric şi suferinţă, Sinjin descoperi că era în stare de violenţe faţă de semenii săi. Nu în sensul datoriei unui soldat ce-şi apăra ţara de duşmani, ci, mai curând, o ură viscerală, care-ar fi dus spiritul vendettei de-a lungul mai multor generaţii.

Păcat că această sete de sânge era îndreptată tocmai asupra viitorului său socru.

A doua zi, spre seară, ajunseră la Ayrshire. Fără nici o ceremonie, Sinjin fu condus într-un dormitor la primul cat, pregătit anume pentru el, unde se aflau o baie fierbinte şi haine curate.

Nu văzu pe nimeni, cu excepţia unui servitor bătrân, prea amărât ca ducele să-l poată sugruma cu sânge rece. După ce fu îmbăiat şi i se schimbă bandajul, Sinjin se îmbrăcă şi mâncă, apoi servitorul deretică prin încăpere. Nu peste multă vreme, în prag se ivi Neil, cu obrazul învineţit în urma recentei confruntări cu ducele.

— Ai cinci minute să discuţi cu sora mea, zise băiatul.

Uşa se închise în urma lui, iar sunetul cheii răsucindu-se în broască îi reaminti lui Sinjin că era prizonier. Aşadar aşteptă îngrozit să vadă ce urma să se mai întâmple în acest oribil scenariu care-i distrusese viaţa.

Fu cuprins de o ură şi un dezgust violent — reacţie explicabilă pentru cineva care, până nu demult, avusese o autoritate absolută. Se simţea constrâns, captiv, supus altei voinţe, lucru de neconceput pentru un nobil de rangul lui Sinjin, care nu se înclinase nici măcar în faţa tatălui său. Dimpotrivă, cu ani în urmă, când i se ceruse să-şi plece capul, preferase să rupă definitiv relaţiile cu propriul său părinte.

Iar acum era rănit şi prizonier în mâinile duşmanului, care intenţiona să-l însoare cu de-a sila.

Totul din pricina unei căţele cu păr blond!

24

Sinjin stătea în mijlocul camerei, cu ochii aţintiţi asupra uşii, atât de furios încât îşi încleştase îndârjit pumnul drept, abia abţinându-se să nu-şi folosească braţul sănătos pentru a izbi în ceva. Sau cineva. De preferinţă un Fergusson.

Chelsea intră în cameră. Tartanul verde cu albastru, prins pe umăr cu o broşă de argint purtând însemnele familiei, îi scotea în evidenţă obrazul alb ca varul. În ochii ei se citea atâta suferinţă încât Sinjin aproape că simţi o pornire de compătimire. Dar în clipa când auzi din nou cheia răsucindu-se în broască, orice urmă de milă îi dispăru, la gândul că peste puţin timp urmă să fie dus cu forţa în faţa altarului.

— Nemernică ce eşti! mârâi el. Va să zică asta ai vrut de la început! Nu ţi-au ajuns cele cincizeci de mii. Râvneai şi la titlul meu.

La auzul vorbelor lui grosolane, domnişoarei Chelsea îi năvăli sângele în obraz şi, de n-ar fi fost atât de abătută, i-ar fi dat un răspuns pe măsură. Dar şi ea era tot o prizonieră.

— Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat... umărul tău... şi... supărarea tatei. Orice-ai crede — urmă netulburată fata — eu n-am dorit nimic din toate astea. Îţi înţeleg mânia...

Şovăi, sprijinindu-se cu palmele de uşă, ca şi cum ar fi vrut să se apere de căutătura lui nimicitoare.

— ... Nici eu nu-s de acord cu metodele tatei, dar şi tu trebuie să recunoşti că porţi o parte din vină... Totuşi, copilul pe care-l port în pântece e-al tău.

— Se prea poate, replică tăios Sinjin, continuând să rămână nemişcat şi sfredelind-o cu privirea. Însă din câte mi-amintesc, la Oakham *ai folosit* bureţii greceşti pe care ţi i-am dat...

— Atunci, probabil s-a întâmplat înainte sau după Oakham. Deşi — adăugă ea cu sarcasm, refuzând să accepte acuzaţia că ar fi fost o aventurieră — din câte mi-amintesc *eu*, chiar la Oakham s-a întâmplat de multe ori să nu-mi mai laşi răgazul să folosesc bureţii.

Argumentul fetei era foarte puternic şi, de n-ar fi fost nebun de furie la gândul însurătorii forţate, Sinjin ar fi fost gata să-l accepte.

— De unde ştiu că nu te-ai culcat cu un altul între Newmarket şi Oakham, sau chiar după aceea? întrebă el cu grosolănie. Detest ideea de-a mă alege pe mine să fiu tatăl plodului tău.

— Indiferent de rangul pe care-l porţi, eşti răspunzător pentru ce faci.

Deşi nu ridicase glasul, ochii ei ardeau de indignare. Oftă, cu o uşoară umbră de regret.

— Uite ce e, hai să n-aruncăm vina unul asupra altuia. Sunt gata să accept partea mea de responsabilitate în zămislirea acestui prunc. Şi, de n-aş fi fost silită să mă supun vrerii tatălui şi fraţilor mei, nu m-aş fi găsit acum aici, încercând să stau de vorbă cu tine. M-aş fi ascuns cine ştie unde, aşteptând naşterea copilului nostru. Fără tine şi fără ştirea ta. Fără nici un fel de pretenţii. Atunci când ne-am întâlnit, nu doream nimic de la tine. Tot ce speram era să scap de episcopul de Hatfield. Nici acum nu-ţi cer nimic. Ai mei, însă, sunt de cu totul altă părere, iar eu nu pot să le ţin piept.

Ridică fruntea, privindu-l o clipă cu cinism.

— Alţi bărbaţi îşi recunosc copiii, dar se pare că în lumea bună nu s-a pomenit nicicând aşa ceva.

Sinjin o privi, batjocoritor, printre gene, apoi vorbi, punctând fiecare cuvânt cu o furie sporită de prezenţa durerii:

— Te referi la Devonshire, care-şi ţine nevasta şi amanta sub acelaşi acoperiş, ca să nu mai pomenesc de plozii zămisliţi

cu una şi cu alta! zise ducele cu glas de gheaţă. Sau, poate, la Topham Bolingbroke, care i-a turnat doi copii soţiei lui Chester. Ori, de ce nu, la Leveson-Gore, care s-a însurat cu fata lui Leicestershire după ce-i făcuse Dianei Fowler trei odrasle la rând. Mie să nu-mi ţii predici metodiste despre responsabilitate. Eu sunt un Seth, prin urmare nu-mi asum nici un fel de răspundere.

Evident, avea dreptate. Un nobil de rang atât de înalt nu putea fi silit să se însoare. Aşadar nici el, dacă ar fi fost după Chelsea.

— Dac-aş avea cum, aş fugi de-acasă, murmură fata, obosită după săptămâni întregi de discuţii inutile cu tatăl ei.

Niciodată nu-şi dorise un soţ, dar — ironia soartei! — ajunsese în această situaţie disperată tocmai fiindcă încercase să scape de măritiş.

— Nu te vreau de soţ, cum nici tu nu mă doreşti de soţie, sfârşi ea aproape în şoaptă, lăsându-se să cadă pe scaunul cel mai apropiat, cu tâmplele vâjâind.

Sinjin nu făcu nici o mişcare, mulţumindu-se s-o privească neîncrezător, ca orice bărbat obişnuit cu tertipurile feminine. Şalul ei scoţian, atârnând pe covor, reprezenta simbolul unei lumi ce continua să se bazeze pe tradiţii medievale. În lumea în care se învârtea el, scandalul trebuia evitat cu orice preţ. O sarcină nu ducea în mod necesar la căsătorie — sau, cel puţin, nu la căsătoria cu cel ce concepuse copilul. Deseori se întâmpla ca odraslele familiilor nobile să provină de la mai mulţi taţi. Când rămâneau gravide, femeile din aristocraţie plecau în străinătate până ce năşteau pruncul din flori, apoi se întorceau din „vacanţă" însoţite de „copilul unei verişoare", care urma a fi crescut de cine ştie ce rudă de la ţară. Toată lumea ştia că există fel şi fel de soluţii. Căsătoriile se încheiau din motive de succesiune, pentru moştenitori, înrudiri profitabile, când şi când din dragoste — în orice caz nu din cauza unei sarcini.

Văzând că paloarea ei se accentuase, Sinjin vru s-o întrebe dacă avea nevoie de ajutor, dar tocmai atunci Chelsea îngăimă: „Ligheanul!" şi-şi duse amândouă palmele la gură.

Într-o fracţiune de secundă, Sinjin înşfăcă ligheanul de porţelan de pe suportul lui şi, aplecându-se, i-l puse sub bărbie tocmai la ţanc pentru a culege dejunul pe care stomacul refuzase să-l primească. Chelsea suferea atât de cumplit încât tânărul simţi cum mânia începe să i se risipească.

— Ţi se întâmplă deseori? întrebă el, întinzându-i o batistă.

Ea încuviinţă din cap. Încă nu-i trecuse greaţa.

Sinjin puse ligheanul deoparte, apoi îngenunche şi-i şterse cu blândeţe ochii şi gura. Sprijinit pe călcâie, rămase cu ochii la Chelsea, care tremura cuprinsă de frisoane.

— Ţi-e frig?

Nu era rău la suflet, astfel că glasul său îşi regăsise timbrul adânc şi cald, fără urmă de ranchiună.

Chelsea clătină din cap, dar, în aceeaşi clipă, se scutură de-un nou fior.

— Biata de tine! murmură ducele.

Se ridică în picioare şi se duse spre pat, de unde luă cuvertura, pe care i-o puse pe umeri. Zâmbi şi se aplecă s-o privească în ochi. Era prima oară când zâmbea, de la intrarea fetei în încăpere.

— Nu cumva de-acum încolo va trebui să fac pe infirmiera?

— Nu vom sta împreună, îngăimă Chelsea.

Pe chipul lui Sinjin se citea uimirea.

— Pe tine te vor duce spre nord, într-o casă de pescuit.

— De ce?

— Se tem să nu-mi faci vreun rău...

O clipă, în ochii lui se aprinse o luminţă feroce şi Chelsea se întrebă dacă, nu cumva, ai ei aveau dreptate. Însă Sinjin îşi reluă expresia de mai înainte, iar glasul îi deveni mai măsurat.

— Pentru cât timp?

— Până la naşterea copilului.

— Nu se poate! izbucni tânărul, sărind în picioare.

Privi în jos, spre Chelsea, şi simţi cum îl cuprinde din nou furia. Răsucindu-se pe călcâic, porni cu paşi mari către fereastră.

Începu să socotească în gând. Şase luni! Ba nu, şapte! Blestemaţii! Oare afurisiţii ăştia de scoţieni uitaseră în ce secol trăiau? Îşi încleştă degetele pe pervazul ferestrei până când i se albiră încheieturile. Se întoarse brusc spre Chelsea.

— Şi dacă refuz? întrebă el scurt.

— Asta n-are nici o importanţă. Tata a şi adunat o mare parte a clanului ca să te escorteze pe drumul spre nord. Încă treizeci de Fergussoni, care vor şti să-ţi domolească împotrivirea.

— Afurisită fie clipa când te-am cunoscut! mârâi ducele, cu voce rece şi neîndurătoare.

Ea se chirci în faţa pornirii lui de ură, negăsind suficientă forţă pentru a-i răspunde. În realitate, de peste două săptămâni încercase fără succes să schimbe hotărârea contelui şi era sleită de puteri.

— Aşa gândesc şi eu... murmură fata, fixându-l cu ochi încercănaţi. Aş fi vrut să nu fi auzit de tine niciodată!...

Sinjin nu se simţea câtuşi de puţin vinovat. Dimpotrivă, o acuza pe ea, ca şi cum farmecul şi puterea lui de seducţie n-ar fi avut nici o legătură cu împrejurările ce-i aduseseră într-o asemenea situaţie.

— Ce bine de bărbaţi! exclamă ea cu înverşunare. Cât de uşor ştiu să scape de răspundere!

— Ce bine de femei! i-o întoarse Sinjin. Cum se pricep să întindă o cursă!

Câteva minute mai târziu, contele le acordă dreptul de-a alege cum voiau să fie duşi în faţa altarului: legaţi sau nu — pentru că de căsătorit, aveau să se căsătorească! — şi aşteptă în tăcere răspunsul.

— Şi dacă nu mă legi, cât de departe crezi că pot ajunge? şuieră Sinjin, care detesta ideea de-a rosti jurământul de căsătorie cu braţele şi picioarele legate.

— De ce să pretind că mă mărit de bunăvoie când mă sileşti ca pe-o vită? N-ai decât să mă legi! îi aruncă Chelsea.

În tăcerea încăperii, cuvintele ei căzură greu, ca nişte lovituri de ciocan.

— Foarte bine! mârâi contele, care-şi pierduse de mult răbdarea.

Indiferent de voinţa ei, fiica sa nu va aduce pe lume un bastard! El era stăpânul şi avea să se facă ascultat aşa cum se întâmplase cu toţi şefii clanului Fergusson încă din cele mai vechi timpuri. Dacă ţinea neapărat să-şi ia aere de martiră, n-avea decât!

Câteva clipe mai târziu, schiţă un gest scurt şi ceremonia începu, în prezenţa preotului familiei şi a cincizeci de martori, toţi membri ai clanului, ale căror arme sclipeau în lumina lumânărilor.

Îmbrăcat în culorile Fergussonilor, cu singura haină suficient de largă ca să-i încapă peste umărul bandajat, Sinjin stătea neclintit, lăsând cuvintele să-i treacă pe la urechi, fără să-şi ia ochii de la creştetul tuns al preotului. Nu i se întâmplase prea des să-şi dea seama de importanţa propriului nume, dar acum se simţea brusc copleşit de solemnitatea momentului — oricât de neobişnuite erau împrejurările. Lângă el se afla viitoarea ducesă de Seth, o altă soţie de St. John, dintr-o istorie îndelungată, mergând până la primele baronii din Normandia. St. John-ii veniseră în Anglia odată cu Wilhelm Cuceritorul, pe care-l sprijiniseră cu dârzenie şi vitejie în luptele cu Plantageneţii. De-a lungul secolelor, continuaseră să rămână credincioşi regilor perindaţi pe tronul Angliei. Fiul său — poate chiar cel ce avea să se nască — urma să-i moştenească titlul. Pentru un bărbat care nu se gândise niciodată serios la însurătoare, era o perspectivă încurajatoare.

Îşi privi mireasa legată fedeleş şi, pentru prima oară de când fusese răpit, îşi înfrână pornirea de-a pufni în râs. În ciuda deosebirilor — că doar erau destule! — şi a silniciei acestui mariaj, Sinjin era convins că fata contelui de Dumfries nu va aduce pe lume un prunc prea uşor de stăpânit.

Chelsea păru să-i simtă privirea aţintită asupra ei, pentru că ridică ochii şi, zărindu-i zâmbetul, se încruntă uşor.

— Nu pricep ce vezi atât de amuzant în toată situaţia asta! murmură ea indignată, făcând să-i tremure florile din păr.

— Îmi place felul rustic în care îţi arăţi supunerea, scumpa mea ducesă.

Într-adevăr rochia de mireasă părea şi mai albă sub funiile aspre cu care fusese legată Chelsea.

— Încă nu-s ducesa ta! i-o întoarse fata, neluând în seamă chipurile încruntate ale preotului şi tatălui ei.

— Lady Chelsea Amity Fergusson de Dumfries, se auzi glasul capelanului. De bunăvoie şi nesilită de nimeni accepţi să-l iei de soţ pe bărbatul de lângă tine?

— Nu!

— Ba da, o contrazise taică-său. Zi mai departe, sfinţia ta.

Preotul se uită temător de la unul la altul, însă, în prezenţa a circa cincizeci de oameni înarmaţi care pângăreau lăcaşul Domnului, n-avea de ales şi trebuia să „zică mai departe".

— Sinjin St. John, duce de Seth, de bunăvoie şi nesilit de nimeni accepţi s-o iei de soţie pe femeia de lângă tine?

Sinjin privi spre chipul îndârjit al domnişoarei Chelsea, apoi spre scoţienii din jurul său şi decise că nu va lăsa pe nimeni să răspundă în locul lui.

— Da, zise el cu glas răspicat.

Îşi scoase inelul cu sigiliu de pe mâna dreaptă — cu o grimasă de durere, datorită umărului rănit — şi îl puse în inelarul fetei, închizându-i cu blândeţe pumnul peste acest obiect de preţ. Aparţinuse tatălui şi bunicului său, fiind dăruit

cândva unui St. John de însuşi Richard Inimă-de-Leu, la întoarcerea sa din Ţara Sfântă.

— Acum trăieşte prin tine, ducesa mea, murmură tânărul, rostind motto-ul familiei St. John, deosebit de potrivit pentru această ocazie.

„S-a sfârşit!" îşi zise el, văzând cum preotul închide cartea de rugăciuni.

Din ziua când o desoperise în caleaşca sa pe sora lui Duncan nu trecuseră decât două luni.

Era însurat.

„S-a sfârşit!" gândea şi Chelsea, încă păstrând căldura degetelor lui Sinjin, al cărui copil îl purta în pântece — lucrul pe care şi-l dorea cel mai puţin din lume.

Era măritată.

Ca de obicei, nici mirelui, nici miresei nu li se ceru părerea şi, după o ceremonie extrem de scurtă, Sinjin fu înghesuit într-o trăsură, împreună cu doi scoţieni înarmaţi, restul clanului urmând să formeze avangarda şi ariergarda.

Începea călătoria spre nord.

Chelsea fu dezlegată şi încuiată în camera ei.

Amândoi petrecură o noapte albă, dar nu din motive romantice.

Fiecare din ei plănuia o evadare.

25

Chelsea fusese lăsată sub pază la Holybow, iar grosul trupei scoţiene, inclusiv contele şi fii săi, îl însoţeau pe Sinjin pe drumul către nord. Dumfries ajunsese la concluzia că oamenii ducelui vor încerca să-l elibereze, drept care îşi luase măsuri de precauţie.

Grajdurile rămăseseră aproape goale, iar casa era cufundată în întuneric, cu excepţia câtorva ferestre.

Tocmai atunci îşi făcu apariţia Senecca. După o scurtă recunoaştere, îşi dădu seama că la conac se afla numai Chelsea, păzită doar de câţiva oameni.

Deci tânăra mircasă era singură? Şi, pe deasupra, păzită? Aşadar, îşi făcu socoteala Senecca, domnişoara nu se prea înţelegea cu familia. Totuşi, se văzu silit să aştepte ca servitorii să meargă la culcare, iar gărzile să-şi facă rondul de seară. Treptat, casa se cufundă într-un întuneric absolut.

Ca urmare, răpirea tinerei Chelsea chiar din dormitorul ei se petrecu fără complicaţii şi fără vărsare de sânge, mai ales că stilul de luptă al beduinilor se baza pe atacuri surpriză. După ce reduseră paznicii la tăcere unul câte unul, Senecca împreună cu doi beduini se căţăraseră pe zid cu ajutorul unei frânghii agăţate de capătul de sus al ţevii de scurgere.

Chelsea nici măcar nu-i auzi intrând pe fereastră, care rămăsese deschisă, lăsând să pătrundă aerul cald al nopţii. Răpitorii păşiră fără zgomot pe covor, cu armele ascunse la brâu. Spaima de moarte care o cuprinse simţind că o mână îi astupă gura

dispăru în clipa când deschise pleoapele, dând cu ochii de Senecca.

Îi făcu semn că nu-i va trăda prezenţa, iar când el îi luă palma de la gură, Chelsea îi şopti:

— Ştiu unde l-au dus pe Sinjin.

— Unde? întrebă Senecca abia auzit.

— Am să-ţi arăt.

— Nu-i nevoie. Ajunge doar să-mi spui. Tu ne-ai încetini din drum.

Apoi, amintindu-şi cum îl întrecuse pe Fordham, adăugă, în chip de scuză:

— Oamenii mei nu-s obişnuiţi să călătorească în compania femeilor.

— Atunci, surâse Chelsea, se vor obişnui de data asta. Nu vă veţi descurca fără mine. Numai eu ştiu unde-l duc. Dacă nu mă luaţi cu voi, n-am să vă destăinui locul.

Senecca şovăi o fracţiune de secundă, chibzuind dacă să-i ia în seamă ameninţările, dar cei doi însoţitori ai lui, care se opriseră la picioarele patului ca două umbre negre, nu păreau să-i fi făcut fetei nici o impresie. Aşadar, dacă nu voia să recurgă la violenţă... La urma urmei, Chelsea *era* soţia lui Sinjin.

— Sinjin s-a însurat cu tine? o întrebă el, vrând să fie sigur că nu greşea.

— Da.

— De bunăvoie? insistă el, deşi răspunsul nu putea fi decât unul.

— Bineînţeles că nu.

— Dar tu?

Fusese o impoliteţe, dar amănuntul avea o mare importanţă, în caz că fata urma să-i însoţească.

— Am fost legată pe tot timpul ceremoniei.

Argument fără replică. Oare trebuia s-o ia cu el? se întrebă tânărul, oftând fără tragere de inimă.

— Îmbracă-te ca pentru drum, se îndupleca el după câteva secunde. Nu vom opri aproape deloc.

Dar Chelsea azvârlise deja cuvertura deoparte, dorinţa de libertate învingându-i pornirea de pudoare.

— În cinci minute sunt gata, zise ea, coborându-şi picioarele goale pe marginea patului, fără a se gândi să şi le acopere cu cămaşa de noapte. Camera mea de toaletă are o singură intrare, urmă fata, pornind grăbită către încăperea alăturată, cu pletele blonde şi poalele cămăşii albe fluturând în urma sa. Fiţi convinşi că n-am să încerc nici să fug, nici să-mi iau viaţa.

Senecca surâse amuzat. Nu se îndoia că ducesa îi va da de furcă lui Sinjin. Pentru prima oară de la răpirea prietenului său, simţi cum îi slăbeşte încordarea. Nu cunoştea planurile contelui de Dumfries, dar n-avea nici un fel de obiecţii la adresa fiicei, care părea o fată independentă şi de caracter, cu mult superioară femeilor frumoase şi superficiale aflate până atunci în anturajul lui Sinjin.

Câteva minute mai târziu, Chelsea se înapoie îmbrăcată ca pentru un drum lung, cu cizme în picioare şi un sac de piele aruncat pe umăr,

— Nu mă mai întorc aici, explică ea, zâmbind. Dacă Sinjin n-o să vrea să-şi ţină nevasta lângă el — şi-mi închipui că aşa se va întâmpla — cu am cu ce să-mi duc zilele...

Senecca nu-şi imagina că ducele de Seth ar fi intenţionat să-şi lase nevasta de izbelişte, însă, date fiind împrejurările bizare în care se însurase, nu putea anticipa reacţia prietenului său. Nu era exclus s-o dea afară din casă, fără un ban în buzunar.

Chelsea îi conduse pe scara de serviciu până pe terasă, iar de-aici, prin grădina din spatele casei, spre grajduri. Senecca şi însoţitorii lui verificară dacă paznicii erau bine legaţi, apoi se îndreptară către restul grupului, rămas ascuns prin apropiere, şi-o ajutară pe fată să încalece unul din armăsarii berberi. Senecca sări şi el în şa, pornind în galop, urmat de ceilalţi. Fără un cuvânt, ieşiră din crâng, ajungând din nou pe drumul mare.

Chelsea reuşi să ţină pasul cu ei fără efort, obişnuită cu galopul după ani întregi cât se ocupase de încălzirea de dimineaţă şi seară a cailor din herghelia lor. Din când în când, pipăia săculeţul de piele agăţat de oblânc. Banii dinăuntru îi ajungeau ca să trăiască fără griji câţiva ani de zile. Pusese deoparte o mie de lire din banii primiţi de la Sinjin, economisindu-i pentru zile negre, şi iată că acum sosise vremea să se folosească de ei.

Într-adevăr, aveau să urmeze zile negre. Pentru ea şi pentru copilul pe care-l purta în pântece. Şi totuşi, era întâia oară când se bucura de apropiata venire pe lume a acestui prunc.

Redevenise stăpână pe viaţa sa — cel puţin, după salvarea lui Sinjin şi întoarcerea lui la Londra. Nici unul din ei nu dorea această căsătorie. Măsurile absurde luate de conte îi ruinaseră pe amândoi. Cu siguranţă că Sinjin va fi încântat să trăiască despărţit de ea. Întrucât avea deja un fiu, nu-l va interesa pruncul zămislit cu Chelsea.

„Am să te învăţ să călăreşti", vorbi ea în gând, ca şi cum s-ar fi adresat copilului. „Iar tu mă vei învăţa cum să mă port cu un bebeluş".

Îşi va găsi o locuinţă undeva lângă Newmarket. Intenţiona să se ocupe în continuare de munca pe care o îndrăgea cel mai mult: creşterea cailor de curse.

26

Două zile mai târziu, ajunseră pe coasta pustie de la Rattray Head şi se ascunseră în locuinţa părăsită a unui arendaş, situată chiar pe ţărmul Mării Nordului. Îmbrăcată gros, Chelsea rezista fără greutate vântului rece dinspre miază-noapte, păşind cu îndrăzneală pe domeniul familiei, în timp ce Senecca şi Sahar porniseră în recunoaştere către casa unde era ţinut prizonier Sinjin.

Clădirea micuţă, construită din piatră de râu şi acoperită cu plăci de ardezie, ce purta urmele vântului şi ploii, se înălţa singuratică pe un dâmb la poalele căruia curgea râul Dean. Câţiva pini cu trunchiurile frânte, plantaţi cu multe generaţii în urmă, ofereau o dovadă vie a vitregiilor naturii, abia zărindu-se din stufărişul ce creştea în voie pe ţărmul bătut de vânturi.

Fergussonii nu sosiseră de prea multă vreme, întrucât merindele de drum nu fuseseră aduse din grajdurile construite chiar în coasta dealului. Iscoadele lui Senecca stăteau neîncetat la pândă, observând fiecare mişcare a scoţienilor — îndeosebi schimbarea gărzilor — şi încercând să determine unde anume se afla Sinjin. Descoperiră că ostatecul era ţinut într-o încăpere de la etajul al doilea. O clipă, îl zăriseră trecând prin faţa ferestrei. Dar se părea că avea paznici până şi în cameră, întrucât a doua oară nu se mai ivi la geam.

Dimineaţă contele veni să-l vadă pe Sinjin, aşa cum făcuse zilnic de când sosiseră aici. Ţinea în mână contractul de

căsătorie, redactat de avocaţii Fergussonilor. În fiecare dimineaţă îi ceruse lui Sinjin să-l semneze, dar ducele refuzase. De data asta, conversaţia îşi pierdu orice pretenţie de discuţie civilizată, amândoi bărbaţii arătându-şi deschis furia după patru zile istovitoare. Şi unul, şi celălalt erau conştienţi de impasul în care se găseau şi renunţaseră la cele mai elementare norme de politeţe.

— Dacă nu semnezi, îl preveni contele, izbind cu palma documentul aflat pe măsuţa de lângă Sinjin, ai cuvântul meu c-ai să putrezeşti în pustietăţile astea.

Pe măsură ce se vedea silit să-l înfrunte pe arogantul St. John, Fergus Fergusson resimţea tot mai acut ofensa gravă ce i se adusese.

— Foarte bine, dar familia dumitale nu va căpăta un sfanţ mai mult decât prevede legea. Acum e rândul meu să-mi dau cuvântul, Fergusson!

Sinjin fusese legat de scaun pentru că în ziua precedentă sărise să-şi strângă socrul de gât.

— Iar fiică-ta ar face bine să nască un plod care să-mi semene, altfel nu veţi obţine nici măcar atât.

Contele îl plesni peste obraz cu atâta forţă încât capul lui Sinjin zvâcni pe spate.

— Ai grijă cum vorbeşti despre fata mea — mârâi el, frecându-şi degetele care-l usturau în urma loviturii — altfel îţi făgăduiesc că nu te va mai recunoaşte atunci când va da ochii cu tine.

— Sper din tot sufletul că asta n-o să se întâmple prea curând, murmură Sinjin, cu un glas de parcă nu era al lui. Nu cred că-mi pot permite o femeie ca ea. Până-n prezent m-a costat optzeci de mii de lire numai ca să-ţi plătesc datoriile la curse.

Deşi şocat de vestea primită, contele nu se arăta dispus să-şi recunoască datoriile tocmai în faţa omului care-i necinstise fata.

— Minți! șuieră el. Ești un mincinos și-un desfrânat. Banii fiia i-a câștigat la cursele din York.

— I-a *câștigat* la casa mea de vânătoare din Oakham... îl informă cinic Sinjin. Înțelegi ce vreau să spun...

În situația creată, nu mai avea rost să se comporte ca un gentleman, iar dacă Fergusson intenționa să-l snopească în bătaie, silindu-l să semneze contractul, atunci trebuia măcar să știe și în ce măsură fiica lui își adusese „contribuția" la zămislirea copilului.

— Ca să-ți achite creditorii, presupun... adăugă el cu răutate.

Umărul îl chinuia mai tare ca în ajun. Durerea se întinsese în tot brațul, iar încheieturile ajunseseră rană vie de la funia cu care era legat de scaun. Așadar, puțin îi păsa dacă Dumfries se sufoca de indignare. Dacă și-ar fi putut elibera mâinile, l-ar fi „ajutat" cu dragă inimă.

Contele se apropie de Sinjin cu o expresie atât de sălbatică, încât tânărul se pregăti pentru lovitura năprasnică ce avea să urmeze. Dar contele nu se atinse de el, ci doar se aplecă ușor, astfel încât să-l poată privi în ochi, apoi, apucându-l de amândoi umerii, îl strânse cu putere, în dorința de a-i pricinui suferință și murmură:

— Dacă ai dreptate, e vina *ta* c-ai încercat să-mi seduci fata. Iar dacă minți, am să te zvânt în bătăi ca pe-o potaie, pentru c-ai îndrăznit să-i târăști numele în noroi. Te urăsc pentru că i ai făcut un copil și voi avea grijă să plătești pentru asta. Ai auzit, St. John? Vei plăti, și încă scump. Cu libertatea, cu propria-ți piele și cu sufletul tău blestemat...

Sinjin păli sub strânsoarea insuportabilă a contelui, dar își încleștă dinții, hotărât să nu-i dea satisfacția de a-l vedea leșinat. Ițindu-se fix în ochii contelui, murmură abia auzit:

— Du-te dracului!

Fergusson îl strânse și mai tare. Sinjin simți cum încep să-i vâjâie urechile și văzu negru înaintea ochilor. Printr-un suprem

efort de voinţă, se sili să-şi vină în fire. Pe buza de sus îi apăruseră stropi de transpiraţie. Degetele i se încleştaseră violent pe braţele jilţului, şi-şi dezvelise dinţii într-un rânjet înfricoşător.

— Nu se poate să discut cu avocaţii dumitale? şopti el. În felul ăsta nu-s în stare să mă concentrez...

— Pentru tine, totul e un joc! izbucni Dumfries. Chiar şi faptul c-ai sucit minţile fetei mele...

Furios la culme pe viaţa distrusă a fiicei sale şi pe nerușinarea ginerelui, chiar şi într-o astfel de împrejurare, abia se stăpânea să nu-l ucidă pe destrăbălatul care-o necinstise pe Chelsea.

L-ar fi putut strivi ca pe o gânganie, storcându-i şi ultimul strop de sânge, izbăvind lumea de un asemenea ticălos. Îl strânse de umeri şi mai puternic, simţind o plăcere sadică să-l vadă cum suferă şi cum luptă să-şi învingă durerea. Sinjin îşi încordase venele gâtului în efortul de-a lupta cu sine. În ochi i se prelingeau picături de sudoare. Îşi înţepenise picioarele în pământ, silindu-se să-şi ţină spatele drept.

În încăpere nu se auzea decât respiraţia gâfâită a tânărului.

— Pe Dumnezeul meu! exclamă cu mânie Fergusson, dându-i drumul din strânsoare. Aş vrea, dar nu pot...

Îşi ridică bărbia, fulgerându-l cu privirea pe Sinjin, ca un zeu al răzbunării. Oricât de mult dorea să-l nimicească, totuşi nu era în stare să ucidă un om cu mâinile legate.

Tremură câteva clipe, apoi Sinjin începu încet-încet să-şi revină, descleştându-şi fălcile şi desfăcându-şi degetele de pe braţele jilţului. Trase aer în piept şi zise cu obişnuita-i insolenţă:

— Dacă-i un joc, Fergusson, atunci când voi avea ocazia să-mi iau revanşa?

— Poate după naşterea copilului, replică tatăl domnişoarei Chelsea. Îţi las dreptul să alegi armele.

— Dar cum de-ai devenit deodată atât de cavaler? De ce nu mă biciuieşti până la ultima suflare? vorbi Sinjin cu glas coborât şi tremurând de furie.

Adevărul era că Dumfries se simţea profund tulburat de ce-i destăinuise ducele. Nu ştiuse nimic despre relaţia lui cu Chelsea, în afară de noaptea de la Newmarket, iar acum se vedea silit să admită că şi Chelsea purtase o parte din vină. Ba chiar şi el însuşi, dacă afirmaţia lui Seth, cum că-i dăduse fiicei sale bani, era întemeiată. Mintea lui refuza să pună ordine în acest haos. Îl durea inima şi i se făcea lehamite la gândul că viitorul fiicei sale era compromis definitiv. Şi cu cine? Cu ducele de Seth, cel mai destrăbălat bărbat din regat, armăsarul a cel puţin jumătate din populaţia feminină a Londrei, cel pe care, în condiţii normale, nici nu i-ar fi trecut prin minte să-l aleagă drept soţ pentru copila sa iubită.

— Să nu te joci cu focul, St. John, mârâi el şi, răsucindu-se pe călcâie, ieşi din încăpere.

Numai Chelsea putea să-i dea răspunsul la întrebările ce-l frământau.

În zorii celei de-a patra zile, contele plecă, însoţit de fiii săi. Auzind ştirea, Senecca exclamă: „În sfârşit!", apoi dispăru până spre seară.

Nevrând să-i ia ostatici şi pe ei, Senecca îşi închipuise că, într-un târziu, se vor întoarce la domeniul lor din sud. Dar nu-şi imaginase că vor zăbovi atât de mult.

27

Un grup de călători cu aspect exotic înaintau prin ţinutul cenuşiu şi stâncos, cu păsări marine rotindu-se în cercuri mari deasupra lor, interesate de aceste apariţii sau, poate, de stindardele colorate agăţate de căruţa acoperită, trasă de doi murgi superbi. În urma căruţei mergeau patru călăreţi, înfăşuraţi în mantii negre ce fluturau în bătaia vântului umed dinspre Marea Nordului. Toţi aveau glugile trase pe frunte, astfel încât să le acopere chipurile.

Cel care mâna căruţa era îmbrăcat într-o haină de piele cu franjuri şi purta în păr pene şi fâşii de piele împletită, împodobite cu mărgele. Lângă el se afla un al cincilea bărbat, tot în pelerină, care cânta la un fluier ciudat, sculptat din fildeş, al cărui sunet era dus de vânt până departe.

Când se apropiară de casa de granit cenuşiu, le ieşiră în întâmpinare scoţieni înarmaţi. Mica trupă aruncă priviri furişe, căutând să stabilească unde erau postaţi paznicii: patru la grajduri, trei pe creasta dealului din spatele clădirii, doi la poartă, alţi doi pe terasă, unul la fereastra camerei lui Sinjin şi încă doi la ferestrele de la parter. Un singur om lipsea, din cei cincisprezece care făceau de strajă în schimbul de zi. În rest, fiecare se găsea la locul său.

Un scoţian înalt şi brunet — de bună seamă unul dintre căpitani — îi opri cu o sută de metri înainte de-a ajunge la poartă. Flancat de alţi doi soldaţi, cercetă cu privirea ciudatul grup din faţa sa şi, după câteva clipe de tăcere, vorbi cu glas adânc:

— Ce căutaţi aici?

— Călătorim prin Highlands ca să oferim distracţii oamenilor de prin partea locului, colonele, răspunse Senecca, ducând degetul la pălărie, în semn de respect.

— Cum ai zis? întrebă scoţianul, ceva mai îmbunat acum că celălalt i se adresase numindu-l „colonel".

— Oferim oamenilor distracţii de la porţile Orientului, Excelenţă: suntem acrobaţi, saltimbanci, îmblânzitori de şerpi, călăreţi fără egal în toată lumea...

Scoţianul şovăi, dar, cum datoria venea înainte de toate, spuse:

— Vedeţi-vă de drum. Noi n-avem nevoie de distracţii.

— Vă oferim şi băuturi parfumate, cum se găsesc numai în Sahara, Înălţimea Voastră. Licori care încântă mintea şi trupul celor ce au norocul să le guste...

Ceilalţi doi scoţieni îşi manifestară imediat interesul, unul dintre ei adresându-se căpitanului:

— Am auzit şi eu de vinurile alea, Dougal. Mi-a povestit McTavish, care ştia de la cineva sosit din părţile acelea. Cică ar fi dulce şi plăcut la gust ca whisky-ul nostru.

— Ne aflăm aici cu o treabă, nu ca să ne distrăm! îi reaminti căpitanul, deşi pe un ton ceva mai puţin convins.

— Şi-am mai adus cu noi o comoară din haremul Paşei, se grăbi să adauge Senecca, înţelegând că trebuia să-şi joace şi ultima carte, pentru a câştiga bunăvoinţa căpitanului. Frumoasa Leila, care dansează numai pentru bucuria ochilor stăpânului nostru... preciză el cu subînţeles.

— Unde-i fata? întrebă scoţianul, vădit interesat, pierzându-şi orice urmă de neîncredere.

— Divina Leila se odihneşte în căruţă. Toată noaptea a dansat la Peterhead.

— Arată-mi-o!

— Nu dansează decât la lumina lunii, excelenţă, protestă Senecca. Ziua doarme, ca să-şi refacă forţele...

După câteva clipe de tăcere semnificativă, adăugă:

— ... pentru noaptea care urmează...

O astfel de perspectivă învingea chiar şi cel mai dârz sentiment al onoarei. Privindu-şi însoţitorii, care deja fremătau la gândul distracţiilor făgăduite, scoţianul zise, arătând spre grajduri:

— Bine, puteţi să vă instalaţi undeva, pe-acolo. Iar fătuca voastră ar face bine să se trezească până la apusul soarelui, altfel vă ordon să vă luaţi tălpăşiţa.

— Nu vei regreta că ne-ai primit, colonele. Voluptoasa Leila danscază la fel de binc ca Bathsheba.

„Mulţumesc!" pufni mânioasă Chelsea, ghemuindu-se în întunericul trăsurii, conştientă de totala-i lipsă de pricepere la dansurile orientale. Deşi „şcolită" de musulmanii care-o însoţeau, aceştia nu erau nici ei cu mult mai cunoscători, dat fiind că interesul lor faţă de dans se dovedea mai curând vizual decât practic.

Îşi schimbă poziţia, ca să-şi dezmorţească picioarele, numărând câte ceasuri îi mai rămâneau până putea să se dea jos din căruţă, cu toate că în prezent risca mai puţin decât expunându-se privirii Fergussonilor în chip de dansatoare de harem.

Bărbaţii îşi petreceră ziua pregătind un podium pentru reprezentaţie. Cum această muncă presupunea o varietate de materiale — unele aduse chiar de scoţieni, cărora li se explicase totul prin semne — eşafodajul oferea o perspectivă perfectă asupra casei şi a celorlalte acareturi. Fură memorate poziţiile străjilor, numărul uşilor zăvorâte, cel al armelor disponibile, precum şi cel mai direct drum către sud.

Târziu, spre seară, când planul fusese pus la punct până în cele mai mici amănunte, Senecca şi beduinii îşi îngăduiră câteva minute de odihnă, glumind între ei sau cu gărzile scoţiene, ceea ce avea darul de-a spori tensiunea nervoasă a domnişoarei

Chelsea. Războinici de profesie, însoţitorii ei aşteptau evenimentele cu cel mai desăvârşit sânge rece.

Oprind la Peterhead cu o zi înainte, ca să cumpere provizii pentru drum, Senecca procurase şi materialele necesare costumului de dansatoare: eşarfe de mătase, care urmau să-i fie ataşate la cingătoare, ca petalele unei flori, şi un văl care să-i ascundă chipul. Fata îşi petrecuse toată ziua, nu odihnindu-se în vederea reprezentaţiei de seară, ci cosându-şi costumul! Din fericire, acesta urma a fi purtat numai sub razele palide ale lunii, pentru că la lumina zilei s-ar fi dovedit o catastrofă.

Chelsea nu egalase niciodată performanţa doamnei Macaulay în materie de croitorie. Obiectele ieşite din mâna ei erau, de regulă, boţite, ciuntite şi pătate de sânge. Evident că lipsa de practică nu avea cum să-şi îmbogăţească tehnica lucrului de mână. Prin urmare, stând în căruţă şi chinuindu-se să-şi confecţioneze costumul, reuşea să-şi înţepe mai curând degetele decât materialul.

Spre seară, dispoziţia oamenilor lui Sinjin se schimbă brusc. Unul din paznici, care tocmai venea din camera ducelui, anunţă că acesta se simţea din ce în ce mai rău din cauza rănii.

— Dacă se infectează şi moare, râse scoţianul, vom putea pleca şi noi acasă mai devreme.

Remarca lui avu darul de a-i îndârji şi mai mult pe beduini.

Avuseseră grijă să ia la drum şi-o căruţă, bănuind că umărul lui Sinjin n-ar fi rezistat la ore întregi de mers călare. Totuşi, nu se gândiseră nici o clipă că ducele ar fi putut să moară.

Senecca se feri să-i destăinuie domnişoarei Chelsea cele aflate, ca să n-o alarmeze. Însă el şi însoţitorii săi pricepuseră că orice clipă devenise preţioasă. Sinjin trebuia scos din casă chiar în noaptea aceea. Nu aveau voie să dea greş. La nevoie, erau pregătiţi chiar şi să lupte.

Luna răsări pe cer, mai strălucitoare ca oricând, de parcă ar fi ştiut ce important era spectacolul ce avea să se desfăşoare la lumina ei.

Primul număr era cel al îmblânzitorului de şerpi, care cântă din fluier pentru un şarpe de prin partea locului, aducând oarecum cu cei din ţara lui de baştină. Muzica părea să aibă un efect magic asupra reptilei, care se înălţă din coş, urmărită de ochii tuturor străjilor.

După el urcară pe scenă patru arabi îmbrăcaţi în pantaloni de un alb orbitor, tunică şi cizme roşii, care uluiră asistenţa cu acrobaţiile lor. Păreau făcuţi din cauciuc, nu din carne şi oase: săreau şi se rostogoleau cu uşurinţa unor copii păşind peste băltoace.

Încântaţi de spectacol şi de răgazul de odihnă ce li se oferea, scoţienii râdeau şi strigau. În întunericul nopţii, curtea răsuna de chiote.

Un observator mai atent şi-ar fi dat seama că veselia se înteţise de când Senecca începuse să circule printre ei, turnându-le băutură din belşug, „licoarea exotică" nefiind altceva decât o combinaţie de whisky scoţian, cumpărat la Peterhead, cu lichior de curmale şi opiu.

Însă Senecca drămuia băutura cu mare atenţie. Deşi urmărea să adoarmă paznicii, totuşi acest lucru nu trebuia să se întâmple înainte înainte ca Sinjin să fie scos din casă. Căpitanul lăsase câteva străji în camera unde se afla ducele. Aceştia nu băuseră nimic şi, dacă ar fi remarcat că cei din curte picau ca muştele, cu siguranţă ar fi dat alarma.

Totul depindea de Chelsea, care fusese instruită şi-şi cunoştea rolul în cadrul planului de evadare.

Între timp, scoţienii se amuzau privind acrobaţiile călare, iar Senecca le umplea paharele unul după altul.

Către ora nouă, coviltirul căruţei se dădu la o parte şi pe podium îşi făcu apariţia domnişoara Fergusson.

În public se aşternu o tăcere mormântală. Toţi rămaseseră cu gura căscată, apoi izbucni un ropot de aplauze şi chiuituri.

Chelsea îşi lăsase părul auriu despletit pe spate. Vălul îi ascundea faţa până sub ochi, umerii goi străluceau în lumina lunii, iar sânii rotunzi răsăreau ispititori din decolteul fostei bluze, devenită costum de baiaderă. Purta clopoţei de aur la glezne şi inele în degetele de la picioare.

Era tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat din îndepărtatele haremuri... însă ea se afla la numai câţiva paşi...

Trăgând aer în piept, îşi ridică graţios braţele deasupra capului, aşteptând să audă sunetul fluierului şi rugându-se la toţi sfinţii ca Senecca şi Sahar să reuşească ce-şi puseseră în gând.

Odată cu primele acorduri ale melodiei răsună şi clinchetul clopoţeilor de la glezne, amintind de seraiuri exotice, femei supuse şi plăceri ale cărnii. Dansatoarea începu să se mişte pe podium, legănându-şi şoldurile cu un surâs ce promitea bucuriile paradisului. Bărbaţii nu mai aveau ochi decât pentru ea. Chelsea clipi seducător din pleoape, făcând o piruetă care stârni entuziasmul asistenţei. Peste capetele spectatorilor, îi zări pe Senecca şi Sahar strecurându-se în casă pe intrarea de serviciu.

Continuă să danseze, cu mişcări seducătoare, ştiute parcă de când lumea, care făgăduiau îmbrăţişări pătimaşe. Picioarele goale păşeau pe scândurile aspre cu aceeaşi graţie ca şi pe un covor persan, iar sunetele flautului sporeau efectul, printr-o melodie legănată şi insinuantă.

Spectatorii nici nu îndrăzneau să se mişte. Nu aveau ochi decât pentru superba femeie de pe scenă, înfăşurată în văluri care abia îi ascundeau goliciunea. Fiecare gest dezvăluia câte puţin pielea albă şi formele unduioase, ca o invitaţie de-a le atinge, de-a le mângâia...

Indianul le promisese gustul paradisului şi, într-adevăr, licoarea era dumnezeiască. Iar acum, în faţa lor, se mişca

minunata baiaderă a unui paşă, care punea în umbră chiar şi luna cu strălucirea frumuseţii ei.

Lăsând în urma lor trei gărzi căzute în nesimţire, pe care le ascunseseră în cămara de lângă bucătărie, Senecca şi Sahar ajunseră în faţa camerei unde era Sinjin şi bătură la uşă.

— Duceţi-vă şi voi s-o vedeţi pe dansatoare! strigă Senecca, străduindu-se să pronunţe cuvintele cu accent scoţian.

Uşa se deschise imediat — exact aşa cum bănuise tânărul, întrucât ferestrele încăperii dădeau chiar spre podiumul unde dansa Chelsea.

Încă înainte ca paznicul scoţian să se prăvălească pe covor, năucit de lovitura dată de Senecca folosind tocul pistolului, Sahar se şi năpusti înăuntru, atacând cea de-a doua strajă. Ţinea în mână o bâtă zdravănă, atârnând de o curea de piele şi, curând, celălalt soldat căzu şi el ca fulgerat, făcând să se cutremure podeaua.

Sinjin înălţă capul, rotind în jur o privire rătăcită, în încercarea de-a vedea ce se petrecuse. Dar simţurile sale răvăşite de febră şi durere nu mai înregistrau decât în parte realitatea. Auzind glasul lui Senecca, se strădui din răsputeri să rămână lucid şi să ghicească identitatea umbrelor care-i jucau dinaintea ochilor. Sahar! Chipul i se destinse într-un surâs.

Efortul de-a se ridica îi smulse un geamăt surd, ca de fiară rănită, întrucât îşi mişcase umărul şi braţul stâng. Îşi încleştă dinţii, ca să-şi învingă durerea sfâşietoare, apoi încet-încet în mintea lui se făcu lumină şi vorbi cu greu, abia reuşind să articuleze cuvintele:

— Aţi picat la ţanc...

Schiţă o umbră de zâmbet şi adăugă:

— Mâine ar fi fost, probabil, prea târziu...

— Poţi să mergi? întrebă grăbit Senecca, dându-şi seama că, din moment ce însuşi Sinjin recunoştea cât se simţea de slăbit, situaţia era, într-adevăr, extrem de gravă.

— Dacă-i nevoie, am să merg.

Vorbise cu hotărâre şi curaj, dar vocea suna ca venită de pe altă lume. Simplul efort de-a rosti câteva cuvinte îi storcea şi ultimele puteri.

— Te vom ajuta şi noi. Dacă eşti în stare să te ţii pe picioare câteva minute, vom ieşi din casă.

— Să plecăm odată! gâfâi Sinjin. Am semnat un pact cu diavolul. Ridicaţi-mă şi voi rămâne în picioare.

Senecca şi Sahar chibzuiră o clipă cum ar fi fost mai bine să-l apuce. Braţul stâng al ducelui era roşu şi inflamat din umăr până la încheietură, de două ori mai umflat decât cel drept, iar bandajul de la umăr mustea de puroi.

Deşi Senecca reteză cu grijă legăturile, pe fruntea lui Sinjin se iviră broboane de sudoare. Acea simplă mişcare fusese prea mult pentru braţul lui îndurerat. Îşi înăbuşi geamătul, la gândul că se afla la un pas de libertate. Când Senecca şi Sahar îl ajutară să se ridice în picioare, puţin câte puţin, abia se stăpâni să nu urle. Curând se va vădi cât era de rezistent, îşi zise el, luptând din răsputeri să-şi păstreze autocontrolul. Ochii i se împăienjeniseră şi tot trupul îi tremura din cauza efortului pe care-l făcea pentru a rămâne în picioare. Văzându-l cum se clatină ca o frunză-n vânt, cei doi prieteni schimbară o privire îngrijorată. Îi durea inima de halul în care ajunsese un bărbat atât de falnic şi frumos. Pentru reuşita planului lor, timpul era factorul cel mai important, iar slăbiciunea lui Sinjin le lăsa doar un răgaz de câteva minute că să evadeze.

— Ai băut prea mult, zise repede Senecca, aşa că te ducem la căruţă, să dormi până-ţi vei veni în fire. Aşa să spui dacă te-ntreabă careva.

— O duşcă mi-ar prinde al dracului de bine! murmură printre dinţi Sinjin, ţinându-se pe picioare doar printr-un efort de voinţă, pentru că durerea devenise de nesuportat.

— Avem la noi ceva de băut, interveni Senecca. Whisky cu opiu.

— Gândul ăsta o să m-ajute să cobor mai iute scările, şopti ducele. Daţi-mi şi mie o armă... Nu mă mai întorc aici decât cu preţul vieţii.

Deşi se întreba unde ar fi găsit prietenul lui puterea de-a folosi o armă, Senecca îi strecură în mână un pumnal. Degetele lui Sinjin se încleştară pe mânerul de os sculptat. Surâse, aruncând o ultimă privire asupra încăperii care-i fusese temniţă şi unde poate şi-ar fi dat sufletul, de nu s-ar fi ivit Senecca.

— În sfârşit, se va face dreptate... murmură el.

Îl înfăşurară într-un burnuz lung şi negru, trăgându-i gluga până pe sprâncene. Cum pe obraz purta umbra albăstruie a bărbii nerase de mai multă vreme, avea exact înfăţişarea unui beduin.

Fiecare pas era o adevărată tortură. Orice gest, orice mişcare cât de mică, îi scutura umărul şi braţul. În capul scărilor se opriră câteva secunde, pentru ca Sinjin să-şi poată trage sufletul. Făcând un efort să-şi stăpânească tremurul picioarelor, tânărul şopti: „Să mergem!", nerăbdător să-şi recapete libertatea.

Îşi comanda, mental, fiecare pas, impunând trupului slăbit să se mişte, numai graţie simplei voinţe. Încă un pas... şi încă unul, îşi repeta în gând, cu hotărâre neînduplecată, luptând cu încăpăţânare să se ţină pe picioare. În cele din urmă, ajunseră la parter.

— Acum vom ieşi pe uşa din spate şi ne vom duce la căruţă. Încă cincizeci de metri şi s-a sfârşit cu chinul, îl încurajă Senecca.

— Arătaţi-mi încotro trebuie s-o luăm, murmură Sinjin, sprijinindu-se greoi de Senecca şi strângând în pumnul drept pumnalul.

— Nu uita, dacă te întreabă careva, eşti beat criţă, îi reaminti Senecca, neştiind dacă, în starea în care se afla, prietenul său recepţionase mesajul.

— Dacă reuşim s-ajungem la căruţă, gâfâi Sinjin, primul lucru pe care mi-l doresc e licoarea aia de mac...

Îşi încleştă sălbatic degetele pe pumnal, înţelegând că ultimii cincizeci de metri aveau să-i pună la încercare nervii şi puterea.

Sahar deschise uşa şi toţi trei simţiră pe obraz aerul răcoros al serii.

„Binecuvântată fie libertatea", îşi zise recunoscător Sinjin. Ah, numai de-ar putea trece printre scoţienii care umpleau curtea! Îi desluşi ca prin ceaţă, mintea lui înregistrând mecanic imaginile, şi clipi de câteva ori, ca să-şi limpezească vederea.

Apoi urechea lui prinse sunetul muzicii, ca şi cum s-ar fi deschis, deodată, o portiţă neştiută a conştiinţei. Încet-încet, izbuti să discearnă silueta unei fete care dansa pe o scenă improvizată, scăldată în lumina lunii.

Chelsea! Până şi în starea de prostraţie în care se afla, simţurile lui o recunoscuseră fără putinţă de îndoială, chiar înfăşurată în văluri şi cu obrazul acoperit.

Braţele goale, sânii plini şi rotunzi, părul blond — toate aceste detalii erau gravate adânc în mintea lui, în ciuda febrei şi-a durerii. Îi recunoştea trupul zvelt şi picioarele cu care îl încolăcea, trăgându-l către ea, în vâltoarea pasiunii.

Fără voia lui, se opri în loc, astfel încât Senecca şi Sahar trebuiră să-l înghiontească să se mişte mai departe.

Sinjin încercă să-şi limpezească gândurile învălmăşite, ca să priceapă ce rol juca Chelsea în această înscenare, dar efortul era mult prea mare pentru el. Prezenţa fetei îi stârnise un amestec de ură şi bucurie, furie şi plăcere, care-i sporea durerea arzătoare, pulsând în tot braţul.

Era prea târziu... sau, prea devreme... îşi zise el, cuprins de-o sumbră presimţire. Întunericul îi îngăduise mai curând să-i ghicească formele... şi parfumul... Aici nu se găseau singuri... îi fulgeră prin minte, cu ochii la spectatorii ce-o priveau cu lăcomie. Gândul lui rătăcea pe poteci neştiute, în căutarea

unei explicaţii pentru senzaţia de tristeţe şi bucurie care-i umplea inima. *Prea* mulţi scoţieni... Asta înţelegea limpede, în ciuda durerii, febrei şi simţurilor amorţite. În clipa următoare se străduí să-şi alunge orice alt gând, în afară de cel al libertăţii apropiate.

Coborâră cele câteva trepte de la intrare, pornind către căruţa ascunsă în umbra grajdurilor.

— Hei, voi de-acolo! strigă căpitanul.

Cei trei fugari se opriră, într-o aşteptare încordată.

— Mai vreau de băut! răcni scoţianul, fluturându-şi paharul gol.

— Prietenul nostru a cam întrecut măsura, excelenţă. Dă-mi voie doar să-l sui în căruţă şi-am să-ţi torn de băut.

— Acum, omule! N-ai auzit? Acum!

Dacă Senecca s-ar fi îndepărtat de Sinjin, acesta s-ar fi prăbuşit la pământ. Singur Sahar nu-l putea susţine. Iar dacă Sinjin cădea, riscă să fie descoperit. Trupul lui înalt şi vânjos îl făcea cu neputinţă de confundat.

— Am spus în clipa asta, câine roşu ce eşti! urlă ca scos din minţi căpitanul, foarte bătăios când era vorba de băutură.

Chelsea încremeni pe scenă, cu ochii la grupul celor trei. Toţi spectatorii întoarseră capul în aceeaşi direcţie. Se vedea clar că Sinjin se afla într-o situaţie disperată. Chiar şi sub burnuz se ghiceau umerii căzuţi, capul plecat în piept şi picioarele înfipte în pământ cu înverşunare, ca să-i susţină greutatea.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul şi palmele ude de traspiraţie, fata înţelese într-o clipă că ea însăşi fusese cauza acelui incident neprevăzut. Nu cumva tot din pricina ei Sinjin avea să-şi piardă şi viaţa?

Reacţionă prompt, sub impulsul momentului. Degetele atinseră aproape fără voie decolteul costumului. Poate, totuşi, reuşea să-l salveze, sau măcar să câştige câteva clipe preţioase, până când ducele ajungea la căruţă.

— Iar acum, Leila vă va arăta ce ştie... anunţă ea cu glas seducător, care promitea o lume de plăceri.

Vocea încărcată de senzualitate a femeii pluti peste capetele spectatorilor, care întoarseră capetele ca vrăjiţi, cu ochii la şnurul roz de mătase pe care fata îl ţinea între degete.

— Urmează dansul preferat al paşei din Maghreb...

Trase de şnur, şi întreaga asistenţă simţi cum i se taie răsuflarea. Decolteul se lărgi, şi piepţii bluzei se depărtară, dând la iveală adâncitura dintre sâni. Toţi bărbaţii erau cu ochii pe ea.

Într-o clipă căpitanul uită de băutură. Străjile uitară de ce se aflau acolo. Prezenţa unei femei pe o scenă improvizată din pustietatea ţinuturilor scoţiene de miazănoapte era împlinirea visurilor eterne ale oricăruia dintre cei de-acolo.

Sinjin şi însoţitorii săi se grăbiră să-şi continue drumul până la căruţă, mai ales că starea ducelui se înrăutăţea văzând cu ochii. Dar efortul de-a se sui înăuntru se dovedi mai mult decât putea îndura Sinjin. Durerea din umăr şi din braţ devenise de nesuportat. Drumul din casă până la grajduri îi secătuise puterile. Nereuşind să se mai împotrivească valului de întuneric, se cufundă într-un leşin adânc, în care uita, în sfârşit, de suferinţă. Totuşi continua să strângă în pumn mânerul pumnalului, ca şi cum, în subconştient, ar fi ştiut că încă nu scăpase de primejdie.

În câteva cuvinte, Senecca şi Sahar îşi schimbară planul de evadare. Sahar urma să rămână cu Sinjin, dându-i opiu care să-l ţină liniştit şi să-i aline durerea, iar Senecca se va întoarce printre spectatori, continuând să le umple paharele cu băutura în care acum turnaseră opiu din belşug. Senecca era convins că spectatorii înfirbântaţi nu se vor mulţumi doar s-o privească pe Chelsea dezbrăcându-şi costumul — oricât de frumos ar fi dansat. Aşadar, trebuia să se grăbească. De îndată ce ducesa va fi în pielea goală, scoţienii vor începe să ridice pretenţii asupra ei.

Aducându-şi oamenii, tânărul le dădu poruncă să umble printre spectatori, oferindu-le „nectarul deşertului", cu alte cuvinte având grijă să umple ochi toate paharele cu opiu.

Cunoscând intenţia lui Senecca de a-i adormi pe scoţieni, Chelsea continuă să se dezbrace cât mai încet cu putinţă, neliniştită de privirile lacome aţintite asupra ei. Graţie vălului, reuşea măcar să-şi ascundă identitatea, dar gândul că se va afla goală între atâţia bărbaţi îi zdruncina puţin încrederea în sine. Pe de altă parte, ştia care sunt efectele opiului, şi se ruga din tot sufletul ca acestea să se manifeste cât mai repede. Numai că, fiind doar înfăşurată în văluri, curând nu mai avu ce dezbrăca, aşa că începu să se învârtă graţios, legănându-se în sunetele flautului.

Răsuflă uşurată abia când primul scoţian adormi buştean, urmat de ceilalţi, care se prăvăleau pe rând, ca popicele. În scurtă vreme, slavă Domnului, toţi admiratorii sforăiau de se cutremura curtea.

Imediat încetă şi muzica. Omul care cântase din fluier sări în picioare şi, scoţându-şi burnuzul, i-l oferi domnişoarei Fergusson, înclinând uşor din cap, după obiceiul arabilor.

— Vă suntem recunoscători că ne-aţi ajutat să ne salvăm stăpânul. Alah să vă dea bucurii şi sănătate, ocrotindu-vă de tot ce-i rău, îi mulţumi omul, în timp ce ochii lui negri o priveau cu mult respect.

Chelsea traversă curtea în picioarele goale, strângându-şi burnuzul călduros în jurul trupului. Totuşi, nu-şi putu stăpâni un tremur, cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla. De fapt, din clipa când ducele de Seth apăruse în viaţa ei — sau ea în a lui — nimic nu mai fusese ca înainte. Dacă cineva i-ar fi spus cu două luni în urmă că va dansa goală în faţa bărbaţilor din propriul său clan, i-ar fi râs în nas.

Dar iată c-o făcuse şi, ceea ce era mai grav, acum trebuia să înfrunte gândul că, din vina ei, soţul risca să-şi piardă viaţa.

Cuvântul „soţ" îi dădea o senzaţie ciudată de tristeţe şi melancolie. Doar se căsătoriseră în împrejurări atât de neobişnuite!

Dacă-l putea ajuta cât de cât, era gata să-şi ofere serviciile, deşi nu ştia dacă va face faţă unei asemenea răspunderi. Auzi colo, onoare bărbătească! Ce principiu cumplit şi brutal! Cât de neputincioasă se simţea în calitate de soţie a unui om pe care de-abia îl cunoştea! Dar cum nu era vreme de pierdut, reveni la realitate, ajungând lângă căruţă. Nu trebuia să şovăie când se afla în joc viaţa unui om. Chelsea se ruga la Dumnezeu să nu-l lase pe Sinjin să moară. Nu suporta gândul să se vadă scăpată de George Prine cu preţul altei vieţi.

Şi, pentru o clipă, i se umplu inima de ură pentru tatăl şi fraţii ei.

Rămase de veghe la căpătâiul lui Sinjin, alături de Sahar, în timp ce căruţa se îndrepta spre sud, pe drumuri cât mai ocolite, cu grijă să se deplaseze doar pe timpul nopţii. Dormeau pe apucate, ocupându-se cu schimbul de rănit, pe care-l sileau să înghită supe fierbinţi şi alte lichide, pansându-i zilnic rana îngrozitoare şi punându-i pe umărul umflat cataplasme după reţete cunoscute de Senecca şi Sahar.

Opiul reuşea să-i aline durerile, menţinându-l într-o permanentă stare de somnolenţă. Numai că visele îl chinuiau cumplit. Acum nu mai suferea când îl mişcau şi nici când îi curăţau rana. Dar nimeni nu îndrăznea să-l mânie pe Cel de Sus, declarând că bolnavul mergea spre însănătoşire. În tradiţia arabă, omul nu trebuia să stârnească supărarea lui Allah, lăudându-se cu fericirea personală. Dimpotrivă, Sahar rosti o mulţime de rugăciuni, încheiate cu *Tabark Allah* („Allah să te apere de spiritul răului"). Însă Senecca ştia că prietenul său avea nevoie de ceva mai mult decât aceste litanii. În viaţa lui nu văzuse o

rană atât de infectată şi urât mirositoare. Mare mirare că Sinjin rezistase atâta timp!

Lipsită de experienţă, Chelsea continua să rămână optimistă. Sinjin era prea puternic ca să se lase doborât de infecţie, prea energic şi prea plin de viaţă ca să nu scape cu bine. În tulburarea şi îngrijorarea care apăsau asupra tuturor, nici nu se mai gândi la copilul din pântecele ei, dar, de-ar fi făcut-o, ar fi înălţat o rugă ca tatăl să trăiască şi s-apuce să-şi vadă pruncul.

Sinjin plutea undeva, între cer şi pământ, într-un ţinut torid, pe care şi-l amintea din vremea călătoriilor în *Bled* [X], senzaţie care sporea atunci când deschidea pleoapele, dând cu ochii de Sahar aplecat asupra lui. În minte i se învălmăşeau fel de fel de amintiri: Chelsea dansând la lumina lunii, ca arăboaicele, numai că înveşmântată altfel decât femeile musulmane... Alteori o simţea foarte aproape, ca în vremea când se găseau împreună la Oakham...

Buzele i se uscaseră, trupul îi era scuturat de frisoane, iar fruntea îi ardea ca soarele deşertului, care poate ucide cu fierbinţeala razelor sale... Nu voia să moară... îşi zise el, cu o pornire de mânie. Trebuia să trăiască. Avea de împlinit o răzbunare. În minte i se înfipse gândul de-a plăti celor vinovaţi: familia soţiei, apoi Chelsea şi toţi Fergussonii care-l aduseseră în pragul morţii.

28

Reuşiră să scape de urmărirea Fergussonilor mergând pe căi ocolite, întrucât ştiau că nu se puteau deplasa prea repede. Călătoreau numai noaptea, înaintând încet, ca să nu-i pricinuiască şi mai multă suferinţă lui Sinjin. În dimineaţa celei de-a şaptea zile de când plecaseră din Rattray Head ajunseră în Hatton, la casa de vânătoare a ducelui de Seth.

Îl duseră înăuntru pe Sinjin, cărându-l pe o targă improvizată şi spunând slugilor că stăpânul suferise un accident de vânătoare. Dar beduinii stăteau de strajă zi şi noapte — lucru pe care personalul casei nu întârzie să-l remarce.

Nimeni nu puse vreo întrebare, pentru că Sinjin îi plătea regeşte, le dădea destul timp liber, nu se răstea la ei şi nu-i bătea. În plus, servitorii mai în vârstă îl cunoscuseră pe tatăl lui, astfel încât nu se mirau de ciudăţeniile fiului. Excentricităţile familiei St. John erau acceptate cu seninătate, la fel ca ţicneala familiei Townshend sau aiurelile neamului Hervey.

Oricine ar fi ţinut în slujba sa atâţia păgâni aduşi din deşert nu putea fi un om cu apucături obişnuite — indiferent de scuza cu „accidentul de vânătoare". De altfel, în decursul timpului, Sinjin adusese la Hatton destui prieteni — bărbaţi şi femei — ca slujitorii să nu-şi mai bată capul cu ciudăţeniile tânărului duce.

Toată săptămâna, Chelsea şi Sahar continuară să se îngrijească de rana infectată a lui Sinjin. Cu ajutorul cataplasmelor cu ulei de muşeţel, zeamă de usturoi, frunze de salvie şi consumului constant de lichide, la care se adăuga o miraculoasă alifie cu

cimbru, starea lui Sinjin începu să se îmbunătăţească. Opiul îi alina durerile, iar Sahar, Senecca şi Chelsea îl oblojeau cu rândul.

Târziu, în după-amiaza celei de-a opta zi de la sosirea la Hatton, Sinjin deschise ochii şi, recunoscându-i pentru prima oară pe cei din jurul său, se adresă lui Senecca:

— Din câte cred eu, ce-a fost mai rău a trecut...

Îi tremurau buzele, dar surâdea cu aerul şăgalnic dintotdeauna. Privirea rămânea tulbure din cauza opiului, însă ochii nu mai sticleau de febră, ci de bucurie.

— Tu eşti cel care-ţi dai seama cel mai bine, răspunse vesel prietenul său, punându-i palma pe frunte. Nu mai frige atât de tare, totuşi încă mai ai febră.

— Mi-e foame, râse Sinjin. Pe urmă abia am să vreau femei...

— Se vede treaba că mergi spre însănătoşire, zâmbi Senecca. Dar fiecare lucru la timpul său.

Sinjin râse şi el, recăpătându-şi o clipă expresia de odinioară.

— Pentru început, nu vreau decât o halcă de friptură, cu cartofi şi mazăre. Dar unde suntem? întrebă el dintr-o dată, neştiind care dintre bucătari îi stătea la dispoziţie.

— La Hatton.

— Cam departe de Londra.

— Dar încă aproape de Rattray Head.

Instantaneu, prietenul său se schimbă la faţă, pierzându-şi orice urmă de zâmbet.

— Uitasem... zise el abia şoptit, încercând să-şi mişte braţul stâng.

Efortul îl făcu să se strâmbe de durere.

— De cât timp sunt aşa?

— De două săptămâni, dintre care una ai petrecut-o pe drum.

— A fost şi Chelsea la Rattray sau am avut vedenii?

— Ea ne-a condus acolo.

— Îmi închipui că va trebui să-i mulţumesc, murmură cu răceală Sinjin.

— Şi pentru asta, şi pentru faptul că ne-a scos din încurcătură după ce-am ieşit din casă.

Chelsea Fergusson merita recunoştinţa lor, măcar pentru aceste două motive. În rest, nu era treaba lui să recunoască.

— Altfel, n-aş fi acum aici?... insistă Sinjin, fără prea mare tragere de inimă.

— Întocmai, încuviinţă Senecca.

— Când am s-o văd, am să-i mulţumesc, se învoi Sinjin, pe un ton ce nu lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor lui de viitor.

— E aici, în casă.

Ducele închise ochii, tulburat de veste. Încă nu se simţea pregătit să înfrunte o relaţie atât de complicată şi paradoxală.

— Nu vreau s-o văd, murmură el.

Apoi ridică pleoapele şi din ochii lui albaştri ţâşni un fulger de mânie.

— Din cauza ei era cât pe-aci să mor...

— Nu-i ea de vină, ci taică-său.

— El sau unul din oamenii lui. Ce rost are să mai despicăm firul în patru? Nu mai contează care anume din Fergussoni a tras asupra mea. Indiferent cine m-a rănit, taică-său m-a silit să călăresc pân-am fost gata să-mi dau sufletul. Dar am ajuns în situaţia asta din pricina iubitei mele *soţii*. Nu uita că sunt legat de ea pe viaţă. Parlamentul nu-mi va da în vecii vecilor aprobarea de divorţ — poate numai dacă nevastă-mea s-ar apuca să agaţe bărbaţi în Picadilly. Însă mă îndoiesc că va comite aşa o prostie având în vedere averea de care dispun. De altfel, fata asta nu-i proastă chiar deloc, adăugă el, aproape furios. Nici una din femeile pe care le-am cunoscut n-a reuşit să devină ducesă de Seth. Nu-i vorbă că şi taică-său a contribuit din plin. Numai un blestemat de scoţian poate considera căsătoria drept o campanie militară.

Senecca se abţinu să-i atragă atenţia lui Sinjin că, la vremea respectivă, îl prevenise asupra consecinţelor. Dar îşi promise să reia discuţia ceva mai târziu, după ce prietenul său avea să se înzdrăvenească.

Când Senecca îi dădu de ştire că Sinjin refuza s-o vadă, Chelsea se mulţumi să răspundă: „Înţeleg", deşi, în calitate de soţie, ar fi putut ridica o mulţime de pretenţii.

— Oricum, spune-i că, atunci când se va simţi mai bine, aş vrea să-i vorbesc... ca... să... punem la punct... anumite lucruri. Şi mai spune-i că eu ştiu cum să-i împiedic pe-ai mei să-i mai facă rău. Ai să-i repeţi şi lui ce-ai auzit de la mine?

În săptămâna următoare, avu grijă să se ţină departe de camera lui Sinjin, petrecându-şi timpul în compania argaţilor şi rândaşilor, stând mai mereu pe la grajduri. Bineînţeles că priceperea ei la cai, neobişnuită pentru o femeie, îi uluise pe beduini.

Dar principalul motiv al respectului de care se bucura printre arabi era extraordinarul ei act de curaj din noaptea de pomină, când îl salvaseră pe Sinjin. Tradiţia arabă cinstea curajul, iar tânăra ducesă se dovedise o femeie îndrăzneaţă. Iniţiativa ei îi scutise de o încăierare sângeroasă.

În ceasurile petrecute pe la grajduri, Chelsea învăţă o mulţime de lucruri despre rasa Haymour, trăgând cu urechea la ce vorbeau arabii cu privire la pregătirea cailor lor. Beduinii îşi antrenau caii cu totul altfel decât englezii sau scoţienii. Chelsea le făcuse o foarte bună impresie cu măiestria ei de amazoană, mai ales că se întâmplase să câştige o întrecere ad-hoc, organizată într-o dimineaţă pe păşune. După ce trecuseră de şocul iniţial — dat fiind că în lumea lor femeile erau considerate inferioare — beduinii se hotărâseră să închidă ochii la faptul că aveau de-a face cu o reprezentantă a sexului slab.

Astfel, Chelsea ajunse să trăiască într-o atmosferă în care se simţea în largul ei. Crescuse între oameni pasionaţi de cai şi curse, în cea mai mare parte bărbaţi. Prin urmare, îi era uşor să se încadreze în programul zilnic al arabilor, compus din ore de călărie şi pregătire a cailor. Îi plăcea să încalece pe armăsarii Haymour şi-i ajuta pe rândaşi în munca lor, din când în când însoţindu-i la încălzirea de dimineaţă.

Câteva zile mai târziu, întorcându-se de la plimbarea din zori, Senecca o anunţă că Sinjin dorea să-i vorbească şi că o aştepta în salon, în cursul după-amiezii.

Chelsea se duse la întâlnire puţin mai înainte de ora fixată. De când primise vestea, nu-şi mai găsise locul de emoţie şi nerăbdare. Încercase să-şi alunge temerile, repetându-şi că nu avea de ce să se simtă vinovată — decât, poate, pentru prima noapte petrecută cu el în casa de la Six-Mile-Bottom. Dar asta nu însemna nimic pe lângă curtea asiduă pe care i-o făcuse ulterior Sinjin.

Dar argumentele logice nu rezistau în faţa adâncii tulburări pe care-o resimţea la gândul jignirilor şi suferinţei îndurate de soţul ei din pricina Fergussonilor. Ca urmare, nu avea răbdare să stea şi să aştepte liniştită, în speranţa că-şi va putea întâmpina soţul cu politeţea de rigoare, aşa cum se obişnuia în lumea lui. Când Sinjin pătrunse în salon, o găsi în picioare la fereastră, bătând nevoasă cu degetele în pervaz.

La sunetul paşilor lui, Chelsea se răsuci brusc.

Sinjin rămase uluit de frumuseţea ei. Aproape îşi închipuise că va da cu ochii de-o fetişcană oarecare de la ţară. Chiar şi-aşa, îmbrăcată într-o rochie simplă de muselină, cu o eşarfă legată neglijent la gât, întrecea cu mult toate „zeităţile" recunoscute ale societăţii londoneze. Mai ales părul, ce-i încadra chipul ca o aureolă aurie... şi ochii violeţi, cu pupile mari şi întunecate...

Se simţi irezistibil atras de femeia din faţa sa; se sili, totuşi, să-şi înăbuşe această dovadă de slăbiciune. Tot din pricina sentimentelor ajunsese în situaţia în care se afla şi pe care o detesta din tot sufletul.

— Senecca mi-a spus că doreai să-mi vorbeşti, i se adresă el cu răceală, făcând un pas înăuntru.

Silueta i se profila în cadrul uşii, îndepărtându-l parcă şi mai mult de Chelsea.

Chiar îmbrăcat în şalvari arabi şi cămaşă cu mânecă lungă, se vedea limpede că slăbise. Totuşi, aştepta calm, cu braţul rănit eliberat din eşarfă, cu un aer mai distant ca oricând. Ochii lui o cercetau cu indiferenţă. Nu cunoscuse niciodată această latură a firii lui. Moştenise în parte caracterul tatălui său — un om lipsit de inimă, din câte zicea lumea. Luptând să-şi ţină cumpătul în faţa acelei priviri sfredelitoare, spuse:

— Eu pot să-i împiedic pe ai mei să te mai hărţuiască.

— Cum? întrebă Sinjin, conştient că pericolul nu încetase, iar ura lui Dumfries va continua să-l urmărească.

— Am să-i scriu tatei că, dacă te omoară, mă omor şi eu.

— Nu-i nevoie. Ştiu să-mi port şi singur de grijă.

Acum, că-şi cunoştea duşmanii, nu mai risca să fie luat prin surprindere.

— Altceva?

Tonul lui nerăbdător îi dădea a înţelege clar că nu dorea să mai continue discuţia.

— Copilul...

— Da?...

— Vreau să aflu dacă intenţionezi să-l iei de lângă mine.

Ştia că puţine femei dispuneau de drepturi depline asupra copiilor născuţi de ele. Dacă un soţ dorea să-i ia pruncul, mama nu avea nici o putere.

Sinjin şovăi. I se părea prea devreme să decidă ce va face cu un copil de care nici nu ştia cu certitudine c-ar fi al lui.

— Aşteaptă întâi să se nască.

— Mulţumesc, răspunse ea cu deferenţă, ascunzându-şi un suspin de uşurare. Mă bucur că te simţi mai bine.

Se purtau ca doi străini aflaţi pentru prima oară faţă în faţă, ca şi cum n-ar fi trăit împreună atâtea clipe de extaz.

Sinjin se pregăti să iasă, dar, răzgândindu-se, se întoarse din prag şi întrebă:

— Şi-acum, tu unde-ai vrea să te duci?

— Are vreo importanţă?

— Da, insistă ducele, fără să înţeleagă nici el de ce vorbise cu atâta patimă.

— Încă nu m-am hotărât... zise ea, evitând un răspuns direct.

— Va trebui să rămâi în Anglia.

Ar fi vrut să-i explice că dorea să ştie unde se afla fiul său — *dacă* era al său — dar se trezi spunând:

— Eşti soţia mea şi ai datoria să-mi dai ascultare.

Vorbele lui o loviră cu puterea unei palme primite în plin obraz.

— Nu, se împotrivi fata cu înverşunare, tremurând de furie în urma pretenţiilor jignitoare ale ducelui. Niciodată! Şi dac-ai să încerci să mă sileşti, vei regreta amarnic.

Ar fi fost cazul să se fi priceput mai bine să joace teatru. Ar fi trebuit să se arate mai raţională. Atunci nu l-ar fi văzut pe Sinjin încleştându-şi sălbatic maxilarul.

Ducele îşi zise că, poate, dorinţa de-a o păstra lângă el era un mod instinctiv de-a se răzbuna. Poate dorea s-o ţină prizonieră, aşa cum fusese şi el. Sau poate să fi fost vreo pornire obscură către un nou soi de depravare. Dar orice-ar fi fost, Sinjin nu admitea ca Chelsea să plece liniştită, după ce-i distrusese viaţa, chiar dacă o făcea cu o politeţe fără cusur. Femeia asta trebuia să plătească...

— Ai tăi m-au adus deja în situaţia de-a „regreta amarnic". Crezi că eşti în stare să-i întreci? îi aruncă el în bătaie de joc, pironind-o cu o privire rece.

Dându-şi seama că greşise, Chelsea căută o cale de-a îndulci răspunsul pripit de adineauri.

— Te rog să mă ierţi că mi-am ieşit din fire, dar familia mea m-a târât şi pe mine cu de-a sila în faţa altarului, la fel cum s-a întâmplat cu tine. Iată de ce-am reacţionat cu atâta violenţă. Prefer să trăiesc în linişte şi libertate într-un loc pe care să mi-l aleg eu.

După săptămâni întregi de scandaluri şi ameninţări, tânjea după tăcere şi singurătate.

— Dacă te gândeşti bine, explică Sinjin, dată fiind înclinaţia spre violenţă a familiei tale, faptul c-ai rămâne aici i-ar determina, poate, să-şi înceteze hărţuielile. Consideră-te oaspetele meu până când mă voi întoarce de la Londra.

Chelsea ar fi vrut să protesteze, să ţipe în gura mare, dar o opri privirea lui de gheaţă. Se afla pe domeniul ducelui, înconjurată de-o întreagă armată de slujitori, prin urmare depindea de el să-i redea — sau nu — libertatea. Chelsea îşi blestemă firea afurisită, care schimbase atât de brusc dispoziţia lui Sinjin.

— Prea bine, Înălţimea Voastră... răspunse ea, fără a-şi ascunde ironia.

Dracu' să-l ia de ticălos! Va rămâne numai până când va găsi o cale de-a se strecura dincolo de poartă, profitând de neatenţia străjilor. Cu prietenii pe care şi-i făcuse printre beduini, nu va dura mult până să-şi recapete libertatea.

— N-ai voie să ieşi din casă, zise el scurt, parcă ghicindu-i gândurile.

Chelsea ridică mirată din sprâncene, iar Sinjin adăugă:

— Am auzit că te-ai luat la întrecere cu Jahir. S-ar putea să te simţi tentată de-o plimbare călare. În starea în care te afli,

e riscant, urmă el cu glas ceva mai blând. Trebuie să te gândeşti şi la copilul tău.

— La copilul *meu*? Ce frumos ştii să pui problema! Dacă nu mă înşel, e copilul *nostru*.

Fiindcă tot ajunsese prizonieră, n-avea rost să-şi mai măsoare vorbele.

— *Tu*-i eşti tată, preaiubite soţ.

La auzul cuvântului „soţ", el nu-şi putu stăpâni o grimasă, apoi spuse cu glas lipsit de orice sentiment:

— Asta rămâne de...

— Prea mult ai umblat cu târfele, *my lord*. De asta nu mai eşti în stare să vezi limpede.

— Din câte ţin eu minte, tu le-ai învăţat meşteşugul cât ai clipi din ochi. Cu firea ta de aventurieră, dă-mi voie să fiu circumspect în privinţa paternităţii copilului. Au trecut două luni până când taică-tău m-a informat că eşti gravidă. Două luni înseamnă timp suficient...

— ... suficient ca să te culci cu o sută de femei, aşa-i, *my lord* ? replică Chelsea. Noi, fetele de la ţară suntem ceva mai modeste.

— Vrei să spui că-n tot acest timp n-ai mai avut alt bărbat? întrebă Sinjin pe un ton neîncrezător.

— Prefer compania cailor! i-o întoarse furioasă Chelsea.

El izbucni în râs, admirându-i replica isteaţă, cu două înţelesuri, şi, o clipă, pe chipul său se aşternu expresia caldă şi afectuoasă dintotdeauna.

— Bine, la vremea potrivită îţi vei primi răsplata pentru virtutea ta. Până atunci, te afli aici şi-aici ai să rămâi. Afară de cazul că-ţi voi da alte dispoziţii.

— Nelegiuitule! şuieră Chelsea, nemaiputându-şi stăpâni furia.

— Poate că sunt nelegiuit — spuse liniştit Sinjin, fără să-i pese de izbucnirea fetei — dar gândeşte-te că măcar pruncul tău nu va primi astfel de insulte.

O privi o clipă, cu un surâs rece şi distant, apoi se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

O lăsase acolo, fără să-i pese de ea mai mult decât de-un obiect! Ducesei îi trebuiră câteva minute bune ca să-şi recapete suflarea, potolindu-şi furia şi revolta. Se duse la fereastră, în timp ce în minte îi încolţea o hotărâre. Oare cum ar fi putut scăpa de-acolo? se întrebă, cercetând cu privirea pajiştea din faţa grajdurilor.

Cât va dura până ce va reuşi să fugă de la Hatton?

Pornind spre camera sa, Sinjin îşi spuse că ar fi trebuit să se arate mai puţin autoritar. Deşi după înfăţişare nu s-ar fi zis că fusese grav rănit, totuşi statul în picioare îl obosea grozav. Încă nu-şi recăpătase puterile pe de-a întregul şi nici nu se putea sluji de braţul stâng. Va mai dura destul până să redevină cel de odinioară, deşi, cu o zi în urmă, reuşise să-şi ridice braţul rănit până la înălţimea umărului.

Douăzeci de minute mai târziu, Senecca îl găsi întins pe pat.

— Cum poţi să fii atât de imprudent! izbucni el, supărat. Vrei să ţi se redeschidă rana?

— Am avut grijă... protestă Sinjin, silindu-se să surâdă în ciuda stării de slăbiciune care-l ţintuia la pat.

— Nu cumva ai început vreun program de gimnastică fără ştirea mea? întrebă sarcastic Senecca, dezlegând pansamentul care-i ţinea braţul legat de gât.

— Dacă se întorc Fergussonii, vreau să ucid şi eu câţiva, mărâi ducele.

— Te asigur că nu vor trece de beduini, aşa că te rog să nu-ţi mai faci rău cu mâna ta. Abia te-am scos din belea, şi n-a fost chiar aşa de simplu! îl certă Senecca, deşi rareori i se întâmpla

să ridice tonul. Iar dac-o ţii ostatică pe nevastă-ta, n-ai motive să te temi de scoţieni.

Probabil de-aceea insistase şi el ca Chelsea să rămână, îşi spuse Sinjin, urcând scările către etajul doi şi ţinându-se de balustradă cu braţul sănătos. Fusese o decizie înţeleaptă, izvorâtă din considerente tactice, fără nici o legătură cu ochii ei violeţi, cu rochia transparentă de muselină, prin care trupul de sirenă i se profilase în lumina soarelui. În clipa următoare îşi impuse să nu se mai gândească la frumuşeţea ducesei şi nici măcar la faptul că acum avea o soţie. Ce dracu', alţi bărbaţi — de fapt aproape toţi — nu dădeau doi bani pe faptul că au neveste. De ce n-ar fi făcut şi el la fel?

Da, da, trebuia s-o ţină aici, pentru că Chelsea era parte integrantă din planul lui de răzbunare. Mai precis, prima etapă pe drumul revanşei mult-visate.

29

Trei nopţi mai târziu, Chelsea se strecură afară din cameră, îmbrăcată în costumul de călărie şi ţinându-şi cizmele în mână. Traversă fără zgomot holul de la etaj, păşind în umbra zidurilor, apoi porni cu grijă pe scara servitorilor. În acea seară, Sinjin coborâse pentru prima dată la parter ca să servească cina, după care rămăsese în compania lui Senecca, la un pahar de porto.

Din dormitorul ei, aflat chiar deasupra sufrageriei, Chelsea ascultase murmurul conversaţiei prin fereastra deschisă. Nu desluşise cuvintele dar, auzindu-i râzând din ce în ce mai tare, trăsese concluzia că Sinjin băuse zdravăn şi că în noaptea aceea va dormi neîntors.

Luna nouă arunca o rază palidă de lumină, ideală pentru planurile ei de evadare.

Se opri o clipă în faţa uşii de la bucătărie, ca să-şi tragă cizmele, apoi înaintă cu prudenţă, rămânând mereu în umbră, până când ajunse pe pajişte. Aici scoase la iveală frâul pe care-l ascunsese sub un gard viu, apoi sări în ţarcul unde patru iepe fuseseră izolate de armăsari. În nopţile calde de primăvară, caii preferau să-şi petreacă noaptea pe câmp decât în grajd.

Safy ciuli urechile, ridicând capul. Zărind-o pe Chelsea, necheză uşor. Chelsea o călărise în numeroase rânduri şi iapa îi cunoştea mirosul. Nici nu mişcă atunci când fata îi trecu zăbala printre dinţi, punându-i frâul pe cap.

Dintr-un salt fu în spinarea iepei, începând să-i murmure drăgăstos la ureche:

— Aşa, iubito... Când ajung la Newmarket, te trimit înapoi... N-ai să lipseşti prea mult de-acasă...

Apucă frâul, îndreptând iapa către capătul cel mai îndepărtat al ţarcului.

— O să sărim peste el, iubito... Iar tu ai să mă duci departe... Acum! o îndemnă ea, dându-i pinteni în acea clipă.

Iapa porni în trap uşor şi, zărind în depărtare gardul, iuţi pasul, cu un instinct fără greş. Se apropiară de gard în galop şi animalul îl sări ca şi cum ar fi avut aripi.

— În sfârşit, liberă! se bucură Chelsea în clipa când iapa atinse cu copitele pământul, de cealaltă parte a ţarcului.

— Îţi mulţumesc, pasăre a deşertului!... murmură fata, culcându-şi capul pe grumazul iepei. Îţi mulţumesc... Îţi mulţumesc...

Dar de-abia rosti cuvintele când liniştea nopţii fu sfâşiată de-o fluierătură ascuţită. Safy se opri brusc. Înainte ca Chelsea să-şi fi recăpătat echilibrul, iapa se răsuci în loc, ridicând un nor de praf, apoi se năpusti într-un galop nebun înapoi spre ţarc.

Fără să-i pese nici de pinteni, nici de frâu, se întoarse de unde plecase, sărind fără şovăire gardul ce împrejmuia păşunea. Câteva clipe mai târziu, culegea delicat cuburi de zahăr din palma lui Sinjin.

— Hazan te va însoţi înapoi în casă, zise ducele, mângâind botul catifelat al iepei.

Vorbea pe un ton absent, preocupat doar de animalul din faţa lui.

Servitorul arab se repezi s-o ajute pe Chelsea să descalece.

— Şi dacă eu *nu vreau* să intru în casă? se răsti fata.

Va să zică, Sinjin se jucase cu ea, lăsând-o să creadă că putea să scape, deşi ştia că poate oricând să cheme calul înapoi!

— N-ai încotro!

O privi fugar, cu un început de zâmbet.

— Nu-i aşa?

— Tare mi-ar plăcea să te fac să-ţi piară zâmbetul! scrâşni Chelsea... Măcar aici am de ales!

Ridică braţul în care ţinea cravaşa, repezindu-l înainte cu toată puterea.

Sinjin se feri fără efort şi-i smulse biciuşca, răsucindu-i braţul cu mâna sănătoasă.

— Dă-o jos de pe cal! îi porunci el lui Hazan.

— Nu îndrăzneşti să te lupţi singur? îl provocă Chelsea, văzând că Hazan şovăia să se apropie.

— Te-aş putea răni, răspunse Sinjin cu voce rece şi neîndurătoare, dând restul bucăţelelor de zahăr slujitorului care ieşise ca din pământ, la un simplu semn al lui. De-acum încolo vei sta încuiată în camera ta.

O privi pentru prima oară în ochi şi adăugă:

— Aşa păţesc copiii neascultători.

Greşise rostind astfel de cuvinte, pentru că, în aceeaşi clipă îşi aminti că Chelsea nu era câtuşi de puţin un copil, ci o femeie... o femeie focoasă... Simţi cum îl învăluie parfumul ei şi făcu un pas înapoi, ca şi cum i-ar fi fost teamă să rămână prea aproape. Chelsea descălecă, refuzând să se lase umilită în faţa ducelui şi nedorind să-i pună pe prietenii ei arabi într-o situaţie neplăcută. Fără îndoială că beduinii ar fi dat-o jos din şa cât ai clipi — în tradiţia lor, privilegiile femeii erau foarte limitate — dar ar fi fost penibil şi pentru ei, şi pentru ea.

Slujitorii o conduseră până în cameră, mai curând binevoitori decât severi. Totuşi era din nou prizonieră, îşi zise Chelsea când uşa masivă se trânti, iar cheia se auzi scrâşnind în broască.

Să fi fost cumva o ironie a sorţii? se întrebă ea, privind pe fereastră la cei doi oameni care stăteau de pază în curte. Sau trebuia să înţeleagă că era, pentru a doua oară, victima privilegiilor pe care le aveau bărbaţii? Mai întâi taică-său, iar acum soţul, o închiseseră pentru că îndrăznise să vrea să fie stăpâna

propriului său destin. Cu siguranţă că taică-său nu se sinchisise nici de libertatea lui Sinjin, tot aşa cum şi ducelui prea puţin îi păsa de-a ei. Amândoi o tratau ca pe-o vită! Şi, la dracu', *se săturase* de când tot lupta ca să devină o femeie independentă!

Oare cerea prea mult dacă pretindea o discuţie raţională? Nu putea rezolva cu soţul ei, în termeni amicali, problemele acestei căsnicii? La urma urmei, în multe privinţe aveau aceleaşi puncte de vedere. Amândoi se declaraseră împotriva căsătoriei. Nici unul nu voia să trăiască împreună cu celălalt. Desigur, dacă în aceste chestiuni esenţiale căzuseră de acord, restul problemelor ar fi trebuit să se rezolve de la sine.

Într-o clipă, găsi calea prin care putea atrage atenţia soţului ei. Deşi cu uşor regret pentru metoda oarecum „copilărească", schiţă totuşi un surâs, asemănător cu cel caracteristic lui Sinjin.

Senecca şi Sinjin abia se instalaseră în bibliotecă, la un pahar de coniac, când afară răsună un zgomot asurzitor. Ferestrele erau deschise, lăsând să pătrundă aerul cald al nopţii, astfel încât vibraţiile păreau să vină din mai multe direcţii. Curând, însă, se lămuriră că zgomotul fusese produs chiar în incinta casei.

— Ah, femeile! bombăni dezgustat Sinjin.

— Ai stat de vorbă cu ea? întrebă Senecca.

— Despre ce? Despre faptul că ai ei erau cât pe-aci să mă omoare? E prea fragilă ca să „discut" cu ea aşa cum mă îndeamnă inima!

— Cât timp ai de gând s-o ţii aici?

— Până când Fergussonilor le va veni mintea la cap.

— Asta poate însemna până la Sfântu-Aşteaptă!

Sinjin îl privi pe deasupra paharului, apoi ridică din umeri şi duse paharul la gură, golindu-l dintr-o înghiţitură. Oftă adânc şi spuse:

— De cum îmi voi recăpăta forţele, am să-i provoc pe toţi la luptă şi-am să-i ucid unul câte unul.

— Duncan parcă-ţi era prieten.

— Bine zis *era*. Când te-ai aflat la un pas de moarte începi să reconsideri până unde se pot extinde limitele prieteniei. În cazul meu, am rupt-o cu el!

Din camera ducesei continuau să răzbată zgomote de sticlă spartă şi lemn sfărâmat. Majordomul bătu la uşa bibliotecii, ca să-şi întrebe stăpânul ce trebuia să facă.

— Mâine dimineaţă strângi cioburile, şi-atâta tot! răspunse liniştit Sinjin. Până atunci te asigur că se va potoli. Trimite-i pe toţi la culcare. Lăsaţi-o în pace!

Dar mai târziu, când unul dintre arabi veni să-l cheme, temându-se că Chelsea păţise ceva, Sinjin nu se duse la culcare, ci ascultă cu atenţie la uşa ei, apoi zise cu indiferenţă:

— Aveţi grijă să nu iasă din cameră!

După care se îndepărtă.

În numai câteva minute, măsuţa de toaletă ateriză pe terasa de dedesubt, zdrobindu-se în mii de bucăţele, chiar lângă unul din paznici. Sinjin oftă şi întoarse capul spre Senecca:

— Se pare că aşa o s-o ţină până mâine dimineaţă.

Îşi umplu din nou paharul, dându-l peste cap, apoi îl puse pe măsuţă şi se ridică, scoţând un geamăt de exasperare.

— Dacă vezi că nu mai vin, zâmbi el fără veselie, trimite ajutoare.

30

Ducele intră în camera soţiei sale, închizând uşa în urma lui; o privi atent câteva clipe, ca şi cum simpla lui prezenţă ar fi fost de-ajuns s-o liniştească. Nasturii din perle ai vestei sale cu dungi verzi sclipeau în lumina lumânărilor, care aruncau umbre gălbui pe pantalonii din piele de căprioară. Cu cizmele de călărie bine înfipte în podea, stătea neclintit, ţintuind-o cu privirea, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo.

Stârnită de aerul lui calm şi netulburat, Chelsea azvârli în el cu ultimul bibelou rămas întreg.

Mica figurină reprezentându-l pe Pierrot se zdrobi de uşă, la numai o palmă de capul ducelui, apoi se prăbuşi pe covor într-o puzderie de cioburi colorate.

Sinjin nici nu clipi, dar pe bărbie începu să i se prelingă un firicel de sânge. Ridică mâna, fără s-o scape din ochi pe Chelsea, şi-şi scoase din piele minuscula aşchie de porţelan, aruncând-o peste celelalte.

— Dumnezeule! Te rog să mă ierţi! îngăimă Chelsea, a cărei fire nu fusese niciodată violentă şi care făcuse tot tărăboiul cu un scop precis.

— Ar fi şi cazul să-ţi ceri iertare, murmură Sinjin, rotindu-şi ochii prin încăperea distrusă.

Nici un obiect nu scăpase întreg. Totul fusese spart sau sfărâmat. Chelsea reuşise chiar să smulgă câteva vergele din tăblia de la căpătâiul patului.

— Nu mi-a venit în minte altă cale prin care să-ţi atrag atenţia.

Sinjin i-ar fi putut sugera o mulţime de modalităţi, nici una din ele destructivă — de exemplu, câteva cuvinte aşternute pe o foaie de hârtie — însă înainte de-a apuca să deschidă gura, ea adăugă:

— Chiar şi-aşa, ţi-a trebuit o groază de timp până să reacţionezi. Se pare că eşti obişnuit cu istericalele femeilor.

Avea dreptate, deşi lui nici prin gând nu-i trecea să comită prostia de a-i face o astfel de mărturisire. De altfel, recunoştea în sinea lui că un simplu bilet n-ar fi fost de-ajuns. Se ferise tot timpul să-i vorbească, neştiind dacă ar fi reuşit să-şi stăpânească mânia. De asemenea, nu era convins că ar fi rezistat tentaţiei de-a o pedepsi pentru schimbările catastrofale intervenite în viaţa sa. Sigur că era mai bine s-o evite. Iată, de pildă acum tare-i venea s-o plesnească, dar se stăpâni cu preţul unui uriaş efort de voinţă.

— Bun, acum mi-ai atras atenţia... zise Sinjin, rotindu-şi din nou privirea peste dezastrul din cameră. Ai să-mi plăteşti pagubele din banii tăi de buzunar, adăugă el, cu un surâs răutăcios.

— Cum adică „banii mei de buzunar"?

Întrebase cu atâta blândeţe şi naivitate, încât ducele şi-aduse brusc aminte că, totuşi, în faţa legii erau soţ şi soţie. Dar această simplă aluzie la căsnicie îl făcu din nou să se zbârlească.

— Vorbeşti la fel ca taică-tău, i-o reteză Sinjin, pe care tot îl mai rodeau la inimă clauzele contractului de căsătorie, nemaipunând la socoteală faptul că torturile îndurate în Highlands îi curmau orice pornire spre sentimentalism.

— Nu putem discuta civilizat despre situaţia noastră?

— Adică despre căsnicia noastră? scrâşni el, rostind anevoie cuvântul pe care-l detesta din tot sufletul.

Chelsea nici nu clipi.

— Da.

Sinjin măsură din ochi distanţa dintre ei, slabă protecţie pentru făptura delicată care stătea în faţa lui, îmbrăcată în costum bărbătesc de călărie. Totuşi, în viaţa lui nu ridicase mâna asupra unei femei şi, oricât i-ar fi plăcut s-o pedepsească pe Chelsea pentru tot ce îndurase de la tatăl ei, simţea că n-ar fi avut puterea să-şi ducă gândul la îndeplinire.

— Despre ce-ai vrea să discutăm? întrebă Sinjin, căutând din ochi un scaun pe care să se aşeze; dar, cum toate erau sfărâmate sau pline de cioburi, rămase în picioare.

— În primul rând, cât intenţionezi să mă ţii închisă aici?

— Nu ştiu... Probabil până când sănătatea îmi va îngădui să-i provoc la luptă pe tatăl şi pe fraţii tăi.

— Pe toţi?

— Asta depinde de tatăl tău.

— Ce vrei de la el? Te pot ajuta în vreun fel?

— Vreau să-mi recapăt libertatea. Până-n prezent, nu mi-ai fost de prea mare folos.

Avea dreptatae.

— Va să zică, până atunci sunt ostatică.

— Cam aşa ceva.

În aceeaşi clipă îi dădu prin minte că, dacă pruncul nu-i va semăna, avea şanse să solicite anularea căsătoriei. Era limpede că dispunea de suficient de mulţi bani cât să cumpere bunăvoinţa Vaticanului.

— Poate până la naşterea copilului...

Deodată, Chelsea simţi că i se moaie picioarele. Din cauza sarcinii suporta greu emoţiile violente, iar gândul unei captivităţi îndelungate i se părea de nesuportat.

— Ţi-e greaţă? întrebă Sinjin văzând-o că pălise, aşa cum se întâmplase şi la Rattray Head.

— Sunt doar puţin ameţită, şopti fata, sprijinindu-se de pervazul ferestrei, cuprinsă brusc de slăbiciune.

Aerul răcoros al nopţii o ajută să-şi mai vină puţin în fire. Surâse fără vlagă şi zise:

— N-ar fi trebuit să-ţi distrug casa. Credeam că astfel voi reuşi să te conving să mă laşi să plec.

— Îmi pare rău,dar nu pot. Eşti garanţia mea, în caz că ai tăi vor dori să-şi ia revanşa. Sper să te eliberez curând.

— Şase luni înseamnă foarte mult, zise Chelsea, privindu-l cum stătea sprijinit de tocul uşii, cu un aer calm şi detaşat. Nu crezi că pruncul e al tău, aşa-i?

Sinjin şovăi câteva secunde, căutând un răspuns suficient de politicos.

— În situaţia mea, spuse în cele din urmă, vreau să fiu sigur. Acest copil ar putea fi moştenitorul ducatului.

— Ar putea? repetă Chelsea, cunoscând legile la fel de bine ca St. John.

— Dacă-i al meu.

— Şi dacă nu-i?

Sinjin se gândi că n-avea nimic de pierdut dacă-i dădea un răspuns sincer.

— Atunci voi cere divorţul.

Cu toate că şi Chelsea dorea să fie liberă din nou, vorbele lui sunaseră atât de rece, atât de lipsite de orice urmă de sentiment, încât simţi cum urcă în ea un val de furie. În fond, avusese un rol esenţial în zămislirea pruncului.

La vremea aceea, puţini bărbaţi îşi asumau răspunderea pentru aventurile lor amoroase, iar când totuşi o făceau, dintr-o pornire de afecţiune faţă de amantele lor, rareori se ajungea la mariaj.

Singurele femei care le puteau cere amanţilor să-şi recunoască partea lor de vină erau cele care aveau cu ce să încheie un târg, adică frumuseţe sau avere.

Bineînţeles că şi amantul în chestiune trebuia să fie într-o situaţie care să-l împingă către acceptarea unor concesii, respectiv să ducă lipsă de bani sau să fie urât ca dracul.

Însă ducele de Seth era *şi* frumos *şi* bogat.

În plus, cu excepţia iniţiativei *in extremis* a contelui de Dumfries, Sinjin ştia că era invulnerabil.

— Nu vei putea divorţa de mine, zise Chelsea, înfuriată de uşurinţa cu care ducele era gata să renunţe la ea.

El înţelese. Indiferent că vorbise serios sau încercase doar să-l ameninţe, părea foarte sigură pe sine.

— Vom vedea.

— Asta ne-aduce cu discuţia exact acolo de unde-am plecat. Mă laşi să plec de-aici după ce se va naşte copilul?

— Bineînţeles.

— Chiar dacă ar fi moştenitorul ducatului?

Sinjin nu-i pomenise încă de faptul că avea deja un fiu. De altfel, putea să-şi închipuie că Chelsea e în cunoştinţă de cauză, din moment ce el îşi recunoscuse fiul cu ani de zile în urmă.

— Chiar şi-atunci.

— Dar copilul...?

Se întorceau la aceeaşi întrebare — exact cea la care Sinjin nu voia să se gândească şi nici să răspundă, cel puţin nu în clipa de faţă. Îl frământau probleme mult mai importante.

— Nu ştiu, răspunse cu sinceritate.

Spre uluirea lui, Chelsea izbucni în lacrimi.

— Iartă-mă, murmură ea printre sughiţuri. De la... un timp... plâng... aşa uşor!...

Deşi bănuise care va fi răspunsul, totuşi vorbele ducelui o îndurerară profund. Sarcina o făcuse irascibilă, iar în ultima vreme se adunaseră o mulţime de necazuri.

— Bine măcar că nu ţi-e greaţă, remarcă el cu blândeţe.

— Nu... Mi-a mai trecut... suspină Chelsea, luptând să-şi stăpâncască lacrimile.

Dintr-o dată, lui Sinjin îi păru atât de singură şi părăsită, aşa cum stătea pe pervaz, cu picioarele atârnând la o palmă de podea, cu obrazul ud de lacrimi. Nu-şi scosese costumul de

călărie şi-şi legăna picioarele încălţate cu cizme, întocmai ca un copil. Aerul ei nevinovat îl înduioşă profund.

— Ţi se întâmplă deseori să plângi?

— De la un timp, da.

Auzind tonul care parcă-i cerea iertare, el nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Şi aş vrea să nu plâng... Nu cerşesc mila nimănui.

— Iar eu sunt ultimul la care ai putea s-o afli, replică ducele, în a cărui privire strălucea o undă de căldură. Nu te las să dormi aici, zise el dintr-o dată.

Mintea lui păru să se oprească pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi mirat singur de vorbele care-i scăpaseră fără voie. Şi, brusc, îi veni o idee: putea dormi cu *el*.

Şi-atunci îşi recăpătă gândirea lucidă, dar revelaţia de adineauri îşi făcea tot mai mult loc în mintea lui, fără a-i da pace.

„De ce nu?" se întrebă el. Doar era soţia lui.

„De ce nu?" repetă în sinea sa. Şi-aşa nu mai avea cum să rămână însărcinată.

De ce nu, de vreme ce oricum îşi va petrece convalescenţa de unul singur?

Într-adevăr, de ce nu?

— Vei avea nevoie de o cameră curată în care să dormi la noapte, zise el, ca şi cum ar fi simţit nevoia să-i dea o explicaţie.

— Pot să-mi scutur aşternutul. De la un timp reuşesc s-adorm fără probleme oriunde m-aş afla.

Sinjin uitase cât de inocentă şi cât de lipsită de pretenţii era ea. Desprinzându-se de tocul uşii, porni spre ea, cu sentimentul că în noaptea care va urma se va întâmpla ceva deosebit.

— Mai eşti supărat? îndrăzni Chelsea, urmărindu-l cu o privire temătoare.

— Pentru ce-ai făcut aici?

Ea încuviinţă din cap, simţind că fiecare pas al lui îi sporea încordarea.

Sinjin clătină din cap şi zâmbi.

— Istericalele tale vor da naştere la ceva bârfe din partea servitorilor, în zilele care urmează. Ţi-ar plăcea să redecorezi camera?

— De ce te-arăţi atât de îngăduitor?

Ducele ridică din umeri. Nici el nu era în stare să înţeleagă prea bine ce simţea. Stătea în faţa tinerei femei, al cărei chip înălţat către el era numai lumină. Oare copilul va moşteni ochii ei? se întrebă deodată, impresionat pentru prima oară de faptul că ea purta în pântece o nouă viaţă.

— Cum te simţi? o întrebă cu blândeţe.

— Obosită.

Râse şi adăugă:

— Ca de obicei...

Dacă Sinjin avea de gând să pretindă că ar fi venit s-o vadă şi în lipsa „invitaţiei" pe care i-o făcuse, atunci şi ea se putea arăta la fel de îndatoritoare. Dar era obosită, nu numai fizic, ci şi psihic, la capătul acestor ultime săptămâni în care dusese un război în toată regula. Dacă Sinjin îi oferea un armistiţiu temporar, ea una era gata să-l accepte.

— Am să-ţi găsesc o cameră mai confortabilă, zise ducele, atingându-i uşor umărul, ca şi cum s-ar fi temut să n-o sperie.

Apoi, petrecându-şi braţul pe sub picioarele fetei, o ridică, fără să simtă prea mare durere. Ţinând-o cu gingăşie, astfel încât abia îi atingea pieptul, zise:

— Nu mi se pare c-ai devenit mai grea.

Ea se bucură să-l audă făcând o aluzie la trecut, ca şi cum ar fi vrut să păstreze amintirea zilelor frumoase când doriseră să fie împreună.

— Nici nu m-am îngrăşat prea tare. Atâta doar că mi-e somn tot timpul... spuse încet Chelsea. Aş vrea să-ţi pot plăti paguba, adăugă ea, arătând spre prăpădul din jur.

În calitate de soţie a ducelui de Seth, acest titlu de noblеţe ar fi fost de-ajuns ca să primească fonduri. Dar întrucât Sinjin nu semnase contractul de căsătorie, Chelsea nu dispunea de nici un ban al ei. Poate că, totuşi, era săracă.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. E vina mea că m-am purtat prea aspru. Ai nevoie de ceva?

— Peria de păr... răspunse Chelsea, şi Sinjin o duse în braţe până la bufet, pe care nu se mai găseau alte obiecte decât o perie şi o oglinjoară.

— Eşti superstiţioasă?

Fata îl privi cu un surâs trist.

Abia atunci remarcă Sinjin că toate oglinzile din încăpere rămăseseră intacte. Se uită la ea cu căldura şi blândeţea de odinioară, pe care Chelsea şi le amintea aşa de bine.

— Mâine vom încerca s-ajungem la nişte compromisuri, spuse el.

— Se vede treaba că zânele pădurii mi-au ascultat ruga... râse fata. Am fost la un pas de libertate.

Sinjin se abţinu să-i strice bruma de bună-dispoziţie tocmai după ce Chelsea mărturisise ce mult plânsese în ultima vreme.

— Aşa e, la un pas de libertate, întări el.

Dar în timp ce-o ducea în braţe către dormitorul lui, îşi dădu seama dintr-o dată că, de fapt, se bucura că tentativa ei de evadare nu izbutise.

Pradă unor sentimente contradictorii şi neştiind ce să facă, odată ajuns în dormitor Sinjin se îndreptă spre canapeaua de lângă şemineul unde, în nopţile răcoroase de primăvară, încă mai ardea focul. Se aşeză cu Chelsea în braţe.

— Cred că-s o povară grea pentru tine, zise fata.

Sinjin o privi, amuzat de cuvântul blând prin care alesese să exprime dezastrul petrecut în viaţa lui.

— Încă nu prea grea, glumi el, ţinând-o pe genunchi fără efort.

Brusc se aşternu tăcerea. Între ei rămâneau atât de multe lucruri nerezolvate.

Ducele îşi făcea reproşuri pentru că, în ciuda tuturor celor petrecute, continua s-o dorească.

Chelsea se gândea cât de apărată se simţea lângă Sinjin, ale cărui braţe o înlănţuiau, dându-i un sentiment de siguranţă.

Tăcerea se prelungi. Nici unul din ei nu ştia cum să deschidă discuţia fără să atingă vreun subiect dureros.

— Sunt obosită.

— Eşti obosită?

Vorbiseră în acelaşi timp, precum în corul antic, şi amândoi izbucniră în râs, cu un aer jenat.

— Mi-e şi foame, adăugă Chelsea. Dacă nu te superi...

— De ce să mă supăr? întrebă Sinjin cu un ton ciudat, gândindu-se numai la femeia pe care o ţinea în braţe, cu trupul fierbinte lipit de coapsele lui.

Dar se stăpâni la timp şi zise:

— Bineînţeles că nu mă supăr. Am să chem bucătarul.

Serviră o cină frugală, cocoţaţi în vârful patului, şi curând reveniră la relaţiile destinse dinainte.

Chelsea mâncă ouă cu murături, budincă rece şi biscuiţi cu stafide abia scoşi din cuptor. Ca băutură, alese nectar făcut în casă şi adus, rece, direct din cămară. În plus, servi o porţie zdravănă din friptura la grătar comandată de Sinjin, felicitând bucătarul pentru prăjitura pufoasă, cu cremă şi marţipan. Abia după ce înghiţi şi două portocale, se declară mulţumită. Sinjin o privea uluit.

— Dac-ai s-o ţii tot aşa, iubita mea soţie, pruncul nostru va cântări cât doi.

— Nu-i aşa că te-am îngrozit? întrebă Chelsea, înduioşată de apelativul cu care i se adresase Sinjin. Tot timpul mi-e foame. Îmi închipui că bărbaţii nici nu înţeleg cum vine asta.

— Poate că da... murmură el de-abia auzit.

Chlesea ridică privirea de la portocala pe care tocmai o curăţa de coajă.

— Nu mai eşti supărat pe mine? Nu mă mai urăşti?

Dar nu-şi sfârşi bine întrebarea, că-i veni să-şi muşte buzele. Încă din copilărie descoperise că bărbaţilor nu le plăcea să li se pună prea multe întrebări. Preferau să nu discute despre propriile lor sentimente.

— Pot să-mi iau vorba înapoi? îndrăzni ea, cu un surâs timid.

— Te rog.

Nu se înşelase. Sinjin nu avea nici un chef să-i răspundă. Cele două cuvinte sunaseră ca o dojană.

Apoi el oftă, se sprijini de căpătâiul patului şi, trecându-şi palma peste obraz zise:

— Nu-mi dau prea bine seama ce simt, dar sunt fericit că nu mai plângi şi că eşti aici, cu mine.

— Şi eu mă bucur că ţi-a mai trecut durerea din braţ. Iar acum, că ne-am întrecut în politeţuri, îmi îngădui să-ţi şterg sângele de pe bărbie. Ţi-ai redeschis rana pe care ţi-am făcut-o mai devreme, cu aşchia de porţelan.

El izbucni în râs.

— Dar ştiu că nu mă plictisesc cu tine!

— Nu ţi s-a mai întâmplat?

— Nu.

— Atunci voi avea grijă să nu-mi schimb apucăturile.

— Altfel ai fi făcut-o?

— Mi-ar fi plăcut, însă mă tem că n-aş fi fost în stare, după ce atâţia ani m-am purtat ca un băieţoi.

— Nu cumva de asta te şi plac?

— Nu ştiu. Nici tu nu ştii ce-ţi place la mine, pentru că dintotdeauna te-au interesat femeile pentru un singur lucru...

El căzu pe gânduri câteva momente. Pentru nici optsprezece ani, fata asta se dovedea extrem de perspicace.

— Cum în familia mea nu sunt decât bărbaţi, le-am învăţat obiceiurile, Înălţimea Voastră.

— Sinjin, o corectă ducele.

— Nu îndrăznesc...

— Te rog să îndrăzneşti.

Nu era cazul să adreseze acest îndemn unei fete care, de ani de zile, făcea numai cum o tăia capul. Dar, având în vedere ce-şi dorea în clipa de faţă, Sinjin spusese exact ce trebuie.

Cât despre Chelsea, ea găsise un mijloc irezistibil de a-i curăţa sângele de pe bărbie. Apropiindu-se de el, se aplecă şi, punându-i palmele pe umeri, începu să-l şteargă cu vârful limbii.

Desigur, nici unul dintre ei nu închise ochii în noaptea aceea. Viaţa la Hatton începea să capete o nouă şi plăcută perspectivă.

31

Ploile de primăvară făcuseră să se deschidă mugurii şi florile, îmbrăcând văile şi dealurile cu o mantie de verde proaspăt. După ploi se iviră, victorioase, razele de soare. La Hatton trecură două săptămâni de plăceri şi satisfacţii. Sinjin şi Chelsea se împăcaseră şi trăiau clipe de extaz, uitând de lumea care se întindea dincolo de valea cea singuratică. Râdeau, stăteau de vorbă şi făceau dragoste, se hrăneau în gură unul pe altul, citeau din cărţile lor preferate, iar făceau dragoste, se plimbau şi călăreau prin câmpiile cu iarbă grasă, după care din nou făceau dragoste. Într-un cuvânt, locuiau în paradis şi... făceau dragoste.

Deşi Seneca fusese trimis la Londra, Sinjin păstrase suficienţi soldaţi ca să-i asigure paza în cazul unui atac din partea Fergussonilor. Umărul i se vindecase treptat. Îşi recăpăta puterile pe măsură ce în trupul ducesei prindea să crească pruncul lui. Ea începuse să se schimbe, deschizându-se ca o floare, sub privirea încântată şi surprinsă a soţului.

— Te-ai gândit ce nume să-i dăm copilului? întrebă Sinjin într-o după-amiază când stăteau amândoi pe iarbă, la umbra unui măr din livadă.

Chelsea îşi ţinea capul pe genunchii lui; de jur-împrejurul lor răsuna bâzit de albine, sporindu-le plăcerea zilei calde de primăvară.

Chelsea ridică uşor fruntea şi zâmbi, continuând să-i mângâie părul cu mişcări languroase. Clătină din cap, fără o vorbă. Toropită de razele soarelui, era pe jumătate adormită.

— Asta înseamnă că mă laşi pe mine s-aleg? întrebă Sinjin, cu un licăr jucăuş în ochii albaştri.

— De unde ai atâta energie, când mie nu-mi vine să fac nimic? surâse Chelsea. Nu, nu te las s-alegi!

— Nu uita că nu eu port în pântece un copilaş, iubito, aşa că *ai voie* să nu faci nimic.

Râse scurt şi adăugă:

— ... de fapt, aproape nimic. Şi... urmă el cu o privire maliţioasă, mie-mi place numele Alfred.

Se rostogoli în iarbă înainte ca Chelsea să-i ardă un ghiont, apoi, rămânând la o distanţă sigură, o întrebă zâmbind:

— Ţie nu?

— Va fi fetiţă, nu băiat.

— Grozav! exclamă Sinjin şi, proptindu-şi bărbia în palmă, începu să viseze la familia perfectă pe care-o va avea, alături de Beau şi de fetiţa ce va veni pe lume. Acum eşti *sigură*...

Îi plăcea s-o necăjească, tot aşa cum îi plăcea s-o admire şi s-o strângă în braţe. În plus, începea să-l bucure gândul că, în curând, i se va naşte un alt copil. Animozităţile dintre el şi Chelsea luaseră sfârşit, alungate de dulcele extaz al clipelor petrecute împreună la Hatton.

— Absolut convinsă, răspunse fata, la fel de încrezătoare ca şi bătrâna ei doică atunci când interpreta semnele sarcinii.

Sprijinindu-şi capul de scoarţa aspră a mărului, adăugă:

— O să-i spunem Flora. Aşa o chema pe mama mea.

— Flora a fost şi numele pe care ţi l-ai luat în noaptea de la Six-Mile-Bottom.

Amintindu-şi ce bine se potrivise numele cu tumultul pasiunii lor din acea noapte, Sinjin coborî fără voie glasul, gândindu-se cum ar fi fost de n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Chelsea.

— Zău? Chiar aşa m-am recomandat?

Pentru ea, vălmăşagul de senzaţii şi plăceri din prima noapte cu Sinjin umbrea alte detalii ale întâlnirii. Nu-şi mai amintea decât sărutările lui şi propria-i dorinţă de-a i se abandona în braţe.

— Ţin minte perfect, şopti el, aplecându-se să-i mângâie glezna fină, cu gândul la făptura inocentă şi frumoasă, proaspătă ca primăvara şi mirosind a trandafiri...

Nu era superstiţios — nici măcar la masa de joc — şi credea mai curând în pricepere decât în noroc. Totuşi, nu se putu împiedica să nu se minuneze de întâmplarea fericită care i-o scosese în cale pe Chelsea Fergusson.

Era prea aproape de ea şi prea seducător, îşi zise Chelsea, fără să-şi ia ochii de la bărbatul care-i fermecase inima. Înflăcărat ca lumina orbitoare a soarelui, tainic şi capricios ca vântul care-i juca în plete, Sinjin oferea doar o plăcere trecătoare. Iar ea îl iubea mai mult decât s-ar fi cuvenit. Când o privea în ochi, tot universul se topea într-un singur sentiment — ca acum — şi ar fi dorit din suflet să-i împărtăşească ce simţea. Dar el nu vorbea niciodată despre dragoste, preferând tachineria şi manifestările indirecte de afecţiune. Aşadar, în ultimele săptămâni, Chelsea încercase şi ea să se stăpânească.

— Dacă eşti foarte, foarte cuminte — zise ea zâmbind şi ridicând din sprâncene — am să te las să-i alegi cel de-al doilea nume, după Flora.

Tonul ei insinuant se referea la o anumită „cuminţenie". Sinjin pricepu numaidecât, trezindu-se din reverie.

— Dacă va fi fetiţă, atunci Alfreda... râse tânărul. Ştiu eu cum să-ţi arăt că sunt cuminte. Dar de ce nu Parthenia sau Zilpha? continuă el să zâmbească.

Apucându-i glezna cu degetele subţiri şi puternice, o trase încet spre el, murmurându-i la ureche:

— Să-mi spui când te-ai săturat de „cumințenia" mea...

Își plimbă vârful limbii pe talpa ei goală, muşcând-o uşor. Apoi, cu ochii în ochii ei, adăugă:

— Dacă nu te vei simți în stare să vorbeşti, ajunge să schițezi un semn...

Îi puse palmele pe genunchi, depărtându-i coapsele cu blândețe. Era un bărbat delicat, senzual, cu gesturi blânde şi mângâietoare. Femeile i se dăruiau din proprie voință.

— Dar dacă nu voi putea nici măcar asta? murmură Chelsea, pe care trupul fierbinte şi privirea fascinantă a lui Sinjin o făceau deja să tremure de dorință, ca şi cum aici, la Hatton, n-ar fi trăit decât pentru plăceri.

— Atunci voi hotărî chiar eu când e momentul să mă opresc... o linişti tânărul, plimbându-şi palmele în sus pe coapsele ei.

Chelsea îl iubea aşa de mult încât uneori aproape că-l ura fiindcă-i răpise libertatea, legând-o de el mai strâns decât prin forță fizică. Însă, oricât de rău îi părea să se ştie dependentă de Sinjin şi de propria-i dorință, acest bărbat îi oferea o fericire inexplicabilă şi irezistibilă.

La rândul său, Sinjin cugeta că viața la Hatton era un adevărat paradis. Atingându-i sexul umed de dorință, se simți mulțumit, reconfortat, vindecat prin pasiune şi tandrețe, râs şi bucurie.

Mai receptivă la afecțiune şi mai puțin temătoare în fața unei relații de durată, Chelsea recunoştea că sentimentul ce i-l poartă lui Sinjin era iubire. El încă nu, pentru că nu ştia ce e iubirea.

Dar când buzele li se întâlniră într-un sărut pătimaş, o emoție năvalnică — oricare i-ar fi fost numele — puse stăpânire pe trupurile lor tremurând de aşteptare.

32

Vremea caldă din acea după-amiază fu urmată de trei zile şi trei nopţi de ploaie neîntreruptă, însă idila de la Hatton continuă, netulburată, camerele reşedinţei de vânătoare a lui Sinjin oferind acelaşi confort ca şi câmpiile însorite din împrejurimi.

În cea de-a patra zi, Chelsea se trezi de dimineaţă tot în ropotul ploii. Desprinzându-se de trupul fierbinte al lui Sinjin, se întinse alene şi întrebă:

— Întotdeauna plouă aşa pe-aici?

Pe jumătate adormit, Sinjin răspunse fără să deshidă ochii:

— E prima oară când vin la Hatton primăvara.

Apoi, trăgându-şi perna peste faţă, ca să se ferească de lumina zilei, mormăi:

— Nu-i sezon de vânătoare.

Chelsea se ridică în capul oaselor, dându-şi la o parte de pe obraz şuviţele de păr blond şi ciufulit, după care se întinse din nou.

Ce frumoasă era viaţa... în ciuda ploii!

Ce bine era să trândăvească în pat, fără grija casei şi a grajdurilor! Se simţea în vacanţă. Aruncă o privire spre trupul bronzat al soţului său, zăcând în aşternutul răvăşit şi ţinându-şi perna pe ochi cu amândouă mâinile.

— Hai să facem nişte acadele!

De sub pernă răzbătu un murmur înfundat.

— Mor de foame!

Alt mormăit, şi mai nedesluşit.

— Sinjin!

St. John deschise ochii, pentru că perna zburase cât-colo. Simţi trupul fierbinte al soţiei aşezat deasupra lui. Se luptă să se dezmeticească, obişnuit să doarmă pe apucate după ani întregi petrecuţi prin budoarele femeilor, şi surâse amuzat văzându-i obrajii îmbujoraţi.

— Măcar *ştii cum* să le pregăteşti? întrebă el, pe acelaşi ton lejer cu care odinioară ar fi spus „Bună dimineaţa" femeii lângă care rămăsese peste noapte.

Râse şi adăugă:

— Pentru că eu, unul, habar n-am!

— Ştiu cum să le dau formă, declară încrezătoare Chelsea, ca şi cum prepararea în sine n-ar fi avut nici o importanţă.

— Dacă ignoranţa noastră în materie e desăvârşită, de ce să nu le comandăm pur şi simplu la bucătărie? În plus, putem dormi până sunt gata.

— La noi în casă, întotdeauna facem acadele în zilele ploioase.

O clipă, el deschise ochii mari, privind-o cu mirare, apoi îşi plecă pleoapele din nou murmurând:

— Nemaipomenit!

În zilele ploioase, preocupările lui erau cu totul altele. Şi nu numai atunci...

— Ţi-am zis că mor de foame, insistă Chelsea, fără să-i ia în seamă ironia.

— Ţie ţi-e foame întotdeauna.

— Ştii bine că trebuie să mănânc pentru doi.

Arăta nespus de veselă, chiar şi în primul ceas al dimineţii, ca o nimfă a pădurii, gata să pornească pe firul apei într-o lotcă. Sinjin nu se arăta la fel de încântat de ivirea zorilor, după ce, cu o noapte în urmă, golise două sticle de vin şi cam tot atâta coniac. Totuşi, îşi contempla soţia cu o privire binevoitoare. Ea

fusese bucuria şi încântarea acestor zile petrecute la Hatton. Prin urmare, drept răsplată pentru plăcerea pe care i-o dăruise, se hotărî să-i facă pe plac, acceptând să prepare împreună acadelele.

— Presupun că, dacă tot mănânci pentru doi, iar în familia ta există o tradiţie, am putea să ne-apucăm de cofeturile alea...

— Acum? sări Chelsea, nerăbdătoare ca un copil.

El gemu, fiindcă puterea nu-i era pe măsura voinţei. Oftă resemnat, apoi zâmbi şi zise:

— Acum.

Chelsea se năpusti jos din pat, dând fuga în celălalt capăt al camerei mansardate. Apucă halatul azvârlit pe scaun şi, răsucindu-se pe călcâie, îl înfăşură grăbită în jurul trupului.

Sprijinit într-un cot, Sinjin surâdea, amuzat de bucuria de pe chipul ei într-o dimineaţă atât de mohorâtă. Halatul bleumarin îi punea în evidenţă părul bălai, aruncând sclipiri azurii în timp ce ea se mişca rapid de la birou la şifonier, de la şifonier la măsuţa de toaletă, luându-şi pieptenele, peria şi oglinda. Viteza cu care umbla de colo-colo îi dădea lui Sinjin o uşoară senzaţie de ameţeală.

— Ai prea multă energie în dimineaţa asta, iubito... murmură el, prăbuşindu-se înapoi pe pernă. Mai stai şi tu locului o clipă.

— Aşa-i mai bine? întrebă râzând Chelsea, încetinind pasul, conştientă de efectele alcoolului ingurgitat de soţul ei cu o seară înainte.

Îmbrăcată în halatul lui de mătase, prea lung şi atârnând în urmă-i ca o trenă, Chelsea avea aerul unei regine păşind pe scena unui teatru. Numai surâsul rămânea poznaş şi entuziasmat, în timp ce părul auriu o făcea să semene cu o nimfă.

— Te-ai tăiat la picior! zise ea, apropiindu-se de pat şi punând jos obiectele pe care le ţinuse în braţe.

Se aplecă să cerceteze firişorul de sânge de pe coapsa lui Sinjin.

Surprins, el se săltă brusc în capul oaselor, înjurând printre dinţi din cauza migrenei care nu-i dădea pace.

— M-am tăiat? repetă el, privind nedumerit şi neîncrezător şuviţa de sânge.

— Lasă, că te spăl eu, se oferi Chelsea, căutând din ochi un ştergar curat.

Fără să priceapă cum s-ar fi putut tăia cineva care dormise liniştit în patul lui, Sinjin apucă cearşaful şi începu să şteargă pata.

Nu avea nici o rană. Pielea îi era intactă.

În următoarea fracţiune de secundă, îl fulgeră un gând cumplit, stârnindu-i reacţii care de care mai contradictorii: uşurare, nelinişte, teamă şi... un copleşitor sentiment de neputinţă. Cum evitase întotdeauna legăturile de durată, nu cunoştea decât vag simptomele avortului.

— Cred că tu sângerezi... zise el cu fereală, când Chelsea se apropie, ducând în braţe un lighenaş.

Deşi cutremurat de descoperire, se străduí să nu-şi trădeze tulburarea.

Scăpând din mână şervetul, de parcă ar fost un tăciune aprins, Chelsea îşi duse palma la gură. Rămase încremenită în mijlocul camerei, îngrozită de adevărata semnificaţie a afirmaţiei făcute de Sinjin. În tăcerea care se aşternuse, ticăitul ceasului răsuna puternic, ca un gong. O clipă, Chelsea se întrebă dacă nu cumva inima încetase să-i mai bată, pentru că, dintr-o dată, trupul îi devenise rece ca gheaţa.

— Ar trebui să controlezi, o îndemnă el cu blândeţe.

Trăgându-se pe marginea patului, îşi scoase încet picioarele de sub aşternut, ca şi cum liniştea apăsătoare din încăpere l-ar fi determinat să se mişte cu băgare de seamă.

Chelsea se supuse. Pe prosopul cu care se ştersese rămăsese o pată roşie.

Brusc, se albi la faţă ca varul.

Inconştient, îşi strânse coapsele, de parcă acest simplu gest ar fi putut opri dezastrul, împiedicând sângerarea.

„Am să pierd copilul!" îi fulgeră prin minte. „Copilul *nostru*!"

Îşi înghiţi nodul din gât şi închise ochii, luptând să-şi stăpânească lacrimile.

„N-am vrut să mă îndrăgostesc de el..." îşi zise neputincioasă, simţind cum o îneacă plânsul.

Înainte de Hatton, luptase săptămâni la rând să-şi înăbuşe sentimentele. Dar Sinjin se pricepea să farmece femeile, făcându-le să creadă chiar şi în iubire. Mai târziu, când începuse să vorbească despre copil cu tandreţe şi dezinvoltură, încercase să-şi făurească o modestă speranţă de viitor. Dar acum, pruncul se afla în primejdie, iar groaza că risca să-l piardă îi întunecase mintea, umbrindu-i orice urmă de judecată limpede. Tot ce simţea era o imensă tristeţe — adâncă, infinită şi copleşitoare.

Sub pleoape îi scânteiară primele lacrimi de durere, care începură să i se prelingă pe obraz.

Într-o clipă, Sinjin sări din pat şi, luând-o în braţe, o strânse tare la piept. Mânecile albastre ale halatului atârnau în jos, strălucitoare ca şi lacrimile fetei.

— Poate că aşa-i normal, încercă el s-o liniştească. Nu te grăbi să plângi.

Chlesea continua să suspine înăbuşit, încălzindu-i pielea cu răsuflarea fierbinte. Lacrimile ei îi frigeau pieptul.

— Vom chema o moaşă... Un doctor. Ei trebuie să ştie ce-i cu tine... Nu plânge... Poate nu-i nimic grav...

Simţea o pornire instinctivă s-o consoleze, deşi în minte răsucea fel şi fel de posibilităţi.

Un moment, apropiata perspectivă a libertăţii îl tentă la fel ca viziunile din deşert ale Sfântului Anton. Frânturi din viaţa fără griji de odinioară i se perindară prin faţa ochilor, ca un

miraj al independenţei absolute. Cuvântul „anulare" îi veni brusc în minte, brutal şi egoist, ca putcrea unui drog.

Totuşi, în sufletul său exista şi un strop de afecţiune sinceră pentru Chelsea, precum şi o tristeţe adâncă faţă de soarta pruncului — poate prea plăpând ca să înfrunte cruda realitate. Aşa cum era şi relaţia lui cu Chelsea, începută sub auspiciile nefaste ale unei căsătorii încheiate cu de-a sila.

Se simţea cumplit de abătut, ca şi cum, de la un timp, destinul l-ar fi mânuit ca pe-o marionetă. Nu-şi putea defini sentimentele. Cu toatea acestea, mai presus de orice, nutrea o profundă milă şi afecţiune faţă de Chelsea, a cărei soartă devenise principala sa preocupare.

— Chem îndată o moaşă, o încurajă el, legănând-o în braţe ca pe un copil. Am să te culc în pat... numai pentru câteva minute, adăugă, simţind cum fata i se agăţa de gât cu disperare.

— Nu... se împotrivi ea, cu un geamăt.

— Te rog, iubito... insistă cu blândeţe Sinjin.

— Chiar trebuie? întrebă Chelsea cu glas tremurat şi abia auzit.

De n-ar fi fost atât de copleşită de spaimă şi durere, s-ar fi mirat nespus de propria-i slăbiciune. Dar senzaţia de gol din trupul ei o îndemnă să caute speranţă şi consolare la omul iubit. Nu suporta să-l vadă plecând de lângă ea nici măcar o clipă.

Sinjin o înţelegea — dacă nu teama, atunci această nevoie disperată de a-l şti alături. Continuând s-o înlănţuie cu un braţ, reuşi să-şi îmbrace halatul, şi-şi legă şnurul de mătase împletită, trăgând de el cu mâna rămasă liberă şi cu dinţii. Apoi o sărută blând pe frunte şi ieşi din dormitor cu ea în braţe, grăbit să meargă după ajutoare. Purtând-o pe Chelsea de-a lungul coridorului de-abia luminat (casa de vânătoare era construită pe jumătate din lemn, cu tavane joase, susţinute de bârne şi ferestre încastrate), se opri în capul scărilor, lângă peretele decorat din loc în loc cu capete de cerb.

— Doamnă Barnes! strigă el. Forester! Ned!... Jim! Frank!

Înşiruirea de nume răsună în golul scării lambrisate, stârnind ecouri în toată casa.

Slujitorii sosiră alergând. Era pentru prima oară când îl auzeau pe stăpân ridicând tonul. Văzând-o pe ducesă în braţele lui, înţeleseră că s-a întâmplat ceva. Şi încă ceva grav! Ducele nu se trezea niciodată atât de devreme. În plus, lady Chelsea avea obrazul scăldat în lacrimi.

— Să vină un doctor! Sau mai mulţi! Şi nişte moaşe! porunci Sinjin cu glas adânc. Trimiteţi după ei îndată! Sahar să vină la mine. Beduinii să plece şi ei după doctori.

Dacă renunţa până şi la paznici, atunci lady Chelsea era, într-adevăr, în pericol.

— Aduceţi şi micul dejun pentru ducesă! Acum!

La auzul ordinelor sale scurte şi precise, servitorii se împrăştiară grabnic, cuprinşi de aceeaşi nelinişte ca a stăpânului.

Sinjin şi Chelsea începură să aştepte.

Timpul trecea îngrozitor de încet.

Sinjin simţea nevoia să se plimbe de colo-colo prin cameră, nesuportând să stea locului, dar nu voia să-şi tulbure soţia. Se aşeză pe un jilţ de lângă fereastra ce dădea în curte, cu ducesa pe genunchi, urmărind mişcările slujitorilor porniţi cu treburi. Sahar plecase împreună cu beduinii să escorteze oamenii trimişi după doctori şi moaşe. Un grup pornise spre nord, către Gregory. Alte două trupe se duseseră prin împrejurimi, după moaşe.

Li se servi micul dejun şi Sinjin o îndemnă pe Chelsea să mănânce.

— Trebuie să îmbuci ceva, ca să prinzi puteri. Ia nişte căpşuni... sau ciocolată... o felie de prăjitură...

Alesese de pe tavă ce era mai bun şi-i dădu să mănânce cu mâna lui, vorbind vrute şi nevrute ca să-i mai alunge gândurile negre.

— Drumurile sunt desfundate după ploaie. Ar putea dura un timp până când se întorc oamenii mei cu doctorii... aşa că trebuie să mănânci. Hai iubito, deschide gura... Mama spunea întotdeauna că primăvara la Hatton e mai multă umezeală decât la Brighton. Mai că se umple cu apă şi vechiul şanţ de apărare. Uite, ia o linguriţă de budincă... E cu cremă de migdale, aşa cum îţi place ţie... Ce-ai zice să punem tabloul cu Mameluke, pictat de tine, chiar în sufragerie? O să tragem bufetul ceva mai la o parte, ca să cadă lumina pe el aşa cum trebuie. Acum gustă şi din asta... şuncă tăiată felii, cu pâine prăjită şi un sos... cu brânză de Stilton... Numai o înghiţitură... E o reţetă veche de-a doamnei Barnes...

Glasul lui o liniştea încet-încet, reuşind să-i mai distragă atenţia de la necazul care-o păştea. Vorbea încet şi monoton, creând o prezenţă sonoră constantă, o punte tainică înspre realitate în clipele când spaima ameninţa să-i răvăşească sufletul. Dar după o rătăcire de o clipă, gândul fetei revenea cu încăpăţânare la sângele prelins din trupul ei. Oare dacă nu se mişca, dacă mânca şi se ruga la Dumnezeu, va înceta să piardă sânge? Nu cumva pentru copilaş era deja mult prea târziu şi nu va mai reuşi să ţină sarcina după aşa o sângerare?

Dă, Doamne, să se oprească! Oare era ceva obişnuit? Se întâmpla şi altor femei? Să se oprească! Să se oprească odată! *Te rog, Doamne! Te rog!*

Înălţa rugi fierbinţi către cer pentru că nu voia să piardă acest copil, care deja avea un nume şi sex... căruia începuse să-i vorbească, făurind planuri de viitor... Cuprinsă de remuşcări, îşi ceru iertare de la toţi sfinţii şi puterile cereşti, pe care, poate, în egoismul ei, îi supărase, dorindu-şi o fetiţă... Poate că acum o pedepseau pentru că-i înfruntase...

Iertare... Iertare... imploră ea în gând. *N-am vrut să mă ridic împotriva vrerii voastre. Iertare...*

Dar, oricare ar fi fost puterile cereşti care-o auzeau, se vede treaba că nu se înduplecau să-şi plece urechea la rugile ei. Când primul prosop se îmbibă de sânge, Sinjin o ajută să-şi pună altul, încercând la fel de disperat să oprească hemoragia.

— Iubito, zise el, îndată ce aruncă prosopul murdar, *te implor* să stai liniştită un minut, până mă duc să discut cu doamna Barnes.

Se străduia să-şi ţină firea, pentru că, într-adevăr, Chelsea pierdea sânge din abundenţă.

— Ai nevoie de un doctor. Eu nu te pot ajuta. Te rog din suflet! Nu lipsesc decât câteva clipe.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, se ridică de pe scaun decis să cheme ajutoare, în ciuda protestelor soţiei. Şi pe el îl îndurera perspectiva de a pierde copilul, însă nu accepta să stea şi să privească neputincios în timp ce Chelsea risca să moară din pricina unui prunc nenăscut. Sângera prea tare şi de prea multă vreme.

O culcă încet în pat, acoperind-o cu o cuvertură, apoi îşi îmbrăcă repede pantalonii şi cămaşa. Ieşi din cameră, alergând în picioarele goale, şi coborî scara sărind mai multe trepte odată, îndreptându-se spre bucătărie, unde începu să pună întrebări în dreapta şi în stânga. Îi luă pe toţi la rost. De ce nu soseau ajutoare? Cu fiecare minut, se întuneca la faţă tot mai tare.

Frank se întoarse din drum, pentru că podul de la Onglay fusese luat de apă. Doctorul Gregory plecase la Manchester cu o săptămână în urmă. Ned încă nu se întorsese de la moaşă, doamna Simond, dar pe ploaie, podul Ickly devenea de netrecut. Nici James nu venise înapoi. Sinjin începu să umble de colo-colo ca o fiară în cuşcă, înteţindu-şi întrebările şi ţintuindu-i cu priviri arzătoare, ca şi cum astfel ar fi putut atenua cruzimea

răspunsurilor. Fiecare nouă lămurire îi smulgea un blestem de descurajare.

Chibzui o clipă dacă s-o ducă pe Chelsea până la un doctor, dar renunţă imediat. Nici o trăsură nu riscă să se avânte pe drumurile noroioase.

Nici un fel de ajutor, cât de mic, şi deja trecuseră patruzeci de minute. Slujitorii roiau în jurul lui, neputându-i oferi decât compătimire. Fulgerat de-o bănuială îngrozitoare, se întrebă cât sânge va mai pierde Chelsea până când... Luptând să-şi alunge gândurile sumbre, îşi frământa mintea cu disperare, în căutarea unei soluţii. Nu se afla la un duel, înconjurat de doctori şi de martori, şi nici măcar pe câmpul de luptă, unde ar fi trebuit să se împace cu ideea morţii. Sahar se pricepea într-o câtva la leacuri, dar pentru răni de glonţ sau tăieturi de spadă, nu avorturi.

Îi năvăliră în memorie zeci de poveşti cumplite, despre femei moarte în chinurile facerii: anul trecut, lady Blaire, tânăra soţie a lui Paget, care abia împlinise nouăsprezece ani; apoi fiica lui Harold, care nici nu apucase să-şi serbeze prima aniversare a căsătoriei; sora lui Callister, pe care o invitase la dans cu ocazia primului ei bal, cu numai câteva luni mai înainte — toate numai fete tinere, moarte în decurs de câteva ore sau câteva zile. Dar poveştile cu pricina îi priviseră întotdeauna pe alţii, nu pe el.

Până acum.

Pentru prima oară, Sinjin — care trăia de-o viaţă după bunul său plac — avu revelaţia crudei realităţi a morţii. I se mai întâmplase să se afle în situaţii-limită, dar de fiecare dată stătuse în puterea lui să iasă la liman. Însă pe Chelsea n-o putea salva nici prin curajul, nici prin eroismul lui. Cum să poruncească cerului sau cum să schimbe în vreun fel fragilul mecanism din trupul fetei?

Era absolut neputincios.

Cugetă o clipă asupra propriei nimicnicii, apoi, ajungând la o concluzie, spuse:

— Dacă primiţi vreo veste *cât de mică* de la Ned sau James, veniţi să m-anunţaţi.

Se străduia să le vorbească liniştit, fiindcă se răstise fără nici un motiv la ei mai înainte. Nici unul nu îndrăznise să-i comunice că încercările de-a aduce ajutor dăduseră greş.

— Vreau să aflu de îndată.

Îşi plimbă privirea peste chipurile slujitorilor, care-l urmăreau cu ochi mari, încordaţi.

— Aţi priceput?

Toţi dădură din cap, dar nici unul nu găsi curajul să vorbească în faţa acelei priviri sfredelitoare. Într-un târziu, doamna Barnes îşi luă inima în dinţi şi zise cu jumătate de glas:

— Da, Înălţimea Voastră!

— Să fie înşeuat Mameluke!

Se răsuci pe călcâie şi părăsi bucătăria, străbătând cu paşi mari camerele din aripa de vest. Dacă în zece minute nu sosea nici o veste, hotărî el, alergând în sus pe scări, atunci se va duce singur s-o aducă pe moaşa Hobbs. Satul Dedham Close era chiar pe malul celălalt al râului.

33

Când se întoarse în dormitor, Chelsea aţipise. Păşind prin încăpere cu mare atenţie, ca să n-o trezească, îşi căută cizmele, îşi trase jambierele şi-şi scoase din dulap o vestă de piele. Se îmbrăcase cu haine uşoare, anticipând o posibilă traversare înot a râului Kenubeck.

Se aşeză la căpătâiul patului, cu ochii când la Chelsea, când la ceas. Va aştepta zece minute — nici o secundă mai mult, după care va porni spre Dedham Close.

Când acele ceasului arătară sfârşitul calvarului, se ridică brusc în picioare, ca smucit de o mână nevăzută. Zăbovi un moment la marginea patului, neclintit dar încordat ca un arc, şi-şi privi soţia, simţind cum i se strânge inima de frică. Chelsea părea atât de mică şi neajutorată, o mână de om în mijlocul uriaşului pat cu baldachin. O fracţiune de secundă, draperiile grele din catifea roşie îi sugerară nişte râuri de sânge.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, urmărit de vedenia bizară şi de paloarea din obrazul soţiei.

Nu avea pe nimeni care să-l însoţească — toţi slujitorii plecaseră care-încotro, după ajutoare — însă cunoştea bine drumul până la Dedham Close, iar Mameluke simţise că trebuie să se grăbească.

Totuşi nu putea înainta prea repede. Calul înota în noroi, iar pe alocuri, unde ploaia inundase poteca, mâlul era moale şi înşelător. Mameluke căzu în genunchi de două ori încă înainte de-a ajunge la răscrucea Syndam. Cale de două mile, terenul

era atât de mlăştinos, încât Sinjin descălecă de câteva ori, înaintând cu calul de frâu.

Până la ferma lui Villar, ducele se udase leoarcă, umplându-se de noroi din cap până-n picioare. Mameluke era numai spume, din cauza efortului de-a înainta prin mocirlă. Trecură peste câmp, peste garduri vii, prin crânguri mohorâte, înconjuraţi de un peisaj tăcut şi cenuşiu, pierdut într-o perdea de plante. Sinjin trăia senzaţia că pe întreg pământul rămăseseră numai el şi Mameluke. Nici o vietate nu se aventurase afară după patru zile de potop.

Îşi încordă privirea şi desluşi în ceaţă tăbliţa care indica drumul spre Dedham Close, aflat la un sfert de milă depărtare, în direcţia râului.

Mai curând auzi decât văzu oameni strigând şi cai nechezând prin ploaia torenţială. Ieşind dintre copacii de pe malul apei, îi desluşi pe James şi Jonathan, care încercau să traverseze călare torentul vijelios. Doamna Hobbs aştepta pe malul celălalt, înfăşurată într-o manta, pe spinarea unei mârţoage care n-avea nici cea mai mică intenţie să se avânte în apele înfuriate. În jurul ei se adunaseră câţiva săteni dornici să ajute, dar neputincioşi în faţa forţelor naturii.

În mod normal, pârâul nu măsura mai mult de patru picioare[1], dar acum ieşise din matcă, devenind un şuvoi de apă noroioasă, adânc de cinsprezece picioare şi lat de optzeci.

Sinjin se apropie de ei.

— E multă vreme de când aşteaptă doamna Hobbs? strigă el, îngrijorat ca nu cumva moaşa să fie obosită, întrucât avea nevoie de întreaga ei pricepere.

— Nu — nu! i se răspunse. Nat, barcagiul, a adus-o când i-am bătut noi în fereastră.

— Încerc să trec cu Mameluke. Când mă întorc din nou la mal, ajutaţi-o pe doamna Hobbs să descalece.

---

1 *Picior* = Măsură englezească de lungime, egală cu 30, 479 cm. (n.t.)

Fără să mai piardă timpul, dădu pinteni murgului şi se opri undeva în aval, cu gând să traverseze râul ţinând seamă de curent. Găsind locul potrivit, îşi îndemnă armăsarul să intre în apele care curgeau năvalnic.

Mameluke se supuse, avântându-se în torent cu aceeaşi siguranţă ca la curse. Înţelegea ce vrea stăpânul de la el şi se străduia să se arate la înălţime. De cum se îndepărtară de mal, Sinjin sări în apă, începând să înoate pe lângă cal, ancorat zdravăn de căpăstru.

Puhoiul îi târa la vale, dar armăsarul cel puternic reuşi treptat să învingă curentul din mijlocul râului. Într-un târziu, picioarele murgului atinseră fundul. Luptând să-şi regăsească echilibrul pe pietrele de lângă mal, ţâşni afară din apă, scuturându-se şi frământând mâlul în copite. Sinjin ajunse şi el pe uscat şi se săltă în picioare, apoi rămase în loc câteva clipe, gâfâind şi încercând să-şi potolească bătăile inimii.

Dar fiecare secundă era preţioasă. Deşi încă nu-şi revenise, tânărul porni cu paşi mari spre sătenii adunaţi pe mal. Schiţă un surâs şi zise, cu sufletul la gură:

— Da' plouă al dracului!

Cuvintele lui, împreună cu detaliile spectaculoasei traversări, aveau să fie principalul subiect de conversaţie al comitatului în următoarele câteva săptămâni.

— Îţi mulţumesc... c-ai venit... pe-aşa o vreme... adăugă el, întorcându-se spre doamna Hobbs.

Răsufla şuierător şi hainele îi şiroiau de apă.

— Vom avea grijă... să ajungi... cu bine... pe malul celălalt... Mameluke... e... un cal... grozav...

Trase aer în piept şi-i întinse mâna.

— Aşa-mi pare şi mie, încuviinţă moaşa, obişnuită cu vitregiile naturii după treizeci de ani de când tot adusese prunci pe lume.,

Descălecă de pe calul ei şi se lăsă să alunece în braţele lui Sinjin.

Câteva clipe mai târziu, era în spinarea lui Mameluke, cu mantaua înfăşurată zdravăn în jurul trupului.

— Ţin-te bine! o sfătui Sinjin, punându-i amândouă mâinile pe mânerul şeii.

Grija pentru Chelsea îl îndemna să se grăbească. Intră din nou în râu, alături de multiplul său campion pur-sânge. Amândoi începură să înoate, târâţi pe alocuri la vale de curent, dar luptând cu aceeaşi îndârjire s-o ducă pe doamna Hobbs pe malul celălalt. James şi Jonathan se avântară în apă până la genunchi, scoţându-i pe Mameluke şi pe Sinjin la mal, în aclamaţiile de bucurie ale sătenilor. Fericit că, în sfârşit, o trecuse râul pe doamna Hobbs, Sinjin le făcu semn cu mâna, apoi, dându-şi părul ud după urechi, zise, gâfâind:

— Scuzele mele, doamnă Hobbs, c-a trebuit să te uzi până la piele.

Tonul lui era vesel şi glumeţ, ca şi cum puţin i-ar fi păsat că-şi riscase viaţa pentru moaşă. Ba chiar încercă şi să zâmbească, mulţumit că găsise ajutor pentru Chelsea.

— Curând te vei încălzi la Hatton, adăugă el, bine-dispus.

— Am văzut eu şi mai rele, Înălţimea Voastră, răspunse moaşa. De când are dureri ducesa?

Zâmbetul lui se topi. Brusc, Sinjin se simţi istovit de parcă ar fi trecut înot Marea Mânecii.

— Mă tem că nu-s durerile facerii. E abia în luna a treia şi sângerează tare.

— De cât timp?

— De azi dimineaţă. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să ne grăbim.

I se strânse stomacul de teamă. Oare de când lipsea de-acasă?

— Dumneata mergi cu mine, pe Mameluke.

Făcu semn spre James şi Jonathan şi toţi trei săriră în şa.

În drumul către Hatton, mult prea lung pentru nervii lui încordaţi, ducele îi povesti doamnei Hobbs tot ce trebuia să ştie despre starea tinerei sale soţii.

Doamna Barnes îi întâmpină în prag, iar slujitorii le aduseră îndată haine uscate şi ceai fierbinte. Din fericire, ducesa încă dormea. Sinjin îşi schimbă repede veşmintele, ca să n-o alarmeze pe Chelsea, apoi urcă în dormitor, unde o aşteptă pe moaşă. Îmbrăcată cu haine uscate şi papuci călduroşi, doamna Hobbs trecu imediat la treabă.

Sinjin o privea, nespus de recunoscător.

Se ştia în stare să înfrunte armatele duşmanului, să traverseze înot râuri umflate de ploaie, să se lupte în duel, şi totuşi avea nevoie de priceperea doamnei Hobbs. La îndemnul ei, ceru servitorilor să aducă prosoape curate şi apă fierbinte. Moaşa îşi desfăcu bocceaua, scoţând pe masă tot felul de flacoane şi cutioare cu leacuri. Când totul fu pregătit, Sinjin o trezi pe Chelsea.

Aşezându-se încet pe marginea patului, se aplecă spre ea, murmurând:

— Deschide ochii, iubito... A venit doamna Hobbs.. Ea o să te ajute...

Chelsea îşi dezlipi pleoapele şi, văzându-i zâmbetul, îşi închipui că abia ieşise din baie, cu părul încă ud. O clipă, uită de ce stătea în pat şi că avea nevoie de ajutor.

Dar în secunda următoare, îşi aduse aminte şi privirea i se înnegură. Sinjin se grăbi să-i strângă mâna într-a lui.

— Doamna Hobbs ştie ce să facă... şopti el, ducându-i degetele la buze. Nu plânge, iubito... adăugă, văzând că ochii ei înotau în lacrimi.

Şi lui îi venea să plângă de durerea şi tristeţea ei, mai ales că nu găsea cuvinte că să-i aline supărarea.

Dacă giuvaerurile, blănurile sau rochiile scumpe i-ar fi uşurat suferinţa, ar fi fost gata să-i cumpere orice. Şi-ar fi dorit nespus să-i poată oferi fericirea şi sănătatea cu preţul banilor. Să-i pună întreaga sa avere la picioare. Dar nici bogăţiile, nici puterea şi nici titlul n-ar fi adus salvarea copilului, iar Sinjin nu putea decât să ia parte la durerea ei.

Doamna Hobbs o consultă cu blândeţe şi atenţie, dar diagnosticul era departe de-a fi optimist. Sângerarea abundentă semnala pierderea sarcinii, fără un motiv anume.

— Rareori se cunoaşte cauza, explică ea. Dar sunteţi tânără şi în putere, lady Chelsea. Veţi mai avea şi alţi copii.

Desigur, moaşa nu putea să ştie cât de puţin probabilă era o viitoare sarcină.

„Dacă pruncul nu-i al meu", spusese Sinjin cu numai câteva săptămâni în urmă, „am să cer divorţul."

Iată că acum pierduse şi copilul. Dar chiar şi la începutul şederii la Hatton, când nu se ataşase atât de mult de soţul ei, rămăsese şocată de tonul lui categoric. Sinjin nu era bărbatul căruia să i se impună ceva cu forţa, şi prima sa reacţie va fi să se descotorosească de femeia ce-i pricinuise atâtea necazuri.

Ducele auzi şi el cuvintele blânde şi încurajatoare ale doamnei Hobbs. Nu se îndoia că moaşa reuşise să consoleze multe inimi, numai că sufletul lui refuza să-şi afle liniştea, în lipsa unei speranţe de viitor.

De fapt, nici nu ştia dacă va mai dori un alt copil.

Doamna Hobbs propuse să-i administreze ducesei un leac pentru curăţarea uterului, ca să evite o eventuală infecţie, altfel Chelsea riscă să facă febră. Tratamentul, însă, o va ajuta pe ducesă să se înzdrăvenească foarte repede.

Chelsea se îndoia că ar exista vreun leac care s-o vindece de acea cumplită senzaţie de gol din trupul ei. Toată fiinţa ei se împotrivea să recunoască realitatea că pierduse copilul.

Medicamentul ar fi însemnat sfârşitul tuturor speranţelor. De ce să nu mai aştepte?

— Foarte bine, acceptă Sinjin. Cum vrei. Dă-mi voie s-o conduc pe doamna Hobbs şi mă întorc îndată.

Pe coridor, începu să-i pună moaşei tot felul de întrebări, la care ca răspunse fără ocolişuri.

— Ducesa a pierdut copilul. Îmi pare foarte rău, dar acesta-i adevărul.

— Dacă eşti absolut sigură, atunci am să încerc s-o conving să înghită leacul.

— Nici un prunc n-ar putea supravieţui unei sângerări aşa puternice, declară femeia fără ezitare.

Sinjin simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. După o clipă vorbi din nou, încercând să-şi stăpânească tremurul din glas.

— Înţeleg... Am să-i explic ducesei... Vrei să rămâi la noi până când se va pune pe picioare?

— Voi sta atât cât voi putea, îl asigură moaşa. Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră, dar doamna Densmore trebuie să nască în curând. La fel şi doamna Howard, care-i în luna a şaptea. Când vine sorocul, pruncii nu aşteaptă!

O fracţiune de secundă, Sinjin le invidie pe cele două femei care urmau să fie mame — mai ales pe doamna Howard, având deja încă şase, în vreme ce al lui murise. Ar fi vrut să-i spună moaşei „Nu, nu pleci, pentru că soţia mea are nevoie de dumneata." Dar furia i se stinse tot atât de brusc precum venise şi murmură:

— Atunci, te rog să stai atât cât poţi... Şi-ţi mulţumesc încă o dată.

După ce-o lăsă pe moaşă în grija domnei Barnes, Sinjin rămăsese la căpătâiul ducesei toată noaptea. Doamna Hobbs trecea s-o vadă o dată la câteva ore, ca să verifice dacă nu

făcuse febră. Se oferi s-o vegheze ea pe lady Chelsea până când se odihnea Sinjin, dar el prefera să nu se îndepărteze, ştiind că, atunci când se va trezi, soţia lui va dori să-l găsească lângă ea. În ciuda asigurărilor date de moaşă, starea ducesei continua să-l îngrijoreze.

Către miezul nopţii ploaia încetă şi, pentru prima oară după patru zile, se aşternu o tăcere mormântală, care-i punea nervii la încercare. Într-un târziu deschise fereastra, lăsând să pătrundă aerul rece şi curat al nopţii, apoi mută paravanul şemineului în dreptul sfeşnicelor, ca să nu se stingă lumânările din cauza adierii venite de afară. O înveli pe Chelsea cu încă o cuvertură, apoi se duse la fereastră, unde rămase câteva momente ascultând zgomotele înăbuşite ale nopţii. Îşi trecu palma peste obrazul neras şi se întinse, dezmorţindu-şi braţele. Câte se schimbaseră de azi-dimineaţă! O făptură încă nenăscută se stinsese, Chelsea refuza cu încăpăţânare să recunoască realitatea, iar el nu reuşea să-şi pună ordine în gânduri. Câte se schimbaseră în viaţa *lui* de la Newmarket când o întâlnise pentru prima oară pe Chelsea Fergusson...

Ducesa se mişcă în pat, chemându-l pe nume, iar el se grăbi să se apropie.

— Sunt aici, murmură, luând-o de mână. Cum te simţi?

Începu să-i vorbească despre tot felul de nimicuri: bârfe aflate de la doamna Hobbs, hrana pregătită de bucătar anume pentru Mameluke, urările de sănătate trimise de Sahar. În timp ce povestea, nu contenea să-i mângâie degetele, cu gesturi tandre şi liniştitoare. Câteva minute mai târziu, ea adormi la loc şi Sinjin se aplecă să-i sărute obrazul îmbujorat.

Rămase s-o vegheze toată noaptea, aşezat în jilţul pe care-l trăsese la căpătâiul patului: nebărbierit, cu eşarfa deznodată, cu picioarele întinse unul peste altul, sleit de puteri şi răvăşit

sufletește, trezit la realitate de neașteptata nenorocire petrecută în viața lor.

Singura certitudine în acest univers era gândul că Chelsea avea nevoie de încurajarea lui.

Razele strălucitoare ale soarelui vestiră o dimineață cu totul altfel decât până atunci. Chelsea deschise ochii, murmurând:

— A stat ploaia. Nu cumva-i un semn bun?

În glasul ei se ghicea atâta speranță încât Sinjin își dori din tot sufletul să fi nutrit aceeași convingere. Dar ultima dată când doamna Hobbs venise să vadă bolnava, prosopul lui Chelsea era năclăit de sânge. Prin urmare, cu sau fără semnele de-afară, sângerarea continua.

— Nu vreau să faci infecție, iubito... șopti el, luându-i mâna într-a sa. Trebuie s-o asculți pe doamna Hobbs. Înțelege c-ai pierdut copilul, îndrăzni s-adauge, pe un ton nespus de blând.

— Să nu spui asta! protestă Chelsea, smulgându-și degetele din strânsoarea lui întorcându-se cu fața la perete, supărată, disperată și înfricoșată.

— Și eu aș fi vrut să fie așa... declară el cu sinceritate, conștient ce mult își schimbase sentimentele.

Cu două luni în urmă — sau chiar cu una — acest avort ar fi reprezentat soluția salutară pentru desfacerea unei căsătorii nedorite. Dar în ultimul timp, pe măsură ce Chelsea începuse să făurească fel și fel de planuri cu privire la copil, ajunsese să vadă lucrurile cu totul altfel. Fetița, despre care ducesa vorbea aproape tot timpul, devenise o realitate... Era fetița *lui*... Și-ar fi vrut din tot sufletul ca doamna Hobbs să se înșele.

Dar nici o speranță nu putea rezista evidenței. Chelsea pierduse prea mult sânge.

— Doamna Hobbs are o experienţă de treizeci de ani, iubito... urmă Sinjin, amintindu-şi siguranţa cu care-i vorbise femeia în ajun. Trebuie să te încrezi în sfatul ei.

Chelsea se întoarse brusc spre el, privindu-l cu ochii violeţi şi plini de disperare.

— Nu vreau...

Refuzul ei, lipsit de orice logică, răsună ca un ţipăt de durere în lumina soarelui de dimineaţă.

Arăta atât de tânără, în cămaşa de noapte cu mânecile suflecate de câteva ori, cu braţele delicate ivindu-se din veşmântul mult prea mare pentru ea, cu ochii ce ardeau, imenşi pe chipul supt, marcat de oboseală şi tristeţe, cu umerii atât de mici încât încăpeau fiecare în câte un pumn al lui Sinjin.

Dintr-o dată, îl copleşi sentimentul unei enorme răspunderi — ceva cu totul nou pentru Sinjin St. John, care se împotrivise atâta timp oricăror legături de durată. Poate dacă existenţa lui de până atunci ar fi fost mai puţin superficială, ar fi ştiut ce înseamnă responsabilitatea. Bineînţeles, cu teoria stătea foarte bine: niciodată nu rămăsese cu o amantă atât de mult încât să-şi creeze obligaţii.

Dar cum starea gravă a ducesei ajunsese să-l preocupe mai mult decât grija pentru libertatea personală, zise:

— Te rog, ascultă sfatul doamnei Hobbs, iar când te vei simţi mai bine, vom pleca la Londra, să petrecem acolo ultima parte a sezonului. Vreau să te prezint la toată lumea.

Schiţă un surâs, amintind vag zâmbetul lui seducător de odinioară.

— Am să mă mândresc cu tine...

Îi oferea o răsplată — recunoaşterea oficială a calităţii de soţie...

— Ce te face să crezi că doresc să ies în lume? întrebă ea fără vlagă, deşi înţelegea generozitatea unei asemenea propuneri.

Până nu de mult, dicutau despre o cale de a-şi trăi viaţa fiecare separat.

— Dar toţi vor să te cunoască, protestă ducele, convins că înalta societate londoneză ardea de curiozitate s-o întâlnească pe soţia lui St. John. Pe urmă, trebuie să te prezint familiei mele.

De când îl ştia pe Sinjin, era pentru prima oară când pomenea despre ai lui, ca şi cum ar fi dus o existenţă complet separată.

— Mi-e cam teamă să dau ochii cu ei, răspunse Chelsea, intimidată de perspectiva atâtor obligaţii sociale după ce fusese crescută mai ales în compania cailor.

— N-ai de ce, vei fi cu mine, o încurajă Sinjin. În unele situaţii s-ar putea să am chiar eu nevoie de ajutorul tău.

Îi adresă un zâmbet deschis, ca de copil.

— În anumite ocazii, nici eu nu fac faţă în înalta societate fără o cantitate suficientă de alcool care să-mi dea curaj.

Chelsea îi răspunse la surâs, înseninându-se la faţă pentru prima oară după două zile şi ducele se felicită în gând pentru idee.

— Oare chiar s-a sfârşit totul? murmură ea, presimţind năruirea ultimei speranţe şi apropierea despărţirii de Sinjin.

— Da, încuviinţă el, vorbind cu greutate. Îmi pare rău...

Buzele ei tremurară o clipă, apoi ochii i se umplură de lacrimi. Sinjin spusese că regretă întâmplarea, dar poate o făcuse doar din politeţe, din obligaţie, fără să-şi simtă sufletul o rană vie, aşa ca ea. Deşi nu se-aştepta ca ducele să-i înţeleagă durerea, totuşi constatarea o întristă profund.

El se grăbi s-o ia în braţe, strângând-o la piept în tăcere, în vreme ce ea plângea în hohote. Nu găsea nici un cuvânt de încurajare, care să-i mai aline amarul.

Obişnuit dintotdeauna să-şi stăpânească emoţiile, continua să-şi ascundă adevăratele sentimente, însă cum pruncul pierdut fusese şi al lui, îl năpădi brusc o senzaţie de gol.

Poate din revoltă pentru superficialitatea lui Sinjin, sau poate din orgoliu, Chelsea reuşi să-şi ţină firea. Dacă lacrimile

i-ar fi fost de vreun folos, aducându-i înapoi copilul, ar fi jelit o viaţă întreagă. Dar aşa, ştia ce-i rămâne de făcut.

— Cheam-o pe doamna Hobbs, suspină ea, cu fruntea ascunsă la pieptul lui Sinjin.

El auzi cuvintele limpede şi răspicat, ca şi cum ar fi fost rostite într-o încăpere pustie, pentru că fiecare dintre ele venea să-i confirme propria hotărâre.

Întinse mâna către cordonul clopoţelului de lângă pat.

După ce doamna Hobbs stătu de vorbă cu Chelsea, ducele o urmă jos, în bucătărie, unde moaşa se apucă să prepare un ceai din amestec de plante — calapăr, vimanţ, gălbenele, muşeţel şi hamei — totul îndulcit cu miere de albine şi parfumat cu puţin coniac.

— Asta o va ajuta să lepede copilul mort, îi explica moaşa lui Sinjin. Aveţi grijă ca ducesa să se scoale din pat de patru ori pe zi, ca să nu se-adune sângele într-însa. Ţineţi-o la căldură. Dar nu care cumva să stea în pat cât e ziulica de lungă.

— Cât de... curând... va fi în stare... să călătorească?

— Depinde de rezistenţa Înălţimii Sale.

— *Cândva* avea o sănătate de fier, murmură Sinjin, amintindu-şi cum mâna Chelsea caii din herghelia lor.

— Atunci, o săptămână-zece zile. Dar atenţie! Un timp nu va suporta zdruncinăturile, aşa că va trebui să mergeţi destul de încet.

Chelsea bău ceaiul în cursul dimineţii, iar peste două zile, când moaşa fu chemată să asiste la o naştere, se afla deja pe drumul cel bun. Deşi continua să rămână tristă — pentru că nici măcar setea de libertate nu reuşea să-i vindece durerea

de-a fi pierdut copilul — totuşi se însănătoşea văzând cu ochii. Sinjin insistă ca indicaţiile doamnei Hobbs să fie respectate cu stricteţe şi se îngrijea el însuşi ca bucătăreasa să-i pregătească ducesei supe hrănitoare, tot după reţetele moaşei.

— Ţi-ai închipuit vreodată c-ai să-l vezi pe duce amestecând cu lingura în oala cu fiertură? întrebă într-o zi doamna Barnes, stând de vorbă cu bucătăreasa, după ce Sinjin plecase din bucătărie, unde lăsase indicaţii ca supa să fie pregătită cu mai multe boabe de muştar ca de obicei.

— Nu mi-am imaginat nici că va ajunge să se scoale înainte de amiază! râse bucătăreasa.

Fiind de prin partea locului, era la curent cu isprăvile stăpânului — ca mai toţi, de altfel. Ducele de Seth — „faimos" sau „vestit", în funcţie de pricipiile morale ale fiecăruia — se dovedea un subiect de interes constant.

— Însurătoarea l-a schimbat... comentă menajera, care împletea în jilţul de lângă fereastra cu vedere spre grădină.

— Nu însurătoarea, ci ducesa! preciză bucătăreasa.

— Am auzit c-o ia la Londra, anunţă doamna Barnes, ridicând ochii de la andrele, în aşteptarea unei confirmări.

Mai puţin romantică decât prietena ei, care primise cu entuziasm vestea despre căsătoria stăpânului, bucătăreasa se mulţumi să spună doar atât:

— Bănuiesc că amantele lui au şi început să-şi ascută ghearele.

A doua zi, Sinjin fu chemat grabnic la Londra, pentru o întâlnire cu asociatul său din Tunis, rechemat pe neaşteptate în Africa de Nord. Cu mare tărăboi — aşa cum se întâmplase în repetate rânduri — beiul ameninţa să ruineze toate companiile de comerţ europene, inclusiv pe cea a lui Sinjin. De altfel, intenţiona să se îmbarce chiar pe primul vapor.

Deşi vizita lui Ali Ahmed la Londra fusese stabilită din vreme, căsătoria neaşteptată a lui Sinjin, apoi captivitatea şi convalescenţa sa îi împiedicaseră să se întâlnească. Acum le rămăsese foarte puţin timp la dispoziţie.

Stând împreună cu Chelsea pe terasa dinspre miazăzi, cu vedere spre grădina amintind de veacuri de mult apuse, Sinjin încercă să abordeze subiectul plecării.

— Dacă vreau să-l văd pe Ahmed, trebuie să pornesc către Londra chiar mâine. Voi lipsi cinci sau, cel mult, şase zile.

Chelsea ştia că, imediat după prânz, soţul ei primise un mesaj de la Seneca.

— Nu m-aş duce de nu m-ar presa plecarea lui Ahmed. Acest paşă are obiceiul să se întoarcă împotriva creştinilor ori de câte ori e vorba de interesul lui. Din nou mă aşteaptă o tiradă nesfârşită împotriva intervenţiei străine. Crezi că te vei descurca singură?

— Nu-mi purta de grijă. Acum sunt bine.

Îmbrăcată într-o rochie simplă de muselină, Chelsea îşi recăpătase culoarea din obraz şi începea să surâdă tot mai des.

— Până când mă întorc, vei fi complet restabilită şi vom putea pleca la Londra.

— Mai întâi, aş vrea să-l văd pe tata.

Pe fruntea lui se aşternu brusc un nor.

— De ce?

— Ca să închei un armistiţiu.

— N-am nevoie să mă aperi tu! mârâi ducele. Cât despre taică-tău, n-are decât să se ducă dracului!

— Foarte bine, răspunse cu diplomaţie Chelsea, nevrând să se certe cu Sinjin, dar înacelaşi timp ferm hotărâtă să stea de vorbă cu ai ei.

Îşi iubea prea mult soţul ca să n-o îngrijoreze perspectiva văduviei, drept care intenţiona să facă pace cu familia.

Orice război se încheia cu un armistiţiu. Clanurile de la frontieră obişnuiau să ajungă la un armistiţiu cu englezii, cu

care se aflau într-un etern conflict. Era cu neputinţă ca cei dragi să nu găsească o cale de rezolvare amiabilă a neînţelegerii dintre ei şi Sinjin.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu ai tăi! declară cu asprime Sinjin.

— Ai ceva împotrivă dacă totuşi eu păstrez legătura?

— Cum doreşti!

Nu se putea purta ca un tiran. Chelsea îi era soţie, nu era un animal din grajd. Dar tonul rece spunea limpede până unde se întindea îngăduinţa lui.

— Poate c-am să plec în nord, cât timp eşti tu la Londra. Ayrshire e numai la o depărtare de o zi.

— Hm!

Indispus de discuţie, Sinjin se lăsă pe spate în şezlongul din lemn de tek, studiindu-şi vârful cizmelor. Dacă ar fi fost un ticălos, pur şi simplu nu i-ar fi dat voie să plece. Dar cum avea vederi prea largi — constatare făcută fără prea mare tragere de inimă — o privi printre gene, mormăind:

— Te rog să nu stai mult.

— Dacă mă hotărăsc să merg, zise recunoscătoare Chelsea, nu voi întârzia decât trei zile.

Chiar şi-ar fi respectat făgăduiala, de n-ar fi istovit-o călătoria de zece ore pe drumurile pline de hârtoape. De cum ajunsese în Ayrshire, îi scrise lui Sinjin, informându-l că va mai rămâne două-trei zile în plus, până când îşi va reveni complet.

«Ne întâlnim la Londra peste zece zile. Altfel, mă simt bine, vremea e grozavă, caii aleargă nemaipomenit. Tata îţi trimite salutări, iar Ted m-a asigurat că va pune perne duble la băncile tuturor trăsurilor.»

În continuare, nota câteva recorduri de timp de la cursele la care asistase, mândră de succesele înregistrate de caii

antrenaţi de ea. Chibzui cum să încheie scrisoarea, neştiind dacă putea aşterne pe hârtie cuvinte ca „soţia ta cea iubitoare." Trecuse prea puţin de la discuţiile aprinse avute împreună şi încă nu ajunsese să-şi înţeleagă soţul pe deplin. Prin urmare, se hotărî la o formulă cordială şi nu prea intimă.

«Multă sănătate. Chelsea»

Graţie noilor diligenţe poştale ale lui John Palmer, care duceau corespondenţa din Scoţia la Londra în numai două zile, Sinjin primi scrisoarea înainte de-a porni înapoi spre Hatton.

Când servitorul intră, aducând răvaşul pe o tavă de argint, ducele se afla împreună cu Seneca, verificând listele cu încărcătura ce urma a fi expediată la Tunis. Sinjin îl luă şi rupse sigiliul tremurând de îngrijorare. Nu cumva soţiei sale i se făcuse iarăşi rău?

După primele rânduri se linişti şi citi restul fără prea mare interes, mormăind „Hm!" aflând că socru-său îi trimite salutări. Când termină, se aplecă peste birou şi, fără alte explicaţii, îi întinse scrisoarea lui Seneca.

— Asta înseamnă că va sosi aici curând, zise prietenul său. Nu mai ai de ce să-i scrii la Hatton.

— Numai să-i dea voie sălbaticii ăia să plece... mârâi ducele, rezemându-se de spătarul jilţului, cu pumnii încleştaţi pe braţele de lemn împodobite cu volute.

— De ce să nu-i dea voie? se miră Seneca, închipuindu-şi că Fergussonii îl acceptaseră de ginere din moment ce-i trimiseseră urările lor de bine.

— Parcă poţi să ştii vreodată ce gândeşte un scoţian? Cu toţii sunt nişte ticăloşi... nişte bandiţi...

— Chiar şi nevastă-ta? râse Seneca.

Sinjin zâmbi şi el, brusc îmblânzit.

— Într-un fel, da... răspunse el, amintindu-şi în ce împrejurări o întâlnise pentru prima oară. Mi-a aţinut calea la fel ca un tâlhar de-ai lor... Însă... nu mă plâng.

— Mi se pare mie sau a cam început să-ţi placă însurătoarea? întrebă Seneca, tolănindu-se în jilţ şi cercetând cu ochii lui negri chipul surâzător al lui Sinjin.

La auzul cuvântului fatal, zâmbetul ducelui se topi ca prin farmec. Rămase încruntat, ferindu-se să răspundă imediat.

— Nu ştiu, murmură el într-un târziu. Nici eu nu sunt prea sigur de ce simt. Căsătoria e ceva definitiv. Pe urmă, n-am uitat în ce relaţii au fost părinţii mei o viaţă întreagă, ca să nu mai vorbim de *încântătoarea* nevastă a lui Damien, care-mi face avansuri fără ruşine. Arată-mi şi mie un mariaj reuşit în toată înalta societate.

Clătină din cap cu tristeţe. Era obişnuit să trăiască doar pentru plăceri trecătoare, iar perspectiva unei legături de durată cu o singură femeie — de neconceput pentru bărbaţii din lumea bună — îl speria şi-l deruta.

Nu cunoştea ce înseamnă permanenţa, nici dragostea adevărată.

— Vom vedea, zise într-un târziu, apelând la pluralul de noblеţe.

Fără copii, o anulare a căsătoriei era oricând posibilă. Până la întoarcerea ducesei, avea tot timpul să se hotărască. Dar îi făgăduise că-şi vor petrece împreună restul sezonului şi intenţiona să-şi respecte cuvântul dat.

34

Chelsea ajunse la Seth House cu o zi mai devreme decât fusese stabilit: marți după-amiază, la ora patru și jumătate. După cum avea să descopere curând, nimerise cât se poate de prost.

Ducesa de Buchan tocmai venise la ceai.

Când intră în „Salonul cu Tablouri" de la etajul doi, înconjurată de un roi de servitori care se îmbulzeau s-o însoțească pe noua castelană, sosirea ei fu anunțată unui mic grup de persoane, incluzând două femei, care-o măsurară din cap până-n picioare, cu vădită neplăcere.

Chelsea rămase în pragul ușii încadrată de stâlpi sculptați în stil corintic. Purta o rochie înfloratâ, iar pălăria de pai îi atârna pe spate, dând la iveală părul blond și ciufulit. Pe buze îi flutura un zâmbet timid.

Pe Sinjin îl uluise întotdeauna frumusețea soției sale, ca și cum memoria lui s-ar fi arătat neputincioasă să păstreze amintirea unei asemenea gingășii și prospețimi. Își zise surâzând că Chelsea avea nevoie de un croitor, altfel toată Londra îl va acuza că se îngrijește mai mult de rochiile amantelor decât de-ale soției.

Se ridică în picioare s-o întâmpine, remarcând cum se luminează la față dând cu ochii de el. Fericirea ei îl făcu să-i tresalte inima de bucurie. Chelsea îl aștepta să ajungă până la ea, străbătând încăperea cu pereții pictați de James Stuart după modelele romane. În acest decor, soțul ei avea un aer mai aristocratic ca oricând. Până acum îl văzuse numai la țară,

îmbrăcat doar în cămaşă şi purtându-se fără pretenţii. Totuşi, nu se putu stăpâni şi alergă la pieptul lui, mulţumită că, după cinci zile de călătorie, se găsea în sfârşit aici, cu el.

— Mă tem că am dat buzna când nu trebuie, murmură ducesa, ridicându-şi ochii spre soţul ei, cu o privire jucăuşă, care-i dezminţea scuzele politicoase.

— Nici vorbă, zâmbi Sinjin, descoperind ce dor îi fusese s-o strângă în braţe. Cred că Vivian a pregătit ceaiul aşteptându-se la oaspeţi, iar eu sunt încântat c-ai venit să mă salvezi de plictiseală.

— Câteodată mă pricep la asta foarte bine, murmură cu nevinovăţie Chelsea.

El râse, sedus de farmecul şi puritatea ei.

— Deşi — urmă Chelsea, uitându-se spre tavanul cu chesoane aurite, împodobit cu replici ale picturii în stil roman — mă gândesc că tavane ca acestea sunt un leac grozav împotriva plictiselii.

— Mie mi-a venit în minte o soluţie şi mai simplă, şopti ducele, de parcă n-ar fi considerat până nu demult o nebunie să continue relaţiile conjugale cu soţia sa.

Amândoi zâmbiră, fulgeraţi de aceleaşi încântătoare amintiri şi, pentru o clipă, tavanul de la Seth House dispăru făcând loc altor imagini: dormitorul de la Hatton, pajiştele înverzite, fânul cu mireasmă de trifoi.

— Ia adu-ţi încoace mireasa scoţiancă, Sinjin! îl îndemnă ducesa de Buchan, şi glasul ei aspru pluti câteva momente prin încăperea scăldată în soare. Vrem să-i urăm *bun-venit* la Londra.

Invitaţia acră a Cassandrei rupse vraja, ca nişte gheare de pisică sfâşiind o cuvertură de mătase. O fracţiune de secundă, Sinjin chibzui dacă trebuia s-o lase pe Chelsea în preajma unor femei ca ducesa de Buchan sau nevasta lui Damien. Pe buzele Cassandrei, cuvântul „bun-venit" sunase mai curând ca o ameninţare.

— Nu cumva era mai bine să vin înarmată? glumi Chelsea.

Sinjin schiţă o grimasă, apoi zâmbi şi el.

— Hai, iubito! o chemă, apucând-o de mână. Te-aşteaptă prima întâlnire cu vampirii londonezi.

Apropiindu-se de oaspeţii aşezaţi în dreptul ferestrei dând spre Green Park, adăugă în şoaptă:

— Dar nu cumva să-ţi simtă slăbiciunea, căci imediat îţi vor sări în gât.

— Ce sfat încântător! remarcă Chelsea schiţând un surâs de circumstanţă şi păşind către colţul cel mai însorit al încăperii.

— Un sfat util, iubito, dacă vrei să supravieţuieşti în societate! preciză în şoaptă Sinjin.

Apoi cu voce tare:

— Mamă, ţi-o prezint pe soţia mea...

Mama lui Sinjin — ducesa Maria, văduva moştenitoare — tot frumoasă, chiar şi la patruzeci şi şase de ani, era o femeie caldă şi binevoitoare.

Damien, care nu-i semăna fratelui său decât la înălţime, părea sincer încântat s-o cunoască. În schimb, soţia lui, Vivian, se uita la Sinjin cu o privire cam ciudată pentru o cumnată, iar când se făcură prezentările, în locul amabilităţilor de rigoare zise doar atât:

— Cizme de călărie? Ce ciudat!

— Am călărit o bună parte din drum, altfel călătoria ar fi fost prea plicticoasă, explică Chelsea.

Dacă şi-ar fi amintit la timp, probabil că şi-ar fi schimbat încălţămintea.

— Iar rochia trebuie să fie scoţiană... Chiar dumneata ai cusut-o?

Cumnata lui Sinjin o studia cu atâta înfumurare şi impertinenţă încât Chelsea îşi zise că merita o mică abatere de la bunele maniere.

— Eu am făcut aţa şi tot eu am ţesut pânza, minţi ea cu seninătate. Lui Sinjin îi place că mă pricep la astfel de treburi,

nu-i aşa, iubitule? întrebă fata, întorcând privirea către soţul ei, care-şi ascundea cu greu zâmbetul.

— E uluitor câte ştie să facă! întări Sinjin, intrând în joc.

— Eu sunt Cassandra, interveni ducesa de Buchan, înainte ca St. John să apuce s-o prezinte.

Tonul ei sugera că era mai mult decât prietenă cu ducele. Chelsea rămase uimită cu câtă subtilitate reuşise Cassandra să se proclame metresa soţului ei, în numai trei cuvinte, aparent inofensive.

Poate prin expresia chipului, prin aerul ei încrezător, conştient de propria-i frumuseţe, care-o făcea să fie una dintre cele mai curtate femei din Londra. Într-adevăr, era nespus de seducătoare, constată Chelsea, simţind că i se strânge inima la gândul de-a o înfrunta pe Cassandra, luptând că să-şi păstreze afecţiunea soţului. Ducesa avea un ten de porţelan, păr negru şi strălucitor, ochi albaştri ca cerul. Buzele ei erau rumene şi senzuale, iar trupul înveşmântat într-o rochie elegantă de muselină albă, cu mâneci bufante şi corsaj împletit, fusese cândva izvor de plăceri pentru Sinjin.

Această imagine neliniştitoare o făcu pe Chelsea să-şi piardă cumpătul o clipă. Zâmbi cu greutate, auzind vocea dezinvoltă a Cassandrei:

— Rămâneţi mult aici?

Întrebarea aparent politicoasă fusese însoţită de o privire rece şi un aer batjocoritor.

Nici nu-i putea adresa o mai mare grosolănie, dată fiind natura relaţiei dintre Chelsea şi Sinjin. Aşadar, deduse ducesa de Seth, Cassandra fusese, probabil, confidenta soţului ei.

Furioasă pe apucăturile lui Sinjin, dar nevoind să dea înapoi în faţa unei amante — aşa cum refuza să se lase întrecută la alergările de cai — Chelsea răspunse cu un glas numai lapte şi miere, în speranţa că reuşea să-şi ascundă supărarea:

— Am venit să mă distrez. Sinjin a ţinut nespus să-mi arate Londra, nu-i aşa iubitule?

Şi, ridicând privirea către el, îi alintă obrazul cu vârful degetelor.

— Întocmai, se grăbi el să răspundă. Doreşti o ceaşcă de ceai? îşi întrebă el soţia, încercând să schimbe subiectul. Mama are în casă un lichior special la care ţine ca la ochii din cap — sau poate preferi sherry? Eu, unul, aş bea un coniac. Şi tu, Damien? se adresă ducele fratelui său, conducându-o pe Chelsea spre jilţul de lângă mama lui.

„De nu chiar zece...!" îşi zise el, la gândul că Vivian şi Cassandra şi-ar putea continua atacurile.

Damien îi zâmbi înţelegător, iar Sinjin se apropie de bufet, scoase dopul unei sticle şi, turnându-şi un pahar zdravăn de coniac, îl goli dintr-o înghiţitură. Făcându-şi curaj pentru clipele grele care-l aşteptau, îşi umplu din nou paharul, apoi pe cel al fratelui său. Aruncând o privire furişă către ceas, decise să păstreze sticla lângă el. Înţepăturile verbale riscau să dureze, iar o cantitate suficientă de alcool i-ar fi asigurat imunitatea faţă de răutăţile Cassandrei şi ale cumnatei sale.

— Desigur, scumpa mea, întreaga Londră abia aşteaptă să te cunoască, spuse mama lui Sinjin, întinzându-i nurorii sale o ceaşcă de ceai şi surâzând la fel ca fiul ei. Mai toţi s-au întors în capitală. Trebuie să organizăm neîntârziat un bal în cinstea ta. Ce zici, Sinjin, nu-i aşa că i-ar sta bine în roz? S-ar potrivi grozav cu obrazul ei îmbujorat. Mâine Sinjin te va duce la doamna DuBay — hotărî ducesa, plimbându-şi privirea când la Chelsea, când la fiul ei — ca să-ţi comande toaletele necesare. Sau... de ce nu un galben pal, cu ornamente din flori de mătase? adăugă ea, întorcând privirea spre Sinjin, care o asculta cu un aer amuzat.

— *Maman*, zâmbi el, poate că Chelsea nu-i de acord să se îmbrace după gustul dumitale. Ce te faci dacă preferă roşul sângeriu?

— Cum să prefere roşu? se indignă ducesa. Nici vorbă, nu-i aşa, copila mea? Culoarea asta-i pentru... ăăă...

— Pentru femei cu o anumită ocupaţie, interveni Sinjin. Asta voia să spună mama. Nu te teme, mamă, doamna DuBay va şti să facă singură deosebirea.

„Fără îndoială!" cugetă Chelsea, gândindu-se la numărul amantelor aduse de clienţii ei.

— Credeam că ţie-ţi place roşul, Sinjin! se miră Vivian, plimbându-şi privirea peste trupul cumnatului său, cu un interes pe care nici nu se ostenea să şi-l ascundă. Femeia cu care ai fost la Rotonda săptămâna trecută era îmbrăcată în roşu.

— Nu venise cu mine, ci cu Seneca, Vivian. În orice caz, soţia mea n-ar purta aşa o culoare. Iar acum, dacă n-aveţi intenţia să discutaţi şi despre altceva, pe mine am să vă rog să mă scuzaţi. Nu suport conversaţiile despre modă.

— Uite că schimb subiectul, zise Cassandra, măsurând-o pe Chelsea din cap până în picioare. Am auzit că vei avea un moştenitor. Iartă-mi curiozitatea — adăugă ea, ca şi cum ar fi întrebat-o pe ducesă despre preferinţele ei literare şi nu despre un lucru atât de intim — dar când Sinjin a fost răpit din casa mea acum câteva luni, de către tatăl tău şi clanul lui de scoţieni, mi-am închipuit că numai un astfel de eveniment ar fi putut justifica plecarea lui precipitată.

Chelsea se înroşi ca focul. Ducesa de Buchan pusese degetul pe o rană încă sângerândă. Deşi îi purta pică pentru aluziile răutăcioase şi pentru vechea prietenie care-o lega de Sinjin, trebuia să admită că aerul dezinvolt al Cassandrei era absolut de invidiat.

— Când se va întâmpla asta, tu vei fi prima care ai să afli! o asigură St. John, venind în sprijinul soţiei sale, fără să-şi schimbe nici poziţia, nici expresia feţei, singurul semn de încordare fiind degetele încleştate pe pahar. Deocamdată, ducesa are numai şaptesprezece ani...

— Optsprezece, îl corectă Chelsea, ca şi cum diferenţa ar fi avut vreo importanţă.

— Optsprezece? repetă Sinjin.

Îşi aminti brusc că în prima zi, în trăsură, ea îi mărturisise că împlinise şaptesprezece ani „şi trei sferturi", de parcă cele câteva luni în plus l-ar fi determinat să-i accepte propunerea.

— Atunci, înseamnă că a şi fost ziua ta?

Chelsea dădu din cap şi el zâmbi. Această copilă dulce şi lipsită de pretenţii, care se întâmpla să fie chiar soţia sa, reuşise să contracareze toate răutăţile Cassandrei. Şi nici măcar nu avusese pretenţia la vreun dar de ziua ei!

— Când a fost ziua ta? întrebă ducele, ca şi cum s-ar fi aflat singur în cameră cu Chelsea.

— Alaltăieri, răspunse Chelsea, gândindu-se că se topea de dragul lui atunci când o privea cu atâta patimă şi senzualitate.

Pentru o clipă, uită de prezenţa Cassandrei şi a cumnatei lui Sinjin, simţind un val de afecţiune şi tandreţe pentru soţul ei.

— Vom da un bal în cinstea ta, declară Sinjin, deja chibzuind cam ce fel de daruri s-ar fi cuvenit să-i facă unei fete de optsprezece ani. Bineînţeles, va trebui să te îmbraci în alb. Mamă, unde ai pus perlele pe care le poartă toate ducesele de Seth? Doar dacă nu vrei diamante, adăugă el, întorcând privirea către Chelsea.

Şi, fie din pricina coniacului, fie datorită fericirii aşternute pe chipul soţiei, pe St. John în copleşi un straniu sentiment de bucurie.

— Sunt convinsă că ducesei de Seth îi place mai mult să danseze decât să nască prunci, insinuă Vivian, decisă să pună capăt atmosferei de intimitate dintre Sinjin şi soţia sa, dar, mai ales, oricărei discuţii despre bijuteriile de familie, pe care de ani de zile le considera ca fiind ale sale.

De asemenea, ar fi fost încântată dacă Sinjin n-ar fi avut în vecii vecilor copii, pentru că astfel Damien sau fiii ei ar fi moştenit titlul de nobleţe.

Însă, în acel moment, pe Sinjin nu-l preocupa decât indirect problema copiilor, lăsându-se în voia gândurilor cu

privire la plăcerile oferite de soţia sa. Chiar şi în somptuoasa încăpere aducând a templu roman, Chelsea părea proaspătă şi nevinovată ca o ţărăncuţă, aşa cum stătea în rochia ei înfloratâ, cu părul ciufulit, cu cizmele uzate, dar cu obrazul îmbujorat şi sânii umflându-se uşor sub pânza subţire, suind şi coborând în ritmul respiraţiei. Chiar când începea să viseze cu ochii deschişi, dorinţa luând-o înaintea raţiunii, uşa salonului se dădu de perete şi în încăpere năvăliră trei băieţi.

— Tată! Trebuie să vii să vezi *splendoarea* de cal care tocmai a intrat în grajdul nostru! strigă Beau, alergând pe covorul de Aubusson. E roşcat ca părul verişorilor mei din Irlanda şi...

— Şi izbeşte cu copita în pământ, şi sforăie, şi nu lasă pe nimeni să se apropie, îi luă Ben vorba din gură.

— Numai lui Jed îi dă voie, pentru că-i aduce mere, gâfâi cel mai mic, care abia acum îi ajunsese pe ceilalţi din urmă.

Toţi trei se opriseră în faţa lui Sinjin, cu ochii mari şi sufletul la gură.

— Bănuiesc că-i vorba de Thune, zise Chelsea. M-am gândit că, dacă Jed îl va hrăni cu mere, asta o să-l mai îmblânzească. Nu-i place la oraş.

— E calul *dumneavoastră*, domnişoară? întrebă Beau, neîncrezător.

Nici o femeie din câte cunoştea n-ar fi îndrăznit să încalece un cal atât de nărăvaş.

— *Doamnă ducesă*, Beau, îl corectă tatăl său. V-o prezint de Chelsea, se adresă el băieţilor, care auziseră deja despre apropiata ei sosire. Trebuie să ştiţi că-l călăreşte pe Thune ca un jocheu de mare clasă. L-a învins chiar şi pe Mameluke în repetate rânduri.

— Zău? gâfâi Beau, dând glas uimirii tuturor.

Chelsea remarcă absenţa unor cuvinte ca „mamă vitregă" sau „soţie" în scurta prezentare făcută de Sinjin — desigur o măsură de precauţie în eventualitatea unei despărţiri. Deşi

nu-şi învinovăţea soţul pentru că încerca să afle o soluţie la căsătoria ce le fusese impusă, totuşi găsea atitudinea lui neobişnuit de tandră, prietenoasă şi ocrotitoare.

Probabil că voia să menajeze sentimentele fiului său.

— Thune şi cu mine l-am întrecut pe Mameluke pe pajiştea de lângă râu, la Oakham. Acolo poţi prinde viteză foarte bună, dacă terenul e uscat — explică Chelsea.

Remarca ei stârni priviri pline de înţelesuri: toată lumea ştia cât de aproape se afla Oakham de Kingsway. Fiecare se întreba când avusese loc întrecerea. Sinjin nu-şi trecuse niciodată sub tăcere aventurile galante, astfel încât neobişnuita lui discreţie îi uimea pe toţi de uimire.

— Iar Mameluke a stat supărat zile în şir, adăugă ducesa, surâzând poznaş către Sinjin.

— Pentru că el câştigă întotdeauna, declară Beau, cuprins de respect.

— Ei bine, curând te vom lua la o plimbare călare, îi propuse tatăl său, fără a da atenţie privirilor cercetătoare ale asistenţei în urma remarcilor făcute de soţia lui. Chelsea te va învăţa câte ceva din tainele echitaţiei. Călăreşte foarte bine.

Mama lui Sinjin obsrvă, încântată, că fiul ei părea de-a dreptul fascinat de tânăra ducesă, indiferent ce crezuse până atunci despre căsătorie. Era limpede că nu avea de gând să satisfacă interesul şi curiozitatea celorlalţi cu privire la Oakham. Întorcându-se de la Hatton, se mulţumise să-i descrie răpirea şi însurătoarea în termeni cât mai generali, adăugând că-i făgăduise soţiei s-o aducă la Londra. Nu pomenise nimic despre divorţ sau desfacerea căsătoriei, dar în reţinerea lui se ghicea o oarecare detaşare, care ar fi putut prevesti şi un astfel de deznodământ.

Lui Damien îi povestise şi mai puţin. Deşi se înţelegea de minune cu fratele său, hotărâseră de ani de zile să nu discute între ei despre femei. Sinjin se distrase cu o mulţime de amante, în vreme ce Damien, fire virtuoasă, dezaproba principiul că

femeile ar fi o simplă sursă de plăceri. Înclinat către studiu, Damien prefera să se dedice arhitecturii din vechime, atât Seth House cât şi reşedinţa de la Chelton oglindind pasiunea sa pentru antichitate.

— Ce grozav! Va să zică avem un jocheu în familie! exclamă Cassandra, numai lapte şi miere. Aţi câştigat mulţi bani de pe urma acestei *profesii*? întrebă ea, accentuând pe ultimul cuvânt, cu intenţia vădită de-a insinua că Chelsea avusese şi preocupări nedemne de o aristocrată.

— Enorm de mulţi! zâmbi ducesa, aruncându-i lui Sinjin o privire atât de languroasă încât o remarcă până şi Beau.

— Cum adică, tată? vru să ştie puştiul, neţinând seama nici de etichetă, nici de împrejurări.

— Am câştigat un pariu, răspunse evaziv taică-său. Când vei fi mare, am să-ţi explic cum stă treaba cu pariurile. Acum, de ce n-o săruţi pe bunica, după care vom merge la grajduri, ca să-l vezi pe Thune.

Puştiul se grăbi să-i asculte îndemnul, în timp ce Vivien îşi ţuguiase buzele, în semn de dezgust.

— Chiar au voie femeile să participe la curse? se interesă ea. Ce ocupaţie... bărbătească!

— La cursele mai puţin importante pot lua parte şi femei, răspunse Chelsea, fără a se sinchisi de grosolănia cumnatei sale.

De altfel, era conştientă că aptitudinile pentru călărie nu-i ştirbeau cu nimic feminitatea.

— Şi trebuie să recunosc că simt o mare satisfacţie atunci când îi întrec pe bărbaţi.

Pentru prima oară, Cassandra se uită la tânăra soţie a lui Sinjin cu ceva mai multă atenţie. Micuţa scoţiancă îi oferea ducelui o permanentă provocare şi, dată fiind pasiunea lui pentru sport, ducesa de Buchan începu să-şi privească rivala cu ceva mai mult respect.

— Şi vi se întâmplă deseori să întreceţi un bărbat? întrebă ea cu glas domol.

— Destul de des, răspunse netulburată Chelsea. Şi, de fiecare dată, am câte ceva de învăţat...

Cuvintele plutiră o clipă în încăpere, ca un avertisment — poate fără voie — apoi Sinjin interveni şi zise:

— Cred că băieţii nu mai au răbdare. Hai să li-l arăţi pe Thune. Vă rugăm pe toţi să ne scuzaţi.

Prefera să nu se joace cu focul, punând la încercare temperamentul legendar al Cassandrei, iar Thune se întâmpla să fie o scuză foarte potrivită. Oferi mâna soţiei sale, ajutând-o să se ridice.

Băieţii porniră, alergând pe lângă ei ca nişte căţeluşi, trăgându-i de haine, vorbind cu toţii în acelaşi timp, punând o cascadă de întrebări, cerând răspuns la toate odată.

— Ai nevoie de costumul de călărie? o întrebă Sinjin pe Chelsea, în mijlocul hărmălaiei.

— Azi nu vor reuşi să se obişnuiască cu Thune, şi nici el cu ei. Am să-i iau la plimbare mâine dimineaţă, când oraşul va fi mai liniştit.

Câtă plăcere îi făcea lui Sinjin s-o vadă pe Chelsea acceptată atât de uşor de către fiul său!

Ce fericită se simţea Chelsea să facă parte din familia lui Sinjin şi să-l vadă surâzându-i cu farmecul dintotdeauna!

— După tot ce s-a vorbit aici, zise Damien, punând deoparte paharul de coniac şi ridicându-se în picioare, merg şi eu să văd calul acela nemaipomenit.

— În viaţa ta n-ai întâlnit unul aşa de mare, tată! exclamă mezinul, Harry, luându-l de mână. Crezi că mătuşa Chel îmi va da voie să-l încalec?

„Mătuşa Chel!" tresări, încântată, Chelsea, sperând că poate visul i se va împlini aici, la Londra.

„Mătuşa Chel" cugetă Sinjin. Suna oarecum diferit de imaginea seducătoare pe care şi-o făcea despre soţia sa, totuşi era... grozav!

Surâzând către ducesă, spuse:

— Se pare că venirea ta a pus pe jar întreaga familie St. John.

O privi în ochi câteva secunde şi adăugă:

— Bine-ai venit la Londra!

Thune fusese scos afară din grajd, astfel încât băieţii să se poată învârti în jurul lui, totuşi continua să fie neliniştit, speriat de zgomotele oraşului, deşi acestea abia răzbăteau dincolo de zidul înalt al palatului Seth. Dar când Chelsea zise: „Thune, acesta e fiul lui Sinjin şi te rog să fii drăguţ cu el!", uriaşul armăsar se linişti ca prin farmec, lăsându-l pe Beau să stea călare în spinarea lui.

Copilul făcu ochii mari de uimire.

— Tată! A înţeles tot! Nu se supără că l-am încălecat.

— Se vede treaba că te place, spuse ducele.

Apoi, întorcându-se spre Chelsea, adăugă zâmbind:

— După cum îţi dai seama, Beau e mort după cai.

„Ca şi taică-său", reflectă fata.

„Ca şi maică-sa vitregă", completă în gând Sinjin, fără să remarce termenul, întrucât niciodată nu-l preocupase o astfel de relaţie.

— Ţi-ar plăcea să faci un tur călare în jurul curţii? întrebă Chelsea, simţind un val de duioşie pentru fiul lui Sinjin — copie fidelă a tatălui său, exact aşa cum şi-l imaginase la această vârstă, la fel de sincer şi entuziast.

— Da! Da! Da! Pot să ţin singur frâul! Calul mă place!

Aplecându-se spre tatăl său, îi murmură la ureche, părându-i-se numai că vorbeşte în şoaptă, aşa cum fac toţi copiii:

— Tată, dacă toate femeile sunt aşa drăguţe şi deştepte ca Chelsea, am înţeles de ce petreci atâta timp cu ele.

Îndreptându-şi spatele, surâse radios şi dădu pinteni calului, pornind la trap prin curte.

— A fost un compliment, deşi, la vârsta lui, e cam lipsit de tact, râse Sinjin. L-ai cucerit definitiv. Până nu demult îmi declara că pe el nu-l vor preocupa nicicând femeile.

— E drept că şi eu prefer caii mai curând decât flirturile, replică veselă Chelsea.

De altfel, nici n-ar fi avut de ales, pentru că nu se pricepea decât la cai.

Ceea ce nu ştia fiul său, îşi zise Sinjin, era că nu toate femeile îi semănau ducesei. De fapt ea se deosebea de toate cele întâlnite până atunci: sinceră şi deschisă, cătuşi de puţin înfumurată, complet dezinteresată de toalete — Sinjin o plăcea cel mai mult în costumul de călărie — neprefăcută, de o frumuseţe naturală, neatinsă de nici un artificiu.

Iar fiul său o îndrăgise. Asta-i dădea de gândit.

Brusc, strigătul lui Beau îl trezi din visare.

— Ia te uită! Ai văzut cum se ridică-n două picioare?

— Face pe nebunul, murmură Chelsea. Am făcut puţin dresaj cu el, mai mult să-l învăţ ce-i disciplina, şi i-a plăcut grozav. Trage de frâu! Aşa! îi arătă ea lui Beau. Acum va începe să meargă cu paşi mici, ca de dans.

— Cam ciudat pentru un cal de curse. Mai ştie şi altele? întrebă Sinjin, impresionat de priveliştea uriaşului murg capabil să păşească cu atâta gingăşie.

— Se pricepe să numere. Numai până la douăzeci, se grăbi să explice Chelsea, văzând privirea lui uimită.

— Când ai găsit timp să-l dresezi atât de bine? Cred că ţi-a fost destul de greu.

— Ce altceva aveam de făcut în Ayrshire? zâmbi ea cu subînţeles.

În aceeaşi clipă, Sinjin îşi aminti că ei doi duceau vieţi complet diferite.

— Tu ce crezi, Damien? Mi-am luat nu numai nevastă, ci şi dresor de cai.

— Cred c-ai făcut o afacere! replică bine dispus fratele lui. În plus, şi Beau pare s-o placă foarte mult, adăugă el, redevenind serios.

— Deie Domnul să fie aşa! întări Sinjin, cu gândul la celelalte femei cu care avusese de-a face, nespus de frumoase dar preocupate doar de toalete şi bijuterii.

— E un copil minunat, murmură Chelsea, cu ochii la Beau. Atât de vesel... Ai mare noroc cu el.

Deşi era atent la isprăvile băiatului, totuşi Sinjin remarcă tremurul din glas. Răsucindu-se spre ea, o strânse în braţe, lipind-o de pieptul său.

— Te place. Asta mă face tare fericit...

Nu-i putea spune mai mult. Nu-i putea făgădui că vor mai avea alţi copii. Şi-ar fi dorit-o din tot sufletul.

— Mă bucur mult c-ai venit la Londra, adăugă tânărul cu sinceritate.

Fu surprins să descopere că începuse să-i placă s-o aibă în casa lui.

— Am de gând să-ţi fac zile negre! îl ameninţă în glumă Chelsea. Asta pentru că tot ai comis imprudenţa de-a mă invita.

Lui Sinjin îi era mai uşor să-i răspundă la glume decât să-i aline suferinţa. La Hatton plânsese cât pentru o viaţă întreagă.

— Să nu zici că nu ţi-am spus!

— Abia aştept... râse el făcându-i cu ochiul, gest care o umplu de încântare.

În timp ce în curte Thune se găsea în centrul atenţiei, Vivien şi Cassandra rămăseseră în salon, făcând fel şi fel de presupuneri despre cât va dura căsnicia lui Sinjin. Mama lui Chelsea se scuzase puţin după plecarea fiilor ei, iar celelalte două femei renunţaseră la ceai, trecând la Sherry.

Îmbrăcate după ultima modă — toaleta în stil pastoral lansată de Marie-Antoinette fiind ultimul răcnet în materie de

vestimentaţie feminină — amândouă purtau rochii albe pline de volane, panglici şi dantele. Dacă ducesa de Buchan avea trăsături de o frumuseţe oarecum teatrală, în schimb Vivien era nespus de gingaşă şi feminină: mică de statură şi cu pielea albă, încerca să-şi sublinieze statura delicată încălţând pantofi fără toc şi pieptănându-se cât mai simplu. Nu obişnuia să arboreze coafuri înalte, mai ales că noile idealuri romantice ce invadaseră cultura reduseseră drastic numărul uriaşelor pieptănături cu părul pudrat.

— Eu una le dau şase luni, zise soţia lui Damien, plimbându-şi degetul pe piciorul paharului.

— Ar putea fi însărcinată, şi-atunci Sinjin nu va scăpa doar în şase luni! interveni Cassandra, care în timpul absenţei ducelui avusese suficientă vreme să chibzuiască asupra posibilelor evoluţii ale căsniciei lui.

— De nu cumva o să rămână grea abia de-acum încolo! Uite că nu m-am gândit.

— Cum de-ai omis tocmai asta, când soţul tău are atâtea şanse să moştenească titlul?

— Sinjin s-a împotrivit mult timp însurătorii... şi-i aşa de devotat lui Beau, încât presupun că, pur şi simplu, nu mi-a dat prin minte. Oricum, Beau va moşteni o mare parte din avcrea tatălui.

Ridică uşor din umeri şi adăugă:

— Oare cum îţi închipui c-ar privi ideea unui moştenitor al titlului? Ştii bine că nu dă doi bani pe chestii de-astea.

— Nu crezi că nevastă-sa ar putea avea cu totul altă părere despre titluri decât el? Trebuie să recunoşti că nu-i de colo ca fiul tău să fie duce.

— Ceea ce ţie nu ţi se poate întâmpla, dat fiind că prima familie a lui Buchan e în perfectă sănătate, remarcă fără menajamente Vivien.

— Nici ţie, scumpa mea, acum că Sinjin a adus-o în casă pe puştoaica asta. Ia gândeşte-te câţi copii îi va dărui de-acum

încolo! replică răutăcioasă Cassandra. Cu apetitul sexual al lui Sinjin, Ben şi Harry vor intra în curând pe linie moartă.

— Apetit pe care tu i-l cunoşti atât de bine...

— Întocmai, răspunse Cassandra, furată de amintiri din cele mai plăcute. Cât se poate de bine. Păcat de tine! Sinjin nu şi-ar înşela niciodată fratele.

— Vrei să spui că...

— Haide-haide, Vivien! Se vede de la o poştă că umbli cu limba scoasă după el. Singurul care n-are habar e Damien.

Dar Vivien avea o viziune cu totul diferită asupra realităţii, pe care o interpreta în felul ei.

— Nu-mi place cum vorbeşti, Cassandra.

— Uite ce e, scumpo! urmă netulburată ducesa de Buchan. Singurul lucru care nu-ţi place e că nu-l poţi ademeni pe Sinjin în patul tău. Recunosc că te compătimesc. Într-adevăr, e şi păcat să ratezi o astfel de experienţă.

— Cât de vulgară eşti, Cassandra! exclamă Vivien, stând băţoasă pe canapeaua îmbrăcată în brocart vişiniu, ca şi cum s-ar fi apărat de insinuările ducesei, deşi roşeaţa din obraz îi trăda adevăratele gânduri.

— Zău, Vivien, nu glumesc. Dar gata cu trăncăneala asta fără rost. Unde rămăsesem? Ah, da! Amândouă am fost de acord că soţia lui Sinjin ar putea avea copii, reluă Cassandra.

— Dar va rămâne însurat? nu se lăsă Vivien, încă ursuză. Ştii bine că nu-i stă în fire să fie credincios unei singure femei.

— Nu aşa sunt toţi bărbaţii însuraţi?

Replica ducesei de Buchan era motivată nu atât de cinism, cât de realitate. Având relaţii intime cu un mare număr de bărbaţi căsătoriţi din aristocraţie, privea cu neîncredere idealurile romantice de dragoste eternă şi fidelitate.

Buzele roşii ale Vivienei se destinseră într-un zâmbet sigur de sine.

— Nu şi Damien.

— Ce drăguţ din partea lui! exclamă Cassandra, sorbind o înghiţitură de sherry. Va să zică, nu-l interesează femeile, aşa-i? Vreau să spun *alte* femei, adăugă ea după o pauză semnificativă.

Era de notorietate publică faptul că Damien prefera cărţile decât compania soţiei. Deşi, aşa cum se întâmplă cu mai toţi oamenii înclinaţi spre ştiinţă, indiferenţa lui se datora mai curând pasiunii pentru studiu. Colecţiile lui de antichităţi de la Chelton n-aveau pereche în Anglia.

— Pe de altă parte,-lui Sinjin i-ar fi cu neputinţă să renunţe la aventuri, dovadă escapadele lui din ultimii zece ani. Prin urmare, revenim la întrebarea iniţială: va divorţa de ea?... Sau, mai bine zis, *când* va divorţa de ea? De nu cumva, pur şi simplu va ignora faptul că are o soţie — aşa cum fac mai toţi aristocraţii?

— Eu pun prinsoare c-o să divorţeze!

Ca majoritatea nobililor, avea o adevărată pasiune pentru pariuri şi jocuri de noroc.

— Lui Sinjin nu-i place să fie însurat. După ce s-a născut Beau, nu i-a dat nici o clipă prin minte să-şi ia nevastă. Din câte spune Damien, se teme de căsătorie, din cauza amintirilor despre taică-său.

— S-ar putea să pierzi... murmură gânditoare Cassandra, cunoscând mai bine felul de-a fi al lui Sinjin decât cumnata sa.

După părerea ei, comportarea avută de St. John faţă de tânăra lui soţie era ceva cu totul nou: atent, îngăduitor şi plin de bunăvoinţă. Nu-şi luase ochii de la Chelsea cât timp vorbise sau se mişcare prin salon.

— Deşi, urmă ducesa de Buchan, ducându-şi gândul până la capăt, nu ştiu cât timp va reuşi mireasa să-i ţină treaz interesul pentru ea.

— Nici o femeie n-a fost în stare să-l păstreze pe Sinjin doar pentru ea! zise cu năduf Vivien.

Dată fiind prietenia dintre cumnatul ei şi Cassandra, bineînţeles că remarca fusese jignitoare.

Imună la înţepăturile unor creaturi inferioare ca Vivien, Cassandra nici n-o luă în seamă.

— Nu ştiu... căzu ea pe gânduri, ducesa lăsând cuvintele să plutească în încăpere ca un vălătuc de fum în lumina amurgului ce pătrundea pe fereastră. Deşi nu-i chiar în avantajul meu — surâse ea, totuşi eu mizez pe scoţiancă. E o făptură aleasă şi asta ar putea să-l atragă pe Sinjin. Sper să mă înşel, dar gândurile mele n-au nimic de-a face cu prinsoarea. Pun pariu pe cinci sute de lire c-ai să-ţi pierzi dreptul la titlul lui Sinjin şi că fetiţa asta o să-i trezească interesul pentru bucuriile căsniciei.

Vivien zâmbi atotştiutor, ca o felină care şi-a încolţit prada.

— Tu confunzi dorinţa fizică a lui Sinjin cu fidelitatea. Foarte bine. Cinci sute de lire, şi încă cinci că mariajul lor n-o să dureze nici până la toamnă, când începe sezonul de vânătoare. Cu ocazia primei şederi la Hatton, pentru cocoşii de munte, Sinjin va fi din nou singur.

Cassandra şovăi. O prinsoare de o mie de lire având drept miză fidelitatea lui Sinjin era o mare dovadă de încredere. Oricum, erau banii lui Buchan, nu ai ei, iar pe parcursul anilor împărţise cu Sinjin multe clipe minunate. Consideraţiile de ordin intelectual nu-şi aveau rostul în materie de pariuri, şi nici în relaţiile dintre ei — aşa spunea Sinjin — prin urmare, ce rost avea să-şi bată capul tocmai acum?

— S-a făcut! acceptă ea. La toamnă voi veni după bani.

— Atunci, înseamnă c-ai terminat cu el! exclamă Vivien, surprinsă că ducesa renunţa la Sinjin cu atâta generozitate.

Din câte se zvonea, fuseseră amanţi încă dinainte ca ea să se mărite cu ducele de Buchan.

— Sper că nu, răspunse veselă Cassandra, umplându-şi din nou paharul cu sherry.

În calitate de femeie de lume, preţuia prietenia lui Sinjin, însă nu-l privea cu adoraţie, aşa cum făcea tânăra lui soţie. Ea una aprecia diversitatea tot atât de mult ca farmecul libertin al lui St. John.

— În ambele cazuri, declară ducesa, ridicând paharul către Vivien, eu voi avea oricum de câştigat.

35

În seara aceea, cina fu servită devreme, *în familie;* nu lipseau decât Viviene — care se odihnea înaintea unei serate la Blake House — şi mama lui Sinjin, care fusese chemată la Curte. Aşezată între Beau şi Harry, la masa aranjată cu vedere spre grădină, unde erau aprinse lampioane chinezeşti, Chelsea se simţea în largul ei, înconjurată numai de bărbaţi. Damien şi Ben stăteau în faţa sa, în timp ce Sinjin trona în capul mesei, în calitate de gazdă. Conversaţia se învârtea în jurul unor subiecte familiare, Chelsea abia prididind să răspundă nenumăratelor întrebări cu privire la creşterea cailor.

Mâncărurile erau excelente, pregătite de doi bucătari francezi, dar simple şi pe gustul copiilor: şuncă la grătar, gogoşi de cartofi, păstrăvi à la Hampshire, mazăre verde, murături, găluşte cu mere, tartă cu zmeură, pepene galben adus din Egipt. Sinjin bea mai curând decât mânca, dar Chelsea începuse să-i cunoască obiceiurile încă de la Hatton. Şi el se străduia să facă faţă întrebărilor puse de copii, deşi — de cele mai multe ori — îi îndruma spre soţia sa, recunoscându-i priceperea în materie. Damien, deşi mai puţin pasionat de cai şi curse, participa totuşi la discuţie, cu amintiri din copilăria lui şi a lui Sinjin, pe care Chelsea le înregistra cu fidelitate, ca să le analizeze în tihnă mai târziu.

Atât Damien cât şi Sinjin învăţaseră să călărească încă de la doi ani, pe domeniile mamei lor, în Irlanda, după care continuaseră antrenamentul în cursul excursiilor de vară pe care obişnuiau să le facă în fiecare an. Tânăra ducesă îi ascultă

râzând şi povestindu-şi escapadele în compania verişorilor din familia Bourke.

— Te-ai plictisit? o întrebă Sinjin peste căpşorul lui Harry, glasul lui coborât ajungând până la ea prin murmurul general al conversaţiei.

— Eu nu m-am jucat niciodată cu fetele – nici în copilărie, nici mai târziu – aşa că tot ce spuneţi voi îmi sună nespus de familiar, zâmbi Chelsea. Nici vorbă să mă plictisesc; mai ales că şi mie-mi place să discut despre cai.

— Atunci va trebui să pregăteşti câteva subiecte de conversaţie în vederea petrecerii date de familia Almack, altfel guzdele vor socoti că nu eşti o lady.

Remarca sa contrasta puternic cu surâsul, iar privirea îi poposise pe o anumită parte a trupului ei.

— Crezi c-am să reuşesc? îl necăji Chelsea.

— N-ai grijă! murmură Sinjin, ridicând paharul în cinstea frumuseţii ei. Toţi bărbaţii îţi vor cădea la picioare.

— Dar dacă nu vreau să merg?

— Unde anume? întrebă Damien.

— La familia Almack, răspunse Sinjin. Spune şi tu, nu-i aşa că va da gata pe toată lumea?

— Să ştii că da, cumnată! o asigură galant Damien. Nici un bărbat n-o să-ţi reziste.

— În cazul ăsta, mai bine stă acasă! declară Sinjin în glumă, dar cu o privire destul de bănuitoare.

— O să primesc daruri? se interesă veselă Chelsea. Şi-am să pot primi vizite în budoar, aşa cum fac doamnele din înalta societate?

— La dracu'! Nici pomeneală! răbufni Sinjin, uluit de propria-i vehemenţă.

Chelsea îşi luă o expresie de profundă dezamăgire.

— Ba să ştii că n-ar fi rău deloc. În budoarul unei doamne poţi afla fel şi fel de secrete.

Sinjin se încruntă de-a binelea. Încă păstra în minte recenta sa experienţă într-ale budoarelor, trăită în cursul dimineţii.

— Cine dracu' ţi-a spus asta?

— Duncan, răspunse ea cu candoare. Cred că voi doi aveţi multe cunoştinţe comune printre femei.

Sinjin se tolăni în jilţ, fulgerând-o cu privirea.

— Poţi să-mi explici şi mie cum de-am ajuns să discutăm aşa ceva?

— Tocmai îmi ziceai să n-ar trebui să mă las intimidată de familia Almack...

Avea un surâs cuceritor, remarcă Sinjin. Chiar şi aşa, în rochia ei simplă, cu obrazul luminat de flăcările aurii ale sfeşnicelor, le întrecea de departe pe toate frumuseţile zilei. Brusc, îşi dădu seama că va fi nevoie să stea cu ochii pe ea mai mult decât îşi închipuise.

— Mai vorbim şi mâine... mormăi el, morocănos.

— Da, Înălţimea Voastră! răspunse Chelsea, cu prefăcută supunere.

— Ai de gând să-mi faci zile fripte, nu-i aşa? oftă ducele, descoperind că se sfârşise cu traiul egoist de până atunci şi că, în fiecare seară, va trebui să facă pe guvernanta cu propria-i soţie.

Când îi făgăduise să-i arate distracţiile capitalei, nu-şi imaginase ce-l aşteaptă.

— Nu-i cazul să-ţi faci griji pentru mine. Sunt convinsă c-am să mă descurc de minune.

Atent la întrebările copiilor, Damien nu prindea decât frânturi ale conversaţiei dintre fermecătoarea ducesă de Seth şi fratele său, pe cale să-şi piardă cumpătul. Tânăra femeie-jocheu din Ayrshire reuşise să creeze o breşă în calmul proverbial al lui Sinjin, astfel că săptămânile următoare se anunţau nespus de interesante. Poate că va avea ocazia să asiste în vreo seară la focul de artificii dintre capriciosul său frate şi mireasa lui scoţiană.

Peste câtva timp copiii plecară la culcare, în schimbul promisiunii de-a fi lăsaţi să călărească a doua zi de dimineaţă. După ce-i sărutară, urându-le „noapte-bună" cei mari se duseră şi ei în apartamentele lor. Aripa în care locuia Sinjin, compusă din dormitoare şi camere de primire, avea vedere spre Green Park. Chelsea încă nu-şi despachetase bagajele. În timp ce el se plimba de colo-colo prin încăpere, închizând şi deschizând dulapuri şi sertare, ducesa îşi trase un jilţ în faţa şemineului aranjat ca pentru vară, cu crini şi frunze de ferigă, după care se aşeză, urmărindu-l cu privirea.

Cercetându-i garderoba destul de sărăcăcioasă, St. John spuse:

— Dormitorul meu e-acolo!

Şi arătă spre glasvand, răspunzând întrebării ei nerostite.

— Va să zică, aşa trăieşte lumea bună!

— Da, încuviinţă el. Iar tu va trebui să-ţi faci cât mai repede nişte toalete.

Se lupta din răsputeri să-şi stăpânească dorinţa nebună pentru soţia sa, sentiment pe care-l crezuse mort şi îngropat până în această după-amiază, când ea îşi făcuse apariţia în Salonul Pictat. Trântindu-se într-un jilţ, ceva mai departe, se aşeză picior peste picior, rezemându-se de spătarul tapiţat cu satin de culoarea şofranului, care-i punea în evidenţă trăsăturile aspre şi virile. Încrucişându-şi braţele, zise scurt:

— Îmi pare rău, dar nici una din rochiile tale nu se potriveşte aici.

Vorbise pe ocolite, astfel că glasul îi sunase mai încordat decât ar fi dorit.

— Ţi-ai şi dat seama? întrebă ea, vădit impresionată.

— I-am trimis un bilet doamnei DuBay prin care am anunţat-o că mâine la unsprezece suntem la ea. Ai ceva împotrivă?

— Şi dacă nu vreau? îl necăji ea, stârnită de tonul lui categoric.

Sinjin o privi cu atenţie. Ochii lui străluceau în întuneric.

Chelsea îi zâmbi.

— La unsprezece e foarte bine. Numai că eu nu prea am răbdare cu croitoresele. Să nu zici că nu te-am prevenit.

— Atunci va trebui să găsesc o cale să-ţi omori plictiseala, cugetă tânărul, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

„Numai *tu* poţi să faci asta", ar fi vrut ea să spună.

Fiind nevoită să se arate mai prudentă în enigmatica societate aristocrată, unde nimeni nu spunea exact ce gândea şi unde soţii nu se culcau cu soţiile lor, ci cu cele ale altor bărbaţi, iar amantele serveau ceaiul în familie, ca şi cum ar fi fost vorba de-o vizită a parohului, se mulţumi să-i declare doar atât:

— Sunt sigură că vizita la doamna DuBay va fi nespus de interesantă şi-ţi promit c-am să mă port cum trebuie.

— Doar nu te-am condamnat la închisoare! surâse ducele.

— Într-un fel, da... murmură Chelsea, răspunzându-i la surâs.

— Atunci să presupunem că-i o datorie a ta faţă de familia Seth.

— Desigur, Înălţimea Voastră. Cum doriţi.

— Eşti o copilă ciudată... se încruntă el, gânditor, ca şi cum ar fi întărit o convingere ceva mai veche.

— Nu mai sunt copil, Sinjin... şopti Chelsea, rostindu-i numele spre aducere-aminte.

Ca şi cum ar fi fost nevoie ca ea să-i reîmprospăteze memoria!

Ducele sări în picioare.

— Iartă-mă, dar înainte de venirea ta îmi făcusem nişte planuri pentru astă-seară. Mâine dimineaţă îţi stau la dispoziţie.

Şi se îndreptă spre uşă.

— Te întâlneşti cu ducesa de Buchan? întrebă Chelsea, neştiind dacă avea dreptul să-i pună o astfel de întrebare, dar arzând de dorinţă să ştie.

Sinjin se opri din mers şi rămase nemişcat câteva clipe înainte de-a răspunde.

— Nu, zise el. Întrunirile din „Prea-nobila Societate" au loc numai marți noaptea.

N-ar fi fost cazul să-i explice și, un moment, îl irită grozav faptul c-o făcuse.

— Somn ușor! Cred că ești foarte obosită după un drum atât de lung.

Fusese politicos, atent și... rezervat.

Așa urmau să decurgă toate zilele lor la Londra.

În dimineața următoare îl auzi pe Sinjin intrând în apartament și imediat în încăperea alăturată începu agitația. Valetul dădea dispoziții slujitorilor, ușile se deschideau și se închideau, răsuna zgomot de pași grăbiți încoace și încolo, iar din cabinetul de toaletă răzbătea clipocit de apă care curge. Construită de Sinjin la sfârșitul anilor '60, Seth House dispunea de instalație de apă curentă.

Oare pe unde umblase toată noaptea, se întrebă ea, și, mai ales, *cu cine?* Cum sezonul încă nu se terminase și majoritatea familiilor aristocratice se aflau încă în oraș, nu se îndoia că soțul ei avea de unde să aleagă. Cum să se poată preface că nu-i remarcase absența? Când va reuși să învețe să se arate indiferentă și nepăsătoare la aceste dovezi de necredință strigătoare la cer?

În aceeași clipă răsună glăsciorul lui Beau, care venise să-i dea binețe tatălui său. Tot atunci, un ciocănit în ușă o vesti că sosise slujnica, aducându-i ceașca de cacao și prăjitura pentru micul dejun. Întrucât se trezise mai devreme, Chelsea era deja aproape îmbrăcată, dat fiind că promisese băieților să-i ducă la plimbare la ora șapte și jumătate, când în parc nu se afla prea multă lume.

— Trimit îndată camerista, să v-ajute la îmbrăcat, *my lady*, zise slujnica de cum intră în cameră. Nu-i nevoie s-o faceţi dumneavoastră.

— Sunt aproape gata, răspunse Chelsea, vârându-şi braţele în mânecile hainei uzate de serj cafeniu. Oricum, îţi mulţumesc.

Punând tava pe o măsuţă, servitoarea aranjă trandafirii din vază, apoi despături şerveţelul, întinzându-l ducesei.

— Cum doriţi, *my lady!* spuse ea, uşor nedumerită de ciudata comportare a tinerei ducese.

Mergea vestea că ştia să călărească pe armăsari de curse şi că era de baştină din Scoţia — ceea ce i-ar fi explicat în parte ciudăţeniile. Evident, slujitorii de la Londra cunoşteau la perfecţie obiceiurile din lumea bună.

— Înălţimea Sa ducele va coborî în douăzeci de minute. Vă transmite salutările sale.

„Ce straniu!" îşi zise Chelsea, luând şervetul din mâna servitoarei. „Auzi colo, să primeşti urările de bună-dimineaţa prin intermediul slujitorilor, în loc de sărutarea şi îmbrăţişarea de altă dată."

Totuşi, arborând o expresie potrivită cu noul său statut de ducesă, surâse graţios şi zise:

— Mulţumesc. Te rog transmite-i ducelui aceleaşi urări din partea mea.

Stând singură în uriaşa încăpere cu ornamente aurite, se uită la superba tavă pe care se afla micul dejun, întrebându-se dacă se va simţi vreodată în largul ei, jucându-şi rolul de ducesă aşa cum se cuvine. Suspină uşor, amestecând frişca în ceaşca de cacao. În adâncul sufletului rămăsese o fată de la ţară, pe care deja o oboseau şi-o plictiseau protocolul şi formalităţile. Dar vuietul oraşului, venind de dincolo de zidurile înalte ce împrejmuiau Seth House, îi stârnea curiozitatea. Îşi plimbă privirea pe deasupra aglomeratei metropole. Cel puţin Beau,

Ben şi Harry se comportau şi vorbeau firesc, iar faptul de-a-l încăleca pe Thune îi făcuse întotdeauna mare plăcere.

Cât despre soţul ei...

Trebuia să-şi revizuiască opiniile naive despre societatea londoneză.

Sau poate, îşi spuse ea zâmbind, era necesar să fie operate schimbări în planurile soţului ei.

Va cugeta asupra acestui lucru.

Înveselită — întrucât era, totuşi, o femeie isteaţă şi întreprinzătoare — îşi muie prăjitura în cacao, începând să mănânce cu poftă.

Plimbarea călare îi consolidă relaţia de prietenie cu Beau, deoarece, de îndată ce se îndepărtară de ceilalţi călăreţi din parc, îl sui lângă ea, pe Thune, luându-se la întrecere cu Sinjin, care-l încălecase pe Mameluke, tocmai dincolo de Hyde Corner, până către Knightsbridge.

Thune câştigă — sau poate că Sinjin le cedase victoria. Chelsea n-ar fi ştiut să spună cu certitudine. Dar Beau se distra de minune glumind cu tatăl său, căruia îi făgăduise o revanşă în zilele următoare.

În ciuda zâmbetului binevoitor, Sinjin părea obosit, iar Chelsea se întrebă, cu o undă de gelozie, care femeie îl ţinuse treaz toată noaptea. Gândul avu darul s-o întristeze, trezindu-i fel şi fel de închipuiri dezagreabile.

— Chel, spune-i tatei că l-am întrecut cu cel puţin trei lungimi de cal. N-avea nici o şansă!!

Râzând cu gura până la urechi, puştiul se răsuci spre ea.

— Spune-i că suntem campioni!

Revenind la probleme mai presante, Chelsea şovăi o clipă înainte de-a răspunde, pe un ton pe care şi-l dorea cât mai firesc:

— Sper că Mameluke n-o să se supere.

Reuşi să surâdă, deşi cu mare efort. Nu era cinstit ca Sinjin să-şi trăiască viaţa de parcă Chelsea nici n-ar fi existat, în timp ce ei nu-i era îngăduită această libertate.

Tocmai atunci se apropiară călare Damien şi fiii săi, astfel încât nu mai era silită să întreţină o conversaţie, întrucât pe tot parcursul drumului către Seth House copiii schimbară fel şi fel de păreri cu privire la meritele celor doi armăsari. Serviră din nou micul dejun — mai precis, băieţii — în vreme ce Sinjin şi Damien beau cafea, iar Chelsea îşi făcea de lucru cu o farfurioară de căpşuni. Vivien nu se trezea niciodată înainte de amiază, iar Maria lua micul dejun în cameră, petrecându-şi de regulă dimineţile în compania secretarei, căreia îi dicta corespondenţa.

— Poate vrei să te schimbi înainte de a merge la doamna DuBay, zise Sinjin, în timp ce copiii devorau cu poftă cârnaţi, şuncă, ouă şi peşte afumat.

Era îmbrăcat de casă, cu pantaloni din piele de căprioară, o vestă trandafirie şi o haină verde închis, cu o croială admirabilă, care-i punea în evidenţă umerii laţi.

Chelsea era pe punctul să refuze. Pe parcursul micului dejun găsise suficient timp să mediteze asupra comportării lipsite de principii care îngăduia bărbaţilor nenumărate libertăţi, şi era deja cu nervii încordaţi la limită. Totuşi, se stăpâni şi zise:

— Rochia asta e la fel de bună ca oricare.

Sinjin dădu să răspundă, dar în clipa următoare se răzgândi. Ceva din expresia feţei soţiei sale îl avertiza că era mai bine să nu pornească o discuţie în contradictoriu. Ridică din umeri şi zâmbi.

— Atunci, sper că nu te deranjează dacă nu-mi schimb nici eu hainele.

Se pricepea să ghicească starea de spirit a unei femei — la fel şi Damien, care aruncă o privire rapidă către Chelsea, apoi spre fratele său, spunând plin de tact:

— Haideţi, copii! Domnul Beckett vrea să faceţi ora de latină înainte de amiază şi probabil că vă aşteaptă.

Vorbele lui fură întâmpinate cu un val de proteste. Băieţii se ridicară fără tragere de inimă şi, după ce stabiliră ora de plimbare pentru dimineaţa următoare, ieşiră din sufragerie, însoţiţi de Damien.

— Are multă diplomaţie, remarcă Chelsea, schiţând un semn din cap către Damien, care se îndepărta. În plus, noaptea nu umblă haihui.

— De asta eşti nervoasă?

— Nu suport un bărbat însurat care aleargă după femei.

Dacă Sinjin i-ar fi fost indiferent, probabil că puţin i-ar fi păsat. Constatarea, însă, avu darul de-a o înfuria şi mai tare.

Afirmaţia ei contrazicea toate tradiţiile aristocratice. În general, femeile nu se prea bucurau de independenţă, astfel că în mintea lui Sinjin se perindară o varietate de răspunsuri — nici unul potrivit cu iritarea de moment a soţiei sale. Şi, de altfel, *el* nu i-ar fi îngăduit în nici un caz să lipsească toată noaptea, deşi existau numeroase doamne din înalta societate care duceau o viaţă de desfrâu.

— Am fost la Brookes aproape toată noaptea, explică el, pe un ton împăciuitor.

— Până la şase şi jumătate dimineaţa?

— Îmi ţii socoteală?

— Da.

Ducele nu ştia ce să spună. Nu-i veneau pe limbă decât cuvinte jignitoare. Prea multă vreme trăise în afara oricăror constrângeri.

— N-am fost cu o femeie. Asta ţi-e de-ajuns?

Era o imensă concesie din partea unui bărbat ca el, şi o afirmaţie atât de diferită de obiceiurile lui curente încât, auzind-o, prietenii lui ar fi rămas cu gura căscată.

— Nu ştiu.

— Iar eu nu ştiu de ce trebuie să mă justific în faţa ta.

Amândoi erau neliniştiţi şi prost-dispuşi datorită emoţiilor de-abia ţinute în frâu şi straniei relaţii dintre ei, atât de deosebită faţă de existenţa de până atunci a fiecăruia.

— Vrei să plec? De ce nu? Vor mai fi şi alte ocazii să văd Londra.

Nu-i plăceau Vivien-ele şi Cassandrele de-aici. Viaţa de societate o atrăgea prea puţin, iar dacă Sinjin intenţiona să divorţeze de ea sau să anuleze căsătoria, nu avea rost să mai intre în graţiile familiei. Cu atât mai puţin să jelească din dragoste pentru el.

Ducele tăcu mult timp, iar când Chelsea dădu să se ridice de la locul ei, o opri, murmurând.

— Nu.

Ea se înspăimântă de uşurarea care o cuprinsese auzindu-l.

— Trăsura vă aşteaptă, Înălţimea Voastră, anunţă chiar atunci majordomul, întrerupându-le conversaţia.

Vorbise atât de răspicat încât glasul lui ajunse până la cei doi tineri, trezindu-i parcă din somn. Sinjin privi o clipă silueta impozantă profilată în cadrul uşii, ca şi cum prezenţa majordomului l-ar fi făcut să revină la realitate.

— Mulţumesc, Edmond, spuse el pe un ton absent. Ducesa are nevoie de pălărie.

Brusc, surâse către Chelsea, de parcă ar fi uitat toate cele discutate mai înainte, iar acum n-ar fi făcut decât să aştepte liniştiţi trăsura care să-i ducă la croitoreasă.

— Doamna DuBay e un tiran, o preveni el, dar ajunge să pui piciorul în prag şi-şi va reaminti că eşti o clientă.

— Văd c-o cunoşti... replică Chelsea, încă agasată de felul în care Sinjin făcea abstracţie de conversaţia lor şi de faptul că ştia atât de bine apucăturile croitoresei, dar — mai ales — pentru că se convinsese că Sinjin dorea s-o ţină lângă el.

— Nu eşti stăpână pe viaţa mea, iubito! remarcă el cu nepăsare, trăgându-şi scaunul înapoi. Deşi, urmă cu glas

nespus de blând, femeile pretind întotdeauna proprietate exclusivă asupra unui bărbat.

— Vrei să spui că bărbaţii sunt mai puţin posesivi? i-o întoarse Chelsea, cu vădită ironie.

— Atunci suntem chit, încheie Sinjin, apropiindu-se ca să-i dea mâna. Ce-ar fi să încheiem un armistiţiu? Nu-mi plac disputele cu martori.

— De fapt, nu-ţi plac nici un fel de dispute, completă ducesa, întorcându-se spre el cu chipul îmbujorat de mânie.

— Adevărat.

Va să zică atitudinea lui era clară, îşi zise Chelsea. Autocratică, dar clară.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş declara că am de gând s-arunc cu banii tăi în dreapta şi-n stânga? întrebă Chelsea pe un ton provocator, ca şi cum şi-ar fi dat frâu liber sentimentelor, alegând o cale de-a se răzbuna.

În sfârşit, Sinjin primise un răspuns de la soţia sa cea nemaipomenit de complicată.

— Doamna DuBay te va găsi absolut încântătoare.

Ei i se păru că surâsul lui St. John era cam prea sigur de sine.

— Am intenţia s-o fac să mă găsească *irezistibilă*.

— Atunci, am să-mi previn valetul să fie cu ochii în patru, răspunse Sinjin, continuând să zâmbească.

Prefera de o mie de ori tachineriile — mergând chiar până la ironie — discuţiilor serioase şi pline de adevăruri.

— În plus, întreaga Londră va fi orbită de strălucirea nuresei mele scoţiene.

— Sunt foarte departe de-a fi *a ta*.

Starea sa de spirit nu-i îngăduia pentru moment astfel de glume. Poate că dorea să-şi păstreze un aer serios, sau poate evita să se implice sufleteşte în relaţia cu Sinjin.

Replica ei, deşi copilărească, atinse o coardă sensibilă în mintea lui Sinjin, trimiţându-l cu gândul la epoca de piatră.

— Vom vedea! zise el scurt, fără alte explicaţii.

36

— Înălţimea Voastră! îi întâmpină croitoreasa, în clipa când Sinjin şi Chelsea păşiră pragul atelierului, situat pe o străduţă liniştită din St. James. *Ce bine*-mi pare că vă văd!

Tonul ei prietenos implica două cuvinte nerostite: „din nou". Se ghicea limpede că Sinjin era de-al casei.

Ochii cenuşii ai doamnei DuBay o măsurară pieziş pe Chelsea, evaluând-o dintr-o privire. Ducesa avu impresia că fusese imediat clasată pe-un anumit loc al listei de cliente a atelierului. Îmbrăcată elegant în mătase neagră ornamentată cu dantelă, cea mai căutată croitoreasă a Londrei se dovedea mai tânără decât îşi închipuise Chelsea. Micuţă, elegantă, cu părul castaniu şi un aer sigur de sine, nu putea avea mai mult de treizeci şi cinci de ani.

— Ţi-o prezint pe ducesa de Seth, zise Sinjin, trăgând-o după el pe Chelsea. În primul rând, ne trebuie o rochie pentru balul dat în cinstea ei. Cred că cel mai potrivit ar fi albul.

— Dacă mă gândesc bine, aş prefera verdele închis, interveni Chelsea, imitând intonaţia soţului său şi zâmbind larg, cu toate că se întreba până unde mergea prietenia dintre Sinjin şi doamna DuBay.

Se vedea de la o poştă că erau în relaţii foarte strânse.

— Vreţi să-mi arătaţi câteva materiale?

Neştiind cine urma să plătească, croitoreasa ridică privirea spre Sinjin, cerându-i din ochi aprobarea.

— Nu-i nevoie să cereţi părerea ducelui, pentru că nu el va purta rochia, declară netulburată Chelsea, fără să-şi piardă zâmbetul. Eu una prefer verdele.

Sinjin făcu un semn imperceptibil din cap, rezolvând astfel dilema doamnei DuBay.

— Desigur, doamnă ducesă, cum doriţi.

Genele ei negre se plecară pline de respect. Într-o clipă, femeia re-evaluase poziţia noii cliente pe lista de priorităţi. Hotărât lucru, nu frumuseţea ei bălaie şi spectaculoasă îi uluise pe duce. De astă-dată, avea de înfruntat un caracter puternic, indiferent de tinereţea ei.

— Vă rog să mă urmaţi, o invită doamna DuBay, cu un uşor accent franţuzesc, întrucât de-a lungul anilor tânăra văduvă din Norfolk se străduise să-şi imprime manierele neamului din care provenea soţul ei. Înălţimea Voastră va avea ocazia să vadă cele mai frumoase nuanţe de verde.

Îndată, câţiva ucenici începură să aducă nenumărate cupoane de materiale: mătăsuri de Lyon, în toate nuanţele de verde, ţesături persane cu fir violet sau de aur; altele de culoarea piersicii; brocart de Istanbul, ţesut din cel mai fin bumbac egiptean, ca să apere trupul de fierbinţeala verii; dantele fine şi nelipsita muselină în fel şi fel de modele — toate pe verde.

— Cred c-am văzut destul! interveni brusc Sinjin, după ce le trecură prin faţa ochilor nenumărate astfel de baloturi. Ţi-a plăcut ceva? întrebă el, întorcându-se către Chelsea, care stătea alături de el pe canapeaua tapiţată cu saten albastru-cenuşiu.

— Dar *ţie* ţi-a plăcut? replică ea cu candoare, conştientă că el de mult îşi pierduse răbdarea.

— Vrei să aleagă doamna DuBay în locul tău? nu se lăsă Sinjin, pe un ton uşor iritat.

N-avea de gând să discute cu nevastă-sa despre materiale, după o noapte nedormită şi plictiseala de-a vedea trecându-i prin faţa ochilor zeci de metri de verzituri.

Dându-şi seama că soţul ei ajunsese la limita răbdării, Chelsea luă hotărârea înţeleaptă de a-şi ţine gura şi, surâzând

graţios spre doamna DuBay, care stătea liniştită la o parte, asistând la schimbul de replici dintre duce şi tânăra sa mireasă, spuse:

— Asta şi cea de colo... Pe urmă aceea, şi celelalte două, adăugă ea, arătând spre nişte mătăsuri brodate cu mici bobiţe roşii.

— Bun! Atunci să trecem la modele şi măsuri.

Cunoscând etapele, Sinjin îşi exprimase astfel dorinţa de-a isprăvi mai repede.

Întotdeauna gata să-şi mulţumească un client atât de generos cu amantele sale, doamna DuBay bătu din palme, şi, dând ordine ucenicilor cu voce ridicată, ieşi din încăpere.

— Parcă spuneai că-i un tiran, zise Chelsea când rămase numai cu Sinjin.

De fapt, doamna DuBay i se păruse a fi extrem de atentă şi prietenoasă.

— Probabil că te place, răspunse el cu indiferenţă, înţelegând împrejurările care atenuaseră obişnuita impulsivitate a croitoresei.

Chelsea nu insistase nici asupra culorii roşii, nici asupra combinaţiilor de mătăsuri roşii şi dantelă neagră, nici asupra lustrinului împodobit cu pene de struţ şi perle de cultură. Ea se deosebea radical de femeile cu pretenţii pe care ducele obişnuia să le aducă aici, iar doamna DuBay reacţionase în consecinţă.

— Vrei să spui că ştiu să mă fac mai agreabilă decât altele? întrebă ea pe un ton insinuant.

Urmă o scurtă pauză. Sinjin căuta răspunsul potrivit la aşa o întrebare periculoasă. Optând pentru o frază neutră — cel mai bun mijloc de-a susţine o conversaţie cu femeile — zise, privind-o cu nişte ochi senini şi inocenţi, ca de înger:

— Se pare că da.

Dădu aprobator din cap şi adăugă:

— Te felicit...

— O cunoşti îndeaproape?

N-ar fi trebuit să pună o astfel de întrebare. Nici n-avusese intenţia. De fapt, voise să se arate la fel de rece şi distantă ca soţul ei, care nu lua în serios nici un fel de relaţii. Totuşi, ardea de curiozitate şi nu se mai putuse stăpâni.

Oare va accepta să-i răspundă?

— Pe cine? i-o întoarse Sinjin, ca şi cum s-ar fi întâlnit amândoi în mijlocul Saharei, după zece ani de singurătate şi nu şi-ar mai fi amintit nici interlocutorul şi nici întrebarea.

Dar Chelsea nu se lăsă dusă cu vorba.

— Pe doamna DuBay.

— Pe doamna DuBay? repetă Sinjin ca un ecou.

— Eviţi să-mi răspunzi?

El schiţă un zâmbet larg.

— Cred că da.

— Spune-mi.

— Chiar trebuie?

— Da.

Sinjin începu să râdă de-a binelea.

— Bine, dacă ţii neapărat să ştii, atunci află că doamna DuBay nu amestecă niciodată plăcerea cu afacerile.

— Pentru că aşa-i ceri tu.

— N-am spus asta.

Dar chiar atunci se întoarse doamna DuBay, astfel că răspunsul lui Sinjin rămase la fel de învăluit în mister. Croitoreasa pătrunse în atelier, lăsând în urmă o dâră de parfum. După ea veneau câteva fete, ducând albume cu modele. Toate îl priveau admirativ pe Sinjin, chicotind între ele, în timp ce aşezau albumele pe măsuţa din dreptul canapelei.

Poate că doamna DuBay nu se arăta prea familiară cu clienţii, în schimb această restricţie nu părea să se extindă şi asupra angajaţilor, întrucât fetele i se adresau lui Sinjin cu multă familiaritate. Cât despre duce, obişnuit să accepte cu nepăsare admiraţia feminină, el se simţea în largul său şi schimbă replici scurte cu câteva dintre ele...

„Ce atitudine democratică!" îşi zise Chelsea furioasă, văzându-l cât era de zâmbitor.

Totuşi, presupunea că interesul lui faţă de femeile din orice categorie socială avea, probabil, o justificare. Iar aceste superbe fetişcane, care se întreceau care mai de care să-i atragă atenţia, îl cunoşteau mai bine decât ea.

Fără să bănuiască furia crescândă a soţiei sale, Sinjin luă unul dintre albume şi i-l întinse, zicând:

— Alege-ţi câte rochii doreşti.

Apoi adăugă, râzând:

— Oricât de şocante vrei.

— Asta am să şi fac, replică ea ţâfnoasă, iritată să-l vadă surâzând nepăsător în mijlocul atâtor admiratoare, dar mai ales la gândul că, probabil, câteva dintre fostele şi viitoarele lui iubite erau martore la discuţia dintre ei. Te deranjează? îl înfruntă fata, arătând din cap spre tinerele modiste din atelier.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, se adresă imediat Sinjin fetelor care se îmbulzeau să se facă utile.

Exprimându-şi recunoştinţa, le dădea în acelaşi timp a înţelege că era cazul că se retragă. Îndată, doamna DuBay le trimise afară, iar Sinjin se întoarse către Chelsea, murmurând:

— Acum eşti mulţumită?

— Nu... Da... Nu ştiu... La naiba! Dă-mi un album din alea şi-am să mă îngrijesc eu să le dau de lucru, ca să nu mai aibă timp să flirteze cu tine!

În mod obişnuit nu s-ar fi arătat aşa de categorică, dar era pentru prima oară când dădea ochii cu atâtea femei domice să-i facă pe plac soţului ei, iar resentimentul o împinsese spre declaraţii imprudente.

— Nu cumva eşti geloasă?!

Întrebarea lui, pusă pe un ton amuzat, o răni şi mai mult.

— În ce te priveşte pe tine, ar fi un sentiment cu totul inutil. Iar dac-aş fi, ce importanţă ar avea?

Circumspect în astfel de situaţii, după ani întregi de infidelitate şi rupere a unor relaţii serioase, Sinjin simţi o stranie

satisfacţie la gândul că impetuosa sa soţie ţinea totuşi cât de cât la el. Nu-şi putea explica sentimentele, însă îl năpădise o neobişnuită bucurie.

— Îmi pasă de tot ce are vreo legătură cu tine, răspunse, galant, preferând să se refugieze în amabilităţi decât să-şi cerceteze inima. Distracţiile superficiale de ani şi ani de zile se dovedeau un obstacol convenabil în calea introspecţiei.

În culmea mâniei, Chelsea abia îşi stăpâni pornirea de a-i arde un picior pentru modul magistral în care ocolise subiectul, dar, întrucât doamna DuBay urma să se întoarcă din clipă în clipă, se mulţumi să-i scoată limba. Gestul acesta copilăresc îi oferi o oarecare satisfacţie, însă numai până în clipa când Sinjin nu se mai stăpâni şi pufni în râs.

Agasată şi mai mult de reacţia lui, Chelsea hotărî ca, deocamdată, să pună capăt ostilităţilor. Sinjin fusese prea mult timp răsfăţatul femeilor din Londra. Exista vreo cale de a-l face gelos şi ea pe el? Cu siguranţă că da, acum că în oraş se găseau atâtea familii nobile. Dar dacă va accepta cu seninătate flirturile ei? Dacă tocmai acestea erau obiceiurile din lumea bună? Dacă nici măcar nu va băga de seamă?

Ca să se convingă *dacă* Sinjin era, totuşi, vulnerabil, avea nevoie de o garderobă adecvată. Din acea clipă, începu să se intereseze cu adevărat de modele, alegându-le pe cele mai potrivite pentru a stârni admiraţia bărbaţilor. Întotdeauna privise hainele doar din punct de vedere al funcţionalităţii lor — aşa cum era cazul costumului de serj cafeniu. Dar cum se hotărâse să devină o pasăre a paradisului, de această dată îşi îndreptă atenţia spre tot ce era împodobit cu pene, diamante sau paiete.

În timp ce Chelsea îşi alegea o rochie cât mai fastuoasă şi seducătoare, Sinjin frunzărea şi el albumele, punând deoparte modelele pe care dorea să le cumpere.

— Pentru tine? întrebă scurt Chelsea, întrebându-se dacă nu cumva vreo amantă de-a lui hotărâse să-şi îmbogăţească garderoba.

— Fă-mi şi mie o plăcere, zise el, fără a-i lua în seamă ironia. Cred că rochiile astea ţi-ar sta grozav de bine, adăugă, continuând să studieze acuarelele reprezentând ultimele realizări în materie de modă. Dacă ţii să-mi împlineşti o dorinţă, urmă, ridicând ironic din sprâncene, atunci poartă-le pentru mine.

— De ce, mă rog, aş face aşa ceva? ripostă Chelsea, cât pe ce să adauge „Pentru un bărbat care lipseşte de-acasă mai mult decât un marinar."

Nu se putu abţine să nu se întrebe de câte ori căutase Sinjin prin cataloage, în dorinţa de-a se arăta generos faţă de amantele sale.

„Pentru că *eşti soţia mea*!" ar fi vrut el să spună, cu orgoliu masculin, făcând abstracţie de faptul că relaţia bărbat-femeie evoluase faţă de cum era în Evul Mediu.

— Poate ca o abatere de la vederile tale emancipate, murmură în schimb, glasul lui nonşalant părând să sublinieze lipsa ei de libertate.

— Iartă-mă, dar cred că în situaţia de faţă s-ar potrivi mai curând expresia „minţi de îngheaţă apele".

El pufni în râs, amuzat şi încântat de spiritul ei independent, deşi propria sa autonomie se dovedea imună la ameninţările feminine. Întorcându-se spre doamna DuBay, îi întinse un model, zicând:

— Asta, dar pe alb. Săptămâna asta n-avem nevoie decât de câteva, inclusiv cea pentru balul de aniversare.

Obişnuită cu lipsa de răbdare a lui Sinjin, dar şi cu promptitudinea cu care îi achita comenzile, doamna DuBay răspunse fără şovăială:

— Desigur, Înălţimea Voastră, cum doriţi.

— Mai avem nevoie urgentă de un nou costum de călărie pentru vară. Ţi-ai ales nuanţele de verde care ţi-au plăcut? o întrebă el pe Chelsea, tolănindu-se comod pe eleganta canapea din atelierul doamnei DuBay, după ce-şi exprimase preferinţele.

Chelsea îşi dădu seama că habar nu avea ce să aleagă. Croitoria era atât de departe de creşterea cailor, încât ar fi putut la fel de bine să pună degetul pe câteva modele ţinând ochii închişi.

Văzându-i ezitarea, doamna DuBay îi veni în ajutor, ghicind că o persoană atât de tânără ca soţia ducelui nu avusese când să capete experienţa necesară. Cu tact şi amabilitate, sugeră modelele de pălării şi pantofi, precum şi mai multe materiale, totul până la ultimul năsturaş.

— Dacă-mi permiteţi, doamnă ducesă, încheie croitoreasa, culoarea neobişnuită a ochilor dumneavoastră ar fi minunat pusă în valoare de o rochie mov.

Cum Sinjin se încruntase, se grăbi să adauge:

— Nu neapărat o nuanţă pastel, Înălţimea Voastră, ci una bătând uşor în violet.

— Arată-ne materialul. Nu pot să sufăr pastelurile, şi nici purpuriul.

În sfârşit cădeau şi ei de acord într-o privinţă, îşi zise amuzată Chelsea. Dar oare atât era suficient ca să menţină o căsnicie? Zâmbi la gândul puţinelor puncte comune existente în relaţia lor, altfel atât de agitată, şi Sinjin se uită la ea întrebător.

— Eşti de acord cu mine sau nu? murmură el cu blândeţe.

— Ce-ai vrea să spun? răspunse Chelsea, mai curând înveselită decât agasată.

Ce ridicolă ar fi fost o discuţie în contradictoriu pe teme de croitorie, când el îi punea la dispoziţie o garderobă cum nici nu visase vreodată, mai ales că ea nici nu se pricepea la toalete şi, în plus, puţin îi păsa ce îmbrăca. Bineînţeles, dacă avea intenţia

să ţină la părerile lui, atunci o va face în legătură cu chestiuni mai serioase, nu cu nuanţele de roşu.

— Te rog să-mi spui deschis tot ce ai de spus, insistă liniştit Sinjin.

— În cazul acesta, şopti Chelsea, aş dori să ştii că m-am simţit nespus de bine la Oakham, în compania ta.

— Şi eu păstrez o amintire frumoasă legată de acele zile, mărturisi ducele.

— Doar *o amintire frumoasă?* vru să ştie Chelsea, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— *Cea mai* frumoasă — dacă ţii neapărat să afli, răspunse tânărul, cu o curtoazie încântătoare, dar — în acelaşi timp — cu o sinceritate dezarmantă.

— Atunci, te las lă alegi nuanţa de roşu care-ţi place! îl necăji Chelsea, cunoscând cât detesta Sinjin destăinuirile de acest gen.

El începu să râdă, apoi zise, pe un ton uşor solemn:

— Ce să mă fac cu tine?

Desigur, Chelsea nu-i putea spune adevărul, pentru că era limpede că Sinjin n-ar fi vrut să-l audă. Totuşi, riscă să fie sinceră măcar în parte.

— Du-mă la călărie în fiecare zi, ca să nu uit meleagurile din care mă trag.

„Şi amintirea zilelor minunate petrecute împreună", ar fi dorit ea să adauge.

— Îţi făgăduiesc, se învoi îndată ducele, bucuros că împlinirea acestei rugăminţi nu implica din partea lui decizii prea importante.

Dar peste câtva timp, când doamna DuBay o puse pe Chelsea să se dezbrace că să-i ia măsurile pentru rochii, Sinjin simţi cum i se topeşte brusc orice supărare. Încordat şi neliniştit, o urmărea cu privirea pe croitoreasă măsurând soldurile şi talia îngustă a ducesei. Sânii ei plini înţepau mătasea subţire

a bluzei. Când doamna DuBay îi înconjură bustul cu centimetrul, Sinjin retrăi clipele când mângâiase aceşti sâni, care se lipeau de pieptul lui.

Rămase nemişcat, dar îşi încleştă fără voie pumnii, ca şi cum şi-ar fi stăpânit impulsul de-a o atinge, şi se întrebă o clipă ce-ar fi zis doamna DuBay dacă i-ar fi poruncit să părăsească încăperea. Ştia că nu va rezista prea mult să-şi privească soţia stând cu braţele încrucişate. Unul dintre ei doi trebuia să plece: fie el, fie ducesa. Câteva secunde îl munci gândul de-a o trimite acasă, în Ayrshire. Nu era greu de născocit un pretext care să curme bârfele, astfel încât numele ei să nu fie târât în noroi.

Cât despre el — trăise prea mult timp în văzul lumii ca să-i mai pese că-şi strică reputaţia. Chinuit de o dorinţă irezistibilă, se luptă să-şi ţină simţurile în frâu. Încă un pas şi putea s-o atingă. Parfumul ei îl îmbăta, la fel ca şi trupul fierbinte aflat atât de aproape. Îşi amintea perfect cum se arcuia, molatic, sub mângâierile lui. Oare ar avea tăria s-o trimită în Scoţia? Dar dacă ar continua s-o păstrez lângă el, străduindu-se s-o ţină la distanţă? Cât timp va reuşi să-şi mai stăpânească pornirile carnale, văzându-şi soţia dezbrăcată la un pas de el?

— Iubitule, ce-ai zice să-mi prind nişte pene de struţ în păr? întrebă Chelsea, ridicându-şi braţele deasupra capului într-un gest seducător, care-i umflă sânii pe deasupra corsajului de dantelă.

Conştientă de agitaţia şi nerăbdarea soţului ei, precum şi de dorinţa abia reţinută, îi aruncă o privire plină de făgăduinţe, pe care el i-o cunoştea prea bine.

— Nu-mi plac penele, răspunse cu asprime Sinjin, plimbându-şi ochii albaştri şi strălucitori pe trupul soţiei.

O clipă se crispă, cu nările fremătând, dar în secunda următoare îşi reluă masca de indiferenţă.

— Fără pene, repetă scurt. Jed te va conduce înapoi acasă. Eu am o întâlnire la Brookes. La revedere, doamnă DuBay. Ducesă...

Şi, făcând o plecăciune, ieşi din încăpere cu paşi mari.

Ar fi trebuit s-o trimită în Ayrshire, îşi zise el prost-dispus, croindu-şi drum prin aglomeraţia de pe strada St. James — plină de cumpărători, oameni de afaceri şi lume ieşită la plimbare. Tânăra lui soţie îl tortura, îl fermeca, spulberându-i traiul liniştit de până atunci. N-ar fi surprins pe nimeni dacă ar fi trimis-o la casa părintească, date fiind împrejurările căsătoriei lor. Toţi se aşteptau să-l vadă punând capăt acestei legături. La Brookes şi Whites se făceau prinsori privind durata mariajului. Ar fi fost mai bine s-o trimită acasă şi să-şi reia viaţa de dinainte.

Şi totuşi, n-o făcu.

Iar doamna DuBay — în ciuda discreţiei pe care o implica meseria — nu putuse să nu remarce în atitudinea lui Sinjin faţă de soţia sa o schimbare radicală faţă de viaţa lui de până atunci. Prin urmare, scăpase o vorbă-două privind puterea de seducţie a ducesei.

Zvonul se răspândi cu iuţeala fulgerului în toate cercurile aristocraţiei londoneze, drept care prinsorile încheiate în elegantele cluburi de pe Pall Mall începură să încline în favoarea frumoasei Chelsea.

Plimbările călare din fiecare dimineaţă deveniseră pentru Chelsea cel mai plăcut moment al zilei — fără dispute, fără certuri, numai înţelegere şi armonie — Beau şi verişorii săi fiind de fiecare dată nelipsiţi.

Din clipa în care fură gata toaletele, Sinjin începu s-o scoată pe Chelsea în societate în fiecare noapte, ţinându-i companie câtva timp, după care se ducea în sala de joc. Balul dat în cinstea ei se dovedi marele eveniment monden al sezonului: însuşi prinţul de Wales rămăsese la petrecere aproape până în zori, dansând cu frumoasa soţie a gazdei. Însă noapte

de noapte, după ce o conducea acasă pe Chelsea, Sinjin îşi continua distracţia, perindându-se prin toate cluburile. Dacă ar fi rămas să doarmă la Seth House, ar fi auzit-o respirând în camera alăturată — sau i s-ar fi părut că-i aude răsuflarea... O dorea atât de mult încât socotea mai cuminte s-o evite. Încă nu se hotărâse dacă să accepte un mariaj pe viaţă, şi era o fire destul de cinică şi practică pentru a nu se bizui pe maţul de oaie al doamnei Phillips [XI].

Zilele treceau, fără ca Sinjin să fi găsit răspuns la problemele ce-l frământau. De-ar fi fost înclinat spre introspecţie, însăşi acestă nehotărâre l-ar fi lămurit pe deplin. Însă el continua s-o însoţească pe ducesă la baluri şi serate, atent s-o integreze în societatea sclipitoare dar artificială a Londrei, privind chiorâş la admiratorii ce roiau în jurul ei, care mai de care mai dornic să-i câştige favorurile.

— Mereu îi tună şi-i fulgeră, comentă într-o seară unul dintre prietenii lui Sinjin, stând de vorbă cu un alt invitat la balul ducesei de Manchester.

Amândoi îl priveau pe ducele de Seth, ce stătea rezemat de o coloană, la marginea ringului de dans, fără s-o scape din ochi pe Chelsea, care dansa cu un tânăr colonel din Gărzile Regale.

— Da-da! S-a făcut al dracului de ţâfnos de la un timp! întări celălalt, moştenitorul averii Cordel.

— Nu doarme aproape deloc.

— Asta n-ar fi chiar o noutate.

Evident, peregrinările ducelui prin budoarele londoneze îl puseseră întotdeauna în situaţia de-a dormi foarte puţin.

— E tot timpul crispat... probabil din pricina însurătorii.

— Şi totuşi, se comportă ca un soţ model.

— Mai curând gelos.

— Serios? Bine, dar noaptea nici nu dă pe-acasă. Parc-a prins rădăcini la Brookes.

— Din câte-l cunosc eu pe Sinjin, nu pare să se împace cu însurătoarea.

— Din câte-l cunosc eu, nu se împacă absolut deloc. Uite cât e de încruntat.

— Lumea zice că Fergussonii erau cât pe ce să-l omoare.

— Asta-i de-ajuns ca să distrugă orice pornire spre iubire.

— Sinjin nu ştie ce-i iubirea.

— Hm! pufni cel mai în vârstă. Poate că învaţă abia acum. Eu cred că are aerul unui... soţ gelos. Cumplită lovitură pentru un bărbat ca „Sfântul"!

— Iar tânăra ducesă nici nu se sinchiseşte!

Geoffry Cordel îşi îngustă pleoapele, privind-o pe Chelsca cum dansa la braţul colonelului.

— Îmi pare rău că te contrazic, murmură el gânditor, dar s-ar putea să ştie foarte bine cc face. N-ai impresia că Sinjin a început să bea mai mult ca de obicei?

Bucky Leeds, care petrecuse multă vreme în compania ducelui de Seth, rămase fără replică.

— De unde dracu' să-mi dau seama? Ăsta-i în stare să bea până-i vâră pe toţi sub masă, după care se suie în faeton şi goneşte pân-la Brighton, unde mai chefuieşte o zi şi-o noapte cu oaspeţii prinţului! Ca să nu mai vorbesc în cât timp a golit bolul de punch la Harriet — ceea ce nu l-a împiedicat să rămână cel mai treaz dintre toţi cei adunaţi acolo. Cred că glumeşti!

— Tot ce ştiu eu — murmură omul mai în vârstă, care-l văzuse pe Sinjin luând parte chiar şi la dueluri într-o dispoziţie infinit mai bună — e că-n seara asta nu trebuie să-i ieşi în cale, dacă vrei să nu te afli mâine în Hyde Park, faţă-n faţă cu ducele şi cu pistolul lui.

Fără a avea habar de acest sfat, episcopul de Hatfield îşi făcu şi el apariţia în sala de joc, apropiindu-se de masa unde stătea Sinjin.

— Pot intra şi eu în joc? întrebă George Prine, legănând alene şnurul de care-i atârna monoclul.

Recunoscându-i glasul, Sinjin îl fulgeră cu privirea, după care-i făcu semn spre scaunul rămas liber.

— Doar dacă crezi că ai noroc în astă seară, Rutledge! zise el scurt. Miza-i foarte mare.

— Nici pe tine nu te va ţine norocul o veşnicie, St. John... murmură episcopul, trăgând scaunul şi aşezându-se la masa acoperită cu postav verde.

— Nu-i vorba de noroc, George, asta dacă ţii la banii tăi. Verii mei din Irlanda m-au învăţat să joc încă de la patru ani.

— Ah! Rudele acelea compromiţătoare... totuşi, frumuseţea mamei tale a reuşit să-i umbrească descendenţa...

Toţi cei din jurul mesei îşi ţinură răsuflarea. Sinjin îşi ridică brusc ochii de pe cărţile pe care le avea în mână. Privirea îi era împăienjenită de băutură. Se ştia că-şi adoră mama în aceeaşi măsură în care-şi detesta tatăl.

— Vrei să repeţi ce-ai spus? murmură el cu glas abia auzit.

— Am rostit un compliment la adresa mamei tale.

Fie că Hatfield băuse mai mult decât trebuia, fie îşi risca viaţa cu bună ştiinţă, pentru că tonul său continua să rămână batjocoritor.

O fracţiune de secundă, Sinjin îl sfredeli cu privirea, apoi păru să fi luat o hotărâre şi zâmbi.

— Am să-i transmit mamei gândurile tale bune. Şi-acum, reţine, te rog, că jucăm pe o miză de o sută la unu.

Ceilalţi oaspeţi, martori la incident, răsuflară uşuraţi.

Jocul continuă la fel ca şi până atunci. Sinjin câştiga o partidă după alta, adăugând în dreptul său un morman de bani.

— La dracu'! Eu ies din joc, altfel mâine îmi pune bătrânul pielea-n băţ! exclamă mezinul familiei Denfield, abia de curând scăpat de taică-său din ghearele creditorilor şi care în astă-seară îşi pierduse la joc renta pe următorii doi ani.

— Ia de la mine bani, băiete! se oferi Sinjin, împingând spre el o parte din câştig. Dar să nu te mai prind pe-aici în noaptea asta. Cred că taică-tău ar prefera să-i mai dai puţin răgaz înainte să te-avânţi din nou pe cărările viciului.

Surâsul său autocompătimitor îl făcu pe tânăr să uite de necaz.

— Zău că nu pot! protestă băiatul, recent întors de la Cambridge şi cunoscător al codului onoarei.

Zicând acestea, puse mâna pe cea a lui Sinjin, oprindu-i gestul.

— N-ai decât să-mi dai un mânz de la iapa ta cenuşie, şi suntem chit! răspunse liniştit ducele, fără să-i pese că târgul era net în favoarea tânărului. Hai, ia banii, flăcăule, şi să nu mai calci pe-aici până n-ai să înveţi să joci ca lumea. Atunci am să te scutur de bani cu cea mai mare plăcere.

Împingând mormanul de monede în dreptul lui Denfield, ceru din ochi sprijinul prietenului său.

— Bucky, spune-i şi tu că puştilor li se mai îngăduie câte-o greşeală-două. Şi noi am făcut cândva prostii.

— E adevărat, Denfield, astea nu se uită niciodată. Ţin minte că, la un moment dat, am mizat pe sora mea cea mică şi-am pierdut. Însă baronul de Verres din Bath n-a ridicat nici o pretenţie asupra ei, ba mi-a dat şi bani de drum, ca să mă întorc în Kent. Când a aflat taică-meu, m-a bătut cu biciul până m-a umplut de sânge, în schimb soră-mea a găsit toată tărăşenia teribil de romantică. Pe vremea aia, baronul de Verres n-avea o faimă prea bună. Aşa că ia-ţi banii şi zi-i lui taică-tău că i-ai urmat sfatul şi n-ai mai jucat.

— Şi eu sunt lefter, Sinjin, deşi nu tu m-ai uşurat de bani. Trebuie să-mi mai îmbunătăţesc stilul de joc, declară contele de Lester, tolănindu-se în jilţ şi scoţându-şi manşetele de piele cu care-şi proteja dantela de la mâneci.

— Pentru cineva care în decursul anilor m-a costat o avere, te arăţi mult prea modest, înclină din cap Sinjin. Ne vedem mai târziu la Brookes.

Primii doi jucători de cărţi ai Angliei se întâmplau să fie şi foarte buni prieteni.

— Poate că ducesa va dori să-i ţii companie.

Nimeni, în afara lui Simon n-ar fi îndrăznit să-i vorbească atât de pe şleau.

— Chiar am s-o întreb, răspunse calm Sinjin. Aşadar, câţi am mai rămas? Ridicăm miza să fie jocul mai interesant?

Dacă Simon Castlemane se aşteptase la vreo destăinuire, se înşelase amarnic.

— Atunci, eu mai beau ceva până când eşti gata să plecăm la Brooks, spuse contele, făcând semn valetului. Crezi că lady Manchester are vreun coniac demn de gustul meu rafinat?

— Las' că te-am văzut eu bând şi otravă de-aia albastră într-un bordel din Covent Garden, Simon, fără ca „gustul tău rafinat" să fi avut ceva de suferit. Fii bun şi-adu-mi şi mie o sticlă.

— Eşti sigur? întrebă Simon, recunoscând licărul prevestitor de furtună din ochii lui Sinjin.

— Parc-ai fi maică-mea! bombăni ducele, cu un amestec de amuzament şi iritare.

Simon ridică din umeri, surâzând binevoitor.

— Şi dac-aş fi, la ce-ar sluji?

— La nimic! replică Sinjin cu atâta asprime încât în jurul mesei se aşternu o tăcere adâncă.

— Ascultă, St.John, dat fiind că lipseşti de-acasă mai tot timpul, nevastă-ta e disponibilă, acum că-i măritată?

În tăcerea mormântală care se lăsase, întrebarea episcopului de Hatfield căzu ca o lovitură de ciocan.

Sinjin încremeni cu cărţile în mână şi-l săgetă pe George Prine cu o privire tăioasă ca o lamă de oţel.

— Cunoşti regulile la fel de bine ca şi mine, zise el răspicat.

Se înţelegea de la sine că nici o soţie nu era disponibilă până când nu aducea pe lume un moştenitor.

— În cazul meu, Hatfield — urmă Sinjin pronunţându-i numele cu un calm ucigător — ducesa va fi întotdeauna „ocrotită" de onoarea mea.

— Pare să se fi adaptat perfect în înalta societate, nu se lăsă episcopul, pe un ton ciudat de liniştit. Credeam că poate ar fi dispusă să-şi facă niscaiva prieteni.

Toată lumea ştia că George Prine nu era întreg la cap, dar până în prezent nimeni nu-l considerase sărac cu duhul. Dar dacă totuşi continua să-l zgândăre pe Sinjin, se vede treaba că-şi pierduse minţile.

Ducele îşi adună cărţile pachet, netezindu-i marginile, după care-l puse deoparte. Aşezându-şi cu grijă exagerată dantela de la mâneci se aplecă înainte, sprijinindu-şi pe postavul verde mâinile încleştate una într-alta, apoi îşi roti ochii în jurul mesei, ca şi cum i-ar fi întrebat pe ceilalţi jucători „Aţi auzit ce spune?" Într-un târziu, îşi pironi privirea asupra chipului enigmatic al lui Hatfield şi murmură atât de încet încât glasul lui nu răzbătu dincolo de cercul lor restrâns:

— N-ai decât să încerci s-o abordezi, George, dar numai după ce-ţi scrii testamentul.

— Mă ameninţi, St. John?

— Întocmai. Sper că am vorbit destul de clar.

— Ai putea muri chiar tu, şi-atunci ce s-ar întâmpla cu ducesa?

— Ai umor, George, şi de n-aş fi atât de beat, mai că mi-ar veni să râd!

— Eşti foarte arogant, St. John. Dar orice noroc e trecător.

— E o mare prostie să consideri noroc o îndemânare căpătată în decursul timpului. Ţi-aş putea trimite un glonţ în ochi de la o sută de paşi — chiar şi fără a avea nevoie de noroc!

— Şi dacă nevastă-ta n-o să jelească după tine? La asta te-ai gândit?

— Nici nu va avea motive. La asta te-ai gândit?

— De ce n-ar fi Dumnezeu de partea mea?

— Nu miza prea mult pe asta. Iar dacă relaţiile sus-puse ale familiei Rutledge ţi-au adus o episcopie, te asigur că Dumnezeu n-a avut nici un amestec.

— Mă îndoiesc c-ai fi cel mai potrivit ca să-l ridici în slăvi pe Dumnezeu.

— Sunt perfect de acord; de asta înţeleg şi diferenţa. Alege-ţi armele, Rutledge, sau ţine-te departe de nevastă-mea. Nu-i disponibilă pentru nimeni în afară de mine. Sper că m-am exprimat destul de limpede chiar şi pentru mintea ta neroadă.

Nici o femeie de-a lui — fie şi în condiţiile unei căsătorii de circumstaţă — n-ar fi fost disponibilă pentru alţi bărbaţi.

— Îndrăzneşte numai s-o atingi, să-i vorbeşti, sau măcar să te apropii de ea, că s-a zis cu tine!

Îi dezveli toşi dinţii într-un surâs, deşi expresia feţei era departe de-a fi binevoitoare.

Devenise limpede pentru toată lumea că ducesa de Seth era intangibilă — cel puţin, pentru oricine nu era dispus să-l înfrunte pe duce într-un duel. Ceilalţi jucători se uitau curioşi când la Sinjin, când la episcop, întrebându-se dacă nu cumva furia mare a lui Rutledge îi va aduce pieirea.

Hatfield zâmbi şi el — un zâmbet straniu, lipsit de raţiune.

— Mă voi strădui să ţin seama de ce-ai spus, declară el cu glas indiferent, ca şi cum ar fi vorbit despre un model de pălărie, şi nu despre o înfruntare pe viaţă şi pe moarte.

— Te sfătuiesc prieteneşte, replică Sinjin. Acum vă rog să mă scuzaţi...

Lăsându-şi câştigul pe masă, se ridică şi părăsi sala de joc. Se îndreptă grăbit spre ringul de dans, croindu-şi drum

printre perechile care valsau şi care se dădeau la o parte pentru a-i face loc.

Comentariile impertinente ale lui Hatfield fuseseră ultima picătură, după două săptămâni de când o urmărea cu prefăcută nepăsare pe nevastă-sa flirtând cu toţi bărbaţii din Londra. Frumuseţea ei bălaie strălucea şi mai mult în rochiile confecţionate de doamna DuBay, care-i puneau în evidenţă farmecele. În seara aceea era îmbrăcată în mătase argintie, împodobită cu violete şi panglici verzi. Toată lumea întorcea capul după ea. Dar de-acum înainte, el va fi singurul stăpân al acestei frumuseţi — îşi zise Sinjin, într-o pornire nesăbuită, iritat de aluziile lui Hatfield şi de propriile sale concluzii în urma a două săptămâni de pândă şi invidie.

Partenerul de dans al ducesei îl zări venind către ei şi, văzându-i privirea se opri brusc în loc. Anticipând un scandal, muzicanţii încetară să mai cânte şi se traseră mai aproape de perete, în caz că ar fi început să zboare prin aer diverse obiecte. O fire ca a lui Sinjin cerea măsuri de prevedere suplimentare.

Dându-şi seama că muzica tăcuse, Chelsea rămase descumpănită câteva momente, apoi Sinjin se proţăpi în faţa ei, fulgerându-l pe colonel cu o privire ameninţătoare.

— Mă simt obosit, zise el fără să ridice glasul, deşi abia vorbea printre dinţii încleştaţi. Plecăm acasă.

— Nu-i cazul să faci o scenă, îi aminti Chelsea iar cerceii de diamante îi sclipiră, ca pentru a-i întări spusele.

— Asta nu-i nimic pe lângă ce urmează dacă nu mă iei de braţ în clipa asta, şuieră Sinjin, incapabil să se mai stăpânească.

— Am de ales?

— Nici pomeneală.

Indiferent la reacţia invitaţilor, care-l priveau înlemniţi, într-o tăcere mormântală, îşi aştepta nevasta cu un surâs abia schiţat în colţul buzelor.

Văzându-i iritarea şi mânia, precum şi surâsul uşor sfidător, Chelsea înţelese că n-avea nici un rost să mai insiste. Întorcându-se spre tânărul de lângă ea, spuse doar atât:

— Mulţumesc, Allen. Mi-a făcut plăcere compania ta.

Niciodată până acum nu-ţi dăduse seama pe deplin de autoritatea exercitată de Sinjin asupra celorlalţi: era limpede că partenerul ei se temea de duce. Surâse în chip de scuză şi adăugă:

— Transmitei surorii tale că ne întâlnim mâine la Jeffrey's.

Luând-o de mână — cu un gest echivalent cu aruncarea unei mănuşi — Sinjin murmură:

— Bosford, îţi mulţumesc că te-ai ocupat de soţia mea.

Dar în vorbele lui se ghicea limpede ameninţarea: de-ar mai fi încercat să se apropie de ducesă, tânărul colonel îşi risca viaţa. La răspunsul bâlbâit al lui Bosford, Sinjin abia catadicsi să încline capul.

— Te porţi ca un copil, îi şopti Chelsea, în timp ce se îndreptau amândoi spre ieşire, sub privirile curioase ale invitaţilor.

În urma lor şoaptele se înteţeau, devenind murmure.

— Tot e mai bine decât să-l ai pe conştiinţă pe George Prine, remarcă el sec.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă temătoare Chelsea.

— Hatfield m-a întrebat dacă eşti disponibilă. I-am spus că nu — nici pentru el, nici pentru alţii. Atunci, urmă Sinjin, ritmându-şi vorbele cu tocurile pe parchet, episcopul a decis să nu mai continue discuţia în astă-seară.

Ajungând în capul scărilor, Sinjin începu să coboare treptele, trăgând-o după el, fără să-i pese că ea se împiedica în fuste.

Poticnindu-se în urma lui, Chelsea se lupta cu faldurile rochiei şi cu jupoanele, îngrozită să nu-şi piardă echilibrul şi să

se rostogolească pe scări. Sinjin nici n-o băgă în seamă decât în clipa când ocara de pe buzele ei se preschimbă într-un ţipăt înăbuşit. Se răsuci brusc pe călcâie, prinzând-o în braţe chiar în clipa când era să cadă. O luă pe sus şi-şi continuă coborârea, fără să încetinească pasul.

— Eşti beat! exclamă Chelsea înfricoşată, văzându-l cum sare treptele câte trei o dată, cu ochii strălucind pe sub pleoapele pe jumătate plecate.

— Nu *prea* tare, iubito, murmură el. Doar atât cât să renunţ la maniere.

— Ai să cazi.

Ajunseseră de-abia la jumătatea scărilor. Mai aveau destul până jos, iar Sinjin alerga pe trepte de parcă înnebunise.

— Nu-ţi fie frică!

Vorbise calm şi liniştit, fără a-i lua în seamă teama. Reuşise la viaţa lui isprăvi şi mai grozave decât să coboare în fugă o scară fiind beat criţă. Sigur şi puternic pe picioare, reuşi să ajungă la parter nevătămat, împreună cu Chelsea. Lăsând-o jos din braţe, făcu o plecăciune adâncă în faţa ei, surâzând ironic, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Vezi bine, doamnă, că băutura nu mă afectează cu nimic." Apucând-o din nou de mână, plesni din degete, chemând un valet, căruia îi porunci să-i fie adusă trăsura.

— Bine, dar mantia mea... protestă Chelsea, în timp ce ducele o târa după el spre ieşire, sub privirile uluite ale servitorilor.

— Dă-o încolo!

De-abia ajunseseră în curte şi trăsura îşi făcu apariţia. Nici nu apucase să oprească şi Sinjin îi porunci vizitiului unde să-i ducă. Deschizând portiera, îi făcu ducesei vânt înăuntru, apoi sări şi el. Trânti portiera la loc şi, oftând exasperat, se întoarse către Chelsea.

— Pe toţi dracii, scumpa mea soţie, praful s-a alcs din viaţa mea!

— Şi eu te iubesc, replică Chelsea, uitând într-o clipă cum o răpise din sala de bal, cum o luase pe sus şi cum îi vorbise în doi peri.

— Bun, în sfârşit suntem de acord.

În penumbra trăsurii, dinţii lui albi sclipiră într-un zâmbet larg.

— Cât pe ce să-l ucid pe Rutledge din pricina ta. Cred că mi am pierdut minţile.

Nu era chiar o declaraţie de dragoste, într-un decor cu trandafiri şi gângurit de turturele, dar cuvintele lui o impresionară până în străfundul sufletului. Dar chiar dacă descoperise că nu-i era cu totul indiferentă, totuşi n-ar fi vrut ca cineva să plătească această revelaţie cu preţul vieţii.

— Te rog să nu ucizi pe nimeni pentru mine! protestă ea. E o atitudine demodată.

— Sau nebunească. Niciodată nu m-am luptat pentru o femeie.

Inima ducesei tresări de bucurie. Nu fusese un jurământ de iubire veşnică, dar era, totuşi un început. Tot aşa cum valurile mării mătură totul în calea lor, la fel şi vorbele lui îi alungară orice urmă de tristeţe. Rezemându-se în colţul trăsurii, se aşeză pe pernele de catifea cât mai comod, aţintindu-şi asupra soţului o privire întrebătoare, în timp ce în minte începeau să-i încolţească fel şi fel de posibilităţi trezite la viaţă de aluziile lui la dragoste.

În semiîntunericul trăsurii, Sinjin părea negru ca însuşi Lucifer. Trăsăturile i se conturau şi mai precis în jocul de umbre şi lumini, iar ochii îi ardeau printre genele lungi şi mătăsoase. Haina neagră de brocart, lucioasă ca şi părul lui ca pana corbului, îi punea şi mai mult în evidenţă virilitatea. Dantela de la guler, prinsă cu un ac sclipitor de diamant, licărea în întuneric. Umerii laţi ocupau aproape jumătate din banchetă, iar picioarele ajungeau până la portiera opusă. Bătea uşor darabana în

geam, ca şi când şi-ar fi uitat toate intenţiile sângeroase şi răzbunătoare.

— L-ai speriat pe Hatfield? întrebă Chelsea, curioasă să afle cum îşi reglau bărbaţii afacerile de onoare.

Deşi crescuse lângă trei fraţi, nu avusese niciodată curiozitatea să asiste la un duel, şi cu atât mai puţin să fie ea însăşi mobilul.

— Prine nu-i în toate minţile... Parcă-i picat din lună. Şi, totuşi, să ştii că l-aş fi ucis fără şovăială.

— Nu pot să pricep cum poţi omorî pe cineva pentru o abatere de la etichetă.

Sinjin îşi luă ochii de la peisajul citadin al Londrei, aţintindu-i asupra ei, parcă fără tragere de inimă.

— Iar eu nu pricep — i-o întoarse el cu răceală — cum pot femeile să converseze doar despre un nou model de coafură.

Era limpede că Chelsea nu considera duelurile cu aceeaşi seriozitate ca şi el.

— E un joc?

— Nu chiar.

— Atunci vreau să ştiu precis ce e.

— După atâta băutură, nu-mi mai pretinde şi precizie, ocoli el răspunsul. Îţi spun mâine dimineaţă.

Explicaţia consta în numai două cuvinte — simţul proprietăţii — un sentiment greu de definit în vorbe galante şi, în orice caz, unul pe care prefera mai curând să nu-l discute.

— Atunci vei fi treaz?

El zâmbi.

— Greu de zis.

De multe ori se întâmpla ca la plimbările de dimineaţă să fie încă mahmur; totuşi, se arăta întotdeauna amabil şi îndatoritor.

Curând păru să aţipească şi, fie din pricina băuturii, fie cu intenţie, nu-i mai răspunse la întrebări decât prin murmure

nedesluşite. Se trezi abia când trăsura trase în faţa treptelor de la Seth House, unde îşi conduse soţia până la intrare, cu o politeţe desăvârşită.

— Noapte bună, iubito, zise el, ca şi cum ar fi fost o seară ca toate celelalte. Ne vedem mâine dimineaţă, la plimbare.

Şi, fără a mai zăbovi, coborî în fugă treptele şi sări din nou în trăsură.

Chelsea mai apucă să-l audă poruncind: „La Brookes." Şi, deşi ar fi trebuit să se simtă supărată pentru că fusese luată pe sus din sala de bal de la Manchester House, îşi aminti că Sinjin îl provocase la duel pe nesuferitul de episcop, din pricina ei... şi a sentimentelor pe care i le purta... oricât de mult dorea să şi le ascundă.

Rămase o clipă pe gânduri, chiar în pragul casei, cu rochia argintie sclipind în lumina lunii, urmărind din priviri trăsura care tocmai ieşise în stradă. Urarea ei şoptită de „noapte bună" pluti în aerul cald al serii, fără a-l mai putea ajunge.

37

—Pot să intru? întrebă după un timp mama lui Sinjin, ivindu-se în pragul dormitorului nurorii ei.

Chelsea tocmai se dezbrăcase, ajutată de cameristă, pregătindu-se pentru culcare. Maria St. John, încă îmbrăcată de bal, îşi ceru scuze că o deranja la o oră atât de nepotrivită.

— Am auzit de isprava lui Sinjin când mă găseam la Hetty Montclair, explică ea, şi m-am grăbit să vin acasă. E totul în regulă?

Chelsea ridică din sprâncene, uluită atât de viteza cu care circulau bârfele, cât şi de indulgenţa cu care soacra ei eticheta apucăturile nesăbuite ale feciorului.

— Da. Sinjin a plecat la Brookes. Vă rog să intraţi. Oricum, nu era cazul să vă faceţi griji. Sinjin a fost furios pe Hatfield, nu pe mine.

Îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de muselină tradafirie, cu părul uşor pudrat şi împodobit cu flori — aşa cum obişnuiau femeile din generaţia ei — şi purtând la gât un colier care valora o avere, mama lui Sinjin întrecea cu mult în frumuseţe destule femei la jumătatea vârstei ei. Ducesa păşi înăuntru cu un aer majestuos şi elegant, cu siguranţa cuiva obişnuit cu admiraţia şi complimentele. Întocmai ca fiul ei, îşi zise Chelsea. Amândoi uluiau prin frumuseţea trăsăturilor. Şi, la fel ca el, Maria St. John răspândea în jur un farmec irezistibil. O privi pe Chelsea cu un surâs preocupat şi spuse:

— Aşa mi-am zis şi eu, dar...

Făcu o pauză, înălţând din sprâncene.

— ... Sinjin are o fire cam nestăpânită, deşi, de regulă, zvonurile exagerează realitatea. Asta am descoperit pe pielea mea. Oricum eram îngrijorată pentru tine.

Aşezându-se pe un scaun tapiţat, într-un vălmăşag de mătase şi dantelă, făcu semn cameristei cu mâna ei nespus de delicată.

— Nu mai avem nevoie de nimic, Eveline, decât poate nişte limonadă sau sherry... zise ea, cerând din ochi părerea nurorii sale, care stătea lângă pat, îmbrăcată într-un halat elegant de taftа albă, cu panglici încreţite de saten de culoarea piersicii, lucrat de doamna DuBay.

— Nu, mulţumesc. La Manchester House am mâncat şi-am băut mai mult decât ar fi fost cazul. Bărbaţii te întreabă întotdeauna cu ce te pot servi, şi, de fiecare dată, eu mă simt obligată să accept.

— Eşti tare bună la suflet, draga mea, zâmbi Maria, punându-şi evantaiul pictat pe măsuţă. De altfel, sunt convinsă că aceasta-i unul din motivele pentru care s-a îndrăgostit de tine Sinjin.

— Chiar credeţi asta? întrebă Chelsea cu un glas în care se simţea speranţa, venind ceva mai aproape, ca şi cum ar fi vrut nu doar să audă, ci să şi simtă cuvintele ducesei de Seth.

— Poate că *el* încă nu şi-a dat seama, în schimb eu — da.

Chelsea se aşeză pe un jilţ, chiar în faţa ducesei, încercuindu-şi genunchii cu braţele, peste taftaua albă şi foşnitoare. Aplecându-se înainte, zise:

— Astă-seară, pentru întâia oară, am început să... sper. Spuneţi-mi că nu mă înşel. Îl cunoaşteţi mult mai bine decât mine.

— De două săptămâni, dacă nu mai mult, feciorul meu se luptă să-şi ascundă sentimentele. Oricum, eu mi-am dat seama chiar din clipa în care ai sosit. După părerea mea, însuşi faptul că nu i-a prea dai atenţie — surâse ea cu subînţeles — l-a făcut

să înţeleagă cât ţine la tine. Îmi închipui că pentru el e ceva cu totul nou.

Şovăind câteva momente, mama lui Sinjin continuă:

— Tu n-ai de unde să ştii, dar... naşterea lui Beau l-a schimbat radical — deşi nu s-ar putea spune c-a fost uşă de biserică — nici înainte, nici după. Însă i-a mai atenuat împotrivirea faţă de însurătoare.

— Sunt convinsă că împrejurările în care s-a încheiat căsătoria noastră ar fi înspăimântat şi inimile cele mai curate. Sinceră să fiu, nici eu n-am vrut să mă mărit, zise Chelsea. Până de curând, eram amândoi de aceeaşi părere. Adică până la Hatton, adăugă ea cu tremur în glas. Acolo am pierdut sarcina, urmă aproape în şoaptă, abia stăpânindu-şi lacrimile. Nu ştiu dacă Sinjin v-a povestit, dar venirea mea la Londra s-a petrecut la invitaţia lui, pentru că dorea să mă facă să-mi uit durerea.

Maria se întinse şi începu să-i mângâie mâna cu blândeţe, privind-o plină de compătimire.

— Îmi pare rău... N-am ştiut... Sinjin nu prea vorbeşte despre viaţa lui. Trebuie să fi fost cumplit pentru tine! Dacă există ceva care-ar putea să te consoleze de pierderea copilului... murmură ducesa, arătând de jur-împrejur.

Brusc, înţelese de ce Sinjin nu dormea în apartamentul său. În mod firesc, gândul îi zbură spre Catherine. Fiul ei fusese silit să se însoare, iar odată dispărut motivul căsătoriei, intenţiona să-şi recapete libertatea. Cum să-i explice toate acestea tinerei mirese, care fără îndoială îl iubea din tot sufletul?

— Cred că s-ar cuveni să afli un lucru, începu ducesa, ca să poţi înţelege aversiunea lui Sinjin faţă de căsătorie.

Numai ea, ducele şi fiul lor ştiau de Catherine, iar Sinjin păstrase secretul cu sfinţenie. Totuşi, tânăra sa soţie trebuia să cunoască adevărul, măcar pentru a-i cruţa o suferinţă inutilă.

— Hotărârea lui Sinjin de-a nu se însura niciodată a fost luată după moartea Catherinei! spuse fără ocolişuri Maria St. John, ca şi cum, odată scăpate primele cuvinte, n-ar mai fi avut

încotro şi ar fi fost nevoită să continue. Dacă vei înţelege ce i s-a întâmplat fiului meu cu câţiva ani în urmă, poate-ţi vei explica împotrivirea lui de acum şi, în parte, frământările lui sufleteşti.

— Catherine era mama lui Beau?

Maria încuviinţă din cap.

— Sinjin avea aproape optsprezece ani, iar Catherine doar cu un an mai puţin. Ea a rămas însărcinată, iar fiul meu, care o iubea ca un nebun, a vrut s-o ia îndată de soţie. Însă tatăl lui s-a opus căsătoriei, întrucât Catherine nu provenea din aristocraţie, iar William căuta o partidă demnă de moştenitorul casei Seth. Aşadar, a îndepărtat-o de Sinjin. Familia fetei, supărată de ruşinea abătută asupra lor, s-a împotrivit dorinţelor soţului meu. Cum Sinjin nu atinsese încă vârsta majoratului, nu avea nici o putere în faţa tatălui său, iar când a fugit de-acasă, pornind în căutarea Catherinei, William l-a închis la Kingsway. Curând după aceea, l-a îmbarcat pe o corabie care pleca spre colonii, unde a fost înrolat cu de-a sila în regimentul lordului Burgley. Dacă şi-ar fi părăsit postul în timp de război fără consimţământul superiorului, ar fi ajuns în faţa Curţii Marţiale. Prin urmare, n-avea de ales. Burgley nu i-ar fi dat drumul să se întoarcă în ţară, datorită instrucţiunilor primite de la William.

Maria rămase o clipă cu pleoapele plecate, copleşită de amintiri dureroase chiar şi după atâţia ani.

Ochii ei, la fel de albaştri ca ai lui Sinjin, erau împăienjeniţi de lacrimi.

— Curând după naşterea copilului, Catherine şi-a luat viaţa, înghiţind o supradoză de laudanum. William i-a trimis vorbă lui Sinjin, în Africa, anunţându-l că şi copilul murise. Chiar şi după toţi aceşti ani, eu continui să mă simt vinovată, suspină ducesa, răsucind între degete batista de dantelă. N-am nici o scuză. A fost o laşitate din partea mea.

Privi spre chipul nurorii, luminat de flacăra lumânărilor şi murmură:

— Poate-ai auzit vorbindu-se de sora mea şi de mine — fetele Bourke din Waterford. Deşi ne trăgeam dintr-o familie de viţă nobilă, totuşi duceam lipsă de bani. Când Elizabeth şi cu mine am fost aduse la Londra, ni s-a spus că urma să ne căsătorim din interes pentru titlu şi avere. Nu caut să mă justific, vreau doar să-ţi explic ce aşteptau părinţii de la mine — o fată de şaptespreceze ani, a cărei singură avere era frumuseţea. Te invidiez pentru spiritul tău independent, pentru plăcerea de-a participa la curse, pentru îndrăzneala de a-l înfrunta pe Sinjin de la egal la egal. Eu nu m-am simţit niciodată suficient de tare ca să mă smulg de sub autoritatea lui William. În felul său, s-a arătat generos faţă de familia mea. Aveam două surori mai mici şi un frate, toţi în căutare de fonduri spre a răzbi în societate, ca să nu mai pomenesc de părinţii mei în vârstă. William s-a îngrijit ca cei dragi mie să nu ducă lipsă de nimic. Însă era o fire rece şi orgolioasă, care-şi dorise o nevastă frumoasă, nu o tovarăşă de viaţă. Duceam existenţe complet separate. Şi dacă n-aş fi fost cât pe ce să-mi pierd viaţa în urma celor două naşteri, n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să dea copiilor şi numele de Bourke.

Rămase pe gânduri câteva momente, parcă furată de acele amintiri, pierdute în negura timpului. Apoi, revenind la realitate, îşi îndreptă spatele şi scoase un uşor suspin:

— Iartă-mă că m-am luat cu vorba, dar poate că te interesează să afli câte ceva despre Sinjin. Ce-ţi spuneam?

— Că Sinjin a fost înştiinţat de moartea Catherinei şi a copilului.

Ce cumplit fusese pentru el să piardă femeia iubită! îşi zise Chelsea, cuprinsă de milă pentru adolescentul aruncat de cealaltă parte a lumii, singur cu ştirea îngrozitoare a morţii celor dragi! În acelaşi timp, se simţea la rândul ei vinovată fiindcă-l dorea numai pentru sine. Deşi asculta o poveste atât de zguduitoare, totuşi nu-şi putea stăpâni un sentiment de bucurie egoistă, la gândul că Sinjin era al ei.. măcar în parte.

— Aşa... reluă Maria, scormonindu-şi memoria, pentru a continua relatarea de unde o lăsase. În iarna aceea, William a murit subit, în urma unei apoplexii, iar Sinjin s-a putut, în sfârşit, întoarce acasă. Dar înainte de-a prelua titlurile ce i se cuveneau şi-a sta de vorbă cu avocaţii, s-a dus să vadă mormântul Catherinei. O săptămână mai târziu, după ce-şi ameninţase socrul, silindu-l să-i destăinuie adevărul, descoperise că fiul său trăia. Seneca se întorsese în Anglia împreună cu Sinjin, astfel că, înfruntând vremea câinoasă, au pornit amândoi spre Manchester, în căutarea doctorului în a cărui casă locuia Beau. Prevenit de către tatăl Catherinei, doctorul i-a întâmpinat în prag, cu muscheta în mână. Acuzându-l pe Sinjin pentru nenorocirea întâmplată fiicei sale, domnul Canning refuzase să-i recunoască orice fel de drepturi asupra copilului, deşi, pe de altă parte, nu-i convenise nici să ţină sub acoperişul său un bastard. În cele din urmă, Sinjin a forţat intrarea, dezarmându-l pe doctor — cel puţin aşa povesteşte Seneca — şi scoţând din ţâţâni toate celelalte uşi, până când a dat de camera în care fusese încuiat Beau. Băieţelul avea opt luni şi era grav bolnav. Sinjin l-a bătut măr pe doctor şi nu ştiu dacă nu cumva a făcut acelaşi lucru şi cu tatăl Catherinei. De altfel, nici nu-l acuz. Când mi-a adus copilaşul, acesta era pe moarte şi slab de i se vedeau coastele. Cred că, dacă nu sosea Sinjin, ar fi murit fără doar şi poate.

Ochii ducesei se umplură de lacrimi, amintindu-şi pruncul palid şi costeliv pe care i-l înfăţişase Sinjin, la rândul său plângând de neputinţă.

— A fost un adevărat coşmar. N-am să uit cât voi trăi... şopti Maria. Acum înţelegi ce important e Beau în viaţa lui Sinjin şi cam ce simte pentru alţi copii. În ciuda proastei sale reputaţii, fiul meu n-a întreţinut legături amoroase decât cu femei cu experienţă, care se fereau să rămână însărcinate. Se pare, draga mea, că tu ai reuşit să-i sucseşti capul... zâmbi ducesa,

amintindu-i nurorii sale surâsul de copil al lui Sinjin. Niciodată până azi nu s-a abătut de la principiile lui.

— E drept... c-a... încercat... să-şi ia... unele precauţii... se bâlbâi, încurcată, Chelsea. Deşi...

— Deşi n-au prea servit la nimic, o ajută ducesa. Iată de ce se confruntă cu o dilemă neaşteptată. De aproape zece ani, toată afecţiunea lui s-a revărsat asupra lui Beau şi — iartă-mi sinceritatea — mă tem că n-a reuşit s-o uite cu totul pe Catherine. Într-un fel, prima sa iubire e întruchiparea idealurilor lui de tinereţe, curmate de o moarte necruţătoare. O dragoste perfectă şi inviolabilă, păstrată în toată puritatea ei de cristal.

Chelsea ar fi dat orice să nu audă astfel de cuvinte. Ar fi preferat o rivală pe care s-o poată înfrunta. Dar aşa, cum să lupte împotriva unei amintiri, împotriva iubirii supreme din anii lui de tinereţe?

— De cum s-a însănătoşit Beau, fiul meu a părăsit Anglia, continuă Maria, abătând gândul lui Chelsea de la chipul neştiut al femeii pe care Sinjin o adora şi-acum. Voia să se scape de povara amintirilor. A dus copilul la Florenţa pentru un an de zile, fără a reuşi s-o uite pe Catherine. Beau devenise singura bucurie a vieţii lui. Abia când a împlinit douăzeci şi unu de ani, s-a hotărât să se întoarcă în ţară.

Glasul ducesei trăda durerea pentru suferinţele îndurate de fiul ei.

— Se schimbase mult. Nu mai era adolescentul timid şi îndrăgostit de altădată, ci un bărbat cinic, înzestrat cu simţ practic, extrem de rezervat în relaţiile sale cu femeile, ca şi cum s-ar fi jucat de-a dragostea, evitând alte sentimente mai profunde. După moartea Catherinei a luat hotărârea de-a nu se mai însura — sau, cel puţin, nu prea curând. Uneori se gândea că ducatul avea nevoie de un moştenitor, dar nu-l deranja să cedeze titlul unuia din fiii lui Damien. Înţelegi, aşadar — sfârşi

ducesa, frământând între degete dantela sfâşiată a batistei — că, în toţi aceşti ani, a fost urmărit de umbra Catherinei.

Deşi nespus de mişcată de trista soartă a celor doi tineri şi a copilului lor, Chelsea simţi o stranie bucurie amintindu-şi cuvintele lui de despărţire. Cu toate că o întristase mult povestea auzită, descoperirea avu darul de a-i redeştepta speranţa. Acum măcar înţelegea motivul ieşirilor furtunoase ale lui Sinjin.

— Beau ţine la mine, zise fata, dându-şi seama de importanţa acestui adevăr.

— Te adoră! Şi Sinjin recunoaşte acest lucru, deşi oarecum alarmat. Îşi iubeşte fiul la nebunie aşa că, probabil, îl chinuie gândul că va trebui să-i împartă afecţiunea cu altcineva.

Zâmbi şi adăugă:

— Ai pătruns în viaţa lui cu o forţă pe care nu prea ştie cum s-o înfrunte.

— Mă tem că nici eu nu mă prea pricep cum să mă port cu el, surâse trist Chelsea. Însă, oricum, vă mulţumesc că mi-aţi povestit despre Catherine, urmă ca într-un elan de sinceră recunoştinţă. Sinjin îi pomeneşte copilului despre mama lui?

— Nu. I-a spus numai că a murit curând după venirea lui pe lume. La vârsta lui Beau, încă nu pui prea multe întrebări. În casa noastră, ducem o viaţă destul de trepidantă, astfel încât puştiul nu rămâne singur aproape niciodată. În plus, în ciuda apucăturilor sale de burlac, Sinjin îşi petrece o mare parte a timpului în compania lui.

— Credeţi că i-ar displace ca un alt moştenitor să-i ocupe locul lui Beau?

— Nu ştiu. Şi bănuiesc că nici el nu ştie. Până acum, nu s-a pus problema niciodată.

— Până când tata l-a adus cu de-a sila în faţa altarului.

— Întocmai, râse Maria. Dar nu uita că mai întâi l-ai adus tu, altfel contele de Dumfries n-ar fi avut nici un motiv să intervină. Prin urmare, şi Sinjin poartă o parte din răspundere

— alt adevăr pe care va trebui să-l accepte. Deşi, dacă şi alţi taţi ar fi dat dovadă de intransigenţa domnului Fergusson, Sinjin s-ar fi aflat de mult la casa lui.

— Tatăl meu nu s-a sinchisit niciodată de puterea Sassenach-ilor.

— Am văzut. Tatăl meu a fost de altă părere, iată de ce m-am măritat cu Seth.

— Lucru pentru care vă sunt nespus de recunoscătoare. Altfel nu l-aţi fi avut pe Sinjin! declară Chelsea, recăpătându-şi optimismul. Şi vă asigur că am intenţia fermă să-l păstrez. V-ar supăra lucrul acesta?

— Câtuşi de puţin. Sinjin merită fericirea pe care i-o poţi dărui tu. Te binecuvântez din toată inima. Ia spune, îţi pot fi de folos cumva?

Chelsea zâmbi larg, din nou sigură pe sine.

— Nu, mulţumesc... Cred că mă descurc şi singură.

38

Intenţiona să-l abordeze şi să-i facă o propunere deschisă şi înţeleaptă, pe care el n-avea cum s-o refuze.

Înţelegea că soţul ei nu-şi mai dorea copii. Tot ce-i cerea era să-i acorde două săptămâni din timpul lui. Dacă şi după acest interval îşi va păstra hotărârea de-a anula căsătoria, ea se declara gata să plece.

De ce i-ar fi refuzat un răgaz atât de neînsemnat?

Doar n-avea nimic de pierdut.

Chelsea era cea care-şi risca fericirea, însă relaţia lor rece şi distantă îi provoca mai mult tristeţe decât bucurie. În cele câteva săptămâni de când se afla la Londra, Sinjin o însoţise pretutindeni: la operă, la teatru, la baluri şi serate, ba chiar şi la un mic-dejun festiv la reşedinţa ducesei de Devonshire — uluitoare dovadă de grijă şi afecţiune conjugală din partea lui Sinjin St. John, menţionată şi în rubricile mondene ale ziarelor. Totuşi, niciodată nu depăşise limitele unei desăvârşite politeţi. Ar fi putut la fel de bine să fie frate şi soră.

În schimb ei i se părea nespus de greu să păstreze un astfel de comportament „asexuat". Nu se mai putea preface. Era gata să rişte totul, în speranţa că va câştiga.

Intenţiona să-i prezinte propunerea ca pe un fel de prinsoare. Jucător pasionat, cu siguranţă că Sinjin va răspunde provocării.

Numai că nu se ivea ocazia favorabilă pentru a deschide subiectul.

Într-o dimineaţă, în timp ce călătoreau prin Hyde Park, Sinjin le spuse, ei şi lui Beau, că a doua zi urma să plece la Tunis.

Luase hotărârea chiar în zori, privind răsăritul de soare de pe terasa casei Brookes, cu o sticlă goală de coniac alături, simţind o uşoară durere de cap, nu atât din cauza băuturii cât a stării de iritare cauzată de o dorinţă irezistibilă pentru soţia sa.

Plecând la Tunis, punea între ei suficientă distanţă ca să poată chibzui în liniştc dacă atracţia fizică era un motiv ca să accepte o legătură pe viaţă. În plus, spera să-şi recapete tihna şi pacea sufletească de odinioară. Asociatul său îl anunţase despre nişte cai extraordinari, crescuţi în deşert de către triburile aflate la sud de Tozeur. De ce n-ar încerca să-şi pună ordine în gânduri şi, în acelaşi timp, să-şi îmbogăţească herghelia?

Iahtul era în permanenţă gata de plecare. Va ridica ancora chiar mâinc.

Neputând vorbi de faţă cu Beau, Chelsea primi ştirea cu prefăcută seninătate şi făcând comentariile de rigoare, deşi în fiecare clipă se temea să nu-şi piardă stăpânirea de sine, izbucnind în plâns.

— Eşti binevenită să rămâi la Seth House cât doreşti, zise el. Până la sfârşitul sezonului.

Călăreau unul lângă altul pe aleea cu pietriş; Chelsea pe Thune şi Sinjin pe Mameluke.

— Ori, dacă vrei, poţi să mergi la Kingsway, Oakham sau oricare din domeniile mele. Oriunde-ţi face plăcere.

Se purta cu o curtoazie desăvârşită, dar Chelsea înţelese că, indiferent unde s-ar fi dus, el n-ar fi încercat s-o oprească.

— Tată, ia-mă şi pe minc la iaht când încarci proviziile! sări entuziasmat Beau.

Obişnuit cu călătoriile lui Sinjin la Tunis, de regulă participa şi el la pregătirile de plecare.

— Şi nu uita că mi-ai promis că-mi aduci un cal berber[XII]!

— Ei bine, Beau, îţi făgăduiesc că-l vei avea, chiar de-ar fi să fie singurul în tot deşertul. Iar dacă mă ajuţi să car proviziile, atunci te scutesc şi eu de lecţiile cu dr. Beckett.

— Uraa! Am să muncesc cu mult sârg, tată! E mai grozav decât să tot conjug verbe la latină.

În continuare discutară numai despre cele necesare unei călătorii la Tunis. Întorcându-se la Seth House, Sinjin o ajută pe Chelsea să descalece, apoi se scuză că nu le putea ţine companie la micul dejun, pretextând că nu-i mai rămăsese multă vreme până la plecare.

— Valetul meu îţi stă la dispoziţie, adăugă el, sărind din nou în şa.

Beau îl aştepta în curte.

— Nu te sfii să apelezi la el ori de câte ori ai nevoie...

Şi, fluturându-şi mâna în semn de rămas-bun, se făcu nevăzut.

Chelsea se îndoia că domnul Buckthorn i-ar fi stat la dispoziţie pentru necesităţile ei cele mai presante... O copleşi un sentiment de milă pentru propria-i persoană. Chiar când era pe cale să realizeze reconcilierea în zbuciumata lor căsnicie, ratase totul... Cu ochii în lacrimi alergă în casă, urcând în fugă scara cea mare, până în dormitor, unde putea, în sfârşit, să plângă în voie.

De fapt, sensul vorbelor lui Sinjin fusese cam acesta:

„Fă ce vrei, du-te unde poftеşti, trăieşte după cum te taie capul." Puţin îi păsa, iar acum indiferenţa lui nu mai era o simplă presupunere, ci o realitate. Curând urma să plece.

Mesajul său fusese cât se poate de clar.

În seara aceea, tinerei ducese îi fu cu neputinţă să zâmbească, ascunzându-şi tristeţea, astfel încât, până la urmă se scuză faţă de Damien şi Maria, care-o invitaseră să-i însoţească la Operă. Pretextând o durere de cap, rămase în

apartamentul ei, copleşită de tristeţe. N-ar fi vrut nici în ruptul capului să se răspândească zvonul că jelea plecarea lui Sinjin.

O adevărată lady nu-şi trăda niciodată sentimentele, ci râdea chiar şi atunci când se afla în pragul disperării. În efortul de-a trezi interesul lui Sinjin, jucase rolul unei frumuseţi mondene, flirtând şi glumind cu bărbaţii, dansând cu parteneri de care puţin îi păsa şi discutând despre tot felul de banalităţi, până când ajunsese să se întrebe dacă mai era în stare să gândească sănătos.

Însă după nenumărate dineuri, baluri şi petreceri, descoperea cât se simţea de singură şi plictisită, cât de superficiali erau oamenii pe care-i întâlnise şi cât de limitate subiectele lor de conversaţie. Îşi dădu brusc seama că n-o interesa cine cu cine se culca, mai ales că risca oricând să audă menţionat în astfel de scandaluri numele propriului soţ. Tot atât de plictisitoare erau şi comentariile despre toalete şi coafuri, sau dezbaterile politice de salon. Iar dacă eticheta îi mai pretindea mult să mănânce o singură căpşună, un singur bob de mazăre sau un singur *merengues* cu cremă de lămâie, se temea că avea să se preschimbe şi ea într-o „distinsă doamnă": insipidă, cu ticuri verbale, obsedată de orele fixate la croitoreasă şi de numărul feliilor de şuncă înghiţite la Vauxhall.

Toate strădaniile ei se dovediseră în zadar, pentru că soţul se pregătea s-o părăsească. În clipa de faţă şi-ar fi dorit nespus să poată plânge până-n ziua de apoi.

Dar la căderea serii descoperi că-i secaseră lacrimile şi disperarea se topise, făcând loc unei gândiri mai realiste. Poate că Sinjin chiar *trebuia* să plece, îşi zise ea, redevenind stăpână pe sine. Poate că hotărârea lui nu se datora unei aversiuni faţă de soţie. Poate că nu va trece mult şi-şi va regăsi zâmbetul, se încurajă printre suspine tânăra ducesă. Din nou va întâmpina cu bucurie răsăritul soarelui, încălecând pe Thune, îşi spuse, simţind că-i vine inima la loc.

Deşi Sinjin lipsise toată ziua, valetul trebăluia neîncetat în camera alăturată, împachetându-i lucrurile pentru plecare. Terminase de-abia la ora cinci.

Ea preferase să sevească masa singură, în cameră. Spera că Sinjin se va întoarce în cursul nopţii, astfel încât să-şi poată lua măcar rămas-bun ca doi oameni în toată firea.

„Ca soţ şi soţie..." se gândi apoi, surâzând cu tristeţe. Iar *dacă* nu mai venea acasă, atunci Chelsea intenţiona să doarmă în patul lui, ca să-l aibă alături măcar în *închipuire*. Chiar dacă îi accepta plecarea, împăcându-se cu ideea că mariajul lor fusese un eşec, totuşi nu putea înceta dintr-o dată să-l iubească. În aceeaşi clipă, o năpădi un dor nebun şi disperat.

Ce era rău dacă se culca în patul lui? Oricum nu i-ar fi schimbat hotărârea. În cel mai rău caz, Sinjin ar fi găsit-o acolo şi i-ar fi cerut să se întoarcă în camera ei, unde nu s-ar fi simţit cu mult mai singură decât acum. Iar dacă el *nu* mai venea acasă, atunci va petrece toată noaptea imaginându-şi-l alături, învăluită de parfumul lui şi înconjurată de atâtea obiecte care-i aminteau de el: cizmele, pantalonii de piele, picturi reprezentând cai, portretele lui Beau, cărţi, sticle de coniac — toate făcând parte din viaţa de zi cu zi a omului iubit.

După plecarea lui Sinjin, intenţiona şi ea să părăsească Londra. Nu se gândise unde anume să se ducă, însă presupunea că cel mai bine ar fi să meargă în casa părintească de la Ayrshire, reluându-şi traiul dinainte.

Culcându-se în patul lui Sinjin, nu urmărea o stratagemă anume. Nu-şi făurise nici un plan. Chiar de-ar fi avut vreunul, la ce i-ar fi slujit, când el avea să plece chiar a doua zi în zori?

Nu-şi dorea decât puţină consolare după două săptămâni cât o ţinuse departe.

Înţelegând că în înalta societate iubirea conjugală era socotită de prost-gust, Chelsea încercase să-şi ascundă dragostea sub masca indiferenţei pe care o cerea eticheta. Din

păcate, nu reuşea să-şi înăbuşe sentimentele, deşi evaluase cu sânge rece locul ei în viaţa lui Sinjin.

Nu putea înceta brusc să-l iubească numai pentru că el aşa dorea sau fiindcă-i convenea să nu acorde importanţă relaţiei dintre ei. Şi, de n-ar fi fost atât de tristă, s-ar fi înfuriat cumplit pentru aroganţa lui.

Dar durerea îi domolea resentimentele. De asemenea, ştia prea bine cine, când şi cum intrase cu de-a sila în viaţa celuilalt. Surâse, amintindu-şi de prima zi, la Newmarket, când Sinjin deschisese portiera trăsurii. Chiar şi-n clipa când o refuzase păruse să-i ofere ceva, într-atât de senzuală şi provocatoare îi era privirea.

Curând se lăsă seara, şi Chelsea se aşeză la fereastra dinspre grădină, cu gândul la frumuseţea soţului ei: surâsul lui insinuant, amintind de plăcerile trecutului, ochii jucăuşi şi strălucitori, atât de albaştri încât păreau o poartă a sufletului, dorinţa, pe care o trezea cu o simplă privire, atingerea trupului său musculos... braţele care o înlănţuiau cu putere... priceperea lui de-a face dragoste, purtând-o pe culmile extazului...

Copleşită de amintiri, înţelese dintr-o dată că-i era cu neputinţă să renunţe la Sinjin. Ardea de dorinţa de-a face dragoste cu el înainte de îndelungata despărţire, ca un fel de încheiere a legăturilor lor atât de dureroase pentru amândoi. Dar mai exista un motiv: se simţea singură, părăsită şi îl iubea cu disperare. N-avea nevoie nici de dragostea lui şi nici de jurăminte. Nu-i trebuiau promisiuni şi vorbe mari. Nu-şi dorea decât s-o ţină în braţe... pentru că era tânără, îndrăgostită şi urmau să se despartă... poate pentru totdeauna...

Într-o epocă în care mişunau tâlharii şi briganzii, călătoriile nu erau lipsite de risc.

Africa de Nord, aflată sub stăpânirea unor dinastii războinice, prezenta un pericol şi mai mare. În plus, comerţul cu cai de care se ocupa Sinjin nu era văzut cu ochi prea buni de

autorităţile de la Tunis. De fapt, Regenţa chiar interzicea vânzarea cailor către necredincioşii din afară.

Pe măsură ce noaptea cobora peste oraş, aruncând umbre asupra grădinii şi camerei cu tavan înalt în care se afla ea, dorul şi tristeţea tinerei femei se preschimbau într-o hotărâre fermă şi dătătoare de speranţă. Risca enorm, dar era o ultimă şi disperată încercare, ca într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, când adversarii îşi adună ultimele puteri pentru lovitura decisivă. Dar având pasiunea jocului, nădăjduia totuşi să câştige, iar acest gând îi insufla o nebănuită energie.

Mai rămâneau de pus la punct detaliile pentru întoarcerea lui Sinjin. Cum să facă să-i atragă atenţia? Surâse şi, împingând deoparte tava, se ridică, pornind spre cabinetul de toaletă.

Cu siguranţă că un bărbat renumit pentru succesul la femei nu va fi chiar atât de greu de sedus.

Punând în aplicare toate şiretlicurile modei feminine deprinse de curând din societatea londoneză, Chelsea începu prin a da drumul la robinete ca să-şi umple cada[XIII]. Se scăldă în apă de trandafir, îşi spălă părul cu săpun franţuzesc parfumat, apoi îşi pudră corpul, ca să-şi facă pielea moale şi catifelată. Când termină, trupul îi era înmiresmat asemenea parfumului unui buchet de crini şi trandafiri, moale şi unduios ca o poezie de dragoste.

Şi, pentru orice eventualitate, în caz că farmecele feminine ar fi dat greş, Chelsea se gândi la o modalitate mai puţin seducătoare, dar infinit mai practică: o mică doză de cantaridă dizolvată în coniac.

Dând cu ochii de băutură, aşezată pe raftul cu bibelourile preferate ale lui Sinjin, luă în mână carafa de sticlă maronie, chibzuind asupra moralităţii gestului de-a turna înăuntru un afrodisiac. După câteva clipe, găsise răspunsul la dilemă, amintindu-şi zicala „În dragoste şi la război totul e permis." Scoase dopul flaconului de cantaridă şi observă că era neîncepută. Prin urmare, apetitul sexual al soţului ei nu avea nevoie

de stimulente din afară. Gândul o făcu să se simtă şi mai vinovată pentru că recurgea la astfel de subterfugii.

Dar cum aceasta era poate ultima ocazie de a-l seduce pe Sinjin, dată fiind plecarea sa iminentă şi trista experienţă a însurătorii, Chelsea ţinu o clipă flaconul în lumină, examinându-i conţinutul, după care mai turnă o doză.

Punând carafa la îndemână, pe măsuţă, aşeză alături un pahar şi ultimul exemplar din catalogul cailor de rasă. Făcu un pas înapoi, ca să studieze efectul de ansamblu, apoi surâse, dând din cap mulţumită, şi se duse în camera ei, să-şi caute o cămaşă de noapte cât mai atrăgătoare. Multe doamne din Londra şi-ar fi exprimat opinia că aşa ceva nici nu există, dar cum speranţa tinereţii se dovedea mai puternică decât cinismul femeilor cu experienţă, Chelsea începu să-şi cerceteze garderoba.

Alegând un *négligé* cumpărat chiar de Sinjin cu ocazia primei vizite la doamna DuBay, îl îmbrăcă îndată, savurând atingerea senzuală a mătăsii de culoarea laptelui alunecând pe trupul gol. Hotărât lucru, croitoreasa avea un talent uluitor pentru lenjeria intimă, îşi zise tânăra ducesă, admirându-se în oglinda înaltă; nimic nu lipsea: dantelă făcută de mână, fină şi elegantă, corsajul încheiat în două copci de argint uşor de desfăcut, bretele subţiri înnodate pe umeri. Cine ştie dacă nu cumva la realizarea acestui rafinat model contribuise însăşi practica de ani de zile a lui Sinjin?

Oricum, în cazul ei, era păcat de atâta artă, pentru că Sinjin nici nu pusese piciorul în dormitorul soţiei. Probabil că din greşeală comandase doamnei DuBay „modelul obişnuit", iar prima croitoreasă a aristocraţiei londoneze inclusese în garderoba ducesei şi aceste inutile *négligé*-uri.

Oare să-şi prindă părul în creştet sau să-l lase despletit? Se privi în oglindă, cu chipul luminat de sfeşnicele aflate de-o parte şi de alta, şi-şi ridică pletele bogate, adunându-le în creştet. Aplecându-şi capul mai întâi în dreapta, apoi în stânga,

hotărî să-şi dezgolească urechile, lăsând să se vadă cerceii — replici ale giuvaerurilor din perle albe şi negre purtate de Venus a lui Tizian.

Cu puţin noroc, cerceii chiar aveau să-i dea puteri misterioase, preschimbând-o într-o zeiţă a frumuseţii. Ţinând cont de atitudinea rece şi nepăsătoare a soţului, nu trebuia să scape din vedere nici un amănunt. Căută prin casetele cu bijuterii, pe care le adusese din camera ei în dormitorul lui Sinjin, gândindu-se ce i s-ar potrivi mai bine: un colier sau un medalion.

Acestea erau doar o parte din bijuteriile familiei Seth, pe care Sinjin i le oferise îndată după sosirea ei la Londra.

— Poftim! spusese el chiar a doua zi, întinzându-i cheia de la seif. Alege-ţi ce doreşti. Vei avea nevoie de podoabe când am să te scot în lume.

Aşadar, încercă pe rând mai multe bijuterii din casetele căptuşite cu catifea înşirate pe biroul lui Sinjin, ca o actriţă pregătindu-se să intre în scenă. În cele din urmă, se hotărî la perlele venusiene, în speranţa că zeiţa dragostei îi va purta noroc.

Găsindu-şi o poziţie comodă, sprijinită de pernele din patul lui Sinjin, parfumată şi împodobită cu perlele strălucitoare, începu să aştepte, sperând din tot sufletul că soţul ei se va întoarce acasă.

Între timp, Sinjin îşi făcuse rondul de rigoare pe la toate cluburile, luându-şi rămas bun de la prieteni, iar acum stătea în budoarul Harrietei, învârtind în mână paharul cu coniac, cu un aer morocănos şi sumbru.

— De când ai venit la Londra nici nu te-ai uitat la alte femei, Sinjin. Se vede treaba că fata asta înseamnă tare mult pentru tine.

Aşezată pe sofaua din faţa lui, Harriet înălţă uşor cupa de şampanie în semn de salut.

— Atunci de ce nu mergi acasă să-ţi iei rămas bun de la soţie?

Sinjin ridică privirea, aţintindu-şi ochii spre superba roşcată care-i fusese amantă şi prietenă vreme de ani de zile.

— Oare de cât timp ne ştim noi doi, Harriet? murmură el, răspunzând întrebării ei printr-o altă întrebare.

— De când aveai şaisprezece ani, iubitule. Mi-aduc perfect de bine aminte ziua când mi te-a prezentat tatăl tău.

Surâse şi adăugă:

— Erai cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnisem până atunci.

Cel de-al şaptelea duce de Seth îşi adusese moştenitorul în selectul bordel al Harrietei, ca să deprindă meşteşugul *amorului*. Patroana hotărâse să se ocupe de el personal, fascinată — ca şi acum — de senzualitatea lui ieşită din comun. La vârsta de douăzeci şi trei de ani, conducea deja o afacere prosperă, începută cu aproape şase ani în urmă, când bătrâna marchiză de Hoddington murise, lăsându-i destui bani cât să-şi deschidă propriul bordel. Până să apară Sinjin, puţini bărbaţi reuşiseră să-i trezească interesul. Cu el, însă, se împrietenise chiar din prima zi.

— Oare m-am schimbat atât de mult de-atunci... cu excepţia... Catherinei? întrebă el, cu obrazul crispat într-un rictus de îndată ce pomenise numele primei sale iubiri.

— Nu, dragul meu, îl linişti Harriet, care fusese alături de Sinjin în acele clipe de restrişte. Dar poate că tânăra ducesă te va ajuta s-o faci...

— Dar dacă eu nu vreau să mă schimb?

— Poate că n-ai de ales, remarcă femeia, cu voce la fel de mătăsoasă ca şi *négligé*-ul crem înfăşurat în jurul trupului.

De două săptămâni era cu ochii pe Sinjin, observându-l cum evită sistematic femeile pe care le frecventa înainte. Multe dintre acestea, ignorând subita sa transformare, încercaseră

să-şi exercite farmecele asupra lui, dar Sinjin nu se dusese în patul nici uneia de când pusese piciorul în Londra. Nu mai era acelaşi om care plecase în martie spre nord, ca să participe la alergările de cai de la Newmarket.

— Întotdeauna există o alternativă! replică el cu răceală.

— Dar cu ce preţ! Se vede limpede că nu eşti în apele tale, aşa cum n-ai fost nici o clipă de când te-ai întors în capitală.

— Nu vreau să fiu însurat, mormăi Sinjin şi oftă, tolănindu-se în jilţ, cu capul rezemat de spătarul cu tapiţerie brodată de mână.

— Asta se poate aranja oricând. Oricare dintre prietenii tăi ar fi dispus să depună mărturie...

Surâsul ei atotştiutor îi aminti de trista realitate a vieţii conjugale în societatea londoneză.

O privi cercetător câteva momente, săgetând-o cu ochii albaştri şi strălucitori pe sub genele negre.

— Spre deosebire de mulţi alţii, mie-mi este infinit mai greu să nesocotesc această legătură.

— Asta înseamnă că ţi-e dragă fata, altfel ai fi nesocotit-o fără nici un fel de scrupule! replică Harriet.

Deşi era pe cale să piardă un iubit, totuşi dorea din suflet fericirea lui Sinjin. De la moartea Catherinei, nici o altă femeie nu reuşise să-i înmoaie inima.

El îşi umplu din nou paharul, fără să răspundă. Harriet pusese degetul pe rană.

— La dracu'! înjură printre dinţi, trăgând o înghiţitură zdravănă de coniac şi aşezându-se şi mai comod în jilţ.

Surâse către gazdă şi adăugă:

— Ţie ţi-am mărturisit tot ce am pe suflet...

— În aceste două săptămâni. E o precizare importantă, dragul meu Sinjin.

Surâsul ei vesel şi înţelegător oglindea întreaga afecţiune pentru puştiul care crescuse sub ochii ei, devenind un bărbat seducător... şi un prieten de nădejde.

— Treci pe acasă înainte de-a porni spre Tunis.

— Mă condamni că vreau să plec? întrebă el, cu acelaşi surâs sincer şi deschis ca la şaisprezece ani.

Ea ridică din umeri.

— Poate doar motivele pentru care-o faci: căsnicia părinţilor tăi, lăudăroşenia bărbaţilor pe care-i întâlneşti la club, teama de-a nu fi silit să împarţi dragostea lui Beau, sentimentul de vinovăţie fiindcă începi s-o uiţi pe Catherine... În schimb, există un motiv ca să *rămâi*. Unul singur, dar cel mai important... Faptul că-ţi iubeşti soţia.

Sinjin o asculta, zâmbind din ce în ce mai relaxat.

— Chiar atât de mult ţi-am împuiat capul în ultimele săptămâni? murmură el, cu o sclipire amuzată în ochi. Să-mi trimiţi nota de plată, aşa cum face confesorul.

Cu siguranţă că n-avea nici un chef să-şi analizeze sentimentele. Poate că Harriet îi spusese cam multe — oricum, el îşi pusese în gând să plece în zorii zilei, odată cu refluxul. Dar Harriet îi cerea măcar să recunoască ceea ce simţea cu adevărat.

— Dragule, în ani de zile mi-ai plătit destul cât să pot strânge o avere, surâse Harriet. Prin urmare, dacă nu mai ai nevoie de mine în alt fel... adăugă ea cu subînţeles, consideră că mi-am îndeplinit îndatoririle de călugăriţă.

— Mmm... murmură Sinjin, amintindu-şi priceperea ei în arta dragostei. Poate că până mă întorc reuşeşti să rămâi nemăritată. Între timp, sper să scap de demonii care-mi dau târcoale.

— Plăcerea va fi de partea mea, dragule, răspunse femeia, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Sinjin era unul dintre puţinii bărbaţi care o interesau, iar ea obişnuia să-şi aleagă amanţii cu multă grijă.

— Te-aş ruga, totuşi, să-mi faci o favoare. Du-te şi ia-ţi rămas bun de la soţie. Mi-aduc aminte ce-am simţit când Shaw

m-a părăsit fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Chelsea e-atât de tânără...

Primul amant al ei, Shaw Penthurst, pur şi simplu dispăruse din viaţa sa; fără un cuvânt de adio, fără un bilet, fără nimic, fiindu-i ruşine să-i destăinuie că familia îi găsise o moştenitoare bogată cu care să se însoare. Harriet îl iubise cu ardoarea unei fete de şaispreze ani, aflată la prima ei dragoste. Durerea acelei despărţiri neaşteptate nu avea să se vindece niciodată cu totul.

— Chiar trebuie? o necăji Sinjin, deşi ştia că Harriet nu reuşise niciodată să-l dea uitării pe Shaw, care acum avea o nevastă bogată şi înfumurată, opt copii şi o hardughie de piatră numită „cămin", dar care bea de stingea ca să-şi mai înece amarul.

— De ce ţi-e atât de greu? Ia-ţi rămas-bun, nu pleca fără un cuvânt.

Sinjin ştia că politeţea îl obliga la acest gest şi-şi adunase tot curajul pentru momentul despărţirii. Pur şi simplu, amânase un rău necesar cât mai mult posibil.

— Din câte înţeleg, oftă el, aruncând o privire spre ceasul de pe şemineu, trecut cu mult de miezul nopţii, ar cam fi cazul s-o pornesc spre casă.

— Sărut-o şi din partea mea, zâmbi Harriet.

— Cine-a zis c-am s-o sărut? La urma urmei, nu mi-e decât soţie! replică Sinjin, urnindu-se din jilţ. Unde s-a mai pomenit să-ţi săruţi soţia?

39

Când valetul îi deschise uşa de la Seth House, se făcuse aproape ora patru dimineaţa. Sinjin îl salută în treacăt, traversând holul de marmură. Urcând scara slab luminată, sub tavanul boltit şi împodobit cu frize de un alb fantomatic, simţi brusc cum i se adună oboseala nopţilor nedormite.

În zori îl aştepta un sfârşit, apoi un nou început. În ciuda poveţelor primite de la Harriet, era hotărât să plece spre Tunis. Îi trebuia un răgaz de gândire... Doamne! Avea nevoie de odihnă... îşi zise el istovit. Cât timp se va afla pe mare, va dormi neîntors.

Pentru moment, era cazul să-şi schimbe hainele de seară.

Păşind în camera sa, se opri în prag, descumpănit, cu mâna pe clanţă. Greşise închipuindu-şi că la ora patru dimineaţa nu mai risca nimic întorcându-se acasă. Când-colo, nevastă-sa dormea în patul lui, cu négligé-ul de dantelă albă al doamnei DuBay răsfrânt peste coapse, cu părul auriu strălucind în lumina lumânărilor, cu trupul trandafiriu răsucit în somn, cu mâna sub obraz, ca un copil.

Şi totuşi, gestul de-a se îmbrăca toată în alb, punându-şi cerceii de perle, nu fusese câtuşi de puţin copilăresc... pentru că arăta ca un dar ceresc oferit pentru plecarea lui.

Lumânările erau pe sfârşite, astfel că dormitorul rămânea învăluit în umbră. Poleiala de aur a coloanelor cu frunze de palmier şi friza templului Faustinei şi-al lui Antoninus părea să fi căpătat o viaţă proprie. Sinjin se opri admirându-şi soţia bălaie şi îmbujorată în lumina sfeşnicelor. Nu mai avea mult

timp până la plecare, dar încremenise cu ochii la ea, pradă unui vălmăşag de sentimente tulburătoare şi contradictorii.

Părul blond şi ciufulit al ducesei se revărsa pe perna lui, mai frumos decât oricare broderie. Trupul ei unduios părea şi mai ademenitor în penumbra încăperii. Sânii i se umflau sub mătasea transparentă, ca nişte fructe coapte, iar copcile de argint stăteau gata să pocnească sub greutatea lor molatică.

Abia se stăpânea să nu i le desprindă cu mâna lui, dezvelindu-i coapsele, ca să-i simtă fierbinţeala dintre picioare. Mirosea a trandafiri şi crini sălbatici şi stătea culcată în patul său ca o încarnare a ispitei: Eva din Edenul *lui*. Oare de cât timp nu mai avusese nici o femeie? De când n-o mai avusese pe *ea*?

Rămase în picioare, ascuns în umbră, neştiind dacă va rezista tentaţiei. Ce mai conta o dată în plus sau în minus? se întrebă el. Dar glasul raţiunii îi aduse aminte că atracţia sa irezistibilă către Chelsea presupunea un preţ pe care deocamdată nu era pregătit să-l plătească.

S-ar fi putut întoarce la Brookes, îşi zise, oftând din adâncul sufletului. La Brookes sau în oricare alt club din Londra... însă Beau se va scula cu noaptea în cap, ştiind că tatăl său urma să plece... Cât să fi fost ceasul? Când se va trezi Beau? Cât ar fi durat să mai dea o raită până la Brookes?

La dracu'! Îi era cumplit de greu să aleagă... sau să *nu* aleagă. Rămase în prag, nehotărât, gândindu-se ce mult se schimbase camera lui de bărbat datorită miresmei de trandafiri. Brusc, privirea îi căzu pe carafa de coniac, la fel cum naufragiatul se agaţă de imaginea farului din depărtare.

Închise uşa cu grijă şi se apropie de măsuţa aranjată cu pricepere de către Chelsea. Aşezându-se în jilţul de lemn aurit cu tapiţerie de damasc verde, pe care figura emblema casei Seth, întinse mâna după carafă şi pahar. În felul acesta, timpul va trece mai uşor până la trezirea lui Beau. Prezenţa copilului îi va reda sentimentul de siguranţă. Nu mai era mult până la

răsăritul soarelui. Oricum, n-avea nici un chef să se întoarcă la Brookes. În ultimul timp, fusese acolo noapte de noapte.

Ceea ce însă nu reuşea — sau nu voia — să recunoască era motivul real pentru care rămăsese: dorinţa arzătoare de a-şi strânge iar în braţe soţia.

Vrând să-şi toarne din nou coniac, paharul îi alunecă din mână, spărgându-se în mii de ţăndări. Zgomotul de sticlă spartă răsună în tăcerea încăperii ca un dangăt de clopot.

— Fir-ar să fie! scrâşni Sinjin, văzând că Chelsea se răsuceşte în pat, deschizând ochii. Culcă-te la loc, o îndemnă el. Plec peste câteva minute.

În cazul unei soţii supuse şi ascultătoare probabil că tonul său de comandă şi-ar fi făcut efectul.

Dar Chelsea se ridică în capul oaselor, dându-şi deoparte părul răsfirat pe obraz şi întrebă:

— De cât timp eşti aici?

El înălţă din umeri.

— De vreo douăzeci de minute... Îţi vine bine *négligé*-ul doamnei DuBay... adăugă cu nepăsarea lui obişnuită.

Chelsea schiţă un surâs în care se ghicea mulţumirea, chiar dacă soţul ei îi vorbise aşa cum o făcuse tot timpul de când erau la Londra: ca un străin.

— Mulţumesc... Sper că nu te superi c-am dormit în patul tău... dar... cum ştiam că pleci în dimineaţa asta, iar Tunisul e... aşa... departe...

Prinzând privirea lui Sinjin, tăcu, stânjenită.

— Nu mă supăr, răspunse el sec şi puţin cam răstit pentru un om stăpân pe sine.

Goli paharul dintr-o înghiţitură şi porni spre cabinetul de toaletă.

— Te rog să mă scuzi, murmură tânărul, care începea să simtă efectul băuturii.

Avea de gând să ia un leac pentru durere de cap, să-şi schimbe repede hainele şi să aştepte în salon trezirea lui Beau.

Îi era din ce în ce mai greu să se uite la Chelsea fără să-şi imagineze cum ar fi să îi desprindă copcile.

— Mă duc să-mi scot hainele de seară, zise el privind undeva, pe deasupra capului soţiei, şi simţind cum îl cuprinde fierbinţeala cunoscută.

Nu trebuia să mai rămână nici o clipă.

De cum intră în cabinetul de toaletă, Chelsea începu să se frământe, disperată, în căutarea unor soluţii de moment la planul pregătit cu multă grijă în ajun.

În clipa când auzi uşa închizându-se în urma lui, sări din pat şi, alergând la uşa dinspre coridor, o încuie cu cheia, la fel ca pe cea dintre dormitoarele lor. Aruncând cheia camerei ei afară, pe fereastră, o ascunse pe cea de la intrare, apoi se sui din nou în pat.

Începu să aştepte, cu inima bătând năvalnic, descumpănită de indiferenţa soţului ei.

Curând, Sinjin ieşi din cabinetul de toaletă. Purta haine de zi şi-şi periase părul, legându-l la ceafă cu o panglică.

— Dacă vrei să luăm micul dejun împreună — spuse el, trecând pe lângă pat cu paşi neauziţi pe covorul de mătase — am putea discuta de câţi bani ai nevoie în lipsa mea.

Nu-şi încetini pasul nici o clipă, grăbit să scape de ispită.

Văzându-l că pune mâna pe clanţă, Chelsea îşi ţinu respiraţia.

În clipa următoare, Sinjin se răsuci pe călcâie, încruntat, măsurând-o cu o privire mânioasă. Proptindu-se bine pe picioare, ca un luptător în poziţie de apărare, zise cu glas coborât:

— Nu fi copil!

— Am nevoie de tine, îi declară netulburată Chelsea. Aş vrea să simt altfel, dar nu pot. Speram, urmă fata, conştientă că

se umilea în fața lui, că înainte de-a pleca poate vei dori să facem dragoste.

El nu răspunse. Se îndreptă spre ușa dinspre dormitoare, încercând clanța.

— Dă-mi cheia! ceru scurt, întinzând mâna.

— Am aruncat-o pe fereastră.

Sinjin oftă adânc și zise:

— Atunci, dă-mi-o pe cealaltă.

— Vino s-o iei, răspunse încet fata.

Reușise să-l oprească din drum — fie și pentru câteva momente — iar izbânda îi dădu din nou speranță și încredere.

Tonul, sau, mai curând, surâsul ei abia schițat, ar fi trebuit să-l facă pe Sinjin ceva mai circumspect.

— La dracu'! N-am chef de joacă. Unde-i cheia?

Culcându-se pe spate între pernele brodate cu mătase, Chelsea își ridică ușor poalele *négligé*-ului și, desfăcându-și coapsele către Sinjin, arătă spre acea parte a trupului care chinuise imaginația soțului ei încă de când păși prima oară în cameră.

Ar fi trebuit să-și închipuie! Căzuse în cursă ca un nătâng!

— Foarte nostim, mârâi el înfuriat.

Dar nu se putu abține să nu-și furișeze privirea către presupusa ascunzătoare a cheii și, în aceeași clipă, îl inundă o dorință atât de puternică încât își încleștă sălbatic pumnii, luptând să-și țină firea.

— Nu.. murmură tânărul, străduindu-se să se controleze. Pe toți dracii, nu!

Încă nu se hotărâse dacă dorea să fie însurat pe viață, iar cele câteva ore rămase până la plecare nu erau suficiente pentru o decizie atât de importantă.

— Nu vreau să risc să-ți fac iar un copil, îi spuse cu răceală.

Desigur, puteau folosi bureți greceși sau „scrisori" franțuzești[XIV] — însă nici una dintre precauții nu ofereau siguranță deplină.

Oricât de brutal fusese refuzul lui, Chelsea simţi un fior de bucurie. În vorbele soţului său ghicise un răspuns subînţeles, mai presus de aşteptări.

Cel puţin, n-o ura. Încerca numai să-şi păstreze libertatea — lucru pe care ea îl pricepea cât se poate de bine.

— Nu vreau să te atrag în cursă, zâmbi fata. Ai cumva prezervative olandeze?

— Nu... Nu aici... Nu acum! Isuse! izbucni el, trecându-şi disperat mâna prin păr. De ce faci toate astea?

— Ţi-am mai spus. Nu-i nici un fel de subterfugiu: am folosit un burete grecesc. Vezi cât sunt de grijulie.

El căzu pe gânduri câteva momente, apoi clătină din cap.

— Uite ce e, peste câteva ore trebuie să plec. Mai stăm de vorbă când mă întorc.

— Nu!

Sinjin o privi uluit. Nu era obişnuit să aibă de-a face cu femei autoritare, astfel încât răspunsul ei îl lăsase fără replică. O clipă mai târziu, se răsuci pe călcâie, renunţând la o discuţie inutilă.

— Am s-aştept până se trezesc servitorii, o anunţă, întinzând mâna după carafa de coniac. Îmi închipui că nu vrei să te dai în spectacol în faţa tuturor.

Părea din nou calm şi împăcat cu sine.

Dar şi Chelsea se liniştise ca prin farmec. Îl văzuse gustând din băutură, iar acum iată că-şi umplea din nou paharul. În plus, îi cunoştea prea bine apetenţa sexuală.

Era convinsă că, până la urmă, el va ceda. Îl iubea nebuneşte, la fel ca toate celelalte femei din viaţa lui. Aşadar, de ce nu i-ar oferi şi ei plăcerea de care se bucuraseră *ele*?

Nu era furioasă, ci numai foarte hotărâtă.

Sinjin o urmări cu ochi nepăsători cum coboară din pat, păşind fără zgomot în picioarele goale, cu poalele vaporoase ale *négligé*-ului fluturând în urma ei. Oprindu-se în faţa oglinzii, îi surprinse privirea şi zâmbi.

Ducele simţi iarăşi nevoia de a-şi face curaj, aşa încât goli din nou paharul. Chelsea era prea aproape şi prea ispititoare, parfumul ei îl ameţea, iar feminitatea ei îl atrăgea irezistibil.

Brusc, ea începu să-şi descheie copcile, cu trupul reflectat în oglindă, cu spatele la el, unduindu-şi formele armonioase la fiece mişcare. Sânii, până atunci ascunşi în corsaj, i se dezvăluiră, rotunzi şi plini. Adâncitura dintre ei făgăduia o lume de plăceri. Ţinându-şi răsuflarea, nu-şi putea lua ochii de la soţia sa, care începuse să-şi dezlege bretelele.

Desfăcu panglicile argintii cu gesturi încete şi înnebunitoare, jucându-şi marea scenă în faţa unui singur spectator, apoi lăsă bretele să-i alunece de pe umeri. Mătasea vaporoasă i se prelinse de-a lungul trupului, lăsând-o complet goală, şi căzu pe covor cu un foşnet care lui Sinjin i se păru asurzitor.

— Îţi pierzi vremea de pomană, mormăi el, înăbuşindu-şi cu greu pornirea de-a se ridica din jilţ ca s-o atingă.

— E timp destul până se scoală slujitorii, răspunse ea zâmbind, şi se întoarse către el, înfăţişând privirii sale arzătoare sânii cu sfârcuri obraznice şi cârlionţii blonzi din jurul sexului.

Îşi trecu alene palmele peste sâni, observând reacţia lui Sinjin, a cărui erecţie se vedea limpede prin pantalonii de piele.

— Vai, dar ce lumină slabă! murmură ea cu candoare. Nici nu-mi dau seama dacă mă doreşti...

Comentariul avu efectul scontat, ca şi cum i-ar fi atins sexul cu vorbele. Curând, pantalonii începură să-l strângă.

— Să nu-ţi închipui c-o să-ţi meargă, bombăni ducele.

— Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar am turnat cantaridă în coniac.

El se albi ca varul.

— Afurisito!

Sări în picioare, mâniat la culme, dar raţiunea îl convinse că n-avea rost să se împotrivească.

— Cassandra nu face tot aşa?

— Nu, ea face numai ce-i spun eu, scrâşni Sinjin, mârâind ca un animal înfuriat.

— Îmi pare rău, răspunse Chelsea, cu prefăcut regret, vorbind cu glas nespus de dulce.

După ani întregi de convieţuire alături de tatăl şi fraţii ei, mânia masculină n-o mai impresiona câtuşi de puţin.

— Cred că mai am multe de învăţat...

Chiar dacă şovăise o fracţiune de secundă, replica lui îi întărise hotărârea.

Voia să afle cu precizie care anume dintre ei dispunea de puterea cea mai mare. Aşadar se apropie, oprindu-se la un pas de el, în dreptul dulăpiorului chinezesc ascuns în perete.

Ştiind că acolo se aflau lumânări de rezervă pentru dormitorul lui Sinjin, se întinse să ia câteva de pe raftul de jos. Soţul ei abia se abţinu să nu-i cadă în genunchi. Poate că, într-adevăr, Cassandra făcea numai ce i se spunea — îşi zise Chelsea, încruntată — în schimb, scoţiencele nu se supuneau poruncii nimănui, cel puţin cele din neamul Fergussonilor. Iar dacă tot mai rămâneau multe de învăţat, era cazul ca şi Sinjin să primească o lecţie.

Şoldurile ei rotunde şi coapsele moi erau atât de aproape, ameţindu-l cu parfumul lor, încât Sinjin începu să se foiască în jilţ, neliniştit. Nu trebuia decât să întindă mâna ca să atingă acea splendoare ce i se oferea doar lui: coapsele mătăsoase şi lăcaşul fierbinte al dorinţei.

— Aşa! spuse Chelsea, îndreptându-şi spatele şi întorcându-se spre el, cu braţul plin de lumânări. Nu crezi c-avem nevoie de mai multă lumină?

Sinjin ardea de dorinţă, într-o erecţie totală, cu simţurile chinuite de o irezistibilă foame a cărnii. Şi se afla închis în aceeaşi încăpere cu obiectul dorinţei sale!

— Ar trebui să te bat, mormăi ducele cu un glas departe de-a fi ameninţător, ci mai curând răguşit de pasiune.

— Poate mai târziu, murmură fata, insinuând mai multe decât îşi închipuia el.

Se îndepărtă, lăsând în urmă o dâră de parfum şi începu să aprindă lumânările.

Trecând de la un sfeşnic la altul, aşeză lumânările în lăcaşele lor, aprinzându-le una câte una. Simţea cheia înlăuntrul ei — la fiecare pas, la fiecare aplecare, la fiecare ridicare pe vârfuri — şi nu se sfii să-i pomenească lui Sinjin despre senzaţia înnebunitoare pe care i-o stârnea.

— Simt atingerea ei la fiece mişcare, murmură fata, ocupându-se de sfeşnicul de pe biroul lui. De-ai şti cât e de umedă şi de fierbinte! adăugă în şoaptă, întorcându-şi privirea către el.

Închise ochii o clipă, stăpânindu-şi tulburarea.

— Deşi... şovăi ea, apoi urmă: ... nu se poate compara... cu... tine...

Sinjin îşi încleştă degetele pe capetele de leopard sculptate pe braţele jilţului. Trupul îi ardea de o dorinţă cotropitoare, iar cantarida îi turnase foc în vine.

Flacăra pâlpâitoare a lumânărilor inunda trupul voluptos al femeii la fel ca razele soarelui de vară, încălzind-o pe dinăuntru şi înfierbântându-l pe Sinjin până la limita puterii lui de rezistenţă.

Deşi cheia libertăţii lui se afla atât de aproape, totuşi nu îndrăznea s-o atingă. Ah, numai de şi-ar fi putut controla simţurile dezlănţuite!

„Oare va veni să ia cheia?" se întrebă Chelsea. Va veni la ea?

Întorcându-se cu spatele spre bărbatul încordat ca un arc şi care se mai stăpânea doar cu preţul unui uriaş efort de voinţă, păşi pe vârfuri către ultimul sfeşnic, aşezat pe noptieră, lângă pat.

Trupul ei zvelt se mlădie uşor, cu sânii împungând aerul, în timp ce mâna se întinsese să fixeze lumânarea în suportul aurit. Frumuseţea desăvârşită a picioarelor şi a coapselor îi atrăgea ca un magnet privirea lui Sinjin, care nu-şi lua ochii de la cârlionţii blonzi din jurul sexului ei, în adâncul căruia fusese ascunsă cheia dătătoare de libertate. Numai că acum în mintea lui pulsau cu totul alte gânduri. Îl chinuia o dorinţă atât de

mistuitoare încât îi tremurau mâinile. Cantarida îi fierbea în sânge, învingându-i şi ultimul efort de autocontrol. În clipa următoare, sări din jilţ ca o panteră ţâşnită după pradă.

Din trei paşi, ajunse lângă Chelsea şi, smulgându-i din mână lumânările, le azvârli spre şemineu. Săltând-o în braţe ca pe un fulg, o duse către pat — patul lui curat, intact şi încă neatins de nici o femeie, pentru că dormitorul lui fusese întotdeauna un teritoriu interzis oricărei prezenţe feminine... până acum.

Acum, când o puştoaică blondă, care-l numea „soţul ei", câştigase bătălia.

— Ştiai că nu-ţi rezist, afurisito! şopti tânărul, culcând-o pe pat şi lungindu-se în grabă alături, luptând să-şi descheie pantalonii. Afurisito! murmură, sărutându-i gâtul şi îngropându-şi buzele în pielea ei parfumată. Afurisito! De mii de ori afurisită!

— N-am ştiut... N-am ştiut... Dar te doream... chiar de-ar fi fost pentru ultima oară... gâfâi Chelsea cu ochii închişi de fericire, ţinându-i tâmplele în mâini, în timp ce el o săruta pătimaş.

Apoi Sinjin îşi strecură degetele înlăuntrul ei, scoţând cu îndemânare cheia. Aruncând-o departe, se culcă peste trupul femeii, strângând din pleoape ca să se stăpânească încă puţin, fiindcă murea de dorinţa de-a se simţi învăluit în fierbinţeala ei.

Gemând, se cufundă în ea, cu trupul arzând din pricina cantaridei. Singurul liman — şi singurul infern — pe care-l cunoştea era acest trup cald şi parfumat de femeie, care-i oferea o plăcere fără egal pe lume. Chelsea se agăţa de el cu disperare, cu inconştienţa unei adolescente, dar cu patima unei femei, plină de iubire şi speranţă şi plângând de bucurie.

În câteva clipe, abstinenţa lor din ultimele săptămâni luase sfârşit şi, după o descărcare fulgerătoare, amândoi se liniştiră încet-încet, în vreme ce în tăcerea încăperii se auzea doar respiraţia şuierată a lui Sinjin. Chelsea îi auzea zbaterea năvalnică a inimii, tot aşa cum îşi simţea şi tâmplele zvâcnind. Într-o licărire

de luciditate, îşi spuse că asemenea clipe de extaz nu puteau exista decât în Paradis...

Mai puţin înclinat spre poezie, Sinjin rămase nemişcat până-şi recăpătă o respiraţie normală, apoi se retrase din trupul femeii şi se ridică din pat, scoţându-şi în grabă hainele, fără să-i pese că le sfâşie pe alocuri. Vesta elegantă, pe care valetul i-o ţinea cu grijă, era ruptă acum la cusături. Cămaşa de pânză fină nu avusese nici ea parte de mai multe menajamente. Pantofii aterizară câţiva metri mai încolo, proiectaţi cu o zvârlitură de picior, iar pantalonii îşi pierduseră nasturii şi cataramele de sub genunchi.

— O să regreţi că mi-ai turnat în coniac praf de gânganie pisată! murmură el încruntat, urcându-se din nou în pat, cu ochi strălucitori şi sexul din nou în erecţie, deşi abia se eliberase.

În urma celibatului impus de Sinjin încă de la sosirea ei în Londra, după luni întregi în care se iubiseră cu pasiune, Chelsea ardea de o dorinţă la fel de mistuitoare ca a lui.

— N-am să regret, iubitule, dacă asta te-a adus din nou în patul meu, răspunse ea, cu sinceritatea unei fete de la ţară, dar cu tonul seducător al unei aristocrate londoneze. Îţi stau la dispoziţie...

Zâmbetul lui se preschimbă într-o grimasă, amintindu-şi ce repede se şcolise Chelsea într-ale viciului, care la Londra era în floare.

— Aşa să faci, iubito... — murmură tânărul, încruntat şi arţăgos — pentru că am nevoie de o femeie ascultătoare.

Îi depărtă brusc picioarele, cu mişcări grăbite şi nerăbdătoare.

— Şi deocamdată, numai tu eşti prin preajmă, adăugă cu glas răguşit, îngenunchind între coapsele ei. Să-mi dai de ştire când te-ai săturat... şuieră printre dinţi, pătrunzând-o fără milă şi fără farmecul seducător de altă dată.

Închise ochii, savurând senzaţia dumnezeiască şi uitându-şi pentru o clipă mânia, apoi gemu adânc şi plin de mulţumire. O înlănţui cu putere, strângând-o la piept, în timp ce întreaga lui fiinţă se prosterna la altarul plăcerii simţurilor.

Chelsea îi înţelegea mânia, dar îi ieşi în întâmpinare şi, simţindu-i chemarea, se agăţă de gâtului lui, topindu-se în jarul lui şi suspinând de fericire.

Îi răspundea la fiecare gest, cotropită de o foame a cărnii la fel de devastatoare. Prea multă vreme îi dusese dorul. Prea mult tânjise să-l ştie iarăşi lângă ea.

La început, Sinjin făcu dragoste nebuneşte, necontrolat, aproape violent. Dar ea îl căuta, nepotolită şi pasionată cum nu mai fusese niciodată.

Era mai minunată decât şi-o amintea Sinjin.

Sau decât îşi amintea ea însăşi.

La urma-urmei, avea doar optsprezece ani şi tânjise prea mult timp după bărbatul iubit.

Câteva ore mai târziu, când la orizont se ivi prima geană de lumină, rămaseră îmbrăţişaţi, istoviţi şi mulţumiţi, până când Sinjin îi auzi suspinele. Ridicând capul de pe pernă, văzu că ochii ei erau scăldaţi în lacrimi.

— Nu plânge, murmură el, săltându-se într-un cot şi aplecându-se să-i şteargă lacrimile cu o sărutare. Dumnezeule! Te rog nu plânge!

— Dar eu aşa vreau... murmură Chelsea, plimbându-şi degetele pe braţul lui musculos şi schiţând un surâs cu buzele tremurătoare.

— Eşti sigură? şopti Sinjin, nedumerit.

Ea încuviinţă din cap, suspinând adânc şi zise:

— *Acum* sunt sigură.

Brusc, el îşi dădu seama că nu se referea la acelaşi lucru. Ridică din sprâncene şi zise, surâzând:

— Cred că-i nevoie de o mică explicaţie, deşi...

Tăcu o clipă, apoi adăugă, galant:

— Dacă preferi să nu...

— Trebuia să ştiu, murmură Chelsea, cu glas nesigur din pricina emoţiei. *Voiam* să ştiu, chiar dacă... răspunsul ar fi fost cumplit de dureros...

Ştergându-şi ochii cu dosul palmei, la fel ca un copil, mărturisi abia şoptit:

— Nu te puteam lăsa să pleci...

Suspinul lui Sinjin pluti o clipă în tăcerea încăperii, ca şi cum ar fi regretat ceea ce-avea să-i spună:

— În ultima vreme am câştigat atâţia bani că nimeni nu mai îndrăznea să joace cu mine. Tot ce făceam era să stau la Brookes, sau la Boodles, sau la Whites, jucând cărţi, bând pe rupte şi gândindu-mă la tine...

Vorbea cu glas egal — lipsa de intonaţie subliniindu-i sinceritatea destăinuirii.

— Atunci ia-mă cu tine! Trebuie să mă iei... Nu mă lăsa aici... Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să te conving... izbucni ea fără a sta prea mult pe gânduri, înflăcărată de mărturisirea lui.

Se înălţă brusc în capul oaselor şi, apucându-i mâna, i-o strânse cu putere.

— *Trebuie* să mă iei... repetă ea cu glas adânc, din care răzbătea o hotărâre nestrămutată.

— Chiar trebuie?... o necăji Sinjin.

— Da, da! *Trebuie*! insistă cu însufleţire Chelsea.

Ridicându-se în genunchi, se aplecă deasupra lui, încolăcindu-i gâtul cu braţele şi murmurându-i cu buzele aproape lipite de ale lui:

— Am să folosesc burcţi greceşti... Cutii întregi...N-ai de ce să te temi... Nu-ţi întind nici o cursă... N-am să-ţi cer nimic... N-am să te ţin treaz toată noaptea... Mă voi îngriji să ai ce mânca şi îmbrăca. Vei vedea cât de utilă am să-ţi fiu... Nici nu-ţi închipui... murmură Chelsea.

— Sună nespus de convingător... surâse Sinjin.

— Vei vedea... Voi fi atât de cuminte şi ascultătoare, şi-ţi voi îndeplini toate dorinţele... încât ai să te simţi ca la Harriet.

El făcu ochii mari.

— Aşa umblă zvonul, dragule... îi explică Chelsea, deşi zâmbetul ei aducea mai curând a grimasă. Toată lumea ştie că sunteţi buni prieteni.

— Am fost, o corectă el, cele două cuvinte având darul de a umple de fericire sufletul soţiei.

— Atunci chiar că *trebuie* să mă iei cu tine, insistă Chelsea, fericită şi plină de speranţă, acum când căpătase convingerea că Sinjin o iubea.

Urmară câteva clipe de tăcere.

Sinjin continuă să chibzuiască, punând în balanţă obiceiurile lui de-o viaţă şi pasiunea mistuitoare pentru frumoasa fată îngenuncheată în faţa lui, implorându-l cu ochii ei de culoarea violetelor.

Chiar când Chelsea îşi spunea că totul era pierdut, Sinjin se hotărî şi zise în şoaptă:

— Bine, dar numai până la Neapole.

Ea scoase un strigăt de bucurie şi se năpusti asupra lui, acoperindu-l cu sărutări şi murmurându-i cuvinte de recunoştinţă.

— Ai să vezi că n-ai să regreţi... Ai să vezi... Ai să vezi...

Rămase culcată deasupra lui, apăsându-l cu trupul ei moale şi fierbinte, şi-i şopti, mişcându-şi sugestiv şoldurile:

— Îţi garantez...

Deşi glasul raţiunii îi repeta că făcuse o prostie, restul fiinţei lui se declara nespus de mulţumit.

— Ridicăm ancora înainte de prânz, o anunţă pe Chelsea. Nu-ţi rămâne prea mult timp ca să te pregăteşti de drum.

— Am să mă grăbesc. Voi fi gata la timp. Nu pleca. Mă întorc numaidecât.

Revenind în dormitor, câteva minute mai târziu, după ce sunase după cameristă, dându-i poruncă să împacheteze, Sinjin adormise buştean.

În ultimele două săptămâni dormise atât de puţin încât îl ajunsese oboseala şi se cufundase într-un somn adânc, cu braţele ridicate deasupra capului, la fel cum dorm copiii.

Părea mai tras la faţă şi mai palid, cu pometii uşor ieşiţi în afară. Coastele abia i se ghiceau sub muşchii frumos reliefaţi, iar ochii erau adumbriţi de cearcăne — dovadă a nopţilor pierdute de când se afla la Londra. Nu mai avusese putere să se împotrivească somnului. Chelsea îl înveli cu grijă, trăgându-i cuvertura peste umeri. Deodată, descoperi că-l iubea cu atât mai mult cu cât el încercase s-o evite, bătând toate cluburile şi cârciumile londoneze. Dar mai ales — surâse ea cu satisfacţie — pentru că pierduse bătălia.

40

La Sorrento, Sinjin închiriase o vilă pentru Chelsea, cu o privelişte spectaculoasă către golf, cu o plajă minunată şi grajduri numai bune pentru caii pe care intenţiona să-i cumpere la Tunis. Următoarea săptămână o petrecu prezentându-şi soţia în diverse cercuri ale înaltei societăţi napolitane, constituită dintr-un ciudat amestec de naţionalităţi.

Ambasadorul britanic, Sir William Hamilton, se arătă nespus de îndatoritor, mai ales după ce ducele şi ducesa îi invitaseră la cină amanta — o anume Emma Hart. Cu treizeci şi cinci de ani mai tânără decât ambasadorul, frumoasa Emma era răsfăţata saloanelor aristocratice, bucurându-se chiar de favorurile regelui şi reginei celor Două Sicilii. Cu tot succesul ei, se dovedea o fată modestă, încântătoare şi nespus de devotată protectorului ei. Se zvonea că Sir William intenţiona s-o ia de soţie, dacă regele George al III-lea îi îngădua să se însoare cu o femeie fără rang.

În oraş se aflau mai multe familii de englezi. Primul ministru al regelui Ferdinand — sir Acton, un aventurier anglo-francez — avea rude în Anglia. La Curte se făcea puternic simţită şi influenţa austriacă, prin intermediul Mariei-Carolina, fiica Mariei-Tereza. Nemţi, suedezi, italieni, spanioli — cu toţii se înţelegeau de minune în Regatul celor Două Sicilii.

Sinjin o duse pe Chelsea să privească Vezuviul azvârlind spre cer jerbe de foc. Într-o zi, porniră pe mare spre insula Capri. Către seară, se plimbau prin Villa Reale, împreună cu toată

lumea bună. O însoţi chiar şi la două serate, după care plecă, în sfârşit, către Tunis.

— Pentru orice probleme de protocol, cere sfatul lady-ei Chester. Şi fereşte-te de compozitorii napolitani, adăugă el, zâmbind, în dimineaţa când urma să ridice ancora. Neapole e la fel de celebru pentru peisaj, ca şi pentru moravurile sale uşoare. Zicala „Să vezi Neapole şi-apoi să mori" se potriveşte grozav cu privelişlea minunată de aici, însă nu uita că e un orăşel corupt şi iubitor de plăceri, plin de muzicieni şi escroci, poeţi şi târfe.

— Chiar trebuie? îl tachină Chelsea, aşezându-se pe marginea patului, în timp ce Sinjin îşi aduna ustensilele de bărbierit. Adică e cazul să mă feresc şi de muzicienii mai în vârstă? Am întâlnit unul extrem de talentat, care cântă la lăută şi i-am propus să-mi dea lecţii.

— Ce înţelegi tu prin „în vârstă"? întrebă ducele, aruncându-i o privire piezişă, deşi ştia că n-ar fi trebuit să fie atât de posesiv.

— Nu ştiu nici eu, răspunse cu sinceritate Chelsea, care, la optsprezece ani, avea de-a face de cele mai multe ori cu oameni „mai în vârstă".

— Vreau să-l văd şi eu! ceru Sinjin, mai autoritar decât ar fi fost cazul, cunoscând pentru întâia oară ce înseamnă gelozia.

Maestrul Minetti se dovedi suficient de vârstnic pentru criteriile de apreciere ale ducelui, care trimisese grabnic după el. Muzicantul fu condus pe aleea principală, unde Sinjin dădea slujitorilor ultimele porunci înaintea plecării. Sărutând-o pe Chelsea, sui în trăsură, murmurând:

— O să-mi fie dor de tine... Grăbeşte-te să te întorci, şopti Chelsea, neputându-se desprinde din îmbrăţişare.

Sinjin zâmbi.

— Dacă nu pun la socoteală războaiele dintre triburi şi furtunile de nisip, vom trece de Tunis, călătorind direct până la Tozeur.

Îi strânse mâna, îndepărtând-o de el cu blândeţe.

— Până mă întorc, sper să cunoşti la perfecţie noul *capriccio* pe care-l studiezi acum, adăugă râzând:

— Ai grijă de tine! murmură Chelsea, temătoare, în ciuda atitudinii lui nepăsătoare.

Coasta berberă era un ţinut al violenţei, unde străinii nu se bucurau de prea multă simpatie, fiind de regulă ţinuţi ostatici, în schimbul unor răscumpărări.

— Întotdeauna am grijă de mine, răspunse el cu dezinvoltură, mai mult ca să-şi liniştească soţia. Nu te teme, iubito! Am să mă întorc teafăr şi nevătămat, şi asta chiar înainte s-apuci tu să te plictiseşti de bârfele lady-ei Chester.

Chelsea surâse, ştiind că astfel făcea plăcere lui Sinjin.

— Gândeşte-te la mine! o îndemnă vesel ducele, punându-i degetul pe vârful nasului.

— Clipă de clipă! îl asigură ea, luptându-se să-şi reţină lacrimile.

— Am mai mers acolo de zeci de ori, iubito, o linişti Sinjin, luându-i mâinile într-ale sale. Cunosc ţinutul. N-ai de ce să te îngrijorezi. Mă înapoiez curând, aşa că acum zâmbeşte-mi şi urează-mi drum bun.

Ea îi împlini dorinţa, dar de îndată ce trăsura se făcu nevăzută pe alee, se duse în micul pavilion cu privelişte spre golf şi rămase acolo până când iahtul lui se pierdu la orizont. În clipa când *Aurora* dispăru, simţi un fior de gheaţă, ca şi cum i-ar fi pătruns în suflet un demon din lumea întunericului.

În zilele următoare — pe când Chelsea studia *capriccios* şi cântece medievale sub îndrumarea competentă a maestrului Minetti, cina în compania englezilor din Neapole, vizita Pompeiul sau făcea plajă pe malul mării — Sinjin navigă, reuşind să scape de corsari, şi traversă Mediterana într-un timp record de treizeci de ore. Ancorară în portul Gabès, după care el îşi continuă călătoria pe uscat îndreptându-se spre apus împreună cu Sahar şi ceilalţi oameni ai săi. Mergeau noaptea, spre a evita căldurile ucigătoare (ziua, mercurul termometrului urca peste 50°C).

Trecuseră de aluviunile de pe malul mării, înaintând printre dune de nisip, către Kebili. Traversară mlaştinile sărate

de la Chatt Djerid — unde orice caravană risca să se scufunde în smârc dacă se abătea de la poteca îngustă — şi, în a cincea zi, ajunseră în oaza Kriz. Tozeur şi Nefta, aflate chiar la marginea Saharei, fuseseră centre comerciale încă din mileniul IV de existenţă a dinastiilor Egiptului. Situate la o depărtare de opt mile una de alta, cele două aşezări erau cunoscute şi pentru cultivarea curmalului: peste şaptezeci de soiuri de curmale se coceau la soare în acest paradis înverzit. Încă din 1068, geograful Al-Bekri scria că aproape zilnic plecau din Tozeur circa o mie de cămile transportând curmale. Dar prin Tozeur şi Nefta mai trecea şi altfel de marfă, adusă dinspre Africa centrală: sclavii negri, vânduţi în oraş pentru 2-3 chintale de curmale unul.

Casele cu etaj şi faţade decorate cu cărămidă glazurată cuprindeau camere înalte şi răcoroase. Ruinele romane atestau prezenţa primilor cuceritori ai acestor meleaguri, iar bisericele creştine conviețuiau alături de moschee încă din secolul al XIV-lea. Chiar turla bizantină ajunsese acum minaret. Cele 194 de fântâni arteziene din Tozeur şi cele 152 ale Neftei sclipeau în bătaia soarelui printre copaci şi plante de tot felul, în care se ascundeau turturele şi pescăruşi albaştri. La umbra uriaşilor palmieri creşteau piersici, caişi, bananieri, pruni şi migdali, înconjuraţi de orhidee şi alte flori multicolore. Era limpede de ce arabii îşi imaginau paradisul ca pe o grădină.

Din treizeci de mii de locuitori ai Tozeur-ului şi treisprezece mii ai Neftei, nici unul nu era european şi, de n-ar fi fost deja cunoscut prin partea locului şi însoţit de Sahar şi alţi beduini, Sinjin nu s-ar fi bucurat de o primire prea ospitalieră. Dar aşa, sultanul din Tozeur şi Caidul[1] din Nefta îi acceptară darurile, invitându-l să le fie oaspete. După câteva zile de petrecere şi distracţii, începu să se ocupe de problema cailor.

---

[1] *Caid* (înv) = titlu purtat odinioară de guvernatorul unui oraş sau al unei provincii musulmane din Africa de Nord, care cumula totodată şi funcţii judecătoreşti (n.t.)

Deşi negocierile se desfăşurau destul de încet, totuşi târgul se încheie în mai puţin de o săptămână, Sinjin alegându-se cu încă două duzini de armăsari arabi.

În timp ce caii erau urcaţi pe vapor la Gabès, sub supravegherea lui Seneca, Sinjin se duse împreună cu Sahar şi beduinii lui să viziteze arsenalurile beiului. De curând, la fortul de lângă Mareth sosise un transport de arme şi muniţii, iar arabii lui Sahar — războinici din tată-n fiu — socoteau că armele aparţineau oricui ar fi avut curajul să şi le însuşească.

Fortul de lângă Mareth, aflat la numai douăzeci de mile de Gabès şi la treizeci de mile depărtare de Sahara — unde beduinii se puteau ascunde printre dune de îndată ce-ar fi pus mâna pe arme — se ridica pe o colină nisipoasă şi aridă. În noaptea de vară, îl învăluiau aburii înălţaţi din nisipul înfierbântat în timpul zilei şi din mlaştinile sărate ce se întindeau de jur-împrejur.

Se zvonea că, în arşiţa verii, fortul era păzit numai de o mică parte a armatei beiului, restul soldaţilor găsindu-se în permisie. Prin urmare, furtul noului transport de arme era o joacă de copil.

Totul se desfăşură conform planului. Pentru războinicii deşertului, asemenea raiduri erau ceva obişnuit: iscoadele săriră zidul, lichidând străjile, apoi deschiseră porţile fortului, lăsând să năvălească grosul trupei, care ţinu la respect soldaţii până când fură adunate armele. Oamenii beiului înţeleseră că n-avea rost să-şi rişte viaţa de pomană şi, văzând că se aflau în inferioritate numerică, se predară fără a opune nici cea mai mică rezistenţă.

Încărcarea armelor se petrecu într-o atmosferă de voie bună. După ce-i închiseseră pe soldaţii beiului în camera gărzilor, oamenii lui Sinjin se apucară să jefuiască sistematic fortul.

La plecare, toţi erau încărcaţi cu pradă, veseli şi triumfători. Şi de nu s-ar fi întâmplat să se înapoieze căpitanul chiar

atunci de la Gabès, unde-şi petrecuse noaptea alături de o superbă curtezană din Grecia, incursiunea s-ar fi încheiat cu bine.

Dar aşa, se treziră încercuiţi. La primele focuri de armă, beduinii lui Sahar se năpustiră să se ascundă printre dune. Câţiva dintre ei fuseseră răniţi, iar doi cai ucişi. La distanţă mică, atacul prin surprindere era o tactică reuşită.

Oamenii se întoarseră să dea ajutor răniţilor şi celor rămaşi fără cai. Sinjin ajunse lângă Sahar chiar când acesta izbucni să-şi elibereze piciorul din scăriţa în care-şi prinsese glezna. Aplecându-se din şa, Sinjin întinse braţul şi, fără a încetini galopul calului, apucă mâna lui Sahar, săltându-l lângă el în şa.

Armele furate fuseseră aruncate, ca să nu îngreuneze goana cailor, astfel încât Sinjin dădu pinteni armăsarului, îndemnându-l să alerge şi mai iute.

— Porneşte către ţărm! strigă Sahar, ţinându-se de şaua lui Sinjin.

Credinciosul slujitor era convins că urmăritorii aveau să-i caute spre sud.

— Cât mai e până acolo? întrebă Sinjin peste umăr, încordându-şi privirea, ca să poată desluşi drumul prin ceaţa de căldură care-i învăluia din toate părţile.

Ştia că armăsarul său nu putea goni prea repede, fiindcă ducea în spate doi călăreţi.

— Două leghe, poate trei...

Dar în apropiere de malul mării, calul se prăbuşi, în spume. Scoţându-şi pintenii, cei doi fugari începură să alerge către ţărm, bănuind că, în curând, autorităţile din Gabès aveau să fie alertate.

Aurora fusese ancorată în largul portului Gabès, Datorită conformaţiei ţărmului, corăbiile nu se puteau apropia la mai puţin de o milă, fiind silite să-şi descarce marfa în ambarcaţiuni mai uşoare. Dacă reuşea să ajungă pe chei înainte de răsăritul soarelui, aveau şanse să se înapoieze la bord neobservaţi.

Ţinând linia ţărmului, ocoliră plantaţiile de măslini şi curmali, îndreptându-se spre debarcaderul de lângă vamă, unde se închiriau bărci. Din pricina vânturilor dinspre răsărit, curenţii nu le erau prielnici, dar odată ajunşi în larg n-ar mai fi fost nevoie să se zorească.

În depărtare, catargele *Aurorei* se legănau sub razele de lună.

Totul părea cufundat în linişte. Cu un ceas înainte de ivirea zorilor, oraşul dormea adânc. Totuşi, Sahar şi Sinjin înaintau prudent, cu pumnalele gata pregătite.

Sinjin arătă spre corabia lor, apoi îi făcu semn lui Sahar să-l urmeze. Amândoi se apropiară de o barcă, ascunşi în umbra vaselor mai mari. Ducele tocmai pusese mâna pe botul bărcii, gata s-o împingă în apă, când din spatele unui trauler îşi făcură apariţia patru siluete. Omul din mijloc, încă învăluit în întuneric, purta la fes însemnele caidului. Păşind către cei doi fugari, zise:

— Te aşteptam, *ferenghi*. Stăpânul meu, caidul din Gabès, îţi urează bun-venit.

Sinjin se răsuci pe călcâi, dând să fugă, dar genunchii i se muiară, ca şi cum glonţul pornit din pistol i-ar fi atins picioarele şi nu tâmpla. Brusc, simţi la cap o durere cumplită şi sângele îi năpădi în ochi încă înainte de-a se prăbuşi pe ţărmul scăldat de valurile mării.

„Ce rece e apa..." îi trecu prin gând, de parcă singurul lucru care-l mai preocupa acum era temperatura mării în golful Gabès.

Dar mintea i se întunecă, scutindu-l de durerea îngrozitoare care-i chinuia trupul până la ultima fibră. Înainte de a-şi picrde cu totul cunoştinţa, îşi aminti că apa era la fel şi pe plaja din Sorrento, unde se scăldase împreună cu Chelsea. Acesta îi fu ultimul gând, după care nu mai ştiu nimic de el.

Nu simţi nici lovitura de picior pe care i-o dăduse unul din oamenii caidului, vrând să se asigure că prizonierul nu se va trezi prea curând.

Într-adevăr, Sinjin îşi veni în fire abia după două zile, pe când era transportat cu caravana de cămile, legat de o targă... Tâmplele îi bubuiau îngrozitor! Chiar şi lumina, filtrată prin pânza de cort sub care se afla, îi îndurera ochii. Închise pleoapele, orbit de strălucirea prea puternică, dar punctele roşii care-i înceţoşau privirea tot nu dispărură... Şi nici durerea... până când îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Caidul din Gabès avea de gând să-l ofere pe lordul cel străin ca un dar din partea sa anume pentru bei. De aceea, îl trimise pe Sinjin în nord, împreună cu un doctor şi servitori ca să-i acorde îngrijire. Cu un sclav sau un ostatic ca Sinjin, beiul n-avea decât de câştigat, iar bunăvoinţa lui urma să se reverse asupra credinciosului său supus de la Gabès.

Sahar prezenta mai puţin interes pentru caid, deja sătul până peste cap de beduinii care făceau ravagii în provinciile de miazăzi. Aşadar, în săptămâna următoare arabul fu vândut ca sclav la târgul din Gabès. Cum noul său stăpân era putred de bogat, caidul avu ocazia să-şi rotunjească frumos suma din vistierie.

Sahar fu dus într-o casă din Kasbah. De cum intră, dădu cu ochii de un bărbat înalt, care se ridică din jilţul unde stătea, la umbra unui arbore de piper. Străbătând curtea, omul mulţumi negustorului în arabă, punându-i în mână un săculeţ cu bani de aur.

— Pentru informaţiile preţioase pe care mi le-ai dat, zise el liniştit.

Câteva minute mai târziu, negustorul plecă, urându-i clientului său toate bucuriile din cer şi de pe pământ. De cum se închise poarta, Seneca întinse mâna, urându-i bun-venit credinciosului Sahar.

— Eşti teafăr? întrebă el.

— N-am nici un fel de oase rupte şi pot să călăresc.

Amândoi ştiau prea bine ce însemna acest scurt schimb de vorbe.

— Perfect. Atunci, pornim diseară. Pe Sinjin l-au dus la Tunis, ca să-l ofere în dar beiului.

41

Curând după prinderea lui Sinjin, Seneca trimise caii la Neapole, pe o corabie închiriată, rugând-o pe Chelsea să se îngrijească de ei. Bineînţeles, nu suflă o vorbă despre cele întâmplate, deoarece nu deţinea încă toate informaţiile şi nici nu voia s-o alarmeze.

Totuşi, Chelsea află ştirea, absolut din întâmplare, câteva zile mai târziu, pe când se găsea la Caserta, în compania reginei. Reuşind să scape un moment de guralivele doamne din suita regală, se refugiase pe terasă, sprijinindu-se de balustrada care dădea înspre grădină. Superbul parc, iluminat de lampioane chinezeşti, îi amintea de cel de la Seth House. Cum era şi firesc, de la Seth House gândul îi zbură la Sinjin, dar chiar atunci îi ajunse la urechi zvon de glasuri bărbăteşti, dinspre acel colţ al terasei unde se aflau azaleele.

Discuţia avea loc în franceză, deşi unul dintre interlocutori vorbea cu un puternic accent olandez. Auzind numele beiului din Tunis, începu să tragă cu urechea fără să se mai ferească.

— Cică ar ţine ostatic un englez... Dar până acum încă n-a cerut rescumpărare...

— Némernicul! mârâi francezul, vădit înfuriat. Nu-şi respectă niciodată cuvântul dat. Anglia îi plăteşte tribut ca să nu mai ia ostatici, la fel şi ţara mea.

— Şi multe altele. Se pare că, de data asta, prizonierul ar fi un om de viţă nobilă. Aşa spune iscoada maură a vărului meu.

— A fost înştiinţat consulul englez?

— Beiul neagă cu neruşinare.

— Şi nu ştie nimeni cum îl cheamă pe ostatic?

— După toate aparenţele, ar fi vorba de ducele de Seth, care s-a aflat până nu de mult aici, la Neapole. Mai deunăzi, caii au fost trimişi încoace fără el.

Chelsea încetase să repire. Brusc, înţelese că prizonierul despre care se discuta putea fi, într-adevăr, Sinjin. Rămase încremenită, cu degetele încleştate de balustradă, incapabilă să gândească ori să se mişte. Rochia albă de muselină îi dădea aerul unei apariţii fantomatice ivite din întunericul nopţii de vară.

După câtva timp, când reuşi cu greu să se smulgă din groaza stârnită de cele auzite, răsuflă adânc şi-şi puse mâna pe inimă, vrând parcă să se asigure că încă mai trăia. Murmurul conversaţiei din grădină se pierdu treptat pe alee, timp în care mintea ei începu să lucreze cu febrilitate, făurind fel şi fel de planuri.

Trebuia să se întoarcă neîntârziat la Sorrento. Până dimineaţa urma să se afle în drum spre Tunis. Sinjin spunea că, pe vreme bună, se putea ajunge în oraş în numai treizeci de ore. Va închiria corabia cea mai rapidă, dar, mai întâi, îi trebuiau scrisori de recomandare semnate de consulul general al Marii Britanii. Doamne, cum oare îl chema pe asociatul lui Sinjin?! Îi era cu neputinţă să-şi amintească.

Răsucind în minte tot felul de detalii privitoare la plecare, se îndepărtă de balustradă şi părăsi terasa în mare grabă. Nu era de-ajuns să plece la Tunis, avea nevoie şi de banii necesari pentru răscumpărare. Deci, mai întâi trebuia să stea de vorbă cu Sir William. Oare să-i mărturisească adevărul? Probabil că auzise deja zvonul. Sau să-i spună că pleca într-o călătorie de plăcere? Pe urmă, îi mai trebuiau bani din banca lui Sinjin, o corabie bună şi un căpitan de încredere. Dar, *mai presus de orice*, un

dram de noroc. În ciuda tributului plătit de majoritatea navigatorilor pe Mediterana, corsarii din nordul Africii erau faimoşi pentru cruzimile lor atunci când venea vorba de bani.

Totuşi, îl abordă pe sir William în sala de joc, adresându-i doar întrebări cât se poate de generale, ca să nu trezească bănuieli. Îi povesti numai că intenţiona să plece într-o scurtă croazieră în jurul insulelor din apropiere. Dacă ar fi prins de veste, sir William n-ar fi lăsat-o să pornească spre nordul Africii, deoarece, în pofida nenumăratelor tratate, nici beiul, nici oamenii lui nu se grăbeau să respecte drepturile străinilor.

Aşadar, după o scurtă discuţie, se despărţi de el. Reuşise să obţină numele consulilor britanic şi napolitan, precum şi câteva sugestii privind căpitanii care i-ar fi putut fi de folos în „croazieră". În sfârşit, lucrul cel mai important era scrisoarea de recomandare „către oricine va fi nevoie", în caz că Chelsea se hotăra să viziteze unele dintre insule.

Ce-i drept, tânăra ducesă trecuse sub tăcere faptul că intenţiona să traverseze Mediterana cu o corabie rapidă, în numai treizeci de ore.

În zori — după o noapte albă, în care-şi pregătise cele necesare drumului — Chelsea aşternu câteva rânduri adresate familiei, în eventualitatea că nu s-ar fi întors la timp în ţară. De asemenea dădu instrucţiuni amănunţite rândaşilor care urmau să se ocupe de cai în lipsa ei, apoi trimise după bancherul lui Ninjin.

Auzind ce sumă i se cerea, *signor* Viviani se albi la faţă, dar, înţelegând situaţia, îi făgădui să-i aducă bani pe corabie în mai puţin de-o oră. În calitate de bancher, se străduia să fie la curent cu ultimele ştiri. Prin urmare, Chelsea nu avusese nevoie să i explice de ce pleca la Tunis. Ceea ce aflaseră ambasadorii lunese adus la cunoştinţa lui Emilio Viviani încă din ajun. Bancherul se oferi să negocieze chiar el pentru corabie. Doamna ducesă urma să călătorească singură? Cu neputinţă! Era absolut necesară o escortă — măcar zece oameni. În ţinuturile

guvernate de bei prestigiul conta enorm, ori o femeie singură... îi explică el, clătinând din cap cu reproş.

— Deşi englezoaicele sunt cunoscute pentru excentricităţile lor, declară cu tact bancherul, totuşi beiul se înclină mai curând în faţa bogăţiei decât în faţa independenţei, care nu figurează printre valorile tradiţionale a Tunisului. Iată de ce beduinii care ţin la libertate continuă să-şi ducă traiul în pustiul Sahara. Luaţi-vă cel puţin un oştean şi o doamnă de companie.

— Nu vreau nici un paznic şi nici o guvernantă! N-ar face decât să mă întârzie din drum, protestă Chelsea, care nu-şi dorea însoţitori într-o misiune a cărei reuşită depindea de graba şi taina în care se mişca.

Atunci Emilio îi atrase atenţia că în afară de cazul când intenţiona să înoate noaptea până la mal, sosirea ei la Tunis avea să fie cunoscută în mod oficial. Cu cât se va purta mai demn şi cu cât va impresiona mai mult prin ţinută şi suită, cu atât mai mari erau şansele de-a afla câte'ceva la Dar el Bey.

Chelsea oftă, schiţând o grimasă, apoi acceptă, bizuindu-se pe experienţa bancherului.

— Îmi închipui că nu-i pentru prima oară când aveţi de-a face cu Regenţa.

— Banca noastră are o filială la Tunis, care, de altfel, e un vechi oraş nespus de încântător. Vă doresc să găsiţi răgazul de a-l vizita... Poate mai târziu... adăugă el, plin de simpatie.

Totuşi, nu pomeni nimic de faptul că o bună parte din profiturile băncii se datorau negoţului cu sclavi — una din cele mai prospere afaceri ale oraşului şi, probabil, cu tradiţia cea mai îndelungată. Primii fenicieni care sosiseră în Africa, întemeind Tunisul, erau mari negustori de sclavi.

Vizitarea Tunisului o preocupa atât de puţin pe Chelsea încât fata îşi spuse că, probabil, va simţi nevoie s-o facă de îndată ce va deveni regina Angliei... Cu toate acestea, surâse cu amabilitate omului care urma să-i dea o sută de mii de lire în bani de aur şi zise:

— Poate după ce Sinjin va fi din nou liber...

— Bineînţeles. Vreţi să ridicaţi ancora chiar astăzi?

— Cât mai curând posibil. Totul este pregătit.

Din tonul ei, *signor* Viviani ghici că era hotărâtă să pornească imediat.

— Prea bine. Atunci ne întâlnim în port peste o oră.

Ridicându-se, făcu o plecăciune plină de galanterie — în maniera bărbaţilor napolitani — apoi plecă în mare grabă.

O oră mai târziu, sosea în port. Obţinuse banii într-un timp record, cu aceeaşi eficienţă care-l ajutase să-şi crească cifra de afaceri. Pe lângă suma cerută, aducea cu sine o suită şi o trupă de paznici înarmaţi. Tot graţie lui, în port era ancorată o corabie, cu un căpitan demn de toată încrederea.

Surâzând, bancherul îi ură drum bun, înmânându-i şi câteva scrisori de recomandare către funcţionarii săi din Africa.

— Ei vă vor fi de mult mai mare ajutor decât consulul britanic, care e obligat să urmeze căile diplomatice. Bancherii noştri lucrează de o mie de ori mai repede. Iar dacă mai aveţi nevoie de bani, adăugă el, tot oamenii noştri vă vor sfătui pe cine să încercaţi să mituiţi. La arabi, guvernul şi administraţia se bazează în primul rând pe corupţie. Toată lumea ştie asta şi nimeni nu-şi manifestă dezacordul.

Aşadar, înarmată cu bani, sfaturi şi scrisori — atât oficiale cât şi neoficiale — Chelsea îşi făcu intrarea în portul Foum-el-Qued din Tunis chiar a doua zi după-amiază. În timp ce naviga pe lacul El-Bahira, înconjurată de păsări flamingo şi bărci pescăreşti cu pânze roşietice, aducând şi ele cu nişte aripi de păsări, tânăra ducesă trăi, într-adevăr, senzaţia că pătrundea pe porţiele Orientului.

Temperatura era foarte plăcută: 75°F. Pe colinele dinspre apus se zărea oraşul, strălucitor în lumina soarelui de vară, cu cele cincizeci de moschee şi cinci sute de minarete ale sale, ca nişte turnuri de jucărie risipite printre case. În aer plutea o mireasmă îmbătătoare de trandafiri, care creşteau în toate grădinile, şi iasomie — parfumul preferat de elita locuitorilor

oraşului. Fabricarea parfumului era o îndeletnicire aristocratică, esenţele fiind folosite în egală măsură pentru a da aromă ţigărilor, cafelei, bomboanelor, pernelor, ceaiului şi chiar şeilor de cai.

Pe chei era puzderie de lume, de toate culorile şi naţionalităţile — arabi, berberi, negri, europeni, săraci şi bogaţi, oameni de afaceri, hamali, marinari — toţi în veşminte exotice: burnuzuri în cele mai delicate nuanţe de galben, azuriu, verde deschis şi roz pal, pantaloni bufanţi de călărie, şaluri din păr de cămilă. Când Chelsea îşi făcu apariţia pe chei, orice activitate încetă: o femeie singură, oricât de bine păzită ar fi fost ea, era o privelişte unică în ţara beiului.

Fără a se lăsa intimidată de atâtea priviri bărbăteşti, Chelsea răspunse politicos plecăciunilor făcute de europeni, dar îşi văzu de drum, urmată de suită şi de paznici — toţi în uniforme, cu panaşe şi medalii. Străbătând oraşul de la Bab-el-Behara, Poarta Marină a Beilor, prin Souk-el Attarin, se îndreptă spre Dar-el Bey, unde se afla curtea beiului din Tunis. Fu primită în prima sală de audienţe — o încăpere spectaculoasă, cu acoperiş de sticlă, pardoseală şi pereţi împodobiţi cu mozaicuri antice şi covoare de mătase într-un curcubeu de culori... Printre superbele arabescuri din jurul tronului se găseau orificii oferind o privelişte discretă asupra sălii.

— Din păcate, în clipa de faţă beiul nu se simte bine şi nu vă poate primi, o informă vizirul Curţii.

Cu prefăcută umilinţă, înaltul demnitar îşi exprimă profundul său regret că trebuise să-i dea un răspuns negativ. Cât despre soţul ei dispărut, nimeni din regatul beiului — o asigură vizirul, cu un surâs onctuos — n-ar îndrăzni să răpească un cetăţean britanic. Chipul său prefăcut, cu privirea rece şi distantă, trăda dispreţul musulman pentru femei. Vorbind pe un ton batjocoritor, schiţă o plecăciune, dând a înţelege că audienţa luase sfârşit, apoi se retrase.

Înciudată, deşi oricum nu se aşteptase la mai mult, Chelsea se duse neîntârziat la consulul britanic, care-i făgădui să reînnoiască cererea de audienţă şi, de asemenea, să încerce să afle

unde se afla soţul ei sau asociatul acestuia. Amabil şi înţelegător, consulul se străduí s-o consoleze:

— Beiul e un autocrat pentru care normele de comportare civilizată nu înseamnă nimic. Dar fiţi liniştită, voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă ajut.

Unchiul şi verii lui Emilio Viviani, care lucrau la sucursala tunisiană a Băncii din Neapole, se dovediră în măsură să-i ofere ceva mai mult decât cuvinte de îmbărbătare. În scurtul timp cât Chelsea se aflase la palat şi la consulat, căpitanul corabiei le înmânase scrisoarea lui Emilio, în care li se explica pe larg necazul ducesei de Seth. Drept urmare, familia Viviani alcătuise o listă cu demnitarii care le-ar fi putut da de ştire măcar dacă Sinjin se mai găsea la Tunis — sau dacă mai era în viaţă, îşi spuseră în sinea lor rudele bancherului, având grijă să se exprime cu totul altfel faţă de ducesă.

Pe când Chelsea servea ceaiul cu familia Viviani, discutând despre şansele de-a se face primită şi ascultată la Curte, Hamouda, beiul din Tunis, tocmai îşi fuma narghileaua, cu vizirul alături, pe divan, gata să-i împlinească orice poruncă. Apartamentele private ale beiului dădeau spre o curte interioară, în care se găsea un havuz auriu, înconjurat de arteziene, şi nenumărate tufe de trandafiri persani.

— Cine-i femeia cu păr auriu care vine la audienţă? întrebă alene beiul, care-o zărise pe Chelsea numai din spatele arabescurilor din jurul tronului.

Femeile blonde, foarte rare pe acele meleaguri, ajungeau de regulă în haremul lui, astfel încât deja şi-o închipuia pe frumoasa vizitatoare îmbogăţindu-i seraiul de la palatul Bardo.

— Am uitat cum o cheamă, ridică din umeri înaltul slujbaş, fără a acorda prea mare atenţie femeii cu pricina, aşa cum se obişnuia la mahomedani. O englezoaică.

— O însoţeşte cineva? insistă beiul.

Spre deosebire de vizir, a cărui funcţie trebuia ghicită după veşmintele de brocart roşu cu verde, Hamoud purta un simplu bunuz de in alb, ca să-l ferească de arşiţa verii.

— Desigur, excelenţă.

— Poţi să mi-o aduci până-n seară? vru să ştie beiul, trăgând în piept fumul de haşiş, după care închise ochii, savurând amintirea chipului palid al englezoaicei. Părul auriu m-a fascinat întotdeauna... murmură el.

— Dacă-i posibil, excelenţă... E însoţită de paznici.

Beiul întredeschise pleoapele, nu de supărare, ci de lene.

— Ia-ţi soldaţii cu tine, murmură cel mai puternic om al regatului.

— Prea bine, excelenţă, răspunse vizirul.

N-ar fi îndrăznit în ruptul capului să-l contrazică, însă el unul ar fi preferat o răpire mai discretă. Deşi puterile europene îşi exercitau rareori puterea politică şi navală pentru a elibera un ostatic — în nici un caz femei, pentru care preferau să plătească răscumpărarea — vizirul considera că folosirea soldaţilor la răpirea unei femei pentru haremul beiului ar fi fost o ispravă mult prea deocheată. Tunisul era un labirint de străzi înguste şi întortocheate. Datorită permanentei aglomeraţii, caii nu aveau acces în oraş, mărfurile trebuind cărate cu braţele din port. Ce uşor ar fi s-o despartă de escortă, în îmbulzeala caracteristică oraşului de reşedinţă al beiului!

Puţin înainte de ora nouă, Chelsea porni spre consulatul britanic, unde fusese invitată la cină. O însoţeau paznicii înarmaţi, o suită trimisă de consul şi o escortă din partea familiei Viviani. Nu avea de mers mai mult de zece minute. Pe cer strălucea luna plină, abia vizibilă de pe ulicioarele înguste, iar străzile principale erau luminate de purtători de torţe.

Nici nu se putea un plan mai bun ca al vizirului.

Chelsea fu răpită undeva între cafeneaua Hamma şi Bab Menara. În pragul cafenelei izbucnise un scandal, care se întinsese pe strada cufundată în umbră, până în rândurile escortei din jurul ducesei.

Într-o fracţiune de secundă Chelsea dispăruse.

Câteva momente mai târziu, când tărăboiul se linişti, Giacomo Viviani o căută din priviri şi, cercetând în grabă chipurile oamenilor de pe stradă, înţelese că nu mai era acolo. Dădu drumul unui şuvoi de înjurături la adresa beiului, demonstrând cunoaşterea temeinică a şapte limbi străine, după care tăcu, oftând descurajat. Oare cât îl va costa să scoată o femeie din haremul beiului, presupunând că lucrul ar fi fost *posibil*...?

În timp ce Chelsea, legată fedeleş şi cu un căluş în gură, era purtată pe străzile Tunisului, Sinjin fusese înlănţuit de mâini şi de picioare pe zidul din celula morţii, şi dat în grija călăului din castelul Bardo.

Această hrubă, în care prizonierii erau lăsaţi să zacă zile întregi fără apă şi fără hrană, reuşea de regulă să-i îmblânzească şi pe cei mai îndrăzneţi.

Iar dacă beiul voia să facă din englez armăsar de prăsilă, atunci aşa avea să fie. Mai curând sau... mai târziu.

Inshallah... Cu voia lui Allah...

Numai să rămână în viaţă.

42

Nici mintea înceţoşată a lui Sinjin nu excludea posibilitatea morţii. Oare câte nopţi trecuseră de când fusese înlănţuit de zid? Două? Trei? Încercă să-şi amintească, dar, ori de câte ori se silea să-şi regăsească percepţia corectă a relităţii, se cufunda într-un leşin adânc. Tălpile îl ardeau, ca urmare a celor o sută de lovituri date cu biciul. Era ciudat că nu simţea nimic în picioare, ca şi cum durerea ar fi năvălit direct în creier.

Din pricina setei, limba i se umflase, gata să-l sufoce. Pielea îl ustura cumplit. Ultima oară când îşi văzuse braţul, acesta era roşu ca focul. Apoi îşi pierduse cunoştinţa. Ieri? Acum o lună? N-ar fi putut spune. De fiecare dată când încerca să-şi ridice pleoapele umflate, nu întâlnea decât întunericul.

Nu cumva bezna făcea parte tot din coşmarul pe care-l trăia, iar fragmentele de imagini — din ce în ce mai rare de când fusese biciuit cu cruzime în temniţa din Gabès — doar simple vedenii? Se forţă să-şi recapete cât de cât luciditatea — dar, în halul în care se afla, era o încercare atât de nebunească încât, de-ar mai fi avut în el o urmă de vlagă, ar fi început să urle.

Apoi, încet-încet, în mintea lui îşi făcu loc singurul gând care-l mai ajuta să nu renunţe la voinţa de-a trăi: paradisul... Chelsea călărind pe o câmpie înverzită... la orizont un eleşteu... un pârâiaş care curgea repede printre malurile ierboase... surâsul ei chemându-l, irezistibil...

Îi murmură numele, dar gâtlejul lui uscat nu izbuti să articuleze decât un sunet răguşit.

— N-a murit, zise paznicul închisorii, privind către Sinjin, care zăcea la picioarele lui ca o grămadă de carne omenească pârjolită de soare.

Când îi tăiaseră legăturile şi el nu scoasese nici un sunet, îl crezură plecat înspre grădina lui Allah.

— Poate că vizirul ne va răsplăti, spuse călăul pe un ton în care se ghicea mulţumirea, întrucât şi el crezuse că prizonierul nu mai era în viaţă. Dar Mahmud a poruncit: „trei zile".

— *Ferenghis* cu pielea albă nu rezistă niciodată trei zile, replică însoţitorul său. Mahmud ar fi trebuit să ştie asta.

— Poate că nici n-a vrut ca prizonierul să trăiască, îşi dădu cu părerea Imir, o namilă de turc.

Vieţile supuşilor atârnau ca de un fir de păr de toanele beiului şi ale sfetnicilor săi.

— Tu ţi-ai făcut datoria aşa cum ţi s-a poruncit, îl linişti paznicul.

Turcul şovăi o clipă.

— Du-l la infirmerie, zise el. Între timp, eu merg să-l întreb pe vizir care-i este vrerea. La nevoie, doctorul îl poate ucide pe prizonier mai uşor decât aş face-o eu.

Dar pe măsură ce treceau zilele, se vădi că ministrul intenţiona nu numai să lase prizonierul să trăiască, dar chiar să-i asigure o existenţă plină de confort. O armată de vraci se îngrijea de trupul rănit al lui Sinjin. Ducele primi aceeaşi hrană ca şi beiul, iar apartamentul ce i se rezervase — şi pe care-l vizitase fără nici un fel de oprelişti din partea servitorilor — era nespus de somptuos.

Nu se împăca nici în ruptul capului cu gândul că tortura i-ar fi lăsat urme de neşters pe trup şi în suflet. În prima zi petrecută la infirmerie, când durerea nu-i îngăduise decât rare momente de luciditate, vizirul îl întrebase dacă şederea în închisoare îl determinase să-şi schimbe hotărârea.

În calitatea sa de diplomat, nu-i pretinsese direct lui Sinjin să accepte toate dorinţele beiului, ci doar îi ceruse să răspundă simplu „da" sau „nu".

Sinjin ştia că de acest răspuns depindea însăşi viaţa lui. Deşi înfuriat pe propria-i slăbiciune şi teamă de moarte, încuviinţă. Era tânăr, îşi iubea soţia şi, chiar şi în starea în care se afla, nu-l părăsise speranţa de a-şi recăpăta libertatea.

Răspunse „da", deşi sufletul său se împotrivea din răsputeri.

Răspunse „da", în dorinţa disperată de a-şi revedea soţia.

În săptămâna următoare, beiul se interesă îndeaproape de sănătatea prizonierului, mai ales datorită veştii că fratele său, Hamet, fusese văzut recent la Kairouan. Fosta capitală a Tunisului continua să rămână centrul religios al regatului, iar Hamet sosise în oraş tocmai pentru a-şi consolida poziţia de moştenitor al tronului. Deşi Coranul scria că puterea revine fratelui mai mare, totuşi, în ultimele două secole, în lumea mahomedană se văzuseră numeroase excepţii, iar Hamouda prefera să lase tronul fiului său, şi nu fratelui, care-i dorea moartea de vreo zece ani încoace.

Lordul *ferenghi* era un adevărat dar al lui Allah, la fel cum caidul din Gabès fusese instrumentul voinţei divine. Cu ajutorul străinului, beiul spera să zădărnicească planurile lui Hamet. Deşi dotat cu o impresionantă forţă fizică, Allah găsise o cale de a-i lua vederea, aducându-l în puterea lui Hamouda.

Oare nu era acesta un semn că intenţiile beiului se bucurau de binecuvântarea lui Allah? De ce alte dovezi ale bunăvoinţei cereşti ar mai fi avut nevoie beiul?

Lordul *ferenghi* îşi va lăsa sămânţa în femeile din haremul său — un orb nu încălca legea care cerea ca nici un bărbat străin să nu le vadă. Aşadar, englezul va fi acela care-l va ajuta să-şi apere tronul. Englezul trimis de Allah.

Hamouda uita, însă, un singur lucru: că n-ar mai fi avut nevoie de ajutorul lui Allah de n-ar fi devenit el însuşi impotent, în urma consumului exesiv de opiu.

Nimeni la K'sar Said nu răspundea întrebărilor ducesei. Nimeni nu se sinchisea de indignarea ei: nici femeile din harem care ştiau că orice împotrivire era inutilă, nici eunucii, care-l slujeau pe bei, total indiferenţi la sentimentele englezoaicei.

Menirea femeilor era să-i slujească pe bărbaţi, lucru pe care, într-un târziu, avea să-l priceapă şi necredincioasa. Între timp, eunucii se îngrijiră să-i pună în mâncare suficient opiu ca s-o liniştească. În consecinţă, Chelsea petrecu următoarele două săptămâni dormind aproape tot timpul, cu mintea atât de îngreunată încât îi era imposibil să gândească.

Cercetările întreprinse de consulul general şi de familia Viviani la Dar-el Bey se loviră de un zid de tăcere şi nepăsare. Nici o lege nu permitea accesul în harem, ceea ce făcea imposibilă orice încercare de-a căuta o femeie dispărută la mahomedani. Ar fi putut rămâne prizonieră pe viaţă. Cu înţelepciunea căpătată din experienţă, atât familia bancherului cât şi consulul general începură negocierile pentru răscumpărare.

După mai multe incursiuni de recunoaştere în împrejurimile palatului Bardo, cu ajutorul lui Ali Ahmed, Sahar şi Seneca aflară că Sinjin trăia, drept care trimiseseră un sol în

sud, cu poruncă să adune oameni pentru a da asaltul asupra seraiului. Până la sosirea trupei, puseră la punct toate detaliile planului. Obişnuiţi cu acţiunea, nu erau dispuşi să aştepte sfârşitul tratativelor de răscumpărare. O groază de ostatici putrezeau în temniţele maure, în timp ce negocierile înaintau cu pas de melc [XV]. Sinjin nu putea fi lăsat atâta vreme în captivitate. În locul lor, şi el ar fi procedat exact la fel.

Pe când beduinii continuau să se adune la Djencien, sosi şi ziua când Sinjin fu declarat suficient de întremat pentru a-l sluji pe bei, aşa cum făgăduise spre a-şi salva viaţa. Se înfăţişă în faţa tronului, tremurând de furie şi neputinţă, ca un zeu al mâniei — privelişte ce avu darul de a stârni interesul beiului, pe care cu greu îl mai distra ceva, după o viaţă întreagă de desfrâu şi lenevie.

Sinjin St. John — substitutul Înălţimii Sale bei Hamouda, stăpân absolut al regatului Tunis — era pe cale să devină distracţia nocturnă a unui tiran fanatic şi impotent.

43

Sinjin rămase în mijlocul încăperii, auzind zgomotul uşii ce se închidea în urma lui. Ştia că străjile palatului rămăseseră afară. De fiecare dată simţea cum îl cuprinde o furie neputincioasă, nesuportând nici gândul de-a fi sclav. Cu orgoliul rănit, îşi blestema captivitatea în fiecare noapte când era adus în haremul beiului.

Mânia îl făcea sălbatic şi neîmblânzit — stare de care beiul profita din plin, incitându-l în fel şi chip, ori de câte ori era adus în faţa sa, spre a lua cunoştinţă de îndatoririle nopţii următoare. Violenţa reţinută a englezului, domesticit de biciul vrăjit al lui Imir, se dovedea extrem de profitabilă femeilor din harem, deoarece Sinjin îşi facea datoria cu aşa o înverşunare încât sărmanele neveste, lipsite atâta vreme de bărbat, se arătau în culmea încântării.

Priceput la cai, Hamouda ştia că un armăsar focos zămisleşte mânji puternici.

Chelsea auzi uşa deschizându-se şi închizându-se, apoi zgomot de paşi. În faţa ameninţării cu moartea, până la urmă fusese silită să cedeze. Dacă voia să trăiască nu avea de ales. Acum stătea culcată pe divanul de mătase al beiului, simţindu-se un simplu obiect, fără nici un drept asupra propriului trup şi suflet. I se atrăsese atenţia să nu vorbească. Beiul nu suporta nici un fel de discuţii cu nevestele pe care le fericea cu stăpânţa sa. În plus, umblau zvonuri teribile, cum că celor ce îndrăzniseră să-i încalce porunca li se arsese sexul cu fierul roşu. Chelsea mai aflase şi despre existenţa unui lord *ferenghi* – un fel de taur de proporţii mitologice — pe care fiecare îl

aştepta cu nerăbdare. Dar când le întrebase pe odalisce, acestea se mulţumiseră să chicotească între ele. Aşadar, Chelsea nu dădu atenţie zvonurilor, considerându-le fireşti pentru nişte femei lipsite de prezenţa oricărui bărbat, afară de stăpânul lor.

În seara aceasta venise rândul ei. Chelsea tremura de teamă. Beiul îşi dorea cu orice preţ un moştenitor, astfel încât de o lună încoace căşunase pe neveste, îndeosebi pe cele mai noi şi mai tinere.

Pregătirea femeii alese spre plăcerea beiului dura o zi întreagă. Chelsea fusese îmbăiată şi frecată cu nădejde, după care îi aplicaseră *rusna* pe tot trupul, îndepărtându-i orice fir de păr. Părul din zonele intime era considerat un păcat, astfel încât femeile se epilau nu numai pe picioare sau la subţiori, dar chiar şi în nas. După ce fusese spălată cu grijă de câteva sclave, mersese în tepidarium, unde alte sclave îi făcuseră masaj, frecându-i pielea aspritâ cu piatră ponce. La sfârşit, o îmbăiaseră din nou în apă parfumată, după care, cu pielea netedă, catifelată şi strălucitoare, fusese lăsată să se odihnească, în timp ce altă sclavă îi parfuma părul, împletindu-l cu perle şi panglici.

Apoi i se aduse masa: dulciuri, şerbet cu arome delicate şi pepene galben. Când termină de mâncat, îi clătiră degetele cu apă de colonie. Istovită după atâtea băi fierbinţi, se cufundă într-un somn adânc, înfăşurată într-o cuvertură de saten de culoarea liliacului.

Iar acum, spălată, parfumată şi împodobită, aştepta clipa sacrificiului — simplu receptacol pentru sămânţa beiului.

Coranul spunea că „femeia este o câmpie, pe care soţul o poate cultiva cu folos sau lăsa în paragină, după cum crede de cuviinţă."

Respirând aerul cald al nopţii ce pătrundea prin ferestrele filigranate, Sinjin se apropie de sofa. De când îşi pierduse

vederea, i se ascuţiseră toate celelalte simţuri. Dincolo de mireasma de mosc şi iasomie, ghici parfumul proaspăt al unui trup pe care nu-l mai întâlnise niciodată în harem. Se opri o clipă lângă pat — ştia exact câţi paşi trebuia să facă de la uşă — apoi îşi ridică fruntea şi rămase nemişcat. O clipă mai târziu, parfumul cel ciudat dispăruse şi simţi în nări miros de ambră.

Îşi dezbrăcă hainele, care se prăvăliră foşnind pe pardoseală, aşteptând mângâierile care trebuiau să-l pregătească spre a îndeplini porunca beiului. După ce cunoscuse metodele sale speciale de convingere, nu se mai împotrivise rolului de armăsar ce-i fusese atribuit. Pe spate mai păstra încă urmele unei încercări de răzvrătire. Ori de câte ori îl încerca gândul revoltei, în minte îi răsunau vorbele beiului: „Eu pot să aştept, englezule, iar gâdele meu îşi cunoaşte bine meseria. Când te hotărăşti să faci precum ţi-am cerut, dă de ştire vizirului."

Ceea ce se şi întâmplase — după o săptămână de chinuri.

De regulă, femeia pe care urma s-o posede îl pregătea ea însăşi cu priceperea şi îndemânarea deprinse din harem, dar de astă-dată în pat nu se simţea nici o mişcare. Dimpotrivă, o alta îngenunche jos, lângă el, atingându-i sexul mai întâi cu mâna, apoi cu buzele. Sinjin închise ochii, luptând din răsputeri cu senzaţia cotropitoare care-l aduse repede în stare de erecţie.

— Eşti gata, *my lord*, murmură un glas în arabă.

Se auzi un foşnet, semn că ea se ridicase în picioare. O mână îl împinse cu blândeţe către pat. Când genunchii lui atinseră marginea divanului, se sui lângă femeia întinsă între perne şi se culcă deasupra ei, aşteptând degetele care să-l întâmpine şi să-l conducă. După o îndelungată abstinenţă, nevestele beiului erau întotdeauna dornice să-i aparţină. Beiul fusese lipsit de plăcerile lumeşti din cauza pasiunii sale pentru opiu. Chiar şi după ce Sinjin îi luase locul, femeile, în număr foarte mare, erau silite să-şi aştepte rândul.

De astă-dată, însă, partenera nu-i veni în întâmpinare. Sinjin bâjbâi în jurul său, vrând să ghicească poziţia primei odalisce cu care avea să se împreuneze în acea seară. Atingându-i umărul, îşi dădea seama că femeia stătea încordată şi temătoare, cu braţele întinse în lături. Intrigat de reţinerea ei, când de regulă era primit cu manifestări atât de pătimaşe, îşi plimbă degetele de-a lungul braţului femeii.

Descoperi cu uimire că fusese legată de încheieturi cu frânghii de mătase.

Extraordinar! O odaliscă refuzând să se supună! Trebuie să fi fost foarte tânără şi de curând adusă în harem. Nu îndrăzni să-i vorbească, de teama biciului şi a temniţei.

Simţind mâna bărbatului, Chelsea îşi ţinu răsuflarea, cu nervii întinşi ca nişte corzi de oţel. În urechi îi răsuna porunca indiferentă a beiului:

— Astă seară te vreau pe tine. Eunucii vor veni să te ia la opt.

Beiului îi adresase cuvântul chiar la ieşirea din baie. Înconjurat de eunuci negri, o măsurase cu ochii lui reci, lipsiţi de orice sentiment. Toată ziua fusese pregătită pentru patul Înălţimii Sale. Îmbrăcată şi împodobită cu perle şi panglici, i se dăduse să bea un elixir care — chipurile — garanta că sămânţa beiului va rodi în trupul ei.

Nu-şi putu reţine un suspin, care pluti o clipă în tăcerea încăperii. O îngrozea faptul de-a se afla sub trupul obez al beiului, care-o sfredelea cu privirea ochilor lui negri. Cum să-i suporte atingerea? Cum oare reuşeau toate celelalte să zâmbească întorcându-se din patul lui? Cât de umilitor să fii sclava plăcerii unui moşneag! Înăbuşindu-şi lacrimile, de teama pedepselor obişnuite în harem, se crispă toată, înfiorată de răceala cuverturii de mătase.

Sinjin o mângâie uşor pe obraz, vrând parcă să-i ghicească trăsăturile. Şi ea fusese legată la ochi, ca şi celelalte, ca să rămână convinsă că petrecuse noaptea împreună cu beiul. Degetele lui Sinjin se plimbară pe sprâncene, pe tâmplele ce se

zbăteau năvalnic, apoi pe pomeţi şi pe buzele întredeschise, într-o răsuflare şuierată şi înspăimântată.

Atingerea lui blândă o umplu de uimire. Beiul nu era câtuşi de puţin un om blând. Crescut într-o lume în care puterea se asigura prin forţa armelor şi ameninţarea cu războiul, paşa Hamouda ar fi fost incapabil de asemenea tandreţe. În săptămânile de când se afla captivă în haremul lui, îl văzuse deja trimiţând doi oameni la moarte, fără să clipească.

Din nou Sinjin simţi parfumul acela cunoscut şi se aplecă, încercând să-l respire mai de aproape.

Cum era cu putinţă?

Nu, sigur că nu! Soţia lui se afla la sute de mile depărtare, în oraşul Neapole. În ultima vreme se gândise atât de mult la ea încât imaginaţia îi juca feste. Alungându-şi din minte o idee atât de nebunească, se sili să revină la realitate. Fusese adus aici ca să-l înlocuiască pe bei, iar dacă n-o făcea, atunci Imir va şti să-l înveţe să respecte poruncile primite.

Trebuia să împlinească lucrul pentru care se găsea aici.

Beiul îl pândea prin orificiul din paravanul aurit. Sinjin ştia prea bine ce-i acolo, întrucât Hamouda avea de fiecare dată grijă să-i comenteze performanţele a doua zi. Aşadar, se înclină în direcţia lui — singura impertinenţă pe care şi-o îngăduia de teama biciului. În clipa următoare, se apucă să dezlege funia de pe pat.

Odată îmblânzit, Sinjin începuse să fie îngrijit cu tot respectul. Era bine hrănit, ca un armăsar pregătit pentru montă, cu ouă, mazăre, muguri de asparagus, lapte de cămilă şi miere, ca să-l facă mai potent. Se odihnea după pofta inimii în încăperile luxoase ce-i fuseseră rezervate. Rănile i se vindecaseră, dar cicatricile continuau să amintească răzvrătirea potolită doar cu lovituri de bici.

Acum trupul înalt şi vânjos se profila în lumina lumânărilor, cu părul negru revărsat pe umeri, cu sexul în erecţie: bărbatul ideal pentru a-şi lăsa sămânţa în femeile haremului. În fiecare noapte i se aduceau câte trei şi de fiecare dată îşi făcuse datoria până la capăt.

Pipăind frânghiile, le găsi agăţate de două inele din piele şi le dezlegă fără a sta pe gânduri. Tot pe bâjbâite, descoperi că femeia avea şi picioarele legate — lucru pe care-l bănuise de la început.

O auzi mişcându-se de îndată ce fusese eliberată. Aşezându-se pe marginea patului, o simţi ghemuită la perete.

— E nouă şi trebuie pregătită, i se spusese înainte de-a intra în cameră.

Dar abia acum îşi dădu seama *cât* de nouă şi de speriată era. Cu siguranţă că Hamouda aştepta să-l vadă posedând-o, însă nu-i lăsase suficient timp ca să înveţe tainele haremului.

Trebuia să se culce cu ea — dacă aşa se putea vorbi despre o fată atât de înspăimântată. Nu avea de ales. Nu era vreme de pierdut, afară aşteptau alte două. Se întinse şi, apucând-o de braţe, o trase lângă el pe cuvertura de mătase, care foşni în liniştea încăperii.

Ar fi vrut s-o încurajeze, dacă lucrul acesta ar fi fost posibil în asemenea împrejurări nefireşti, dar amândoi ştiau că n-aveau voie să vorbească. Beiului îi plăcea să privească în tăcere, netulburat de alte sunete decât gemetele şi gâfâiturile partenerilor. Desigur, consemnul tăcerii prevenea înfiriparea unor relaţii mai apropiate între „armăsarul" său şi odalisce.

Faptul de-a fi adus un alt bărbat care să-i ţină locul în harem era cu totul neobişnuit, dar dacă Allah nu-l binecuvânta cu un moştenitor, atunci îl va urma la tron fratele său. Decis să împiedice prin toate mijloacele o asemenea eventualitate, făcea tot ce-i stătea în putinţă să capete moştenitori[XVI]. Iar cum Sinjin era lipsit de vedere, nu încălca interdicţia de a-şi lăsa femeile privite de ochi străini.

Doamne, oare cât îi va trebui ca s-o convingă pe această fată înfricoşată să-i cedeze? se întrebă Sinjin. Nu cumva beiul o adusese anume pentru a-şi stimula potenţa de mult adormită?

La dracu'! Aici nu se afla într-un budoar, unde ar fi avut la dispoziţie toată noaptea ca să seducă o femeie. Oare beiul se aştepta s-o violeze? Dorea să fie martorul unei scene de violenţă? Sinjin oftă adânc, spunându-şi că, probabil, exista un Dumnezeu al răzbunării. Iată-l că ajunsese să-şi plătească toate păcatele cărnii, împlinind o poruncă atât de stranie şi de umilitoare. Dar biata femeie n-avea nici o vină. Îi prinse obrazul în palme şi se aplecă s-o sărute. Măcar putea încerca să-i alunge teama cu un simulacru de tandreţe. Ea încercă să se ferească, dar Sinjin o reţinu pe loc, apropiindu-şi buzele de ale ei. Simţi gust de vanilie, de la elixirul care-i fusese dat să-l bea. Sinjin recunoscu aroma şi se întrebă o clipă dacă nu cumva tocmai fata asta speriată avea să poarte în pântece copilul său.

Se afla în harem de prea puţină vreme ca să afle dacă ideea beiului dăduse rezultate. De-abia trecuseră două săptămâni. Dar în curând va şti — dacă se va osteni careva să-i spună — şi spera că după ce i se vor naşte fii, Hamouda se va lipsi de serviciile lui.

Nopţi la rând rămăsese cu ochii aţintiţi în tavan, răsucind în minte fel şi fel de gânduri. Dacă tot hotărâse să nu moară de mâna lui Imir, va trebui să se supună până la capăt. Descoperise că voia să trăiască... iar dorinţa de supravieţuire se dovedea mai puternică decât pretenţiile inumane ale beiului, decât conştiinţa şi normele de bună-cuviinţă. Dar ceea ce-l determina să reziste până la capăt era speranţa de-a se întoarce lângă Chelsea. După atâta timp, descoperise — tocmai în împrejurări atât de stranii — cât de mult îşi iubea soţia.

Pentru un răsfăţat al cercurilor aristocrate, era o revelaţie uluitoare, dacă nu chiar şi inutilă, dată fiind incertitudinea care plana asupra viitorului. Dar în momentele de neagră deznădejde îl susţinea chiar amintirea fericirii cunoscute alături de

ea. Mai mult decât atât, palidele luciri de lumină în întunericul care-l înconjura îi dădeau speranţa că într-o zi îşi va recăpăta vederea.

Dacă orbirea survenise în urma unei lovituri în cap, nu cumva avea şanse să se vindece tot printr-un şoc? Nu înceta să spere într-o minune, cu tăria credinţei unui copil.

Femeia se cutremură sub atingerea lui. Avea buze nespus de moi. Între ei doi spaima era o prezenţă aproape palpabilă.

„Taci" ar fi vrut el să-i spună. „N-am să-ţi fac nici un rău."

Dar nu putea, aşa că încerca să-i alunge teama cu sărutări. Îi desenă cu vârful limbii conturul buzelor, apoi o sărută uşor, ca un adolescent. Cufundându-şi mâinile în pletele ei mătăsoase descoperi că părul îi fusese împletit cu perle.

Sub şuviţele parfumate, îi simţi pielea catifelată. Din câte ştia, circasienele primite în harem aveau părul des şi negru, nu moale şi fin ca o atingere îngerească. În clipa următoare îşi alungă gândul nebunesc. Se aşeză cu fata pe genunchi, ca s-o poată mângâia, trezindu-i dorinţa.

Când sexul lui îi atinse şoldul, ea zvâcni, speriată, şi Sinjin se întrebă dacă era numai o copilă nevinovată. În acesta caz, n-o putea dezvirgina, indiferent de pedeapsa care-l aştepta. Nerăbdător să ghicească ce era în mintea beiului, îşi luă palma de pe umărul ei, coborând-o pe sân. Mâna lui lunecă peste sfârcul tare şi obraznic, apoi îi cuprinse sânul în căuşul palmei. Îl ridică uşor, parc-ar fi vrut să-l cântărească, apoi îi dădu drumul.

Nu era o copilă. Avea sâni pietroşi şi voluptuoşi de femeie.

Ale cui mâini erau acestea? se mira Chelsea. Ale cui aceste coapse musculoase pe care fusese aşezată? Beiul era mic, bătrân şi puhav din pricina opiului. Să fi fost adevărate zvonurile? Se afla alături de lordul străin? Deşi n-ar fi trebuit să se bucure că se găsea la discreţia unui bărbat necunoscut, totuşi, descoperind că nu era beiul, nu-şi putu împiedica un suspin de uşurare.

„Oricine, în afară de bei!" se rugă ea, bucuroasă de parcă ar fi fost iertată de pedeapsa cu moartea.

Deşi, în mod normal, o astfel de consolare ar fi scandalizat-o, în împrejurările de faţă, orice dram de noroc era binevenit. Buna-cuviinţă n-ar fi salvat-o nici de sclavie, nici de captivitate. Nu se putea bizui decât pe sine însăşi.

Brusc, o năpădi un val de curiozitate şi, de n-ar fi înspăimântat-o pedepsele date din porunca beiului, mai că şi-ar fi smuls legătura de la ochi. Deodată, în mintea ei se făcu lumină. Dacă omul acesta era chiar beiul, de ce-o mai legaseră la ochi? Stăpânul Tunisului venea adesea în harem şi nimănui nu i se interzicea să-l primească.

Sinjin tresări, uimit, simţind degetele fetei pe obrazul său. Ea nu se mişcase, de aceea atingerea îl surprinse. O lăsă să-l cerceteze. Dacă ghicindu-i trăsăturile, va fi mai puţin înfricoşată, atunci el va împlini cu plăcere porunca paşei.

Degetele ei îi desenară fiecare contur, simţindu-l cum zâmbeşte.

Ca şi cum s-ar fi înţeles prin vorbe, îi atinse şi el buzele, răsfrânte într-un surâs. Îl inundă o bucurie neaşteptată, deşi, de regulă, în timpul ritualurilor nocturne rămânea imun la sentimente. Se aplecă să culeagă din nou gustul de vanilie de pe buzele fetei, iar când încercă să i le întredeschidă, ea nu mai opuse rezistenţă.

Această mică victorie îl mulţumi nespus, fie chiar şi pentru faptul că nu mai erau două animale care se împerecheau sub ochii unui privitor impotent. Iar fata se deosebea cu totul de celelalte odalisce, de a căror pricepere şi apetit sexual beneficiase în nopţile trecute.

O cercetă uşor cu vârful limbii, până când ea îi răspunse, începând să răsufle puţin mai iute şi relaxându-se în braţele lui. O prinse de braţe, aşezându-i palmele pe umerii lui. Ea se supuse, înfierbântându-l şi mai tare.

Oricât îi displăcea că se lăsa învins de foamea cărnii, totuşi nu se putea împotrivi chemării simţurilor, odată stârnite de meşteşugul odaliscelor. Iar dacă s-ar fi abţinut, părăsind încăperea, cu siguranţă că beiul nu i-ar fi iertat o asemenea jignire.

În tăcerea camerei, fiecare senzaţie sporea în intensitate, mai ales că el trăia ferecat într-o lume a întunericului. Când apăsă uşor sfârcul sânului femeii care începea să-i primească mângâierile, ea gemu uşor, stârnindu-i şi mai mult simţurile.

Chelsea îşi spunea că n-ar fi trebuit să se lase pradă senzaţiilor tulburătoare ce-i trezeau dorinţa pentru un bărbat pe care nu-l ştia şi nu-l vedea. Nu cumva devenise la fel de obsedată de amorul fizic ca celelalte femei din harem, care nu făcea altceva decât să viseze toată ziua, cu gândul la bărbaţi? Dar buzele lui fierbinţi îi prinseseră sfârcul sânului, alungându-i din minte orice fel de speculaţii. Fără ştirea ei i se pusese în şerbet un praf de cantaridă, care începea să-şi facă efectul, strecurându-i în vine o dorinţă irezistibilă de a face dragoste. Iar când coapsele lui le atinseră pe ale ei, simţi cum se umezeşte toată.

Încercă să se îndepărteze, speriată de propria-i slăbiciune, dar el o reţinu, strângându-şi buzele pe sfârcul sânului. O înlănţui cu braţele, lipindu-şi palmele pe spatele ei. În clipa următoare Chelsea ţipă scurt, simţindu-i sărutarea chiar pe sex.

Sinjin ar fi recunoscut ţipătul acela dintr-o mie, pentru că-l auzise şi la Oakham, şi la Hatton, şi la Londra. Înălţă brusc capul, încă nevenindu-i să creadă. În secunda următoare, îşi plimbă degetele febrile pe trupul ei şi îngheţă. Îi cunoştea toate unduirile, reconstituindu-i imaginea prin memoria tactilă. Încremeni de spaimă, înţelegând deodată în ce pericol se afla.

Fără îndoială, venise după el şi, de n-ar fi fost sigur dinainte că-l iubeşte, s-ar fi convins acum. Era aici, alături, îşi spuse el, cuprins de-o fericire fără margini, după care îl năvăli groaza pentru primejdia care-o păştea.

Îl inundă o teamă cum nu mai simţise niciodată nici chiar când fusese torturat de Imir. Ştia că beiul obişnuia să-şi ucidă

odaliscele dacă nu era mulţumit de ele. Aşadar, cât timp rămânea în serai, Chelsea risca să-şi piardă viaţa în fiecare clipă.

— Încep să-mi pierd răbdarea, răsună glasul tărăgănat, dar autoritar, al beiului.

Chelsea înmărmuri de groază.

„Poziţia unsprezece" îşi aminti Sinjin, care primea în fiecare seară indicaţii precise, inspirate din „Grădina parfumată"[XVII]. Dar iată că nu-şi făcuse datoria destul de repede pentru a fi pe placul stăpânului. Faptul că beiul vorbise însemna fie că era extrem de supărat, fie că fumase prea mult haşiş. Şi într-un caz, şi în celălalt, starea sa de spirit nu prevestea nimic bun.

În timp ce se străduia să găsească o ieşire din noua situaţie, întinse mâna după una din pernele uriaşe de la căpătâiul divanului. Poziţia a unsprezecea nu mai putea fi întârziată nici o clipă.

O sărută pătimaş pe Chelsea, nemaiputându-şi stăpâni sentimentele dezlănţuite, deşi ştia cât de primejdios era să-şi trădeze emoţiile.

Buzele ei se deschiseră, cu un geamăt uşor. Atunci Sinjin o luă în braţe, ca să-i facă pe plac beiului şi, în acelaşi timp, să nu rişte inutil viaţa soţiei.

Culcând-o pe cuvertura de mătase, îi ridică puţin şoldurile, strecurând perna sub ea, apoi îi desfăcu picioarele, astfel încât să-i expună sexul. Îngenunche între picioarele ei, mângâindu-i sânii plini, apoi, atingându-i în treacăt pielea catifelată a gâtului, se aplecă şi-o sărută.

Chelsea îi simţi sexul apăsând-o pe pântece şi, instinctiv, îşi înălţă şoldurile, înfierbântată de afrodisiacul pe care-l băuse. Contactul cu bărbăţia lui îi trezise o dorinţă sălbatică, care-şi aştepta cu nerăbdare împlinirea.

Închise ochii, ca să stăvilească năvala senzaţiilor care-i puneau trupul pe jăratic, apoi întinse mâna să-l atingă. Când degetele ei îi prinseră sexul, el se retrase imediat. Beiului îi plăcea ca femeile să implore favorurile unui bărbat. Îi plăcea ca

femeia să se supună autorităţii masculine, iar contactul să fie amânat până când femeia era cu totul subjugată.

Nu-l interesa pregătirea actului sexual. De altfel, nici n-ar fi fost necesară cu femeile din harem, atât de dornice de sex. Dar o femeie care implora îi satisfăcea poftele brutale; prin urmare, Sinjin trebuia să se abţină cât mai mult, obligând femeia să vină către el — alt mijloc de oprimare a sexului slab, născocit de sufletul pervers al-paşei.

De regulă, odalisca se elibera chiar înainte de penetraţie, astfel încât orgasmul era incomplet. Atunci ea începea să se roage de Sinjin, plângând şi implorându-l, întocmai cum dorea Hamouda.

Dacă se supunea fără crâcnire vrerii lui Sinjin, urma să fie *răsplătită* — cuvântul aparţinând nu ducelui, ci stăpânului Tunisului.

Cu mulţi ani în urmă, pe când era foarte tânăr, Sinjin învăţase *imsak* — arta de a amâna orgasmul masculin. Reuşind să-şi controleze descărcarea, putea rămâne viguros atât cât dorea beiul.

Dar în această seară, scenariul care i se impunea i se părea un chin insuportabil. Fără a mai ţine seamă de interdicţia de a vorbi, murmură cu tristeţe: „Iartă-mă!"

— Sinjin! gâfâi Chelsea, fericită că ajunsese la capătul căutărilor şi înţelegând dintr-o dată ciudata comportare a bărbatului de lângă ea.

Trupul ei îl recunoscu.

Simţurile la fel.

Cea mai uşoară atingere a omului iubit fusese întâmpinată cu întreaga ei fiinţă, care vibrase ca pentru nimeni altul. Îi înlănţui gâtul cu braţele, agăţându-se de el cu disperare, ştiind că de-acum orice încercare de comunicare devenea *şi mai* primejdioasă.

Dacă beiul ar fi bănuit că erau soţ şi soţie, amândoi şi-ar fi pierdut viaţa.

Sinjin strângea în braţe paradisul, în vreme ce, de jur-împrejur, hăuri negre stăteau la pândă, gata să-i înghită.

— Acum trebuie să te rogi de mine... îi şopti el la ureche, avertizând-o ce se aştepta din partea lor.

Ea se supuse... Ar fi făcut-o oricum, fiindcă ardea de dorinţă pătimaşă pentru bărbatul plecat de-atâta timp de lângă ea.

— Te rog... Iubitule, te rog, ia-mă! îl imploră ea, întinzând mâna să-i atingă sexul.

El se retrase din nou, sărutând-o cu tandreţe.

— Trebuie să fii umilă... îi murmură din nou, culcându-i mâinile de-o parte şi de alta a trupului.

— Umileşte-mă, atunci, iubitule. Voi face aşa precum ţi-e voia... Sunt ca un fruct copt pentru buzele tale... Vino să mă guşti...

Şi, punându-i mâna pe umeri, îl trase către ea.

— Dacă încă nu te-ai umezit destul, cum vrei să te gust? o dojeni blând Sinjin.

Se sprijini pe călcâie şi-şi trecu degetele pe sexul ei, care-l îmbia să-l posede.

Chelsea închise ochii, cutremurată de plăcere, şi murmură fără să-i mai pese de altceva decât de patima ei răscolitoare:

— Ia-mă, iubitule... Vei vedea.. Sunt pregătită să te primesc... Ard de dor să te simt în mine...

Sinjin îşi plimbă din nou degetul peste carnea ei mistuită de dorinţă, ca şi cum ar fi vrut să verifice adevărul spuselor femeii.

— Se pare că da... aproape gata...

Îşi strecură înăuntru două degete, iar ea ridică şoldurile, ieşindu-i în întâmpinare.

— Eşti gata... încuviinţă Sinjin, pătrunzând mai adânc în lăcaşul fierbinte al dorinţei.

Simţindu-i primul spasm, îi mângâie uşor vaginul, apăsând-o pe pântece cu cealaltă mână, chiar în clipa când ea scoase primul ţipăt eliberator.

Mai puţin supusă decât celelalte femei din harem, ţipătul ei sfâşie tăcerea încăperii, ajungând până la mintea înceţoşată a beiului, alungându-i plictiseala şi trezindu-i interesul şi simţurile adormite.

Îngenunchind repede între coapsele femeii, Sinjin o pătrunse chiar în momentul în care începea să se liniştească. Ea încercă să-l oprească, pentru că trupul său nu era încă pregătit să accepte un alt contact.

— Nu, spuse ea, punându-i palmele în piept. Nu încă... Te rog...

— Mă rogi? întrebă Sinjin, continuând să se mişte înlăuntrul ei, fără să-i pese de împotrivire.

— Da, te rog... imploră Chelsea, încercând să se tragă mai sus pe perna de saten.

— Trebuie să te supui... îi ceru Sinjin cu glas adânc şi autoritar.

— Nu... protestă ea, dar simţurile din nou stârnite făcură ca vorbele să i se piardă într-un oftat.

Nici unul din ei nu avea de ales. Se aflau la dispoziţia paşei. Sinjin îi prinse gleznele, petrecându-i picioarele în jurul mijlocului său, apoi îi lipi tălpile, obligând-o să se deschidă şi mai mult.

— Femeia trebuie să se supună bărbatului, zise el, ca un *mullah* citind din învăţăturile Coranului, apoi se împinse în ea şi mai adânc.

— Mă supun, gâfâi Chelsea, tremurând la atingerea sexului său, care-i trimitea o vâlvătaie în tot trupul.

El continuă să se mişte, iar ea îl urmă în acest dans al cărnii, potrivindu-şi ritmul după al lui, ca de atâtea ori în trecut, atât de pătimaşi şi plini de dor încât aproape uitaseră că se aflau captivi, la cheremul beiului.

Când terminară, Chelsea izbuchi în plâns. Lacrimi mari i se prelingeau pe obraz: lacrimi de extaz şi bucurie, izvorâte din

prea-plinul inimii, şi lacrimi de teamă, ca nu cumva să-şi piardă iubirea abia regăsită.

Sinjin simţi că i se frânge inima. O strânse la piept, oferindu-i ocrotire cu trupul şi cu dragostea lui, dornic să-i aducă mângâiere şi uitare. O fracţiune de secundă, îi trecu prin minte să se repeadă după paravan, să-l găsească pe bei şi să-l sugrume.

Dar viaţa lor era prea preţioasă ca s-o rişte inutil. Dacă dorise să trăiască până şi atunci când se aflase în abisul disperării, cum să nu iubească viaţa tocmai acum? Îşi strângea în braţe soţia mult-iubită, fie şi numai pentru câteva clipe. Visul său cel mai nebunesc devenise realitate.

— Minunat! Nemaipomenit! Lăudat fie Allah, care a creat femeia pentru plăcerile bărbatului, răsună glasul beiului, mai încântat ca oricând de spectacolul la care asistase. Mâine vă vreau tot pe voi.

Se ridică greoi din jilţ, moleşit deja de opiu.

Auzind mişcare, Sinjin se retrase repede din trupul soţiei şi, ridicându-o pe Chelsea în capul oaselor, o acoperi cu învelitoarea de mătase. Oare de ce plecase beiul de la locul lui?

— Femeia *ferenghi* are un păr foarte frumos, zise Hamouda, intrând în încăpere cu paşi nesiguri. Ca razele soarelui de dimineaţă. Cum e când îl atingi?

Înţelgându-i intenţia de-a pune mâna pe Chelsea, Sinjin sări în picioare, apărând-o cu trupul său.

Beiul se apropie, chicotind bine-dispus după reprezentaţia nespus de reuşită. Cei doi sclavi se împerecheaseră cu patimă nebună, ca o nimfă şi un satir.

— Văd că armăsarul are grijă de iapa haremului! râse Hamouda. Ei, floarea mea de aur, ia priveşte la armăsarul ăsta orb!

Orb! Chelsea îşi smulse legătura de la ochi, privindu-l năucită pe Sinjin, care rămăsese în picioare între ea şi bei. Crezuse că se aflau în întuneric, astfel că Sinjin n-o recunoscuse sau se prefăcuse că n-o cunoaşte, ca s-o poată feri de primejdie. Dar el era orb!

Se strădui din răsputeri să nu-şi arate emoţia.

— Îl placi? întrebă beiul, surâzând încântat.

— Dacă şi Înălţimea Voastră e mulţumită de el... răspunse Chelsea evaziv, ştiind că vieţile lor depindeau de bunul plac al lui Hamouda.

— Sunt mulţumit, mormăi beiul.

— Atunci, stăpâne, îl plac şi eu.

— Mâine noapte ai să-mi arăţi cât de mult. Iar tu, frumosul meu armăsar — adăugă paşa, mângâind braţul lui Sinjin ca şi cum şi-ar fi alintat calul preferat — mănâncă bine, fiindcă am nevoie să fii în putere. Strajă! strigă el. Du-i de-aici!

În fracţiunea de secundă cât beiul întoarse capul către uşă, Chelsea îşi strecură mâna într-a lui Sinjin. Tânărul o strânse cu putere, apoi blând, ca un sărut de despărţire, după care-i dădu repede drumul. Aplecându-se, îşi luă veşmintele din cuierul de lângă pat şi se îmbrăcă, fără a mai da vreun semn că s-ar fi sinchisit de prezenţa ei.

Chelsea fu scoasă din încăpere cu ochii înotând în lacrimi.

44

În zilele următoare, amândoi deveniră principala distracţie a beiului. Celelalte femei din harem fuseseră lăsate de izbelişte, întrucât Hamouda dorea ca lordul *ferenghi* să se împerecheze numai cu femeia cu păr auriu. Ce pătimaşi erau! Ce înflăcăraţi! Ce tumultuoşi! Trebuia să aibă un copil zămislit de ei! Sperând că cel mult într-o lună ea va rămâne însărcinată, îi urmărea făcând dragoste seară de seară.

Cât despre cei doi sclavi aflaţi la cheremul lui Hamouda, nopţile deveniseră o cumplită obsesie.

Un paradis.

Un infern.

Erau clipe divine.

Nebunie, agonie, delir, pasiune arzătoare — un amestec de senzaţii care le întărea dorinţa de-a trăi şi, în acelaşi timp, hotărârea de-a evada cu orice preţ.

Sinjin nu-şi putea scoate din minte evadarea, mai ales de când începuse să-şi recapete vederea: câte o rază alburie care sfâşia întunericul din jur. Dar chiar dac-ar fi încercat să fugă, între apartamentul său şi serai se întindea un labirint de coridoare mişunând de străji. N-avea nici o şansă să ajungă până la ea viu şi nevătămat.

Neliniştit, umbla de colo-colo toată ziua ca şi cum mişcarea ar fi reuşit să-i mai calmeze agitaţia. Se străduia să memoreze planul palatului, cu turnurile de pază vizibile de la fereastra lui, cu multitudinea de coridoare dintre camerele sale şi cea în care se întâlnea cu Chelsea seară de seară. Număra străjile şi armele

de care dispuneau. Observă că beiul folosea drept gărzi personale mameluci — sclavi creştini, convertiţi la islamism. Oare printre aceştia ar fi câţiva dispuşi să rişte pentru a-şi recâştiga libertatea? Cât de credincioşi îi erau beiului?

Făurea fel şi fel de planuri, luând în calcul forţa şi direcţia vântului, fără a sufla o vorbă despre faptul că începe să-şi recapete vederea. Unde să fi fost ancorată *Aurora*? Ce făceau Seneca şi Sahar? Era convins că prietenii săi căutau o cale să-l salveze. Dar oare se putea pătrunde în palat? Şi ce şanse aveau să dea de el, când la Bardo se aflau nu mai puţin de cinci sute de camere? Pe urmă, trebuiau s-o găsească şi pe Chelsea.

De fiecare dată când ajungea cu planurile în acest punct, îl copleşea un sentiment de neputinţă. *Dimensiunile* palatului constituiau în sine cea mai eficientă măsură de apărare. Chiar dacă cineva ar fi avut curajul şi posibilitatea de-a evada, n-ar fi reuşit niciodată să se descurce în labirintul de coridoare şi încăperi ce se întindea pe o suprafaţă uriaşă.

Desigur, şi timpul era un factor important... Deşi, deocamdată, nu chiar atât de presant. Însă de îndată ce beiul şi-ar fi asigurat moştenitori, prezenţa lui Sinjin n-ar mai fi avut rost.

Totuşi, Sinjin nu-i împărtăşea niciodată soţiei temerile sale.

— Vom fugi de-aici... îi şoptea el, ştergându-i lacrimile cu sărutări. Nu-ţi pierde curajul.

Dar de-abia se stăpânea să nu-l strângă de gât pe bei, mai ales de când vederea i se îmbunătăţise şi-i desluşea silueta pândind de după arabescurile din perete. Erau de-ajuns câţiva paşi şi-un singur salt, ca să-şi înfigă degetele în gâtlejul puhav al lui Hamouda, pe care arabescurile delicate nu l-ar fi putut feri de furia lordului englez.

Însă de fiecare dată îl oprea dragostea pentru Chelsea. Şi speranţa că într-o zi vor fi din nou în Anglia.

Pentru prima oară în viaţă începu să se roage, cerându-i lui Dumnezeu să-i dea răbdare şi putere, de care nu avusese

nicicând nevoie în viaţa desfrânată de până atunci. Era îndeajuns de curajos şi de perseverent ca să-şi ducă planul la bun sfârşit. În schimb nu ştia dacă va izbuti să găsească şi prudenţa necesară.

Consulul general îi prezentă pe Seneca şi Sahar familiei Viviani, deşi prietenii lui Sinjin făcuseră deja cunoştinţă cu una dintre rudele bancherului, într-o seară pe când cercetau împrejurimile palatului. Beduinii şi napolitanii îşi uniseră eforturile, dând mită în dreapta şi în stânga — cea mai eficientă cale de-a pătrunde în Bardo. Însă odată intraţi, soarta lor depindea de rapiditatea cu care se mişcau şi de priceperea la mânuirea spadei.

Stabiliră atacul pentru vinerea următoare — zi de Sabat pentru musulmani. Mahomedani numai cu numele, beduinii nu erau atât de habotnici ca arabii, tradiţia lor războinică apropiindu-i mai curând de credinţele păgâne. Dar şi mai important decât caracterul sacru al Sabat-ului era faptul că în vinerea cu pricina avea să fie lună nouă.

Seneca şi beduinii pătrunseră în palat în crucea nopţii, semănând moarte în drumul lor de la poartă până în dreptul camerei lui Sinjin, unde zăboviră doar cât să taie gâtul străjii, târând-o într-un ungher întunecos. Ajungând în faţa apartamentului unde se afla Sinjin, deschiseră uşa doar cât să se strecoare înăuntru cei douăzeci de oameni.

— Poarta dinspre apus va rămâne neîncuiată încă cinci minute, zise scurt Seneca, în loc de salut.

Fiecare clipă era prețioasă. La poartă îi aștepta familia Viviani, care-i mituise pe paznici, dar prin palat umblau gărzile la fiecare sfert de oră. Deja trecuseră zece minute.

— Mergem s-o luăm pe Chelsea, șopti Sinjin, aruncându-și o mantie pe umeri și luând pumnalul din mâna lui Sahar. Cei de la poartă vor trebui să mai aștepte.

— Deci trăiește! răsuflă ușurat Seneca. În cât timp poți s-o aduci? întrebă el repede.

— Dacă alerg, în trei minute, răspunse Sinjin, care cronometrase în minute de zeci de ori distanța. Dar dacă întâlnesc și străji...

Ridică din umeri.

— Eu nici nu văd prea bine... adăugă tânărul, îndreptându-se deja spre ușă.

— Vin cu tine, spuse Seneca, pornind după el.

— Și eu, se oferi Sahar, grăbindu-se după Sinjin, cu burnuzul negru fluturând în urma sa.

Fără alte explicații, toți trei o luară la fugă pe coridor. Oamenii deșertului acționau din instinct, deprinși cu metodele de luptă încă din fragedă copilărie. Se îndreptară către serai, pășind fără zgomot pe dalele de marmură.

Ușa seraiului se dădu de perete și douăzeci de oameni năvăliră în curtea interioară în jurul căreia se aflau camerele individuale. Sinjin o chemă pe nume: „Chelsea!" și glasul său stârni ecouri în tăcerea și întunericul haremului.

Oricât era de înspăimântată, vocea lui Sinjin avu asupra ei efectul unui miracol. Azvârlind deoparte cuvertura, sări din pat, strigând:

— Sunt aici! Vin îndată!

În acele clipe, nu se mai gândea că putea fi descoperită, ci numai că-și va revedea soțul. Sinjin o strigase cu glas tare, fără

fereală, şi sunetul puternic al vocii lui se reverbera în zidurile de mozaic, răsunând între colonadele curţii interioare.

Într-o secundă, se găsea în faţa ei — un trup vânjos profilat în cadrul uşii — întinzându-i mâna şi inspirându-i atâta energie şi putere de parcă ar fi fost în stare s-o salveze doar printr-un efort de voinţă. Apucându-i degetele, simţi cum forţa lui îi dă curaj.

— Stai lângă mine, murmură el. Totul va fi bine, adăugă, cu siguranţa lui dintotdeauna. Dar fii pregătită de orice, fiindcă s-ar putea lăsa cu vărsare de sânge.

Ar fi vrut ca avertismentul său să nu se adeverească şi s-o poată feri de privelişti înspăimântătoare, dar calea de întoarcere devenea tot mai riscantă. O trase lângă el, ocrotind-o cu propriul său trup, apoi alergară către ceilalţi, care aşteptau în curte.

Eunucii fugiseră, iar femeile se ascunseseră speriate în camerele lor, cu excepţia unei tinere grecoaice capturată de pe corabia unor negustori, cu o vară în urmă, în drum spre Alexandria.

— Merg şi eu cu voi, declară fata în franceză, apropiindu-se repede de Chelsea şi Sinjin, care străbăteau în goană pardoseala de marmură negru cu alb din jurul havuzului.

— Senecca! îşi chemă Sinjin prietenul, făcând semn spre tânăra grecoaică.

El unul n-o putea apăra decât pe Chelsea. Dacă fata voia să-i însoţească, cineva trebuia să se ocupe şi de ea.

— Va trebui să alergi ca vântul şi ca gândul! îi spuse Seneca, într-o franceză cu un uşor accent canadian.

Îi întinse mâna, adăugând:

— Şi ai grijă să nu ţipi, indiferent ce vei vedea.

— Ucide-i pe toţi, zise scurt grecoaica. Începând cu bciul. Dă-mi şi mie un pumnal, şi-am să-ţi ajut.

Primind o armă, îşi încleştă degetele pe prăsele, murmurând:

— Ia-o înainte... Pot să ţin pasul cu voi...

— Cum te cheamă? întrebă Senecca, de parcă s-ar fi aflat la ceai, în loc să alerge disperaţi spre poarta dinspre apus.

În realitate, nu-şi putea stăpâni admiraţia pentru trăsăturile ei de o frumuseţe clasică.

— Cressidia, surâse fata, şi pot să fug mai iute decât tine.

„Ce straniu!" îşi zise Senecca.

Acum, când îşi risca viaţa rătăcind prin palatul unui tiran, cu perspectiva de a-şi sfârşi zilele în chinuri groaznice, se simţea atras de o femeie pentru prima oară de când îi fusese ucisă soţia. Iar minunea se întâmpla cu ani de zile mai târziu, la o depărtare de zeci de mile de casă.

— M-ai fascinat, spuse el, gândindu-se ce ciudat era să flirteze cu o femeie din harem când poate îşi trăia ultimele clipe. Şi nu poţi să mă întreci la fugă.

Din acest moment, orice conversaţie încetă, pentru că trompetul sunase alarma. În câteva secunde, palatul mişuna de soldaţi. Micul grup îşi croi drum prin curtea dinspre poarta apuseană, lăsând în urmă nenumăraţi morţi în încercarea disperată de a-şi salva viaţa. Aici îi întâmpinară oamenii familiei Viviani, venindu-le în ajutor. Ieşind pe poartă, fugarii se repeziră către caii pe care un rândaş îi ţinea gata pregătiţi.

Beduinii săriră în şa cu îndemânarea deprinsă din copilărie. Ceilalţi îi urmară îndată, gândul libertăţii dându-le aripi la picioare. Pentru Chelsea, era o fericire fără seamăn să călărească iarăşi, în aerul răcoros al nopţii. Întoarse capul spre Sinjin, care galopa alături pe un armăsar negru, privindu-l cu ochi strălucitori de bucurie. Ştiind că putea întrece orice călăreţ, îşi recăpătă încrederea în sine.

— Cât mai e până la ţărm? strigă ea.

— Două mile. O luăm prin oraş. Urmăritorii se aşteaptă să ocolim Tunisul.

Chelsea râse, fericită. Drumul promitea să fie un fel de întrecere sportivă, pe care aveau s-o câştige cei mai buni.

— Străjile beiului nu călăresc atât de bine ca beduinii...

Numai oamenii deşertului puteau să străbată în galop străduţele înguste, coborând pe pietre de pavaj, sărind peste obstacole: ziduri, tejghele, pâlcuri de verdeaţă. Cât despre Senecca, el avea acum un motiv în plus ca s-o admire pe grecoaică: frumoasa Cressidia călărea ca vântul.

Ajungând pe chei, se năpustiră către ţărm. *Aurora* era ancorată dincolo de Foum-el-Qued, ceva mai în larg, la apă adâncă. Între ei şi libertate rămânea de parcurs toată linia ţărmului la nord de port. Sinjin dădu pinteni calului, urmat de Chelsea şi de restul trupei. Cu toţii ştiau că de-ar fi fost prinşi, îi aştepta o moarte lentă şi îngrozitoare.

Privelişte a corăbiei profilate pe cerul întunecat, cu toate pânzele în vânt, avu darul să-i însufleţească.

La mal găsiră bărci legănându-se pe valurile molcome şi foşnind uşor. Peninsula era cufundată în întuneric şi tăcere. După câteva cuvinte de salut, schimbate în grabă, cu glas coborât, suiră în bărci mai întâi femeile. Trebuiau să renunţe la cai. Mai repede! La ora aceea probabil că toată armata beiului se afla pe urmele lor.

De-abia urcaseră femeile în barcă şi în depărtare îşi făcură apariţia mamelucii.

— Sunt cam la o milă, zise scurt Sinjin.

Senecca se găsea alături, ţinând-o în braţe pe Cressidia. Întorcând capul, înjură printre dinţi şi răspunse.

— Cel mult o milă. Şi vin mâncând pământul.

Sinjin rămase o clipă în apa până la genunchi, strângând-o la piept pe Chelsea şi încercând să aleagă calea cea mai sigură dintre puţinele pe care le aveau la dispoziţie. Cum gărzile palatului se apropiau văzând cu ochii, se hotărî: aplecându-se o sărută cu tandreţe pe buze, murmurând:

— Tu eşti toată viaţa şi fericirea mea...

O lipi strâns de trupul lui, regretând că nu avea timp să-i spună mai multe, dorindu-şi cu disperare ca mamelucii să dispară ca un vis urât şi blestemând soarta care nu-l ajutase să descopere în împrejurări mai fericite cât de mult îşi iubea soţia.

— Te iubesc din toată inima, şopti el, aşezând-o pe bancheta bărcii.

Vorbele lui îi strecurară în suflet un fior de gheaţă: erau cuvinte de rămas-bun, încărcate de sumbre presimţiri.

— Vino şi *tu*, izbucni ea. De ce-mi vorbeşti aşa? Hai lângă mine...

Dar se opri brusc, citind în privirea lui Sinjin că orice rugăminte ar fi fost zadarnică.

— Oh, Doamne! gâfâi ea înspăimântată.

— Te urmez şi eu îndată, o linişti Sinjin, cu glas voit nepăsător, ca să-i alunge temerile.

Pierdu câteva clipe preţioase ca s-o sărute... neputându-şi dezlipi buzele de ale ei.

Senecca îi puse uşor mâna pe braţ. Se apropiau mamelucii.

— Mergi cu bine, murmură Sinjin, trecându-şi degetele peste obrazul soţiei şi negăsind puterea să se smulgă de lângă ea.

Brusc, se desprinse, fără a mai arunca o privire în urmă şi începu să scruteze ţărmul, calculând cât timp le mai rămăsese.

Razele lunii erau mult prea palide ca să lumineze ţărmul, dar coifurile de argint ale gărzilor străluceau în noapte, iar vârfurile lăncilor săltau în ritmul mersului, ca într-un dans al morţii.

— Duceţi femeile pe *Aurora* şi ridicaţi ancora! porunci Sinjin marinarilor, ajutându-le să împingă barca în apă. Nu pierdeţi nici o clipă, porniţi imediat. Ne întâlnim la Neapole.

Vorbea sacadat, obsedat de tropotul cailor ce se apropiau de-a lungul ţărmului.

— Sinjin, e timp să se îmbarce toată lumea! Vino cu noi! ţipă Chelsea, ridicându-se de pe bancă şi încercând să ajungă până la el. Să plecăm împreună.

— Ţineţi-o! porunci Sinjin, cu glas liniştit, în care se ghicea o hotărâre de neclintit. Acum porniţi! porunci el, îndepărtându-se de barcă.

— SINJIN, NU! răsună ţipătul sfâşietor al soţiei, sfârşind într-un geamăt, în clipa când marinarul care o ţinea o aşeză cu forţa pe bancă.

— S-ar putea ca mamelucii să nu lupte, zise Cressidia, îngustându-şi pleoapele că să desluşească siluetele călăreţilor, în timp ce marinarii trăgeau de zor la vâsle, înaintând spre larg. Nu cred că sunt dispuşi să-şi rişte pielea de dragul beiului...

— Sunt prea mulţi, murmură Chelsea, conştientă că risca să nu-l mai revadă niciodată pe Sinjin, a cărui siluetă se îndepărta cu paşi mari de-a lungul ţărmului. Iar ai noştri atât de puţini... suspină ea, copleşită de durere.

Mergând prin apa până la glezne, Sinjin îşi aruncă veşmântul în mare, verificând instinctiv dacă pumnalele erau la locul lor, în cingătoare. Îşi roti privirea în jur, descoperindu-i pe Senecca şi Sahar printre oamenii şi caii de pe ţărm. Lăsând deoparte orice porniri afective, se concentră asupra şanselor de supravieţuire, încercând să evalueze numărul urmăritorilor, capacitatea lor de luptă, în speranţa unei posibilităţi cât de vagi de a scăpa de furia lui Hamouda. Rămânând numai în şalvari şi cizme, scoase puşca de la oblânc, agăţând-o pe umăr, şi sări în spinarea calului său arab. Încleştându-şi degetele pe mânerul din corn de rinocer al pumnalului, schiţă un surâs către Senecca şi Sahar, care încălecaseră şi ei.

— Sunteţi gata?

Ei încuviinţară în tăcere şi Sinjin dădu pinteni armăsarului.

În spinarea cailor arabi de război, se năpustiră către străjile care se apropiau în rânduri strânse. Strigătul de luptă al

beduinilor se înalţă în noapte, cu înverşunarea şi curajul caracteristice oamenilor deşertului.

Răsunară detunături, fiecare beduin ochind un lăncier. După a doua salvă de împuşcături, grupul lui Sinjin era aproape egal ca număr cu urmăritorii. Nemaiavând timp să-şi încarce armele, beduinii traseră din teacă spadele ascuţite ca briciul, năvălind cu furie asupra mamelucilor. Caii nechezau, înălţându-se pe picioarele din spate. Strigăte de moarte, lungi şi ascuţite, sfâşiau întunericul nopţii, semn că oamenii lui Sinjin reşiseră să-şi croiască drum printre gărzile beiului.

Bătălia se defăşura prea departe pentru ca cei din barcă să desluşească ce se întâmplă, mai ales că luna arunca abia o slabă dâră de lumină asupra plăjii. Plângând de supărare, Chelsea asistă neputincioasă la ridicarea ancorei, *Aurora* umflându-şi de îndată pânzele în vânt. Nu putea nici să lupte alături de Sinjin, nici să-l înduplece să plece. N-ar fi avut nici puterea, şi nici curajul să-i înfrunte pe neîndurătorii mameluci. Şi iată că fusese trimisă de lângă soţul ei tocmai când se aflase la un pas de libertate.

Iar ei nu-i rămânea decât să jelească la mormântul lui Sinjin.

Blestematul! De ce trebuise să facă pe eroul? Ar fi avut vreme să ajungă cu toţii la corabie. Îl ura pentru că o părăsise, întorcându-se din drum cu hotărârea unui cavaler medieval, când orice om *cu cap* ar fi sărit în barcă, *dând cu tifla* mamelucilor!

Aruncând o privire rapidă către largul mării, în timp ce para o lovitură de iatagan, Sinjin văzu cu uşurare că *Aurora* pornise cu toate pânzele sus. Iar Domnului, Chelsea se afla în siguranţă! Scăpase de bei, de tortură, de toate ciudăţeniile unei ţări care ţinea femeile în cuşcă, precum animalele. El rămăsese să-i asigure retragerea, salvând-o de o soartă crudă: aceea de-a

trăi în haremul unui tiran, la mii de mile de casă. Atacându-i pe mameluci, câştigaseră minute preţioase, dând răgaz *Aurorei* să iasă în larg.

Întorcându-şi calul în loc, se feri de lovitura năprasnică a unui iatagan. Se trezi brusc din reverie, împins de dorinţa supravieţuirii. Cu voia lui Dumnezeu, nădăjduia să se întoarcă acasă. Dând pinteni calului, atacă din spate un mameluc, înfingându-i pumnalul printre coaste drept în inimă.

Urletul de agonie al soldatului îi umplu sufletul de satisfacţie. I-ar fi plăcut să-şi vâre pumnalul până în prăsele în trupul buhăit al beiului. Dar nu era vreme să viseze la răzbunare, se dezmetici el, smulgând cuţitul din rană. Mamelucii erau mai bine înarmaţi, mai mulţi la număr şi obişnuiţi să lupte până la ultima suflare: pe eroii căzuţi vitejeşte îi aşteptau grădinile Paradisului.

Sinjin se răsuci din nou şi, ridicând pumnalul deasupra capului, se năpusti acolo unde încleştarea era în toi: cu sângele curgând şiroaie din răni, cu trupul lucind de sudoare, cu părul lung fluturând în vânt, scoţând un strigăt de luptă neomenesc, ca şi cum în mijlocul măcelului şi-ar fi făcut apariţia diavolul în persoană.

45

Rezemată de balustradă, Chelsea privea cu ochii împăienjeniţi de lacrimi cum se pierdea în zare ţărmul tunisian. Plângea pentru omul iubit. Plângea de disperare, de furie şi neputinţă, ca toate femeile lăsate deoparte atunci când conflictele între bărbaţi nu se puteau rezolva decât cu arma în mână.

Totuşi ştia că Sinjin n-ar fi părăsit-o niciodată, de n-ar fi fost spre binele ei. Din nou simţi un nod în gât şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraz.

— Cum am să trăiesc fără tine? murmură ea. Nu mă lăsa...

Sfâşiată între dor şi nelinişte, căuta o speranţă cât de mică de care să se agaţe. Nu putea sta cu braţele încrucişate. Ca să-şi mai dea curaj, începu să-şi făurească fel şi fel de planuri nebuneşti.

La Neapole va angaja soldaţi. În armata Regatului celor Două Sicilii luptau alături austrieci, spanioli, germani din toate ţinuturile nordice şi italieni din principatele peninsulei. Cu siguranţă că va găsi mercenari dispuşi s-o însoţească.

„Încă nu e prea târziu" îşi spuse Chelsea.

Când Cressidia se apropie de ea, aducând două mantii de lână ca să le apere de vântul rece din larg, Chelsea zise încet, dar cu o hotărâre de nestrămutat:

— Mă întorc după ei... de îndată ce ajungem la Neapole. Sinjin are destui bani ca să ia în solda lui toată armata lui Ferdinand.

— Te va ajuta şi tatăl meu, se oferi Cressidia nespus de calmă, ca şi cum ar fi fost vorba să cumpere mere din piaţă. Banca Deopolis are o sucursală la Neapole.

— Atunci se cheamă că eşti aproape acasă...

Şi ea s-ar fi simţit acasă dacă l-ar fi avut alături pe Sinjin. Gândul acesta îi dădu curaj.

— Cam aşa, zâmbi Cressidia, deşi eu locuiesc la Alexandria. Îţi sunt recunoscătoare, murmură ea, pradă unei puternice emoţii.

— Altfel ai fi renunţat la gândul evadării? întrebă Chelsea, cu privirea aţintită în depărtare, în timp ce în minte i se perindau imagini din Serai.

În harem, toate femeile renunţau la libertate mai curând sau mai târziu. Existenţa lor acolo era complet ruptă de lume, de realitate.

Cressidia ridică din umeri. Înţelese rostul întrebării, dar nu voia să-i reţină prea mult atenţia cu lunga ei poveste când Sinjin se afla în pericol.

— Numele meu a fost dat uitării de îndată ce-am trecut pragul haremului, zise ea. Aşadar ştiam că tata n-avea cum să-mi dea de urmă.

În glasul ei se ghicea adânca disperare a tuturor femeilor din harem. Dar în clipa următoare, îşi îndepărtă câteva şuviţe negre care-i fluturau pe obraz şi spuse cu încrâncenare, aruncând fulgere din ochi:

— Soţul tău mi-a redat libertatea. Toată averea familiei mele vă stă la dispoziţie. Cât despre mine, urmă ea cu un zâmbet crud, tare mi-ar plăcea să-l văd pe Hamouda dându-şi sufletul încet-încet, tras într-una din ţepele ce se înalţă deasupra portului. Aş vrea să ştiu dacă moare cu aceeaşi indiferenţă cu care mi-a nenorocit mie viaţa.

Chelsea se îndoia că ar fi savurat imaginea unor cormorani ciugulind ochii şi măruntaiele lui Hamouda.

— Eu nu doresc decât să-l văd din nou pe Sinjin şi pe prietenii lui, şopti ea, fericită că nu trebuia să-şi încarce conştiinţa cu grija răzbunării. Sper... că trăieşte.

Vorbele ei pluteau în întunericul nopţii.

„Rămâi în viaţă pentru mine..." se rugă ea în gând, trimiţându-i speranţa în zbor înapoi spre ţărmul Africii, ca un talisman menit să-l ocrotească.

Toată noaptea rămase în picioare la pupa. O teamă iraţională îi alungase somnul. Îşi spunea că dacă va închide ochii, s-ar putea ca el să moară... Rugăciunile pe care le rostea, la fel de lipsite de sens ca şi poezioarele învăţate în copilărie, reveneau obsedant, ca nişte incantaţii, intimidând-o, înspăimântând-o şi împiedicând-o să închidă ochii.

Ce era rău în încercarea de-a linişti spiritele, puterile cereşti sau făpturile mitice? se întrebă Chelsea, singură şi neajutorată în durerea ei. Dacă djinii i l-ar fi adus înapoi pe Sinjin, ea una ar fi renunţat cu dragă inimă la somn pentru toată viaţa. Oferea tot felul de nimicuri fără rost spiritului care l-ar fi salvat pe Sinjin. Promitea şi se ruga ceasuri la rând. Pentru prima oară înţelegea cum reuşise credinţa să adune armate de cruciaţi, să înalţe imense catedrale, să zidească Partenonul şi să construiască piramide.

— Aduceţi-mi-l înapoi... murmură ea în noaptea întunecoasă. Sunt gata de orice sacrificiu, numai să-l văd înapoi...

Chiar când se îngâna ziua cu noaptea, la orizont se ivi silueta unei corăbii. Pe cerul alburiu se profilau limpede pânzele întunecate ale unei fregate musulmane.

Dând grabnic de ştire omului de la cârmă, Chelsea rămase încremenită, cu ochii la imaginea de rău augur care se contura în lumina răsăritului de soare. Trezit de clopotul de alarmă, căpitanul alergă pe punte, ordonând să fie ridicate toate pânzele. Înţelegând pericolul, marinarii se repeziră să-i execute comen-

zile, şi îndată *Aurora* se îndreptă ca vântul către Neapole, cu toate pânzele desfăşurate. Dar fregata musulmană îi urma ca o umbră, în ciuda dimensiunilor ei uriaşe şi a tunurilor grele, întrucât dispunea de două rânduri de pânze. În curând, ajunse din urmă corabia lui Sinjin. Către prânz, când se aflau destul de aproape ca să deschidă focul, cei de pe *Aurora* îşi dădură seama că aveau de-a face cu o felucă — vas de luptă anume construit ca să poată naviga printre stâncile Coastei Barbare.

La catarg nu se zărea nici un steag.

Apoi fu înălţat un stindard alb.

— Nu trebuie să te încrezi în flamuri albe când e vorba de corsari, spuse grecoaica, care stătea pe punte lângă Chelsea. E o tactică frecventă, ca să se apropie de vasul pe care vor să-l abordeze. De ce s-ar preda? Noi avem vreo zece tunuri, iar ei o sută. Eu nu vreau să mă întorc de unde-am plecat! declară Cressidia cu un calm de neclintit.

Chinuită de teama captivităţii încă din clipa când descoperise corabia, Chelsea refuza până şi simplul gând de a-şi pierde iarăşi libertatea, astfel că vorbele Cressidiei găseau ecou în mintea ei. Cu ochii la feluca ce continua să se apropie, zise:

— Oricum avem nevoie de arme. Sunt două în cabina lui Sinjin.

Şovăi o clipă, neputând accepta ideea morţii, deşi ştiind că nu avea de ales.

— Du-te şi ia-le! o îndemnă ea pe Cressidia.

Rămasă singură, continuă să fixeze cu privirea corabia duşmană, întrebându-se dacă la nevoie va găsi curajul să-şi ia viaţa. La optsprezece ani, moartea îi păruse întotdeauna o... imposibilitate.

Cu gândul dus, remarcă o siluetă care se mişca pe puntea felucii. Ceva familiar îi atrase atenţia — poate înălţimea, poate mersul. Îşi încordă privirea, încercând să desluşească ce anume o frapase. Dar când se uită mai atent, omul dispăruse după trincă.

Cuprinsă de o emoţie confuză dar puternică, îşi schimbă poziţia, ca să vadă mai bine ce se petrecea la bordul celuilalt vas. Bărbatul acela avea părul lung... şi negru. Amintindu-şi că, de fapt, toţi mahomedanii erau bruneţi, se sili să-şi ţină cumpătul, certându-se în gând pentru momentul de slăbiciune.

În loc să-şi piardă vremea scrutând în depărtare, mai bine ar chibzui la o cale rapidă de a-şi lua viaţa. Vreme de cinci minute, se întoarse cu spatele către felucă, urmărind cu atenţie marinarii de pe *Aurora*, care se străduiau să înainteze cât mai repede.

Cu *atenţie*, dar nu cu interes. Răsucea în minte iar şi iar detaliile siluetei zărite pe felucă. Mersul acelui bărbat i se părea nespus de cunoscut... sau poate părul lung şi lucitor.

Chiar atunci se întoarse Cressidia, cu o expresie întunecată.

— Căpitanul ne-a cerut să coborâm în cabină. Spune că lupta poate începe în orice clipă şi nu vrea să ne aflăm pe punte.

— Ai găsit pistoalele?

Într-o fracţiune de secundă, Chelsea luase o hotărâre fermă, ca şi cum ar fi ascultat de o voce interioară. Dacă Sinjin murise — n-avea nici un rost ca ea să-şi ducă viaţa închisă într-un serai. Haremul însemna temniţă pe veci, sau moarte vie. De ce să-şi prelungească agonia?

Însă după ce petrecuse douăzeci de minute în cabina lui Sinjin, ajunse la concluzia că era mult mai cumplit să aştepte o soartă neştiută decât să înfrunte moartea fără şovăire.

— Rămâi aici dacă vrei, îi spuse ea Cressidiei, dar eu mă întorc pe punte. Vreau măcar să ştiu pentru ce mor.

— Suntem ca-nişte orătănii gata de tăiere, râse grecoaica. Numai că eu mă socotesc mai curând o pasăre de pradă. Poate voi reuşi să iau cu mine în iad câţiva corsari.

— Tu vorbeşti de iad, iar eu îmi puneam speranţa în grădinile de aur ale Paradisului, sau măcar în Câmpiile Elizee...

surâse Chelsea, bine-dispusă, întrebându-se dacă apropierea morţii aduce cu sine seninătatea de care pomenesc filozofii. Deşi ura pe care-o port corsarilor, ca şi lui Hamouda — urmă ea pe acelaşi ton — ne-ar putea determina să le plătesc cu vârf şi îndesat. Pistoalele sunt încărcate?

— Secundul le-a încărcat pe amândouă. Să sperăm că se pricepe, spuse Crissidia, întinzându-i ducesei un pistol de duel, cu două ţevi, comandă specială pentru Sinjin. După tine... o invită ea pe Chelsea, schiţând o mică plecăciune.

Chelsea deschise uşa cabinei, ieşind pe coridor, apoi se îndreptă spre scara ce ducea pe punte. În învălmăşeala generală, când toţi marinarii se îngrijeau de apărarea vasului, cele două femei reuşiseră să se strecoare neobservate, ascunzându-se după butoaiele cu apă.

În ultimele douăzeci de minute feluca se apropiase cu vreo două sute de iarzi, cu flamura albă fluturând în vânt. Cunoscând acest subterfugiu, frecvent folosit în apele Mediteranei, căpitanul nu dădu nici o atenţie steagului, ci continuă să se îndrepte spre Marea Tireniană, sperând să ajungă la adăpostul portului Trapani înainte de-a fi ajuns din urmă de corsari.

Dar chiar atunci bărbatul brunet, îmbrăcat numai cu şalvari, care o obsedase pe Chelsea, se repezi la prova, agitând două flamuri semnalizatoare confecţionate la repezeală. Din ele picura vopsea albă proaspătă, mânjindu-i braţele cu care se agăţase de funiile vasului.

Era de-ajuns. Chelsea recunoscu silueta atletică, perfect proporţionată, cu muşchi şi tendoane jucând sub piele în timp ce urca pe catarg cu agilitatea unei maimuţe. Şi părul negru, fluturând în bătaia vântului, braţele puternice, picioarele lungi şi vânjoase, umerii laţi, spatele frumos arcuit, trupul pe care-l ştia mai bine decât pe al ei... Alergând la prova, în ciuda strigătelor căpitanului, pentru că ştia, *ştia* chiar şi fără să-i fi văzut chipul, scoase un strigăt care răsună până departe, spre ţărmul african:

— *Sinjin*!

Auzind-o, el se răsuci în loc, scăpând din mână steguleţele, gata să cadă de pe scara de frânghie. Rămase agăţat cu un singur braţ, încercând să-şi recapete echilibrul şi zbătându-se o clipă între cer şi mare — frumos ca un zeu, cu toate că avea un umăr bandajat. Îşi flutură braţul liber în semn de bun-găsit, trimiţându-şi zâmbetul pe deasupra valurilor, apoi sări pe punte, dând ordine în dreapta şi în stânga. Strălucitorul zeu redevenise superbul şi strălucitorul ei Sinjin.

De îndată, căpitanul *Aurorei* coborî pânzele, aruncând ancorele, ca să încetinească mersul vasului, în timp ce feluca se apropia în plină viteză. Zece minute mai târziu, când îl ajunse din urmă, Chelsea era pe punte, îmbujorată de fericire, prea agitată ca să-şi găsească locul, râzând şi plângând de bucurie. Cu ajutorul cârligelor de abordaj cele două corăbii se aliniară bord lângă bord şi ducesa alergă în calea lui Sinjin. De cum îl văzu sărind pe punte, se aruncă în braţele lui cu aşa un avânt încât el fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul, ienind din cauza durerii pricinuite de rana de la umăr.

Totuşi o strânse la piept cu putere, şi amândoi rămaseră lipiţi ca un singur trup, neputându-se desprinde din îmbrăţişare — doi îndrăgostiţi scăpaţi cu bine dintr-o mare primejdie, nebuni de bucurie, nespus de recunoscători în faţa soartei, cu amintirea recentei despărţiri prea proaspătă şi prea chinuitoare ca să nu se agaţe cu disperare unul de altul.

După mai multe minute în care o fericire fără margini venea să-i răsplătească pentru spaima prin care trecuseră şi fiecare îşi recăpătase încrederea din simpla atingere a celuilalt, Chelsea ridică privirea, cu obrazul îngropat la pieptul lui Sinjin, şi rosti vorbele pentru care se rugase în taină toată noaptea:

— Trăieşti...

Tot chipul i se luminase, deşi glasul încă îi tremura, ca şi cum ar fi simţit nevoia de o confirmare.

— Da, trăiesc... murmură Sinjin, ştiind că în urmă cu numai câteva ore, supravieţuirea îi păruse o posibilitate nespus de îndepărtată.

Feluca păzită doar de câţiva oameni fusese un dar de la Dumnezeu.

— Vreau să trăiesc aşa cum se cuvine, murmură el, schiţând o umbră de surâs, reminiscenţă a tachineriei de odinioară.

În ceasurile lungi de captivitate, i se întâmplase uneori să se întrebe dacă nu cumva *nu* trăise aşa cum se cuvine şi-şi primea pedeapsa cuvenită.

— N-ai să te mai întorci *acolo* niciodată, şopti Chelsea, dorind să-l ştie în siguranţă în braţele ei.

Sinjin zâmbi spre paradisul său regăsit — sau mai curând *de-abia găsit*, dată fiind existenţa lui de până atunci.

— Adică *tu* n-ar trebui să mai calci pe-acolo. Cel puţin, nu înainte de-a învăţa să mânuieşti pumnalul.

— Nu te las până nu-mi făgăduieşti...

Mai puţin curajoasă decât Sinjin — ori poate mai sensibilă la semnele oculte — Chelsea se temea că bucuria lor să nu fie cumva de scurtă durată, la cheremul cine ştie cărui despot din Tunis sau din Algeria, sau din alte ţinuturi unde se creşteau cai pur-sânge.

Agăţându-se de el cu disperare, repetă:

— Făgăduieşte-mi...

— Îţi făgăduiesc, răspunse liniştit Sinjin, nevrând să pornească o discuţie în contradictoriu tocmai acum când îl învăluia o fericire fără seamăn. Îţi stau la dispoziţie...

Surâsul lui promitea orice... totul. Rareori se certa cu femeile şi, mai ales în clipa de faţă, nici nu se gândea să-şi contrazică soţia. Tocmai îşi recăpătase libertatea şi dreptul asupra vieţii lui viitoare, în urma unei lupte inegale cu mamelucii, care fuseseră la un pas de a-i face una cu pământul.

— Spune-mi că mă iubeşti, murmură el. Iar după ce-l voi saluta pe căpitan...

Râse, ca scăpat de sub blestemul unor demoni, şi adăugă:

— Aş avea nevoie de odihnă.

Îşi roti privirea de jur-împrejur, încercând să se orienteze.

— Până la Neapole mai avem vreo douăzeci de ore. E timp suficient.

— Ca să dormi? întrebă în glumă Chelsea, răspunzând înţelesului tainic al vorbelor lui.

— Nu chiar... murmură el, plecându-şi pleoapele insinuant.

Sinjin se întorsese.

Îl strângea în braţe, lipit de inima ei şi simţindu-se pe viaţă îndatorată. Totuşi, amână gândul recunoştinţei pentru a doua zi.

— Acum... aş dori să-i spun ceva Cressidei... şopti ducesa.

— Senecca se va ocupa de ea.

Aruncând o privire pe deasupra capului soţiei spre cei doi tineri care discutau însufleţit, se corectă:

— Adică... se ocupă chiar în clipa asta.

— Zău c-ar trebui să te odihneşti puţin, iubitule... spuse Chelsea cercetându-i rănile.

Tăieturile de pumnal erau roşii, umflate, iar umărul pansat probabil că-l durea destul de tare, deşi el se străduia să n-o arate.

— N-am crezut c-am să te mai revăd, şopti Sinjin, ştiind că va mai avea coşmaruri noaptea în urma luptei disperate de pe malul mării. Aşa că deocamdată nici nu mă gândesc la odihnă. De-abia peste o lună-două.

Dorea să-şi amintească ce însemna să fie viu şi să se bucure de viaţă, uitând că se găsise la un pas de moarte. Respectându-şi cuvântul, ducele rămase în cabină cu ducesa până când la orizont se ivi ţărmul napolitan.

Într-una din dimineţile următoare, Sinjin şi Chelsea stăteau la gardul păşunii de lângă vila din Sorrento, privind caii

arabi îmbarcaţi de Senecca la Gabès. Chelsea se sprijinea de soţul ei, care-i înlănţuise umerii cu braţul. Soarele îi învăluia în raze aurii şi calde, iar ei discutau despre cea mai bună rută pentru a trimite caii acasă. Se gândiseră să-i urce pe corabie de la Neapole la Geneva, urmând ca restul drumului să fie parcurs pe jos, până la Montpellier şi-apoi spre nord, către Paris. Cum nu voiau să mai rişte o întâlnire cu corsarii, deciseră să facă drumul pe uscat.

— Ce-ai zice să plecăm peste vreo două săptămâni? întrebă Sinjin. Astfel avem şanse să ajungem acasă pe vreme bună, chiar dacă mai zăbovim pe parcurs.

— Mi-ar plăcea să rămânem încă puţin, răspunse Chelsea. Ai ceva împotrivă?

Sinjin îi aruncă o privire uşor dezaprobatoare.

— Mda. Trebuie să ducem caii acasă pentru sezonul de alergări din toamnă.

Desigur, fără Chelsea, n-avea chef să plece nicăieri.

— S-a ivit o problemă...

În ultima săptămână, nesiguranţa ei se preschimbase în certitudine.

— Ce fel? se încruntă Sinjin, luându-şi mâna de pe umărul soţiei. Cumva în legătură cu familia ta?

— Nu... Ai mei sunt tocmai în Scoţia... Sper că sunt bine sănătoşi... surâse ducesa. Neil se dă în vânt după carnea de vită englezească...

— Într-o zi or să-i pună gâtu-n laţ' mormăi Sinjin, deşi în ochi i se citea un licăr de amuzament.

Şi el se avântase deseori în incursiuni nocturne. Raidurile erau un fel de joc, o aventură palpitantă, un test de curaj. Într-un fel, îl invidia pe Neil pentru avantajul de-a locui la Dumfries.

— În cazul acesta, tata va plăti din greu să-l scape... răspunse Chelsea. Totuşi, aş vrea să-mi petrec iarna la Neapole.

— Iarna! Dumnezeule! Asta înseamnă luni de zile! Nu se poate! E prea mult!

— Trebuie.

— Bineînţeles că nu. Doar eşti soţia mea. Nu *trebuie* să faci nimic.

— Dacă ţi-aş destăinui motivul, ai fi şi tu de acord, zise ducesa.

— Ce tot spui acolo? se miră Sinjin aplecându-se spre Chelsea, ca şi cum micşorând distanţa dintre ei ar fi reuşit s-o înţeleagă mai bine. Hai, dă-i drumul! Doar nu te mănânc!

— Nu se ştie... murmură ea.

— Pe Dumnezeul meu că nu! declară Sinjin, uluit de neobişnuita sfială a soţiei. Acum, pot să aflu şi eu ce s-a întâmplat?

— La harem nu aveau bureţi greceşti... începu Chelsea, neavând curajul să-i spună direct, de teamă să nu-l piardă.

— Şi?

— Şi n-am putut să folosesc aşa ceva...

Dintr-o dată, în mintea lui se făcu lumină.

— E-al meu?

N-ar fi trebuit să se arate atât de egoist, dat fiind că Chelsea se găsisc în captivitate. Rămase o clipă pe gânduri, cugetând dacă ar fi putut accepta să dea copilului paşei numele său.

— De ce mă întrebi? îl dojeni Chelsea, fără să ridice glasul. Nu vreau să păţesc ca data trecută. De asta cred că nu-i bine să plec de aici.

Beiul n-o atinsese nici măcar o dată, dar amintirile dureroase nu încetau să-i dea târcoale. După cât pătimise cu prima sarcină, îşi jurase să nu se mai încline în faţa voinţei unui bărbat. La Neapole, totul era bine, dar în Anglia lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dacă Sinjin şi-ar fi exprimat îndoiala cu privire la paternitatea copilului, imediat s-ar fi iscat tot felul de bârfe. Chiar şi în absenţa bănuielilor soţului, gura lumii i-ar fi pus în seamă nenumărate păcate, mai ales dacă s-ar fi dus

vestea că fusese într-un harem şi că se bucurase de bunăvoinţa consulului britanic.

— Şi dacă eu ţi-aş spune că nu-mi pasă, ai veni cu mine?

— Dacă vin cu tine, atunci acest copil, în cazul că-i băiat, va deveni moştenitorul numelui de Seth.

Ţinea morţiş ca Sinjin să înţeleagă limpede în ce condiţii accepta să se înapoieze în ţară. Altfel, întoarcerea în Anglia ar fi însemnat reluarea vechilor necazuri: familia ei, prietenii şi familia lui, deosebirile dintre felul lor de viaţă, împotrivirea lui Sinjin la ideea de-a avea copii. Aşa că mai bine rămânea la Neapole. Erau destui compatrioţi de-ai lor care trăiau departe de Anglia.

— Presupunând că nu pierzi sarcina.

Nu fusese un răspuns, ci o eschivă — ca de obicei.

— De data asta n-am să mai călăresc, bătând ţinutul în lung şi-n lat, declară ea cu hotărâre. Te las să alegi.

Îl iubea din tot sufletul, dar ţinea şi la propria-i demnitate. Gândul de-a relua vechiul stil de viaţă o umplea de cele mai negre presimţiri. În tăcerea care se aşternuse, înălţă spre cer o rugă, cerând imposibilul, la fel ca un copil. Spera să capete dragostea unui om care nu cunoscuse niciodată ce-i iubirea şi aştepta din partea lui o decizie pe care ar fi refuzat-o orice bărbat.

Sinjin nu scotea o vorbă. Într-un târziu, zise abia şoptit:

— Vreau să te întorci cu mine.

Nu era suficient.

— Şi cu copilul cum rămâne?

— Copilul e al meu, spuse simplu Sinjin.

— Eşti sigur?

El zâmbi.

— Aş accepta şi odrasla lui Gingis-han, numai să vii cu mine.

— Beiul nu m-a atins nici cu un deget.

Ducele înalţă din sprâncene.

— Va să zică, m-ai pus la încercare?

— Am vrut ca de data asta să nu ai îndoieli.

— Data trecută, un singur lucru a fost neîndoielnic: rana mea din umăr.

Vorbise fără intonaţie, astfel Chelsea nu reuşi să-i ghicească starea de spirit.

— Cam aşa... răspunse ea cu precauţie, neştiind dacă, până la urmă, trecutul fusese dat uitării.

— Acum, e cazul să te pun şi eu la încercare, zise deodată Sinjin, cu un surâs şiret şi cu un licăr poznaş în privire.

Ea înţese şi-i zâmbi fără rezerve.

— Nu ştiu de ce, dar nu mi-e teamă.

— Ar trebui să-ţi fie. Nu-i deloc uşor.

Stătea în puterea lui s-o facă fericită, numai c-o vorbă şi-un surâs.

— Întreabă-mă şi-am să-ţi răspund.

— Mă iubeşti mai mult decât orice pe lume? Mai mult decât pe caii tăi?

— Adică, mai mult decât pe Thune? îl necăji Chelsea.

— Mai ales!

— Da, răspunse ea. Dar tu? îndrăzni să şoptească.

Abia de curând ascultase o asemenea mărturisire din partea lui Sinjin şi uneori se întreba dacă nu cumva sentimentele lui fuseseră influenţate de captivitate. Acum când era din nou liber şi gata să înfrunte o armată de admiratoare, poate că va reveni la vechile apucături. Ştia că nu-i prea înţelept din partea ei să se arate posesivă tocmai când amândoi erau pe care să se bucure din nou de viaţă... chiar şi absenţa acelor cuvinte... pe care, totuşi, ardea de nerăbdare să le audă.

— Ţi-am mai spus că da.

— Mai spune-mi o dată.

— Ştii bine că nu-mi place să fac declaraţii, se eschivă tânărul.

Chelsea se întrebă dacă nu cumva el evitase un răspuns direct.

— Spune-mi! insistă ea, la fel de încăpăţânată.

— Te iubesc, Chelsea Amity Fergusson St. John! zise răspicat Sinjin, apoi, râzând, adăugă: Acum eşti mulţumită?

— Foarte, încuviinţă Chelsea, cu acelaşi zâmbet obraznic ca al lui.

— Cunosc şi căi mai sigure de a-ţi demonstra că ţin la tine, urmă ducele. Dar dacă tu preferi *cuvintele*...

— Cât de sigure? murmură insinuant Chelsea.

— De pildă, pot să te fac să uiţi ce zi e azi...

— Şi ce săptămână?

— Depinde cât rezişti, şopti el.

— Două săptămâni?

— Cu unul ca mine, nu cred că-i cazul să insişti.

— Ţi s-a mai întâmplat cumva?

— Bineînţeles că nu, minţi el.

— Atunci, mi-arăţi că ţii la mine?

— Cu plăcere.

Ceea ce şi făcu.

Epilog

În realitate, dovezile de dragoste ale lui Sinjin durară mai mult de două săptămâni, ceea ce amână drumul spre casă până în luna octombrie. Deşi călătoriră foarte încet, datorită stării de sănătate a ducesei, ajunseră în Anglia la timp că să participe la cursele din Newmarket.

— Ia spune, noi când ne-am cunoscut? La începutul primăverii? întrebă Chelsea, în primele zile ale sezonului de alergări, copleşită de amintiri la revederea casei din Six-Mile-Botton.

— Da, în urmă cu două sarcini, râse Sinjin, deschizând portiera trăsurii. Dacă mă gândesc cât eşti de prolifică, poate n-ar fi rău să ne construim un conac mai mare.

— Credeam că nu mai vrei copii.

— Nici n-am vrut, replică el, înălţând din sprâncene. Până când te-am cunoscut pe tine.

— Atunci, va trebui să mai stai pe-acasă şi să laşi petrecerile, pentru că n-am de gând să cresc copii de una singură.

— Chiar ar trebui?

Se aflau în aceeaşi trăsură în care făcuseră cunoştinţă în primăvară. Pe capră se afla tot Jed. Singura deosebire erau culorile calde ale toamnei, întrezărite prin geamul portierei.

— Mă voi îngriji eu să-ţi dau o ocupaţie, zise Chelsea, de-acum sigură pe sentimentele soţului ei.

De când se întorseseră acasă, el îşi schimbase purtarea atât de radical încât prin cluburi se făceau prinsori privind mai curând data naşterii viitorilor prunci decât durata aventurilor sale amoroase.

— Mi-e tare dragă trăsura asta, murmură Chelsea, rezemându-se de pernele moi.

— Arăţi la fel de ispititoare ca în ziua când ne-am cunoscut, o complimentă Sinjin, tolănit pe banca din faţa ei, cu trupul zvelt şi musculos într-o poziţie relaxată. Deşi... mult mai femeie... o necăji el, privind-o cu tandreţe. Ce-ai s-aduci pe lume? Un băieţel sau o fetiţă?

— Am să-ţi spun, dacă-mi făgăduieşti că nu te mai întorci la Tunis.

Intrigat de siguranţa ei, Sinjin încuviinţă, convins că mai târziu soţia sa îşi va schimba părerea. Deocamdată, nici nu-l interesa să se întoarcă.

— Dar de unde ştii cu atâta certitudine? întrebă el, aplecându-se curios spre Chelsea.

— Doamna Hobbs mi-a povestit că-ţi poţi da seama după bătăile inimii, iar bătrâna mea doică zice că dacă laşi merinde ielelor la miezul nopţii, afli sexul pruncului judecând după ceea ce-au mâncat.

— Iar Steeley e de părere că-mi vei dărui un fiu, din moment ce împleteşte o jachetă băieţească, râse Sinjin. Întrucât ne bazăm pe argumente atât de sigure...

— Eu vreau o fată.

— În acest caz, va trebui s-o ai.

Şi, de-ar fi stat în puterea lui, i-ar fi dăruit-o. Fericirea se vădea a fi un lucru atât de simplu, încât se mira că nu-şi dăduse seama până atunci.

Cei mai mulţi dintre caii lor ieşiră învingători la cursele de la Newmarket — ca de obicei, cum bombănea concurenţa. Bine măcar că nu călărea ducesa, astfel Seth ar fi câştigat chiar toate întrecerile. Iar dacă Sinjin continua să-şi respecte îndatoririle conjugale, nici nu erau şanse s-o vadă prea curând în şa... Astfel le rămâneau şi lor câteva trofee de consolare...

Când sezonul de toamnă luă sfârşit, Sinjin şi Chelsea s retraseră în singurătatea casei de la Oakham, unde doreau să petreacă Crăciunul, în aşteptarea naşterii copilului. Beau însoţea şi el. Evenimentul se petrecu în primăvară. Steeley s înşelase în previziuni, lucru pentru care Sinjin o răsplăti regeşt

Chelsea avea fetiţa pe care şi-o dorise.

— Mai târziu putem face şi-un băiat. Dacă aşa vei do tu... spusese ea, înţelegându-i afecţiunea pentru Beau.

În următorii zece ani, li se mai născură un băiat şi o fat Fericit şi îndrăgostit, ducele de Seth devenise un tată desăvâ şit, aşa cum odinioară fusese cel mai desfrânat bărbat di Londra. Chiar dacă terminase cu viaţa de dezmăţ de altădat continua să fie un bărbat fermecător, ce atrăgea privirile fem ilor, care încă nu-şi pierduseră speranţa de a-l cuceri.

Câţiva ani mai târziu, Beau luase locul tatălui său, dev nind cel mai seducător bărbat din Londra. Abia întors de Cambridge, plin de bani şi posesor al titlului de duce, frumo senzual şi, mai ales, de o energie inepuizabilă, îşi croise înda drum în înalta societate, aruncând cu banii în stânga şi dreapta.

— Sângele apă nu se face, spuneau aristocraţii care-i cuno teau şi pe tată, şi pe fiu, referindu-se la faptul că necumpătat Beau depăşea cu mult performanţele părintelui.

Toate femeile frumoase îl întâmpinară cu bucurie pe fi lui Sinjin — noul june-prim al Londrei — fiecare căutând cale de-a câştiga favorurile tânărului Seth.

În aceeaşi primăvară, Beau primi o poreclă, pe care o puto adăuga numeroaselor sale nume de familie. Femeile îl botezară „Magnificul", vorbind despre el cu glas şoptit şi plin c admiraţie.

Nu pentru surâsul său cuceritor.

Mai curând pentru că în amor făcea minuni.